

КОЛИН ГРИЙНЛАНД ВСИЧКО ОТ НАЧАЛО

Част 1 от „Изобилие“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

На жените зад волана

ЧАСТ ПЪРВА
СРЕЩА В „МЪОБИУСОВ ЛИСТ“

1.

— Фабилия? — попита инспекторът.

— Джут — отвърна тя.

— Ибе?

— Табита.

— Тлъжност?

— Собственик оператор.

— Корап?

— „Алис Лидъл“ — каза Табита.

Той повдигна ниско обръснатата си муцуна и внимателно я изгледа над монитора си.

— Тиб и регистрасия на корапа?

— Добре де — въздъхна Табита. — Бергенски „Таласъм“. Бе Ге Те нула...

Тя си нави ръкава нагоре и погледна монитора на китката си. Все не можеше да запомни регистрационния номер на „Алис“, въпреки че го виждаше по двайсет пъти на ден.

— ... Нула-девет-нула-пет-девет.

— Сел на фътуване?

— Трябва да се срещна по работа с един човек — отвърна Табита. — Виж, дали би могъл да поускориш нещата, как смяташ?

Но той беше еладелдиец и педантично проверяваше всичките й данни. Езикът му бе провиснал навън.

Табита сърдито изпъшка и забарабани с пръсти по гишето.

Тя се огледа наоколо. Всички други опашки в залата напредваха нормално. Местните просто трябваше да пъхнат талона си в прореза и да минат през портала. Ама пустият й късмет да попадне на еладелдиец...

Разбра какво ще последва, още щом инспекторът отвори лилавата си устица.

— Архивът фоказва регистрасия на тефектен осев ключов кристал — каза той. — Фреди два бесеца.

— Да — потвърди Табита.

— И още нефофравен — отбеляза съществото.

— Аха — кимна тя. — Тъкмо затова трябва да се видя по работа с един човек.

Но преди да я пусне през портала, той разпечата нов екземпляр от капеланските разпоредби за допустимите равнища на изхабяване на осевите ключови кристали.

Табита пхна разпечатката в чантата си, в която — някъде — вече имаше три такива документа, и си погледна часовника.

— По дяволите — изруга тя.

Терминалът беше затворен поради някаква полицейска операция. За да излезе на обществената магистрала, Табита трябваше да мине по дълъг подземен тунел. Вътре бе тъпкано с народ. Униформени космонавти се блъскаха с носачи — и човеци, и роботи. Пламенни евангелисти пъхаха пророчества за неизбежното пълно сливане в лапите, зъбите или ръцете на ококорените туристи. За вниманието им се надпреварваха холоси на местни заведения, телевизионни канали и археологически атракции. Глъчката беше по-оглушителна от обикновено. Разбира се: нали имаше карнавал. Слушалките ѝ внезапно се включиха в местен канал и започнаха да вибрират в ритъма на салса. Раздразнена, тя ги изключи и ги смъкна на шията си. Ако искаше да стигне до града преди обед, трябваше да се размърда. Табита вдигна чантата си, заобиколи товарен гравитокар, мина през група дърлеци се перки и си проби път между двама алтециани и гида, с когото се пазаряха. Като крачеше леко при ниската гравитация и размахваше чантата пред себе си, тя успя да се измъкне на открито.

Навън бе прашно и студено. Силните пустинни ветрове носеха пясък. Полуголи деца с очи като цепки и крайници като пръчки мрачно обработваха изливащите се тълпи. Табита Джут вдигна яката на старото си металическо яке и закрачи покрай павилионите в търсене на транспорт.

Опашките за авиотаксита бяха невероятни. Тя пое по тротоара към канала. Същото положение. За щастие повечето туристи търсеха роботакси, каквото Табита и без това не можеше да си позволи. И тогава — страхотен късмет — успя да се вмъкне пред бяло семейство, което все още се дивеше на цвета на водата, и хвърли чантата си в новопристигнала лодка.

— „Мьобиусов лист“ — извика тя.

Викове на ядосаните зяпачи заглъхнаха зад тях, те напуснаха кея и се понесоха по течението. Табита седеше на кърмата и наблюдаваше как маслиновите горички и гъбените градини по двата бряга бързо отстъпват място на сухи докове, кварцови рафинерии и епифити. В далечината за миг се издигнаха небостъргачите на Скиапарели. После, когато навлязоха в шахтите, около тях се затвори кораловорозови скални стени.

— За карнавала тук? — попита я шофьорката. Гласът ѝ издаваше досада и негодувание, които отрицателният отговор на Табита не успя да промени. Тя бе веспанка, изпълнена с враждебно примирение като всички останали. Атмосферата беше осеяла издължените ѝ бузи с кафяви петна.

— Преди да съборят купола било по-добре — оплака се от студа местната. — Идвала си тук кога имали сме купол?

— Не — отвърна Табита.

— Тогава си ни било топличко — каза шофьорката. — После съборили купола. Казали, че инсталират слънчев. — Подвижното ѝ лице се сгърчи в нацупена физиономия. — Ама не. Още карат се кой плаща.

Тя повдигна лакти. Приличаше на торба гнили зелени чушки в кафяво плъстено палто. Лъскавите възглавнички на ушите ѝ бяха съсухрени и сбръчкани, меките торбички под очите ѝ висяха в изражение на постоянно отчаяние. Табита се зачуди от кога ли изкарва мизерната си прехрана с тази лодка и се жалва на безразличните пътници, без да е в състояние да събере парите или силата за дългото пътуване към дома.

Тъмночервеният канал ги отведе в границите на новия град. Вятърът донесе до тях крясъците на продавачите и бръмченето на таксите, отекващи над мръсните води. Група рунтави палерниански проститутки седяха на слънце, пушеха и си клатеха краката на стъпалата под пасажа „Малибу“. Жените подсвиркваха и махаха с ръце на лодките по канала. Шофьорката започна да се оплаква от тях. Табита се премести напред на напуканата червена пейка.

— Трябва да разговарям по телефона.

Тя се пхна под телефонния навес, разви кабела на слушалките си и включи щепсела. Изподрасканото екранче ѝ изсвири кратка мелодия. Появи се емблема на телефонна компания. Последваха

реклами, повече от обикновено заради сезона. Прозорчето в долния ляв ъгъл показваше весело намаляващите кредити на Табита.

Опита да се свърже с „Мьобиусов лист“, но ѝ отговори телефонен секретар. Набра друг номер. И зачака.

Разминаха се с двумачтово платноходче, управлявано от детски екипаж. Влачеха пустинна манта на дълго черно въже. Тя се потапяше във водата и припляскваше със сивите си, ципести криле.

Най-после успя да се свърже. Докато се представяше, на екранчето се появи мазно захилено лице.

— За карнавала ли идваш?

— Не, по работа — отвърна Табита. — Карлос, колко вървят осевите ключови кристали?

— За какъв тип?

— „Таласъм“.

— Още ли караш оная браhma? Всеки момент ще се разпадне под краката ти.

— И тя така ми казва — отвърна Табита. — Хайде, Карлос, бързам. Колко?

Той ѝ каза. Тя изруга.

Карлос сви рамене.

— Толкоз за летящи антики като твоята — безмилостно заяви той. — Няма резервни части. — После се почеса по ухото. — Мога да ти уредя „Навахо Скорпиън“ на страшна далавера.

— Чупката, Карлос.

Табита се замисли за алтецианите на космодрума, помъкнали своите куфари и вързопи.

— Слушай, напоследък да си виждал капитан Франк?

— Кристал за „Таласъм“, да, това е по неговата част — ухили се той. — Опитай на битака.

— Много ти благодаря, Карлос.

— Я по-весело, Табита. Все пак е карнавал!

2.

Карнавал в Скиапарели. Каналите са пълни с туристически бусове, мостовите са окичени със знаменца. В небето се издигат балони и фойерверки. Градът се облива в червена светлина. Макар че навсякъде патрулират полицаи еладелдийци, единствен господар е удоволствието. Да идем ли до Рубинения басейн? Да погледаме планерните дуели над ал-Казара? Или в стария град, където огромните древни силози кънтят от последните хитове и виното на Астарта кара кръвта на младите и красивите да кипи? Хиляди миризми, на наденички и пот, фосфор и парфюми, безразборно се смесват из пасажите. В денонощните барове дрънчат чаши и тракат прибори, пияни гуляйджии хвърлят в смут механичните си сервитьори, бягат сред колонадите, без да си платят сметките и дъхът им излиза на пара в редкия зимен въздух.

Отразени в мазната вода, хиляди пъстроцветни светлинки премигват и блестят по лъснатите фасади на сградите. Хиляди звуци отекват в ушите на присъстващите, музикални инструменти, канонади и сирени, които се сливат с весели гласове. Дори стържещият вой на полицейски гравитокар, който бавно се носи срещу течението, не е в състояние да заглуши врявата. Ченгето — човек — натиска два пъти клаксона и изчаква. В лъскавата черна черупка на сервобронята си, той изглежда скован и обиден, като гигантски бръмбар, нападнат от мравки.

Спряха на Мистичния булевард под пързалката. На стената стояха мърляви гаменчета, смучеха димящи топки мъх и се псуваха помежду си.

— Това не е „Мьобиусов лист“ — отбеляза Табита.

Мрачната лодкарка посочи с лакът.

— По-близо не мога, сестро. Гранд канал е затворен за процесията.

Ядосана, Табита ѝ плати и с лекота скочи на кея. Якето ѝ отразяваше светлините, обувките ѝ хрущяха по покритите с пясък дъски.

Представете си я, Табита Джут: не такава, каквато я показват медиите, хиперпространствената героиня, всеможеща, интелигентна и козметично ретуширана, самоуверено усмихната, докато протяга ръка към обсипания със звезди Млечен път, а дребна, уморена млада жена с напукано станиолово яке и омазнен панталон, която решително си пробива път през ликуващите тълпи на Скиапарели. Висока е 162 см, с широки рамене и хълбоци, тежи около 60 k при едно g, макар че това ѝ се случва много рядко. Тъмночервената ѝ коса е подстригана в консервативна космонавтска прическа. Кожата ѝ е млечнокафява и лесно ѝ избиват лунички, които тя мрази. Ето я, завърнала се от тежък курс до Шатобриан, замаяна от часовата разлика и изтощена, копнееща за душ. Под кафявите ѝ очи са се очертали тъмни кръгове. Тази вечер човек не би ѝ обърнал внимание сред пищните, блестящите и красивите.

Не че наоколо имаше много такива. Тук карнавалът определено не се усещаше толкова. Тя се шмугна под бетонния тротоар и закричи по улица с импровизирани сергии, сглобени от тръби и дъски. На стълбовете над нея бяха окичени гирлянди с биофлуоресцентни светлини. В края на краищата, Табита беше дошла на битака.

Някои продавачи все пак се бяха постарали за карнавала. Изложените по масите им олющени касети и вехти пуловери бяха украсени с маски и флагчета. Тук бяха ярките дрехи: всичко от алуминиеви обувки до евтини ризи с намигащи котенца, изправени на задни крака еднорози и гънещи се стриптийзъорки. Колекционери ровеха из кашони със слънчеви очила и обсъждаха достойнствата на крадени корабни принадлежности. Две мършави жени с къси рокли седяха зад маса с порцеланови животни и се гримираха една друга, като се грееха на очукана реакторна печка. Докато Табита си пробиваше път покрай тях, едната ѝ подсвири с уста.

Бракуван корабен робот се наведе изпод покрива на сергията си и изстреля към нея струя сублим, който изпълни главата ѝ със слънчеви басейни, аромат на цветя, нега. Жълтокожо дете се опита да привлече вниманието ѝ към буркан с мъртви мухи. Зад ъгъла бяха алтецианите с техните жилетки и конични шапки от кафяв филц, предлагащи купища човешки отпадъци. Възседнали високи столчета, те седяха прегърбени в обичайното си скръбно настроение. Олигавените им муцуни бяха възпалени от мръсния въздух. Когато

видяха Табита, алтецианите загъгнаха и завъздишаха помежду си. Веднага познаваха космонавта.

— Осев ключов кристал? — извика тя. — За бергенски „Таласъм“?

Алтецианите захриптяха и замахаха с лапи към планините от стари респиратори и разглобени топлообменници, сякаш тези съкровища бяха всичко, което човек може да иска от живота. Табита изразходва ценна минута, за да изрови от камарите нещо, което изглеждаше обещаващо, но се оказа реотан за каустична дифракция. Тя го хвърли обратно. Губеше си времето.

Като избягна група пияни космонавти с цветовете на Шенандоа, които ревяха и се блъскаха помежду си на излизане от някакъв бар, Табита си запробива път през навалищата по бреговете на Гранд канал. Минаваше покрай дебели туристи в пищно облекло, цивилни маршали в широки гащеризони, после заобиколи персонална робокамера, чиято глава се въртеше насам-натам, докато собственикът ѝ наблюдаваше канала от дома си. Вятърът плющеше в полиестерните платна на платноход. Зад него пълзеше гравитобус, в който празнуваха служители от Мивикорп. През такелаж на шхуната можеха да се видят пет палернианки върху паянтов сал, които дюдюкаха, размахваха масивните си космати ръце и се мъчеха да се покатерят на частен кей. Висока жена се надвеси от балкона над тях и ги заля с кофа вода. Накачулени по парапетите и прозорците, събрани по улиците и покривите, тълпите свиреха с уста и аплодираха.

Докато Табита се опитваше да заобиколи двама дрогирани транти в скъпи цилиндрични шапки и кожени дрехи, една от палернианките направи тромаво салто и друга я бутна в канала. Те запищяха от радост. Профуча искроскутер, който изпълни въздуха с мирис на озон. В него двойка в електрокостюми се извиваха и гърчеха под тежкия ритъм на джъмтбокс. Палернианките заподскачаха от възбуда и напълниха сала с вода. В момента, в който пристигаше ченге, чийто циклопски шлем стърчеше над главите на зяпачите, жената спускаше кофата с въже и викаше на няколко гримирани момченца да я напълнят.

Табита се провесил над перилата. Можеше да види „Мьобиусов лист“. До него имаше само стотина метра: там, точно зад платформата

на огромните капелани, чучела с големи голи глави, които кимаха със сериозна благосклонност, сякаш благославяха развълнуваната тълпа.

Карнавал в Скиапарели. Студен, пращен град, пълен с туристи, шум, смрад и мръсотия. Където и да идете, ще срещнете хора, които ще ви кажат, че Скиапарели бил съдбоносен град за Табита Джут. Защото в Скиапарели срещнала Трикарико, който я качил на борда на „Шарения папагал“ и я отвел при Балтазар Плъм — и че иначе никога нямало да получи „Алис“. И ето че години по-късно тя отново бе в Скиапарели и ѝ предстоеше съдбоносна среща, която коренно щеше да промени живота ѝ, моя живот и живота на всички ни. Стоеше на най-горното стъпало на стълбището, спускащо се към входа на „Мьобиусов лист“, Виждаше светлините, пияниците и комарджиите вътре.

И тогава се появиха перките, които се втурнаха на четири крака нагоре по стъпалата като плъхове, бягащи от мазе.

3.

Табита допусна грешка. Допусна грешката да се опита да се спусне надолу по стъпалата през изкачващите се перки.

— Хей, жено! Внимава, жено!

Точно пред нея изникна мъжкар с мазна козина и пронизващи зелени очи. Табита се просна по задник на цимента.

Внезапно всички я наобиколиха, изправени на задните си крака като мършави видри с черни кожени дрехи и хромирани ленти на ушите.

Без никакво желание да се кара с перките, тя понечи да се изправи.

Те се вкопчиха в нея. Двайсет бодливи лапки я хванаха за якето, панталоните и ръцете. Задърпаха чантата ѝ.

— Хей! Чупката!

Отново я повалиха по гръб. Слабата гравитация я обезсилваше. Докато се мъчеше да намери опора, първият мъжкар скочи върху хълбока ѝ, после между краката ѝ и остана там, като се олюляваше наляво-надясно, наврял плоската си главичка в лицето ѝ.

— Чииииииии!

Табита светкавично седна и се отдръпна от ръмжащия перк. Неколцина от неговите братя и братовчеди отлетяха настрани. Тя отскубна ръката си от други двама и насочи показалец към дребничкия извънземен.

— Разкарайте се от пътя ми!

— Ти на наш път, жено.

— Чиии! — извикаха всички. — Чииииии!

Перата по тила и по мускулестите им пищяли, които изпъкваха под крачолите на бричовете им, бяха настръхнали. Те стискаха с лапки медальоните си и плъзгаха нагоре-надолу циповете на елечетата си. Онези, които бе съборила, отново бяха на крака и скачаха по стъпалата наоколо. Някои носеха кутии бира и бутилки кианти. Мъжкарите бяха подчертали черните си очници с тъмни сенки и грим. Те ръмжаха и оголваха зъбки. Дъхът им смърдеше на вмирисана риба.

— Бързала, жено? — подразни я перкът между краката ѝ. — Пропусне парад!

Табита разбра, че е пиян като тараба и се поуспокои. Нямахше време да се бие. Стиснала чантата си, тя отново направи опит да се изправи, но те се увесиха на раменете ѝ.

— Разкарайте се от мен!

— Стреля, жено? Забавлява, жено?

Перкът я нападна. Табита замахна с ръка да го отблъсне.

После друг, по-възрастен. Бодливите върхове на перата му бяха започнали да омекват и поддадоха под вдигнатата ѝ ръка.

— Ти ни тъпче! Ти ни събаря!

— Добре де, извинявам се! Това задоволява ли ви? Извинявам се. А сега просто ме оставете да мина.

Табита за трети път се помъчи да се изправи. Когато жилестите гадинки отново ѝ попречиха, тя ги събори с ръка.

— Чиии! Чиии! — разпищяха се те.

От „Мъобиусов лист“ излязоха две жени: жълтокожа с видеоочила и чернокожа с манто и вплетени в косата зъби от василиск. Те погледнаха към Табита, която стоеше на един крак и се опитваше да се отскубне от вкопчилите се в ръцете и глезена ѝ перки. После предпазливо я заобиколиха. Жълтокожата прошепна нещо на спътничката си, която се засмя и дръпна от цигарата си.

След тях се появи висок мъж с платнена шапка, който бързаше да ги настигне. Тракането на токовете на обувките му постепенно заглъхна зад Табита. Тя потръпна, когато в плътта над лакътя ѝ се впиха дълги черни нокти. Все едно глутница фокстериери да те увие в бодлива тел.

После чу, че нещо се разкъсва.

Перките произхождат от третата планета в слънчева система клас G в района на Орион, където живеят в подземни бърлоги. Навярно тъкмо затова толкова лесно бяха привикнали с тунелите на Изобилие. Подозрителността, агресивността, стадният инстинкт и абсолютната враждебност към всеки външен трябваше да е присъща на по-свирепия подземен обитател. Напуснал родния си дом поради глад, дълг или сексуални императиви, ти търчиш по мрачните, разклонени коридори на подземния лабиринт, заобиколен от миризмата на собствения ти вид. Внезапно чуваш дращене на нокти, което се носи от

противоположната посока. Приятел, враг, роднина, съперник? Зад теб са братята ти, навярно децата ти, сгушени и мяукащи в топлия мрак. Каква друга възможност ти остава в момент на социална несигурност, освен да оголиш зъби и да протегнеш нокти?

Във всеки случай, за перките изглежда е така. Те не обичат нищо повече от добрата битка. Когато на тяхната планета дошло време за цивилизация, перките построили бойни влакове, подривни машини, мини. Не е ясно какво е накарало Капела да дари космическия двигател на дребните гризачи. По всяка вероятност перките просто са се промъкнали на неуловимите им кораби, следвайки инстинкта си да се заравят във всяка срещната дупка.

Търпението на Табита се изчерпа. Виждаше целта пред себе си, толкова близо, че почти беше вътре. За да дойде тук, бе пресякла половин Скиапарели. Нямаше намерение да позволи да я задържат на самия праг на бара. Нито пък да остави якето си на шайка навлечени хулигани. Тя нададе вик и се хвърли срещу водача им.

Перките имат много дълга шия. Това обяснява странния, извънредно комичен начин, по който стоят свършено изправени и неподвижни, докато се оглеждат наоколо на 240 градуса като космат перископ. Табита стисна врага си за гърлото с две ръце. Докато продължаваше да лети напред по инерция, тя разблъскваше с рамене останалите перки.

Всичко можеше да свърши добре. Или зле, в зависимост от гледната ви точка за онова, което се случи впоследствие. Но кръвта ѝ кипеше. Табита блъсна задушавачото се, драпащо с нокти създание в Гранд канал.

— Чиинииии...!

Перкът инстинктивно се сви на кълбо и полетя през ръба на стълбището като космат камък в кожен елек. За миг поразени от удивление, другарите му яростно запищяха. Зрителите и зяпачите покрай канала се завъртяха натам, без да разберат какво е префучало покрай тях и се носи към водата. Към мръсната, тъмноредна, мазна вода. Към водата, в която всъщност не падна.

Защото в този момент точно под стълбището, което се спускаше надолу към „Мьобиусов лист“, бавно минаваше платформата на капеланите.

Табита с ужас видя как перкът разкъсва задимения въздух и се стоварва право върху главата на една от огромните статуи. С трясък, който заглуши ахването на тълпата, ударът отвори голяма дупка в белия купол. Изместена от невидимата си стойка от тънки като игли опорни лъчи, фигурата се олюля. Тя сведе разбитата си глава към гърдите си, сякаш за да погледне към надаващия крясъци нападател, сега отчаяно забил нокти в токата на рамото ѝ. Статуята продължи да се олюлява. Ръката ѝ се отчупи и се сгромоляса на платформата, заедно с все още вкопчилият се в нея перк. Благосклонно усмихнатата глава падна, с отвратително изхрущяване отскочи от прожектора върху друга статуя и я събори в канала. Междувременно тялото ѝ се срути върху трета фигура, която при падането си повдигна ръка, сякаш искаше да се спаси, като се хване за някой от все още изправените си спътници.

Нямаше никаква надежда да се спаси. Табита също. Вторачена в предизвиканото от самата нея опустошение, тя осъзна, че перките не са я нападнали, за да отмъстят за позорното поражение на водача си. Всъщност, те се бяха стопили в тълпата. Ръката, стоварила се на рамото ѝ, наистина бе лапа, но не мъничка и с черни нокти, а здрава и с копринена синя козина, която стърчеше от ръкава на черна униформа.

Бяха ченгетата.

4.

БГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 31.31.31

ГОТОВНОСТ

Не издържам повече вътре, Алис.

КАКВО СТЕ НАПРАВИЛИ, КАПИТАНЕ?

Не ми се приказва за това.

Защо върша такива неща, Алис? Защо винаги се забърквам в такива неща?

НЕДОСТАТЪЧНО ИНФОРМАЦИЯ

Това отговор ли е?

НЕ. КАПИТАНЕ. ПРОСТО ИСКАХ ДА КАЖА, ЧЕ АКО НЕ МИ ОБЯСНИТЕ КАКВО СТЕ НАПРАВИЛИ, НЕ СЪМ В СЪСТОЯНИЕ ДА ПРЕОДОЛЕЯ КОМАНДИТЕ.

Извинявай, Алис.

ХЕЙ, КАПИТАНЕ, ЗАЩО МИ СЕ ИЗВИНЯВАТЕ?

А, нищо, Алис. Не се тревожи за мен. Просто съм в гадно настроение и имам нужда от компания.

ИЗГЛЕЖДА В МОМЕНТА ТАМ ВЪТРЕ СИ ИМАТЕ
ДОСТАТЪЧНО.

Точно затова се свързвам с теб.

ИСКАТЕ ЛИ ДА МИ РАЗКАЖЕТЕ ЗА ТОВА?

Не.

ТОГАВА МИ РАЗКАЖЕТЕ ПРИКАЗКА.

Приказка ли? Не зная нито една приказка. Аз съм от Луната.

НИКОГА НЕ СМЕ БИЛИ НА ЛУНАТА. НАЛИ?

Там е скучно. Не се случва нищо. Не ми се е случвало нищо,
докато не напуснах Луната.

НО СТЕ РОДЕНА НА ЛУНАТА.

Да, родена съм на Луната.

КАК Е ДА СЕ РОДИШ?

Не зная! Не си спомням.

ЖАЛКО.

Няма нищо за помнене. Луната е помийна яма. Задънена улица.
Черна дупка.

ГОВОРИМ ЗА ЗЕМНАТА ЛУНА, НАЛИ?

Да.

В ТАКЪВ СЛУЧАЙ ТОВА СА МЕТАФОРИ.

Разбира се, че са метафори, по дяволите.

В ГАДНО НАСТРОЕНИЕ СТЕ.

Когато споменеш, че си от Луната, хората винаги питат: „Наистина ли?“. И аз им казвам: „Ами, все някой трябва да е оттам“. А те отвърщат: „Хм, да, предполагам“.

После, особено ако са земяни, продължават: „Бил съм на Луната“. „Всеки е бил — викам им, — но не е живял там.“ „Хм, да“, казват те и кисело се усмихват. Мислят си: „Тая има чип в рамото“. Направо можеш да видиш как си го мислят. Аз нямам чип в рамото. Заради тях е, те все повтарят едно и също.

После, ако са земяни, или всъщност, особено ако не са, казват: „Хм, трябва да си живяла дълго на старата майчица Земя“. А ние не сме. Слизали сме там два пъти на гости при баба и дядо. Не можехме да я понасяме, ние с Анджи. Не обичахме баба и дядо, не обичахме и проклетата им гравитация. Веднъж паднах от едно дърво. Смятахме Земята за ужасна и изостанала. Там, където живееха баба и дядо, дори нямаше мрежа.

ВКЛЮЧВАХТЕ ЛИ СЕ В МРЕЖАТА С АНДЖИ?

О, да, много, макар че никой не споменаваше за това: Всеки си имаше тайна самоличност, за да можеш да си говориш каквото искаш и никой да не знае какъв си в действителност. Включването в мрежата се насърчаваше. Предполагаше се, че има образователна стойност. И наистина имаше, стига да прескачаш всичките им образователни глупости. Най-хубавото бяха клюките и лъжите. Анджи беше капеланска принцеса в изгнание.

НА КАПЕЛА ИМА ЛИ ПРИНЦЕСИ? НЕ ЗНАЕХ.

И аз не зная, Алис. Едва ли някой знае. Но тъкмо от такова нещо имаш нужда на Луната. Да си капеланска принцеса в изгнание, искам да кажа. Иначе има само тъпи уроци, упражнения във вакуума, т'ай чи, ежемесечни лекарства, дежурства за почистване и

поддръжка. И не можеш да излизаш навън. Не че има къде да идеш, разбира се.

Имах си едно място, където понякога ходех. Когато Анджи отиваше някъде с приятелите си. Мях се на колелото, излизах от Посидон и пресичах Езерото на мечтите. Ако пресечеш цялото Езеро на мечтите, стигаш до Езерото на смъртта. Винаги съм си мислила, че трябва да е така. На пет минути от Посидон нямаше и следа от хора, нямаше следи някой някога да е бил там. Само безкрайни кафяви скали и сенки, черни като небето. Не навлизах в сенките. Беше адски студено.

Включвах си касетофона и изключвах радиото. Радиото не биваше да се изключва, но аз го правех, за да не ме чуват как припявам с касетофона.

НАПОСЛЕДЪК НЕ ПЕЕТЕ МНОГО, НАЛИ, КАПИТАНЕ?

Бъди благодарна, че не пея. Затова пък си приказвам сама.

ПРИКАЗВАТЕ С МЕН.

Все тая.

ПОНЯКОГА СТЕ УЖАСНО ГРУБА. НИЩО ЧУДНО, ЧЕ АНДЖИ НЕ Е ИСКАЛА ДА СИ ИГРАЕ С ВАС.

И без това не ми се занимаваше с нея. Единственото, което правехме заедно, беше включването в мрежата. И от време на време татко ни водеше във Ведрина да гледаме корабите.

Именно там изгубихме Анджи преди няколко години. Ведрина ни харесваше, когато бяхме малки, макар че като се замисля сега, не беше кой знае какво. Емигрантските години отдавна бяха отминали. Никой не ходеше там, освен ако не се налагаше. Корабите минаваха покрай нея. Бяха съвсем малки, само баржи и совалки. Не се обиждай, Алис.

На Луната всички си умираха за икономии и колективна работа. Или бяха като мама и татко, които подобно на всеки друг бяха искали да се махнат от Земята, но нямаха здравия разум или нужните

връзки, за да получат разрешително за работа на орбитална станция. Гледахме ги как пристигат, смаяни и разочаровани. Нервни туристи, които не можеха да си позволят или сигурно не им стискаше да отидат някъде по-надалеч. Или пътници втора класа, които просто минаваха транзит. Дебели двойки във ваканционни полички, които подскачаха като хлапета при ниската гравитация и с възхитени викове разглеждаха покритите с лунен прах сувенири. Бюрократи със сива кожа и сиви дрехи. Винаги се караха с чиновниците и задръстваха телефонните станции. „Стой настрани от тях“, казваше баща ми. Беше го страх, че го издирват за неплатени данъци. Инженери със защитни очила, монтирани на слушалките, и с роботи, които ги следваха по петите. Нетболни отбори от Църквата на Звездния пастир, всички със свършени тела и лъскави бели зъби. После от време на време групи принудителни емигранти, индийци или китайци, облечени в еднакви дрехи.

Дори нямаше интересни извънземни. Само алтециани, които мъкнеха навсякъде черните си найлонови сакове, перки и еладелдийци, които приличаха на едри кучета в униформи.

Като малка много исках да си имам куче.

ИМАХТЕ ЛИ КУЧЕ, КАПИТАНЕ? МРЪСНИ СЪЗДАНИЯ, НАЛИ?

Единственото куче, което съм виждала, беше много чисто и съвсем мъничко, само десетина сантиметра високо. Беше холос. Имаше и един с маймунка, напъхана в оная малка черупка с дупка отстрани, за да можеш да гледаш през нея. Вътре имаше място само за маймунката. Устата ѝ беше отворена. Не ми хареса. Струваше ми се, че крещи. Кучето също не изглеждаше много щастливо. Беше бяло с черни петна.

НЕ СЪМ СИГУРНА, ЧЕ ВИ РАЗБИРАМ, КАПИТАНЕ.

Това беше музей. Музеят на Голямата крачка. Мама ме водеше там като съвсем малка. Винаги отивах право при кучето и маймунката. Бяха в самото начало, при всички ония досадни първобитни неща, които другите деца подминават, за да отидат при

фраския изтребител. Беше изложба, диорама, която показваше жестокостите на докапеланските битки. После идваха първите полети с тяхна помощ, първите скокове, някои от нещастните случаи, изчезналите кораби. Там беше изтребителят, катастрофирал кораб, който бяха възстановили, и разни вълнуващи неща за това как сме помогнали на Капела да победи Фраск. И в средата имаше открит към космоса участък, просто кръг гола повърхност, заобиколен от стъклен прозорец, и надпис, че на това място капеланите за пръв път кацнали в слънчевата система.

Пред прозореца имаше и друга диорама. Мъж с голяма плешива глава, облечен по чаршаф и лъскави сандали, който поздравява двама глуповати наглед „астронавти“, както са ги наричали, в тромави стари скафандри. Капеланът висеше във въздуха и се усмихваше. В това имаше нещо смешно, все едно в сцената нарочно бяха допуснали грешка, която човек трябваше да открие.

КАПЕЛАНИТЕ НЕ ГРЕШАТ, КАПИТАНЕ.

Така казваше и татко. Все ми повтаряше: „Стой настрана от еладелдийците, защото донасят всичко на капеланите“. Съветваше ме да се пазя и от перките. Трябваше да го послушам.

ЗАЩО БАЩА ВИ НЕ ГИ Е ХАРЕСВАЛ?

О, татко изобщо не си пада по извънземните. Не му харесваше даже капелана в музея, онзи от диорамата, дето се хилеше като гигантско плюшено мече. Като че ли се канеше да погали астронавтите по главата. А те просто изглеждаха стреснати.

Всъщност, татко беше щастлив на Луната. На нас обаче ни беше тъпо.

КАКВО СЕ СЛУЧИ СЪС СЕСТРА ВИ?

Един ден била във Ведрина и се запознала с момче от Светия гроб на разширената невросфера, което ѝ казал, че повече няма нужда да е въображаема принцеса. Вместо това можела да е частица от Господ.

Не знаех за Господ, но когато му издаде тайната си самоличност, разбрах, че е нещо сериозно. Мама и татко ѝ се караха, но нямаше полза. Анджи беше затънала до шия. Великата мрежа в Небесата. Жакове, уетуер и всичко останало. В крайна сметка, също като всички останали, и тя беше на Луната временно.

Това беше нейният път за бягство. Няколко години преди аз да открия своя.

5.

Табита сърдито въздъхна и се метна върху твърдия нар. После се огледа наоколо в килията. Четири порести мръснорозови стени, бетон. Матова стоманена врата, външна ключалка, без брава. Нито един прозорец. Решетка на вратата и още една на тавана. Зад тях проблясваше обектив на камера. Мръснорозов бетонен таван, биофлуоресцентен пръстен, неработещ. Мръснорозов бетонен под. Нарът представляваше плътна платформа, прилепена към едната стена. В ъгъла — химическа тоалетна, бяла, ожулена и вече смърдяща. Нямахме място за нищо друго.

От стълбището еладелдийците я бяха завлекли в съседна уличка, където я притиснаха към стената и я претърсиха. След като решиха, че не е политическа престъпничка, а поредната избухлива космонавтка, я предадоха на местните власти, което я изпълни с огромно облекчение. Когато се касаеше за канелени, понякога се държаха адски гадно. В участъка „Мирабо“ изобщо нямаше да ѝ обърнат внимание. При еладелдийците хората обикновено изчезваха.

Ченгето, което я арестува, беше пълен киборг за контрол на тълпите. По сивия му визьор проблясваха всевъзможни данни и скриваха имплантите му.

— Джут, Табита, капитан — с механичен глас каза той, докато единственото му око я сканираше и записваше. Беше много висок и лъскав. Аугментираната му длан се протегна, за да я хване за ръката.

Табита се опита да го накара първо да ѝ позволи да се обади в бара.

— Трябва да съобщя на шефа си! Той е вътре. Тъкмо отивах при него, когато ме събориха ония отвратителни гадинки.

Безполезно, разбира се.

Под погледа на еладелдийците ченгето я отведе в края на уличката, където го очакваше партньорът му. Настаниха я помежду си в гравитокара.

Трафикът бе ужасен. По целия път до центъра гладките лица на полицаите премигваха в електронни редове от червени и сини данни,

анализи, доклади, жълти мрежи, видеоидентификации, информация по други случаи. Когато изключиха двигателя, Табита чу, че им шепнат далечни гласове. Не разговаряха нито помежду си, нито с нея.

В участъка флегматична сержантка провери картата ѝ в електронно устройство и я взе. Арестувалото я ченге стоеше зад гърба ѝ като истукан с изключен мозък. Представляваше зловеща гледка — с жиците по носа и белтъците на очите, които се виждаха през шлема му. Електронен човек, покорен на волята на напевни гласове от друга звезда, които го ласкаят и напътстват.

Сержантката изсипа съдържанието на чантата ѝ върху плота и го претършува.

— И преди сме загазвали, а, Табита? — ритуално измърмори тя.

Табита не отговори. Мътните ги взели. В това отношение всички бяха еднакви. Ченгетата, перките, еладелдийците и скапаните капелани на Харон. Животът и без тях беше достатъчно тежък. Закони, разпоредби, протокол. Племенни безумия.

Съпротивата не водеше доникъде.

Което никога не ѝ пречеше да опитва.

Загледана със саркастичен интерес в сержантката, тя се опря с две ръце на плота.

— Басирам се, че си обичаш работата — отбеляза Табита.

Жената я стрелна с меките си очи.

— Да не би да се каниш да постъпваш в полицията? — попита тя. — Ще ми се да ви видя. Всички вас. Ще ви е от полза.

Гласът ѝ излъчваше омраза — омраза, смекчавана от мързела и скуката. Табита бе просто поредният каубой на карнавала. Знаеха, че е пила на идване. Само трябваше да погледнат пода на кабината ѝ, за да го докажат.

— Предпочитам да рина лайна — отвърна тя.

Сержантката кимна.

— Ще го уредим.

— Басирам се, че докато ровиш из чуждите чанти, виждаш цялото богато разнообразие от разумен живот.

Полицайката взе оръфан брой на мръсно списание и повдигна вежди.

Табита не ѝ обърна внимание.

— Отивам само да дрънна един телефон, нали става?

— Не става.

— Трябва да дрънна само един телефон.

— Не може.

— Виж — каза Табита, — искаш да ме глобиш, нали така? А аз нямам нито стотинка. Нали ми прегледа данните.

— Още не ти е отправено обвинение — заяви сержантката. Имаше огромна квадратна долна челюст и самодоволно изражение, което не скриваше скуката и омразата, а ги насочваше към колкото може повече други хора.

— Беше самоотбрана — оправда се Табита. — Обясних му го. — Тя се завъртя и ръгна ченгето в гърдите.

— Те не обичат извънземните да участват в побои — поклати глава полицайката. Имаше предвид еладелдийците.

— Виновни бяха проклетите перки — настоя Табита. — Хайде де. — Когато започна да я умолява, разбра, че е изгубила. — Никога ли не ти се е искало да метнеш някой от тях в канала? Басирам се, че ти се е искало. Басирам се, че си правила и много по-лоши неща.

Тя се наведе над плота.

— Това беше самозащита!

— Басирам се, че се мислиш за героиня — отвърна сержантката. — Да хвърляш дребнички перки във водата.

Тя натика вещите на Табита в ръцете ѝ, повика един от роботите и я прати в мазето.

Сега Табита седеше на нара и се опитваше да върне всичко обратно в чантата си. Имаше снопове пожълтели разпечатки и забравени документи, празни и пълни кутии бира от Шигенага, стари дрехи и сиво бельо, мръсен костюм за нулева гравитация, смачкана кутия с два органични тампона, фазомер, инерциална отвертка, пакетче стари бонбони и книжле с прегънати корици и мазни страници.

— Защо мъкна навсякъде всички тия боклуци?

Еладелдийците се бяха появили толкова бързо, че дори не успя да види какво е станало с капеланската платформа. Представи си статуята с разбитата глава и се засмя. Чудеше се как се е чувствал перкът.

Не бе крайт на света. Колко можеха да я държат? Нямаше да е чак толкова дълго. Навярно щеше да успее да размени няколко клика

превоз за кристала. Жалко, че беше изпуснала Трийст в бара, но щеше да си намери друга работа.

Трябваше да намери.

Скоро ѝ доскуча. Нямахте какво да прави. Реши да посвири на хармониката си, но тя като че ли бе единственото нещо, което не носеше в чантата си. Спомни си за ареста на Честност 2. В килиите поне пускаха радио. Макар че впръскваха във въздуха нещо, от което човек ставаше инертен. Беше добра идея да монтират в килиите видео. Не знаеше защо на никого не му е хрумвало.

Табита се прозя, сви се на топка с лице към стената и затвори очи.

Минутите течаха. Бе уморена до смърт, ала не можеше да заспи. От време на време чуваше стъпки и приглушени гласове, бръмчене на работи. Веднъж се разнесе вик и силно тракане на метал. Друг звук, продължително свирене, далечно и високо. Нямахте представа дали просто не пицят ушите ѝ. В един момент осъзна, че следи с пръст по стената бледосребриста следа от изтрит надпис. Не знаеше откога лежи в ареста. Тук времето просто спираше, също като в космоса. Бетонът я ограждаше като стена от звезди.

Внезапно вратата се отвори.

Тя се приповдигна на лакът.

Ченге. Не можеше да определи дали е първото, или ДРУГО.

— Джут, Табита, капитан — каза киборгът.

По шлема му потекоха данни, промениха се, замръзнаха.

— Ставай — нареди той.

Табита се подчини, въпреки че не бързаше да придружи полица.

Дежурната сержантка носеше слушалките си. Изведнъж бе станала съвсем официална. Очевидно в момента някой я слушаше.

— Джут, Табита, капитан. Настоящ адрес: кораб, пристанал в порт Скиапарели, бергенски „Таласъм“, регистрация Бе Ге Те нула-нула-девет-нула-пет-девет.

— Да — потвърди Табита, макар че това не беше въпрос.

— Утежнено нападение, нарушаване на мира, предизвикало обществен безпорядък, накърнило междувидовата хармония, също и гражданската, сериозни щети, предателски щети, безотговорно поведение. Двеста и петдесет скутари — с широка усмивка завърши сержантката.

— Колко? — Това бе три пъти повече отколкото очакваше.

— Имате дваисет и четири часа да се върнете тук с парите или да ги преведете по електронен път.

— Да бе, да.

— Или корабът ви ще бъде конфискуван.

6.

„Мьобиусов лист“ се намира на южния бряг на Гранд канал на около километър от аркадата Барата, между Църквата на насочената панспермия и ресторант за раци. Отдавна прехвърлил зенита на лошата си слава, барът се е превърнал в любима атракция за по-обикновените посетители на Скиапарели, които сантиментално си представят, че са открили кътче от града, запазило историческия чар на граничните дни. Всъщност първите собственици, емигранти от Европа, имали основания да предвидят носталгичния бум и изкуствено състарили декорацията от фибростъкло, като я оставили в пустинята за една седмица, преди да я монтират.

Онази вечер, в която Табита Джут най-последно натисна очуканата алуминиева брава, заведението все още заслужаваше лошата си репутация, като обслужваше обществените нужди на хора, по-спокойно вършещи бизнеса си в подобна среда. Проститутки от всички полове, аугментирани или не, идваха тук в началото и края на смяната си, за да се срещат със сводници, наркопласьори и „привилегировани“ клиенти. Пенсioniрани мрежови писци поддържаха шумен аванпост в единия край на бара, откъдето подхранваха все по-тайнствени клюки, единствената останала им стока. В отсрещния край имаше ниска сцена, на която провалили се актьори намираха равновесието, необходимо им, за да понесат професионалния си упадък. Когато изпаднеш от афиша на театър „Наш“, идваш направо на сцената на „Мьобиусов лист“. В момента на нея стоеше мъж, нисък, набит мъж, доста добре изглеждащ, помисли си Табита, когато автоматично го погледна на влизане. На рамото му имаше папагал. Приличаше на истински. Мъжът свиреше на някакъв инструмент, но в глъчката не се чуваше нищо.

Запъти се право към бара. Хайди беше там.

— Търся човек на име Трийст — каза Табита.

— Замина — отвърна Хайди.

Тя изпъшка. Очакваше го.

— Къде мога да го открия, Хайди?

— На Калисто — подхвърли барманката, докато бършеше плота.

— По дяволите — с известна нежност изруга Табита. — Беше пуснал обява за работа по мрежата, знаеш ли нещо по въпроса?

Хайди поклати глава отрицателно и посочи с очи към сцената. Мъжът бе разперил ръце настрани. Папагалът тичаше от едната му длан до другата.

— Не е зле, нали? — отбеляза тя.

— Нищо не чувам — сви рамене Табита.

— Не говорех за музиката.

Табита ледено ѝ се усмихна. Но въпреки това погледна към човека.

Свиреше на ръкавица, сега можеше да види, въпреки задимения сумрак. Пееше, а може и да беше някой друг. Не забелязваше да мърда устни. Красиви устни, прекрасно изваяни, а очите му бяха кафяви и кръгли. И през цялото време, докато го наблюдаваше, не преставаше да си мисли: „Двайсет и четири часа. Копелета“.

— Да знаеш на някой друг да му трябва баржа? — попита тя. Никога не ѝ се бе случвало, никога не я бяха заплашвали, че ще ѝ отнемат кораба. Ужасяваше се, че „Алис“ може да попадне в ръцете на ченгетата. — Няма значение какъв е, стига да не е перк — добави.

Табита откъсна очи от мъжа на сцената и хвърли поглед към комарджиите. Край витрината се разиграваше някаква сложна игра с пулове. Дебели пачки стари пари бързо сменяха собствениците си. Куриер на отрови пиеше от една чаша с рибар. Две палави тригодишни трантки в кремави кожени дрехи и слънчеви очила позираха край стар музикален генератор и се лигавеха с ликьор от сладник.

— Сега никой не работи — обясни Хайди. — Карнавал е. Да ти дам ли нещо за пиене?

Табита въздъхна.

— Бира.

Барманката изброи седем вида на един дъх.

— Която ти е най-близо — отвърна Табита.

Карлос трябваше да познава някого. Тя отиде до телефона, който се намираше на стълбището за мазето под сцената. Когато минаваше покрай артиста, видя, че пее птицата. Приличаше на папагал, но не звучеше така. Можеше да пее. Имаше сладък треперлив глас и пееше за жълта птица, кацнала високо на бананово дърво.

Карлос го нямаше. Остави му съобщение, каза, че ще му позвъни по-късно, но си помисли, че навярно няма да го направи. Спокойно можеше да замине за Фобос или Дълъг живот, да провери дали там няма нещо, дали не е останал някой, който да не е отлетял за карнавала.

Табита отпиваше от бирата си и гледаше към музиканта. Харесваше го. Беше загорял и загладен, с лъскава черна коса. Носеше хубава блуза на алени и бели райета, псевдопанталони и еспадрили. Изглежда имаше и талант, макар че невроиндуктивната ръкавица вече бе малко старомодна, дори в Скиапарели, където времето беше замръзнало. Звукът ѝ бе дълбок, електронно гладък и плавен, но с толкова фини вибрации, че едва се различаваха отделните ноти. Мелодията шеметно се изви и се раздели на две части, съзвучни сами по себе си. Публиката заръкопляска. Мъжът се усмихна. Птицата кацна на рамото му, притисна главичка към бузата му със затворени очи и запя зловещ, безсловесен напев.

Хайди избърса плота до лакътя на Табита.

— Още една? — попита барманката.

— Добре — отвърна Табита и пресуши чашата си. Още една бира, още един опит да се свърже с Карлос и после адио. — Веднага се връщам, Хайди — каза тя и отново се отправи към телефона.

Карлос още го нямаше. Усмихнатата му снимка я помоли да остави името и номера си. Табита удари с юмрук по стената.

— Купонясваш някъде, а, Карлос? Надявам се, че се забавляваш, защото аз определено не го правя.

— Номера ли сбъркахте? — попита някакъв глас над нея.

Тя погледна нагоре. Музикантът с птицата слизаше по стълбите. Беше свършил представлението си и се връщаше във влажното, мръсно мазе, което управата отказваше да ремонтира заради „класическата“ му атмосфера.

— Номерът е верен, сбъркала съм планетата — отвърна Табита.

Мъжът на площадката зад нея надзърна над рамото ѝ към лицето на Карлос. Табита усети дъха на птицата. И миришеше като папагал.

— Тенекия ли ви е вързал? — попита музикантът. — Не ви е завел на купона? Нали така казахте преди малко? Моля да ме извините, нямам навик да подслушвам телефонните разговори на хората, просто слизах по стълбите и чух...

Птицата проточи шия и внезапно нададе пронизителен крясък като пожарна сирена. Табита потръпна и се изключи от телефона.

— Млъквай, Тал! Тал, млъквай! Ще млъкнеш ли? Хей, Тал! — завика мъжът и плесна птицата с ръкавицата си. Тя замълча също толкова неочаквано, колкото бе започнала.

— Това е Тал — каза музикантът. — Поднасям ви извиненията си. Артистичен темперамент. Много, много чувствителен. Страшно ми е приятно, аз съм Марко, Марко Мец. Моля? — попита той, макар че Табита не беше казала нищо. — Моля? Чували сте за мен, така ли?

— Не — отвърна тя. Отблизо очите му бяха още по-топли, отколкото изглеждаха на сцената. — Бяхте много добър — прибави Табита.

— Така е — потвърди той. — Наистина съм много добър. Случва се, искам да кажа. Да, така е, много съм добър. Всъщност. Но защо ли ви е да го знаете? Вие сте заета жена, аз съм зает мъж, това е огромна система...

И през цялото време, докато дърдореше глупости, изпиваше с поглед тялото ѝ.

Табита нямаше време за такива неща.

Но все пак.

— Тал ли? — посочи към папугала тя.

— Точно така, да.

— Може ли да го погала?

Мъжът леко сви рамене.

— Пръстите са си ваши. Не, не, шегувам се. Естествено. Харесва му. Виждате ли?

Марко внимателно пое ръката ѝ в своята. Кожата му беше топла и суха. Той доближи дланта ѝ към главичката на птицата и я плъзна по гърба ѝ. Тал се заизвива от удоволствие.

— Откъде е? — попита Табита.

— Той ли? Отдалече. Даже няма да можете да произнесете името. Погледнете го, дори той не може да го произнесе. — Хей — наведе се към папугала музикантът, — тя се интересува откъде си. Виждате ли, дори Тал не може да го произнесе.

— Вакса! — изведнъж изкряка Тал. — Интриги в балета! Интриги в обувките!

Изненадани, двамата се засмяха.

— Малко е възбуден — поясни Марко.

Табита отново погали птицата по главата.

— Пие ли?

— Тал ли? Не.

— А вие?

— Естествено.

— Ще бъда на бара — каза тя.

— Значи си дошла за карнавала, така ли? — попита Марко, когато три минути по-късно отиде при нея, вече без папагала.

— Не, търся работа. Тъкмо пристигам от Шатобриан.

— В Пояса ли? — почтително я изгледа той, както се случваше винаги, щом Табита кажеше нещо от този род. — За каква работа става дума?

— Просто изпълнявах поръчка за фармацевтична фирма. Най-вече туби със серум против вакуумни рачета. Нищо интересно.

— Значи си пилот?

— Пилот съм.

— Винаги ли работиш за тази фармацевтична фирма?

— Работя за всеки — отвърна тя, — стига да има пари.

— Значи имаш собствен кораб, така ли?

— Имам собствен кораб — потвърди Табита. Виждаше, че музикантът е впечатлен. След толкова много години все още не можеше да не изпитва гордост, когато съобщеше за кораба си на някой непознат. Знаеше, че когато разказва на „Алис“ за глобата, няма да се чувства толкова горда. Надяваше се да не ѝ се наложи.

Тя погледна към Марко. Искаше ѝ се да го вземе със себе си. Искаше ѝ се да го вкара в кабината и да разкъса всичките му лъскави дрехи.

— Бих те поканила на борда, но няма да остана тук.

— Жалко — каза той. — Щеше да е прекрасно. Какъв модел е?

Табита вдигна очи към него. Внезапно осъзна, че музикантът наистина се интересува от кораба ѝ и кой знае защо се почувства засегната.

— Просто стара бракма.

— Скутер ли?

— Не, баржа.

Марко изглеждаше искрено въодушевен, като че ли гореше от нетърпение да ѝ разкрие някаква страхотна тайна.

— И е само твой? На никой друг?

— Да — раздразнено отвърна тя.

— Искаш ли да ме откараш до Изобилие?

— За Изобилие ли заминаваш?

— Да.

— Тази вечер ли?

— Не, не. Утре сутрин.

Табита го зяпна.

— Ами, да! — съгласи се тя. После си спомни за осевия ключов кристал. — Ами, не. Искам да кажа, с удоволствие, но ми трябва още нещо.

Марко се подсмихна.

— О, има и още. Още много! Какво ти трябва?

Табита мъчително преглътна.

— Двеста и петдесет — отвърна тя. — В аванс. И после, по дяволите, не зная, трябва да направя ремонт.

— Няма проблем.

— Не ти вярвам — поклати глава Табита. — Не говориш сериозно.

— Понякога съм сериозен.

Марко лекичко плъзна пръсти по ръката ѝ. Имаше нежна длан, длан на музикант.

— Искаш ли да идем на купон? — попита той.

7.

Излязоха заедно в студената, прашна нощ.

Въпреки че парадът отдавна беше свършил, водата все още кипеше от живот. Хлапетии се боричкаха върху салове от дъски и пластмасови бурета, двойки се разхождаха в лодки с гребла, бавно плаваха моторници, останали без енергия. На пристана под „Мьобиусов лист“ стояха, седяха, излягаха се, спореха и пиеха десетина души. За червено-бял кол бе завързан малък скутер. Зелената птица полетя право към него. Луните правеха сянката ѝ двойна.

Луните сияеха над пустинята и степта, над полярните селища и каньоните, в които сънливо течаха дълбоки, широки канали. Те обагряха пустините и пампасите, блестяха над стъклените ферми, искряха над езерата за алги на долепените един до друг градове. Осветяваха арената в Барзум и посребряваха моравите в предградията на Бредбъри. Без никаква дискриминация огряваха мрачните монолитни сгради в стария град и арогантната джунгла на новия, безмълвно наблюдаваха как расте и прехвърля границите на разглобения купол.

Смаяна от късмета си, Табита седеше на кърмата. Скутерът пореше мръсните води под яростния блясък на видеостена. Целият Марс, по-късно щеше да забележи тя, беше разпродаден. Инвеститорите продължаваха нататък. От няколко години Скиапарели представляваше жива панкултурна оранжерия, космополитен кръстопът на слънчевата система, където всички клиентни раси на Капела можеха да съществуват съвместно в шумна хармония или да преминават транзитно, за да се насочат към кервансараите на юг. В последно време туристическите бусове изместваха лодките и количките от ал-Казара, вносни сувенири изпълваха магазинчетата, в които някога космонавти махмурлии мъкнеха свещите и акордеоните си.

Табита нямаше нищо против сегашното положение, макар че си спомняше и по-добри времена, не толкова отдавна, когато джазовите оркестри във винарните почти успяваха да заглушат ужасното тракане

на старите търговци на подправки, играещи на домино. Можеше да спиш навсякъде, където е достатъчно топло, и даже ченгетата не те безпокояха. Когато призори се събудиш, откриваш, че в джоба ти рови с нос безстопанствена лама и група трантски наркодилъри разпъват сергиите си около постелята ти.

Нахлузваш си обувките, премигваш и прекосяваш пазара, крадеш чапати^[1] от стариците и стигаш до аркадата, като следваш аромата на печено кафе. Хората се провесват от прозорците да побъбрят със съседите си оттатък канала. Над сто деветдесет и деветте малки кея. Пъстроцветното им пране неподвижно виси в хладния утринен въздух. Докато пресичаш Бакърения мост, слънцето се подава над покривите, ярко като масло в канелено небе. Товарни работи бодро порят водата и си тананикат. В градините „Хамишавари“ бликват фонтаните.

За онези хора, които предпочитаха да се реят из космоса, вместо да висят по орбиталните строежи, Марс и неговите луни бяха първото благо на дарения им космически двигател. Операциите се насочваха от капелански ръце, капелански машини изпълняваха задачите, ала именно хората от Земята, неговата най-близка съседка, се заеха с огромната работа по разработването на Марс. Усърдието им бе разбираемо. Неочаквано ставаше достъпна цяла нова планета, при това не само достъпна, а свободна, необитаема, пустееща. Изоставена.

Днес, когато Червената планета изобилства от сантиментални копия на „Древните“, по-скоро плод на въображението, отколкото на археологията, трудно можем да си представим, но по времето на Голямата крачка единствените следи от онази някога горда раса на архитекти и инженери бяха гигантските канали.

Въпреки внушителната си големина, те се намираха в жалко състояние: задръстени с наноси, целите напукани й с брегове, разрушени от дългите, сурови марсиански зими. Там, където каналите изчезваха сред долините и скалите на прашните пустини, първите пионери ужасено отстъпваха пред безумния терен. Само опитното око на тяхната капеланска наставничка можеше да каже къде в цялата тази пустош от базалт и шисти може да лежи скрит ключът към изгубения свят. Като следваха насочения й показалец, те излязоха в голата пустиня и започнаха да копаят в пясъка. Едва тогава се появиха на бял свят огромните блокове и плочи на заровения град.

Покриха го с купол, за да го предпазят от прашните бури и въздуха. Нареккоха го Скиапарели^[2] в чест на прочут астроном. Изкачиха се по вулканите на Тарсис, пресушиха Сребърната долина и повалиха горите на Червения бурен. Тук имаше гравитация, с която можеше да спориш, тук имаше хоризонт, толкова близък, че да се пресегнеш и да го достигнеш, С помощта на първобитните генератори на микроклимат, едва започнали да излизат от орбиталните заводи на Домино Валпарайсо, разбудиха заспалата екология и грубо я разтърсиха. От ръждивите дюни поникнаха ниски кактуси. Предприемачите се връщаха в града и приказваха за тревисти оазиси, отново се отправяха в пустинята и откриваха марсианското измръзване.

Годините отлитаха, компанията беше пъстра и ако въздухът бе рядък, е, нима това не придаваше на живота сладостен привкус на опасност? Присъствието на капеланските ръководители и еладелдийската полиция не изглеждаше толкова потискащо обезкуражаващо, когато имаше голяма вероятност да се самоубиеш, ако се противиш. Фактът, че Рио Маас е проучена с пясъчна шхуна, вместо със самолет или верижна машина, навярно се дължеше точно на тази причина: защото беше далеч по-опасно. Моряците, попаднали във внезапна пясъчна виелица или преобърнали се в Гърлото на Митридат, рядко бяха спасявани. Ръководителите ги съветваха да избягват такива неща. „Те знаеха какъв риск поемат“, казваха капеланите и скръбно поклащаха големите си глави. На популярен плакат за набиране на емигранти от това време е представено усмихнато човешко бебе с огромни ботуши, изцапани с червен пясък. Колкото и да е сантиментално, изображението ясно улавяше онзи възторг, с който човечеството навлизаше в нещо прекалено голямо, за да се справи с него — засега.

Ами марсианците, онази изчезнала раса от титани, какво можем, да кажем за тях? Дори днес почти нищо повече от онова, което толкова красноречиво разкрива архитектурата на стария Скиапарели. Че са били титани, можем да съдим по сградите им, които изцяло използват преимуществото на слабата гравитация. Били са едри, силни, имали са величествени и мащабни планове. Работили са с камък, желязо и тухли. Макар че очевидно не са обръщали особено внимание на естествената светлина, в няколко от онези неравномерни и безформени

дупки, в които вие вятърът, има следи от стъкло. Другаде — от примитивен, но не съвсем безуспешен опит за железобетон.

Все още не е известно какво са представлявали тези сгради. Определено не приличат на жилища. Колкото и да са били жулени от бурните и замръзващи пясъци, изличили всякакви следи от уреди и мебели, по стените и таваните им все пак са се запазили знаци: останки от врязани и понякога инкрустирани редове правоъгълни форми, които многобройни специалисти категорично определят като писменост, въпреки че никой не е предлагал правдоподобен превод.

Ако си позволим свободно да тълкуваме характера на марсианците на основата на техните скелета, сухи цистерни и подземия, на правите им стълбища, канали и тръбопроводи, както и на самите прочути канали, те са били сериозен и упорит народ, задълбочен в начинанията си, без склонност към отстъпление и лекомислие. Шейсет и седемте руини в Барзумската равнина, масово наричани „храмове“, може наистина да са били такива, но спокойно може да са били казарми, изолирани клиники за психично болни или жертви на силно заразни болести, или пък ваканционни лагери. Няма никакви доказателства, че на арената ритуално са заколвани страшни зверове или че върху олтарите на намръщени божества са принасяни в жертва красиви робини.

Какво се е случило с марсианците? Къде са отишли? Дори да знаеха, капеланските ръководители мълчаха. Бунтовни земянитски души, приковани там от дълг или упоритост, мърмореха, че Капела още отначало знаела какво ще открият на Марс. Някои, навярно не без злоба, твърдяха, че именно Капела е унищожила Марс, преди Бог знае колко еони.

Неподвижни като огромно гробище в сърцето на кипящия град, пустите древни бункери и празни силизи плъзгат своите гигантски застъпващи се сенки по каменните улици и канали. Мрачната им като в гроб вътрешност беззвучно говори за изчезналите им архитекти. Известно време в тях лагериуаха археолози, които после се изнесоха в кварталите, нароили се около руините. Старият град беше повторно изоставен. Обитаваха го единствено романтици, теоретици, пътници и кучета. Тийнейджърите започнаха да ходят там и да маневрират с бугитата си около доковете. Когато пораснаха, стана модерно да се връщат в складовете и да вдигат страхотни купони.

Табита вдигна поглед към гигантските стени от плътен розов камък, които се издигаха стотици метри нагоре и изчезваха в мрака. Помежду им като огромни железопътни линии минаваха подпорни греди и скелета. Дори можеше да си представи „Алис Лидъл“, удобно кацнала на някое от тях.

Скутерът прелиташе покрай пустите кейове на колосалните мрачни сгради. Тук-там блестяха светлини. Откъм поклащащите се по тъмночервената вода яхти се носеха гласове и песни. Дрезгавият вой на двигател събуждаше глухо ехо.

Пристанаха на кей под небе, черно като стара кръв, и се насочиха към огромен док. В мрака водата приличаше на червено вино и Деймос се отразяваше в нея като гигантска перла. Хората се изсипваха на дока от склад, пълен с храна, пиене, свеж въздух и кънтяща музика.

[1] Плосък, тънък хляб в Индия, Афганистан и др. — Б. пр. ↑

[2] Джовани Вирджино Скиапарели (1835–1910) — италиански астроном, открил „каналите“ на Марс. — Б. пр. ↑

8.

БГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 07.31.33

ГОТОВНОСТ

Здравей, Алис.

ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ. ПАК ЛИ ИДВАТЕ ДА СИ
ПОГОВОРИТЕ С МЕН?

Тук вътре е истинска лудница.

ВИЖДАМ. НАДЯВАМ СЕ ДА НЕ СЪСИПЯТ НЕЩО.

Съсипваха мен.

ОПРЕДЕЛЕНО НЕ, КАПИТАНЕ.

Все едно в собствения ти дом да тече непрекъснат купон.

ВИЕ ОБИЧАТЕ КУПОНИТЕ.

Обичам да ходя на купони. На чужди купони. Не обичам да вдигам купон вкъщи.

Всъщност веднъж направих чудесен купон. На Укопия. Когато ти стана моя. Вдигнах страхотен купон, за да отпразнувам случая. Дойдоха всички: Сам, Мей Ли, Муни Вега. Фриц Ювенти от

„Упорството на Валенцуела“. Не изглеждаше нито ден по-стар с триъгълната си шапка и гамаши. Момичетата от Горна Бразилия го закачаха, но Фриц винаги се преструва на очарован.

Някои идваха отдалече, чак от Фобос, хора, които познавах още от времето, когато се бяхтех за бялата си карта. Видях Доджър Гилеспи, която мятеше бляскави погледи и крънкаше цигари от изпълнена с благоговение стюардеса на космически кораб.

— Доджър! — прегърнах я аз. — Мислех, че си в Пояса.

— Бях — изръмжа тя. — Отказах няколко страхотни покани, за да дойда на твоя скапан купон — оплака се Доджър, макар че през цялото време гледаше с притворени очи към бедното хлапе и въртеше глава, така че гримът ѝ да отразява светлината. Стюардесата покорно ѝ поднасяше пакет цигари. Доджър благоволеше да си вземе една. — Благодаря ти, скъпа — каза тя и жестоко ме оцупа по ръката, за да ми даде знак да се чупя, въпреки че беше полу на шега, както е винаги с нея.

Затова реших да остана, просто за да ѝ натрия носа.

Попитах жертвата ѝ:

— Забавляваш ли се?

— О, да — отвърна тя. Въпросително погледна към Доджър, после отново към мен, но Доджър просто ме зяпаше с кипната настрани глава и смъртоносна омраза в очите. Нямаше намерение да ме представи.

— Аз съм Табита — усмихнах се. — Табита Джут.

— О, в такъв случай това е твоят купон! — възкликна стюардесата.

— Точно така — потвърдих аз.

Доджър въздъхна и ни обгърна в облак дим.

— Значи от днес сама си си господар — каза жертвата и отново започна да рови из джобовете си за цигари. Оставих я да извади пакета и да ми предложи, после поклатих глава.

Доджър ми оказваше лошо влияние.

— Извинявай — припряно каза стюардесата. — Аз съм Мойра. Приятно ми е.

— Страхотно — изтътна Доджър.

Мойра смутено я погледна. Но в момента искаше да говори с мен.

— Мечтая си за кораб — въздъхна тя. — Обожавам да летя.

— Ами, тогава лети — махнах с ръка аз.

Момичето ме стрелна с поглед, който ясно ми даде да разбере, че не е безгръбначно: Само професионалният ѝ опит я караше да се държи като глупачка.

— Помагам на възрастни дами да се настанят в совалката — язвително заобяснява стюардесата. — Сервирам коктейли и се усмихвам.

— Хм, и аз съм го правила — признах ѝ.

От този момент нямаше спиране. Да си мисли, че може да стигне от обслужване на туристи до собственичка на кораб!

Не можех да ѝ кажа, че няма голяма вероятност да последва примера ми. Щеше да ме сметне за надута. Когато ги оставих, момичето изглеждаше разочаровано, а Доджър — сардонично признателна.

— Забавлявайте се — пожелах им аз.

Продължих да обикалям гостите. Нямах представа, че съм поканила толкова много народ. Дори имаше един-два свободни робота, не знаей как бяха влезли. И всички от трудовата борса; Вирех си носа, защото повече нямаше да ми се наложи да ходя там. Повече нямаше да си търся работа и да търпя да ме тълчат като изтривалка всички ония собственици. Край на трудовата борса!

КАКВО ОЗНАЧАВА ТОВА, КАПИТАНЕ?

Ами, когато пристигаши за пръв път на някоя станция, не познаваш никого, така че нямаш друг изход, освен официалната мрежа, бюрата за търсене на работа, трудовата борса за местните. Не го правиш дълго, защото разбираш, че само си губиш времето. Еладелдийците надзират всичко, пък и без друго информацията за хубава работа се предава от уста на уста. Но когато откриеш това, вече си се запознал с разни хора и повече няма нужда да висиш на борсата. Просто си намиращ някое ъгълче в местния бар и чакаш. Отнякъде изтича новина. Старите пилоти се врат из полицейските участъци и залите за трафик контрол. Но ако имаш собствен кораб и не си алергичен към работа, можеш дори да избираш.

ОБАЧЕ НЕВИНАГИ НАМИРАМЕ ТОЛКОВА ЛЕСНО, НАЛИ?

Да. Имаш право. Допускаме глупави грешки и попадаме в неприятни ситуации като тази.

ПРОСТЕТЕ, КАПИТАНЕ, НЕ ИСКАХ ДА ВИ ОБИДЯ.
ДОРАЗКАЖЕТЕ МИ ЗА КУПОНА.

Наистина беше страхотен. Цялата нощ нямаше нито една тъпотия, нито една фалшива нотка. Настроението се поразвали само, когато цъфнаха двама еладелдийци и започнаха да душат наоколо, защото всички събирания стават с тяхно одобрение, било то обществени или частни. Предложих им да пийнат по нещо, а те само оголиха зъби.

Забелязах, че под покривката на една от масите се е заврял алтециан. Зачудих се дали не се крие от еладелдийците, но се оказа, че просто търси изпуснати вещи. Разбираш ли, мислех си за капитан Франк. Искан ми се да не бях изгубила връзка с него. Изгубвам връзка с толкова много хора, Алис.

ХОРАТА ИДВАТ И СИ ОТИВАТ.

Ще ти кажа кого видях онази вечер. А ми се искаше да не е там. Едно от момичетата от Горна Бразилия, Вира Шоуи, с бръсната глава, тога и сандали.

— Здравсти, Табита — каза ми тя. — Чух, че приемаш поздравления.

Говореше ми така, като че ли имах бебе.

— Ако бях на твое място, щях да го регистрирам колкото може по-бързо — продължи Вира. — Погрижи се дневникът да е в ред.

— Корабът не е използван от седем години — отвърнах аз. — Бил е при сандзаусите. Чист е.

Тя ме хвана за ръката.

— Въпреки това, Табита. Еладелдийците непременно ще искат да влязат вътре.

— Няма. Целият кораб е запечатан.

Вира обидено ме изгледа.

— Ужасна си, Табита. Знаеш, че си длъжна да ги пуснеш вътре. Срегнах погледа ѝ.

— Забравила съм — безизразно отговорих аз.

При други обстоятелства тя щеше да ми отвърне грубо, но нали пиеше моето пиене. Потупах я по рамото.

— Забавлявай се, Вира. — Понечих да се отдалеча, но тя започна да ми разказва всичко, което знаеше за Таласъмите, всичко, случило се, докато летяла на Таласъм, всичко, случило се, докато някакъв неин познат летял на Таласъм, всичко, случило се с всеки, летял на Таласъм.

ИСКА МИ СЕ ДА МОЖЕХ ДА ГО ЧУЯ. С УДОВОЛСТВИЕ БИХ СЕ ЗАПОЗНАЛА С ВИРА ШОУИ. СТРУВА МИ СЕ ОЧАРОВАТЕЛНА.

Но не е. Ужасна тъпанарка. Мразя хора като Вира. Добре де, дължим всичко на Капела. Това не означава, че трябва постоянно да изразяваме благодарността си. Ако бях капеланка, дори щеше да ми е противно.

КАКВО СПОРЕД ВАС БИХТЕ ЖЕЛАЛИ, АКО НАИСТИНА БЯХТЕ?

Ако бях капеланка, щях да имам всичко, което си пожелаея, нали?

ТЕ СЪС СИГУРНОСТ ОЧАКВАТ НЕЩО.

А може би не. Може да е било грешка.

КАПЕЛАНИТЕ НЕ ГРЕШАТ.

Вече го каза. Било е грешка да дадат космическия двигател на фраските, нали?

ФРАСКИТЕ СА ИМАЛИ СОБСТВЕН ДВИГАТЕЛ, КАПИТАНЕ.

Наистина ли?

ДА.

Откъде знаеш?

ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ СЪМ ГО НАУЧИЛА ОТНЯКЪДЕ.

Така или иначе, не са имали голяма полза от него. Мей Ди дойде и ме спаси. Всъщност ме хвана под ръка.

— Е, и? — попита тя.

— Какво „Е, и“? — отвърнах аз.

— Здравей, Вира — каза Мей, ледено ѝ се усмихна над рамото ми и после, преди Вира да успее да отговори, продължи: — Кога ще ни позволиш да видим кораба? Всички умират да го видят.

— Вярно ли е, че е сандзауски Таласъм? — попита Моли. — Един от сандзауските Таласъми?

Канех се да я попитам какво иска да каже, но Мей ме прекъсна. Беше събрала гостите да видят придобивката ми и трябваше да им обърна внимание.

Мей Ли и Моли Джейн. Чудя се какво ли се е случило с тях. Мей Ли сигурно още е там. Сигурно вече си има собствена работилница. А може да командва нечия флотилия. Спомняш ли си Мей Ли, Алис? Тя настояваше да те разгледаме.

СПОМНЯМ СИ МЕЙ ЛИ. ИМАШЕ ПРЕКРАСНИ ДЛАНИ.

Нали не искаш да кажеш, че си била в състояние да усетиш ръцете ѝ?

НЕ, РАЗБИРА СЕ. НО ГИ ЗАБЕЛЯЗАХ. БЕШЕ МНОГО СРЪЧНА. НАКАРА МЕ ДА СЕ ПОЧУВСТВАМ КАТО МУЗИКАЛЕН ИНСТРУМЕНТ.

Ясно.

СЪВЪРШЕНО НАСТРОЕН.

Ясно!

ПРОСТЕТЕ, КАПИТАНЕ. БЯХ СЕ ЗАМЕЧТАЛА. ЗНАЕТЕ, ЧЕ НЕ БИХ СИ И ПОМИСЛИЛА ДА СЕ ОПЛАКВАМ ОТ ВАШИЯ СТИЛ НА ПОДДРЪЖКА. ВЕЧЕ СЪМ СВИКНАЛА С НЕГО.

Ще млъкнеш ли?

ИЗВИНЕТЕ.

Алис, обещавам ти, че в момента, в който се измъкнем от тая каша, в момента, в който получа пари, обещавам ти пълен ремонт, обеззаразяване и всичко останало.

НАЙ-ВАЖЕН Е ОСЕВИЯТ КЛЮЧ.

Всичко! Можеш да имаш всичко. Веднага, щом ми платят.

НАДЯВАМ СЕ ДА Е СКОРО, КАПИТАНЕ. НЕ МИ СЕ ИСКА ДА ВИ ИЗОСТАВЯ НАСРЕД ПЪТ.

9.

Внезапно в небето разцъфна бял пламък, като хризантема върху кадифе, после стана тъмночервен. Сини магнезиеви проблясъци се заизвиваха нагоре в ледената нощ. Сигнални ракети хвърлиха алена светлина над веселящите се тълпи. Покрай канала обикаляха дребни фигурки с огнени жезли, прескачаха от кораб на кораб и сенките им се протягаха по фасадите на сградите от отсрещния бряг. Стъклото приглушаваше воя на клаксоните и пьянските крясъци долу.

Табита Джут леко се олюляваше до прозореца в апартамента на Марко Мец и наблюдаваше останките от карнавала в Скиапарели. Никога ли нямаше да се разотидат по домовете си?

Тя докосна силовото поле, което не позволяваше на студа да проникне вътре. То ухапа показалеца ѝ с тъпи зъби. Прозорецът беше френски, генераторите на поле бяха невидими и безшумни. Свиреше музика. Табита се опита да се облегне на полето.

— Недей — предупреди я Марко. — Едва си, дошла.

Той се приближи и застана зад нея, постави ръка на рамото ѝ, прегърна я през кръста и зарови лице в шията ѝ.

Табита се завъртя в ръцете му и целуна пълните му устни, притисна се към здравето му тяло.

Марко я целуна по бузата и прошепна в ухото ѝ:

— Навярно би трябвало да си свалиш палтото.

— Навярно — отвърна тя. Чувстваше се смазана. Като че ли всичко шеметно летеше напред и все пак тя леко прескачаше от миг на миг, като ригелиански силф. Всичко изглеждаше лъскаво, сякаш бе покрито със сребро. Табита изтупа звездния прах от краката си и протегна ръце към прелестния мъж пред нея, но той беше практичен и ѝ взимаше чантата, ах, чантата!

— Просто ще я оставим тук — каза Марко и я отнесе на маса, която представляваше дълга ниска плоча от нещо прозрачно. — Между другото, какво носиш вътре? Да не тренираш вдигане на тежести?

— Събирам разни неща. От пътуванията си. Разни странни неща — отвърна Табита и погледна към него. Беше съвсем близо и не

можеше да го фокусира. Започна да разкопчава блузата му. Той носеше термофланелка, тя изгуби търпение, вдигна я нагоре и наведе глава, за да целуне широките му кафяви гърди.

— Не ти вярвам — заяви Табита.

Усети, че Марко се напруга.

— Моля? — попита той. — Какво означава това?

— Аз пилотирам баржа — поясни тя. — Срецам много мъже. И много жени. Но ти, ти си междупланетен артист... — Произнесе го много внимателно, ставаше все по-трудно да говори ясно, езикът постоянно ѝ се пречкаше. — Ти — продължи Табита, като прокараваше пръсти през гъстите косми на гърдите му, — ти, това място... — и искаш да ме наемеш!

Марко се отпусна.

— А ти — нежно я целуна той, — си смазана от умора.

— Окончателно смазана — потвърди Табита. — Окончателно.

Пи ли от онова?

— От кое?

— От онова там на купона.

Марко се подсмихна.

— Онова там на купона — повтори той. — Мисля, че пийнах малко от онова там.

— Беше дрога — каза Табита. — Качествена стока. — Тя запремигва към него. — Наистина. — Навярно не ѝ вярваше.

Протегна ръце към него. Дланта ѝ премина през живачната суспензия, както „Алис“ навлизаше в изкривеното пространство, гладка, лъскава и искряща по цялата си дължина. Вече си бе свалил фланелката. Табита се зае с колана му. Токата беше модерна и сложна, но се стопи в ръцете ѝ.

В ъгъла зад него зърна нещо високо, тънко и сребристо. Реши, че е антена, после разбра, че е стойка за птица.

— Къде е приятелчето ти? — попита тя.

— Тал ли? Тук някъде. Предполагам, че е сметнал за най-подходящо да ни остави насаме.

Кой знае защо това ѝ се стори извънредно смешно. Тактичен папагал! Табита се запревива от смях. Смехът се заизлива от устата ѝ като огледални мехурчета течен кислород и литна към пъстроцветните стени, искрящия таван, вълшебния мъж с тези прекрасни топли кафяви

очи. Тя го обливаше с удоволствие, дали можеше да го разбере? Стори й се важно да му го каже.

— Когато те видях — започна Табита, — бях бясна. Знаеш ли какво казаха?

— Какво казаха?

— Нарекоха го накърнена мещу... — езикът й отново се оплете, — ... междувидова хармония — довърши тя. Говоренето не беше толкова лесно, колкото смеха.

Стори й се важно да му каже и това.

— Говоренето — започна Табита и грациозно приклекна, за да му събуе панталона, истински псевдопанталон, — не е толкова лесно, колкото смеха. — Докато го казваше, се замисли върху думите си. — Само понякога — прибави тя, — е по-лесно.

Продължи с обувките му. Той се присъедини към нея на пода. Табита се усмихна. Чувстваше се на седмото небе. Погали сияйното му лице.

— Но сега всичко е наред — блажено заключи тя. Музиката се лееше и извиваше.

— Всичко е адски гот — отвърна Марко. Изръмжа го като мечка и се ухили като акула. Той бе цяло чудо, действително, истинско чудо!

Съблече й якето, мръсната й риза. Целуна зърната й през тъканта на тениската й, събу й обувките. Тя седеше на пода и го гледаше как отнася нейните и своите обувки. Тътреше се по дебелия килим като едва проходило бебе и я караше да се смее. Беше гол. Щеше да й даде работа. Ченето я болеше от усмивки. Марко се върна и я прегърна. Бе топъл и гъвкав, с плът като златна кожа сред вълнуващия се сребърен въздух. Двамата се справиха с дънките й.

Последва скок. Табита стоеше изправена само по тениска, гащички и чорапи. Той седеше по турски в краката й. Чувстваше се неспокойна и не знаеше защо.

Табита, Табита, строго си помисли тя. И си спомни.

— Трябва да си взема устройството — обясни Табита.

Той протегна ръка и я помилва по крака.

— Можем...

— Не. Трябва. Трябва да съм разумна. Разумна!

Табита леко се наведе над чантата си, дръпна ципа, бръкна вътре. Извади нещо. Матовочерна пластмасова кутия. Касета.

Не си я спомняше. Всичко останало в чантата ѝ се струваше познато, но не и касетата.

— Какво е това?

— Прилича на касета — спокойно отвърна Марко.

Тя погледна към него, после към касетата в ръката си.

— Не си я спомням.

Мъжът отново се ухили.

— В момента като че ли не си в състояние да си спомниш нищо, нали, миличка?

— Но аз изобщо не си я спомням — тържествено заяви Табита.

Докато тя говореше, Марко се изправи, завъртя се с гръб към нея и енергично пресече стаята, за да подреди разхвърляните списания на една от лавиците.

— Сигурно е едно от странните неща, които събираш — цитира я той. — Защо не идеш да си сложиш скрамблера, преди да си забравила какво е това?

Имаше право. Имаше право. Беше чудесен. Табита остави касетата на масата.

— Банята — каза тя.

— Втората врата отляво.

Табита бавно закриволичи по коридора. Музиката я последва в банята. Всички стени бяха покрити с огледала.

Седна и строго погледна към отражението си. Нарушаваш правилата, а, Табита? Да, призна тя. Обаче не ѝ пукаше. Той беше толкова красив. Тази нощ щеше да спи на красиво място, щеше да спи с красив мъж, а на сутринта той щеше да ѝ плати глобата. И да купи на „Алис“ нов кристал.

Правилата бяха следните. Никога не ходеше с никого, особено с мъж, ако не следваха нейните условия. Никога не ходеше в чуждо жилище, без първо да го провери. И никога не се доверяваше на никого, особено на мъж, когато мозъкът ѝ бе размътен.

А тази вечер наруши всички правила.

Но тази вечер не бе обикновена. Марко не беше обикновен мъж. Защото мъжете, с които излизаше, обикновено нямаха бани с бидета или тоалетни дъски от истинско земно дърво. Как можеше да си позволи всичко това, ако свиреше в дупки като „Мьобиусов лист“?

На купона го изгуби от очи за известно време, но вече бе прекалено пияна, за да се обезпокои. Танцува едновременно с петима палернианци. Те ѝ дадоха някаква изумителна офирска дрога, от която се почувства три метра висока и невероятно умна. Именно тогава светът стана сребърен. Генератор изпълваше цялата стая с холобалони, кадри от стари филми, реклами, случайни лица, извънземни пейзажи. Тя се смееше и подскачаше с палернианците, опитваше се да спуска балоните. После се върна Марко. Табита го целуна.

До тоалетната чиния нямаше бутон. В продължение на няколко минути напразно се оглежда наоколо. Когато се изправи, чинията забръмча и се изпразни. Табита сви рамене, намести се на бидето, изми се и си сложи миниатюрния скрамблер. Отнякъде чуваше тих глас, но когато излезе от банята, той мълчеше. Светлината угасна сама.

— Табита — повика я нейният красив мъж.

Стените на коридора се огъваха и извиваха. Стори ѝ се, че ще припадне.

— Къде си? — попита тя.

— Тук.

Дезориентирана, Табита се опита да последва гласа му. Музиката я обгръщаше. Най-после го откри. Той стоеше в мрака пред френски прозорец. Зад гърба му беззвучно избухваха фойерверки. Тя се приближи и започна да го целува по тялото. Имаше легло. Намираше се в спалня.

На шкафчето до леглото видя гарафа, пълна с нещо — джин, текила, вино, вече не правеше разлика. Пиха от гарафата. Марко пи от устата ѝ.

После съблякоха тениската ѝ. Изключително ангажиращ ѝ сложен процес.

Отблясъците на фойерверките танцуваха из стаята. Металически кръгове се разливаха като вълни по стените.

— Утре сутрин ще уредиш всичко, нали? — попита Табита.

Прекрасният мъж целуваше пъпа ѝ, прокараваше устни по горния ръб на гащичките ѝ. Започна нежно да целува слабините ѝ.

— Разбира се, че ще уредя всичко — отвърна той. — Как бих могъл да изпусна възможността да наема най-красивия капитан на баржа в слънчевата система?

Събу ѝ гащичките със зъби. Очевидно си падаше и малко нещо акробат.

Табита милваше перинеума му с език. Фойерверките сякаш пулсираха в тон с музиката, кожата ѝ като че ли се топеше и преобразяваше всеки миг. Вече не знаеше къде свършва той и къде започва тя.

10.

Табита Джут веднага съжали, че се е събудила. Откри, че е спала по гръб. Все едно я бяха удряли по главата с чувал цимент. Синусите ѝ бяха задръстени и тежаха като буца между очите ѝ.

— Кгн — немощно промърмори тя.

Лежеше на непознато легло в непозната стая. Денят едва започваше. Покрай краищата на сивите щори се процеждаше бледооранжева светлина. В ъгъла до прозореца имаше влакнесто растение, което отчаяно се бореше да се издигне от мътнокафява саксия, сякаш търсеше вода. Табита разбираше как се чувства.

Тя запремигва и се помъчи да фокусира погледа си. На стената зад растението едва различаваше неправилни бледозлатисти спирали. Наблизо имаше гола тръбеста синя закачалка за дрехи, тръбест син стол и тръбеста синя аудио-визуална система.

Отново затвори очи.

Леглото беше топло и невероятно удобно.

Табита се претърколи настрани и видя мъжа. Той спеше с гръб към нея и тихичко похъркваше. Изпод завивките се подаваше само темето му.

Изведнъж си спомни всичко с мощен взрив на ярки цветове, шум, светлина, музика и изключително ускорено движение.

— Нгк — изхриптя тя.

Този звук изразяваше едновременно угризение, удивление и облекчение.

Табита размърда устни, за да провери дали ще успее да открие езика си. Изглежда през нощта беше залепнал някъде вътре.

Ужасно ѝ се пишкаше.

Тя колебливо седна на леглото.

Марко не се събуди.

След миг, когато престана да ѝ се вие свят, бавно отметна завивката. Забеляза, че още е по чорапи. И жестоко смърдеше.

Марко Мец продължаваше да хърка.

Табита спусна крака на пода. Зрението ѝ бе замъглено, чувстваше устата си като дъно на пясъчна яма. Не за пръв път се зачуди как така единият край на тялото ѝ копнее за течност, докато другият няма търпение да се освободи от нея.

В банята отново се срещна с отражението си. Макар че щорите бяха спуснати, видя тъмните сенки под очите си.

Мръсница, каза си тя. Баща ѝ често използваше тази дума. Мръсница, пак си помисли Табита, този път успокоително.

Изпишка се и взе душ с истинска вода. Когато се насапуниса и изми, светът изглеждаше много по-хубав. Отиде до прозореца и внимателно вдигна щорите.

Съвсем ранна утрин. Слънцето висеше като мандарина във вихрещото се небе с цвят на боровинки. Около стъклените колони на търговския комплекс „Мазерати“ бяха струпани отпадъци. Оттатък покривите на сградите искряха студените води на Гранд канал, над които се движеше самотен полицейски гравитокар.

Увита в голяма зелена хавлия, Табита излезе от банята. Погледна към леглото. Тялото под завивката не беше помръднало.

Обиколи апартамента, докато открие кухнята. Оказа се голяма и много, много бяла. Зачуди се дали в хладилника има плодов сок. Грейпфрут, помисли си тя. Пожела си в хладилника да има сок от грейпфрут.

Но вътре нямаше нищо. Или почти нищо. В прозрачна опаковка имаше нещо кафяво, шоколадов крем или соева паста. Изсърнала аншоа в отворена консерва. И някакви петна по дъното на чинийка, навярно останки от сос. Или повръщано от папагал, ядосано си помисли Табита.

Тал стоеше на футуристичната си стойка в дневната.

— Добър вечер — поздрави той.

— Добрутро, Тал — измърмори Табита.

— Добър вечер — повтори птицата. Говореше като весело дребно старче.

На пода се валяха дрехи. Някои от тях бяха нейни. Тя ги събра и се облече. Папагалът тържествено я наблюдаваше.

— Престани да ме зяпаш, Тал. — Но той не престана. Табита се чувстваше малко неудобно под погледа му.

После потърси чантата си и я откри върху дълга ниска маса. Мислеше, че четката ѝ за зъби е някъде вътре. Не я откри, но на самото дъно намери касета.

Смътно си спомняше, че предишната вечер я е вадил. Но нямаше спомен да я е връщала вътре. Касетата беше чисто черна, без етикет, дори без името на производителя. Зачуди се откъде я е взела и кой я е изгубил.

В прашната уредба до лавиците е касети имаше четящо устройство. Табита отиде при него и го включи.

— Тъжна приказка във всичко окаяна! — внезапно изкряха Тал.

Тя едва не изскочи от кожата си.

— Господи, птицо, недей да правиш така — измърмори Табита. Започваше да ѝ лази по нервите.

Пъхна касетата в устройството.

Но не разбра нищо от онова, което се разнесе от тонколониите: тихо море от съскане и постоянно скърцане. Зачуди се дали е заредила касетата правилно. Приклепна, за да провери дали се върти.

Марко се пресегна над рамото ѝ и натисна два пъти стопа.

Касетата излезе навън.

Той хвана подмишниците на Табита, повдигна я и я завъртя с гръб към уредбата.

Беше небръснат и носеше оръфан хавлиен халат, от който висяха конци. Големите му кафяви очи бяха мътни и безизразни. Миришеше на топлина и сън.

Табита се отпусна в прегръдките му и го целуна.

— Не е записано нищо — каза тя.

Марко отново протегна ръка, извади касетата и я върна обратно в кутията ѝ.

— Щом искаш музика, ще ти намеря нещо — припряно заяви той и се извърна от нея. Взе някаква касета от лавицата и я пусна.

Тя засвири по средата на нещо глухо, което се повтаряше във все по-високи гами. Бе тихо и много приятно.

— Това ти ли си? — попита Табита.

— Това ли? — Марко погледна към касетата, която току-що беше пуснал. — Да.

После хвърли загадъчния запис върху масата до нейната чанта.

— Добро утро, Тал — усмихна се той и погали папагала, който зацвъртя и загриза пръста му.

— Чувствам се ужасно — въздъхна Табита. — А ти?

— Естествено — разсеяно отвърна Марко. — Искаш ли кафе? Ще донеса.

Донесе го. Освен това бе избърснат и облечен.

— Трябва да замина за Изобилие — каза той, — за да събера останалите от групата и цялото ни оборудване. — Седеше на дивана с лице към нея, отпуснал ръка върху облегалката. — Довечера ще свирим там. После можеш да ни откараш до мястото на следващия ни ангажимент.

— Къде е следващият ви ангажимент? — попита тя.

— На Титан — отговори Марко и отпи от кафето си.

— Колко сте?

— Аз. Тал. И още двама-трима. Да кажем петима. Или четирима, ако не броим Тал.

Чул името си, папагалът високо изкряска.

— Странно — обади се Табита, — прилича досущ на папагал.

— Ами че той си е налагал. Е, нещо такова. От Алтецея е, една планета там някъде. Спечелих го на покер и го научих да пее. Да прави фокуси, Не обича космоса, нали, приятел?

— Бананово дърво! — изцвъртя Тал. — Стрити наогар доместика! В Монгу Таун, където съм роден, живееше мома щастлива, високо на бананово дърво!

— Млъквай, Тал — силно извика Марко.

Птицата се подчини.

— Мрази да пътува — продължи той. — Държа го в специална кутия. Трябва да е тук някъде.

Марко разсеяно се огледа наоколо.

— Е — каза той. — Готова ли си?

Табита кимна.

— Но ни трябва нов осев ключов кристал.

— На „Нас“ ли? Кой „нас“? Мислех, че си сама.

— Искам да кажа, на „Алис“ ѝ трябва нов осев ключов кристал.

— Ще ѝ вземем. На Изобилие.

Тя се замисли. Всичко това не ѝ харесваше. Изобилие беше отврат. А на Титан нямаше никакъв шанс да намери товар за обратния път. Но дотогава оставаше много време. А Марко бе тук. И имаше пари.

Табита се прокашля.

— Е, ще се наложи да рискуваме и да изчакаме до Изобилие. Но ми трябват двеста и петдесет в аванс. — Тя погледна към часовника. — За да платя глобата.

Марко замръзна на мястото си.

— Каква глоба?

— Не ти ли разказах?

Разказа му. Той се засмя. И продължи да се смее.

— Не е чак толкова смешно.

— Разбира се, че е смешно! Оная гадинка, политнала във въздуха...

Табита отпи от кафето си.

— Скъпа шега — отбеляза тя.

— Е, да видим. Двеста и петдесет.

— Триста с пристанищната такса и всичко останало. Триста седемдесет и пет с горивото.

— По дяволите, можем да ги платим. Можем да ги платим заради теб.

Табита се изпълни с облекчение. Мразеше пазарлъците. Пък и като че ли никога не беше в положение, което да ѝ позволява да се пазари.

— Та колко струва този кристал?

Тя му повтори думите на Карлос.

Марко дори не мигна. Табита се зачуди дали не е сбъркала в преценката си за това колко получават музикантите в „Мьобиусов лист“.

— Имаш ли толкова?

— Естествено. Естествено, че имаме. Е, Хана има.

— Коя е Хана? — попита Табита и долови остра нотка в гласа си, която не ѝ хареса.

— Нашата мениджърка — отвърна той. — Това е нейният апартамент.

— Тук ли живее? — Не можеше да повярва. Въпреки всички мебели и уреди, въпреки касетите по лавиците, жилището изглеждаше запуснато. Като че ли някой го използваше само за междинна спирка. Не се усещаше личността на собственика.

— Не. Ще те запозная с нея. Хана ще ти хареса.

— На Титан ли живее?

— На Титан ли? Не.

— А, тогава на Изобилие.

— Не че живее и там, не — отвърна той. — В общи линии... само действа от Изобилие.

Понякога говореше ужасно уклончиво. Табита предполагаше, че всички известни или поне известни в миналото личности ревниво пазят правото си на личен живот. Нямаше нищо против да го откара на Изобилие, намираще се на една крачка разстояние. Даже можеше да се окаже забавно. Но изобщо не бе убедена, че ще изтърпи него и група непознати чак до Титан през дълбините на хиперпространството, където не можеш да избягаш от спътниците си.

Накрая се предаде. Навярно можеше да промени решението си, когато стигнеха на Изобилие и получеше кристала.

Тя се изправи и отиде при телефона.

— На кого се обаждаш? — попита Марко.

— На ченгетата — отвърна Табита. — За да можем да заминем, трябва да им платим двеста и петдесетте.

— Аха — кимна той. Не звучеше особено ентусиазиран.

Табита стоеше със слушалката в ръка.

— Става ли?

— Естествено — каза Марко. — Естествено. Естествено.

11.

ВГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 07.07.52

ГОТОВНОСТ

Някога разказвала ли съм ти за Рела, Алис?

НЕ, КАПИТАНЕ. ПОНЕ НЕ СИ СПОМНЯМ.

В известен смисъл тя беше много важна.

Беше петдесетина годишна, предполагам. Горедолу с моя ръст, но набита. Яка. Имаше ужасни зъби с черни пломби и дълга къдрава коса, която не се поддаваше на гребен. Носеше много пръстени и на двете си ръце и винаги ходеше с гащеризон. Казваше, че ако си с гащеризон, никой не ти обръщал внимание.

Рела живееше в складово помещение под транспортната станция Посидон. Понякога, имам предвид. Това беше базата ѝ. Там си я представям, когато мисля за нея, макар че отначало не ме канеше на гости. За пръв път я видях на платформата. Бях дванайсет-тринайсет годишна. Връщах се от лабораториите на Менелай след някаква трудова повинност. Рела ровеше в кофите.

Щом ме видя, тя се изправи и попита:

— Кво зяпаш?

Мразеше да я гледат, когато рови в кофите. Никога не си го признаваше, въпреки че постоянно го правеше.

Не съм справедлива. Когато искаше, Рела можеше да се задържи на работа. Беше по-чиста и работеше в хидропонните

градини и кухните. Но не бе в състояние да се съсредоточи върху едно нещо. Рано или късно отново започваше невинно да рови в кофите.

— Кво зяпаш? — попита тогава тя. Имаше трагичен, дрезгав, тютюнджийски глас, който сякаш ме пронизваше цялата. Не знаех защо ме заговори, с какво бях по-различна от всички останали. На станцията бяхме цялата смяна. Предполагам, че само аз съм спряла да я погледна, вместо да я подмина като че ли не съществува.

Тогава я подминах, онзи първи път. Засрамах се.

— Котка ти е изяла езика — извика след мен Рела.

Нямах представа какво иска да каже.

НА ЛУНАТА СЪС СИГУРНОСТ НЕ Е ИМАЛО КОТКИ, КАКТО НЕ Е ИМАЛО И КУЧЕТА. НАЛИ?

Поне аз не съм виждала. Но след това забелязвах Рела навсякъде. Тя постоянно обикаляше и ги караше да се чудят. Ако я хванеха, щяха да я пратят на Имбриум или някъде другаде, в някаква лудница. И преди я бяха затваряли на такива места. А Рела предпочиташе да умре. Трябва да имаше много като нея.

Когато я срещам, винаги ми се усмихваше. Сякаш ме бъркаше с някого, с някоя важна личност. Веднъж трябваше да чакам половин час за транспортния кораб. Тя се приближи до мен. Олюляваше се. Беше пияна.

— Имам си документи — увери ме Рела. — Ще ти ги покажа.

— Няма нужда.

— Не ги нося със себе си. Човек никога не знае с кви си има работа. Копелета.

Обаче действително имаше документи, лична карта, разрешително за работа, такива неща. Половината от тях нямаха и изобщо бяха пристигнали нелегално, наемаха се на работа, която не искаше никой. Но Рела беше гражданка на Луната. По-късно ми показа документите си. Криеше ги в кутия в склада. Накара ме да обеща, че ще ги унищожи, „ако някога ми се случи нещо“, така каза. Друг път ме накара да обеща, че ще ги запазя завинаги, за да ми напомнят за нея и да казвам по някоя молитва. Не уточни на кого да се моля. Тя имаше много време за религия и пророчества. Търсеше

щастливата си звезда. Приемаше всичко присърце. Не зная дали разбираше нещо.

— Аз съм изгубена — често повтаряше Рела. И нямаше предвид само, че не си е намерила мястото в обществото.

КАТО ИЗГУБЕНИ ДАННИ ОТ ФАЙЛ.

Определено. Но тя говореше по-общо. В космически мащаб. Всички сме били изгубени, но някой ден сме щели да бъдем спасени. Някой ден заедно сме щели да се издигнем към слънцето.

— Всички ще са там — говореше ми Рела. — И ти. Ти си една от нас. Не го съзнаваш, но е така.

Друг път казваше:

— Няма да разбереш. — И ме поглеждаше като първия път, полупредпазливо, полупредизвикателно, сякаш криеше някаква тайна от мен.

Бог знае, че достатъчно често ми разкриваше тайната си.

— Туй не е моят дом — казваше тя. — Нито тук, нито на Земята. Някой ден ще си ида у дома. Корабът ще дойде за мене.

И сега е пред очите ми, седнала на стелаж в склада, заобиколена от бутилки дезинфектанти, насочила показалец към кутията си.

— Това не съм аз. Жената в онез документи. — Така казваше. Обърквах се, когато говореше за документите си. Понякога имаше предвид онези, които доказваха, че е гражданка на Луната, друг път онези, които доказваха, че не е. Поне така вярваше.

Имаше и карти. Една от тях беше скицирана върху стар хартиен плик. Нямам представа как е попаднала на нея. Може сама да я е нарисувала като млада и после да е забравила. А може и да я е открила в боклука. Представляваше просто шест точки, свързани с някакви линии. Пет от точките имаха имена. Понякога твърдеше, че били звезди, друг път, че били имена на градове. Определено не бяха на Луната, нито пък на което и да е друго известно ми тогава или сега място. Рела показваше шестата точка и тържествено заявяваше:

— Ето тук е. — И сочеше към пода, за да е сигурна, че я разбирам. — Затворническата планета. Вавилон. Майя^[1].

Но постоянно променяше мнението си и по този въпрос. Понякога шестата точка беше нейната звезда, онази, на която щяла да се върне, щом корабът дойде за нея. И един ден ми показва другата карта. Не зная откъде я беше взела, нито какво се е случило с нея. Просто веднъж ми я показва и по-късно, когато споменавах за картата, нямаше представа за какво говоря. Беше направена от нещо абсолютно твърдо, но невероятно тънко. Ако я вдигнеш хоризонтално пред очите си, изобщо не можеш да я различиш. Сериозно, никога не съм виждала такова нещо.

Беше прозрачна, с онези черни кръгчета, които сякаш подскачаха назад-напред. Ако се съсредоточиш, можеш да ги свържеш триизмерно и после всички просто се разпръсват и пак се превръщат в подскачащи точки. И най-отгоре имаше дребни надписи с някаква извънземна азбука. Рела каза, че било карта. А може да е бил някакъв оптичен уред или пък детска игра.

— Не я оставяй на пода — предупреди ме тя. — После няма да можеш да я вдигнеш. — И се засмя.

През онзи ден беше в добро настроение.

Казваше ми, че съм била единствения човек, на когото можела да вярва, макар че я виждах и с други хора, също изгубени души, предполагам. Най-често с една жена с много бяла кожа и с тъмни очила. Беше два пъти по-възрастна от мен, горе-долу на половината на възрастта на Рела. Когато бяха заедно, Рела се преструваше, че не ме познава. Гледаше право през мен.

Често ми разказваше за местата, където е ходила, само че понякога си мислех, че има предвид себе си, а накрая се оказваше, че е говорела за майка си. Друг път за баба си.

КАКВО ВИ РАЗКАЗВАШЕ ЗА ТЯХ?

А че обикаляли цялата Земя, доколкото можех да разбера, че пресичали пеш огромни планински вериги и необитаеми пустини. Вече не си спомням почти нищо, но тогава седях на някоя щайга, слушах я и си мислех за свободата, разни глупости, които си мислиш като малка, нали разбираш.

ВСЪЩНОСТ, НЕ. НЕ РАЗБИРАМ.

Ами, децата си мислят разни неща. Както и да е, смятах я за чудесна. Понякога ѝ носех храна. Отмъквах по малко пари, за да си купува пиене. Струваше ми се, че върши нещо важно, че помагам на Рела. Един ден трябваше да ида в болницата и излъгах за часа на прегледа, за да не ми проверяват скафандъра. Така че имах да убия цял час и не исках някой да ме види, затова отидох при Рела, но нея я нямаше.

Върнах се в станцията. Минах докрай екраните, за да видя дали някъде не дават филм. Там бяха онези двама мъже, разговаряха, единият казваше, че във Ведрина имало проблем с някакъв кораб, който се опитал да кацне без еладелдийска регистрация.

— Ужасна браква — клатеше глава той. — Сглобена от всевъзможни парчети. Като го гледах, крепеше се на честна дума.

Слушах ги, само защото ми беше скучно. Мислех си за нещо друго. Бях открила, че близо, до центъра дават филм, на който щях да ида. Щом транспортният кораб пристигна, аз се качих.

После, точно когато вратите се затваряха, скочих обратно на платформата. Всички ме зяпаха, но не ми пукаше. Втурнах се към стълбището и се спуснах в празния склад в мазето. Отидох право при кутията на Рела. Вътре нямаше нищо. Никога повече не я видях. Не видях и другата жена. И когато отидох в болницата, цареше страхотен хаос, защото повечето от персонала бяха изчезнали, без дори да предупредят.

[1] Илюзия за реалността на сетивните възприятия във ведическата философия. — Б. пр. ↑

12.

Табита Джут и Марко Мец се спуснаха с асансьора на улицата и излязоха навън под кървавочервената светлина на Скиапарели.

Наоколо нямаше никой. Автоматична машина почистваше канавките. Обувките на Табита хрущяха по покритата с пясък настилка. Леденият въздух започваше да прояснява главата ѝ. Предишната нощ се беше оставила на течението, но в това нямаше нищо лошо, нали? Не. В крайна сметка, такъв бе духът на карнавала. „Я по-спокойно — каза си тя. — Стига си се тревожила.“

Пресякоха напърно до канала Уайнбаум. Кафяви баржи бавно пореха мътната вода. По масите на ресторантчетата край канала мустакати пристанищни управители шумно сърбаха супа от димящи чинии. Алтециански улични чистачи събираха боклуците с дългите си гребла. Очевидно всички страдаха от махмурлук. Небето пъстрееше, в атмосферата имаше прекалено високо съдържание на сяр.

Взеха гравитокар до космодрума, напуснаха Скиапарели по Грабеновия път и минаха покрай Дяволските пръсти, онези извисяващи се, ярко и тъмnochервени скални образувания. При определена светлина те сякаш сияят като нажежени. Когато Деймос е пълен, приличат на гигантски розови гъби или нещо още по-ужасно. Тази сутрин, надвиснали над тях в жълтата мъгла, Дяволските пръсти спокойно можеха да са полуразрушени кули на изчезнал град от катедрали, заровен под вездесъщия пясък. Поне така каза Марко и подробно ѝ описа идеята си да организира тук музикално-светлинно представление.

— Разкажи ми за колегите си — помоли тя.

— А, ще се запознаеш с тях.

Табита настоя.

— Какви са те?

Марко неспокойно се размърда на седалката.

— Ще ги видиш — обеща ѝ той.

Табита не обичаше да ѝ отказват, но овладя раздразнението си. Той си беше странен. Е, щеше да потърпи, докато се качат на борда.

Тогава положението щеше да е друго. Марко обаче наистина приемаше нещата за даденост. Не ѝ стана много приятно сутринта, когато се оказа, че кредитният чип, необходим му, за да плати глобата, е при останалите му вещи на Изобилие. „Разбираш ли, не обичам да пътувам с много багаж — поясни той. — Няма проблем. Когато пристигнем, ще уредя въпроса. Веднага. Обещавам.“

После я целуна, помилва гърдите ѝ, навлече изтъркано яке от омекотена кожа И излезе от апартамента, помъкнал кутията с Тал на едното си рамо и платнен сак на другото.

Табита се надяваше, че не прави грешка.

Особено като допускаше хора на кораба си.

Не че „Алис Лидъл“ беше особено деликатен или уязвим. Обикновен работен кораб, който по нищо не се различаваше от останалите като него. Имаше си особености, разбира се: двигателят му бе капелански като на всички други и никой не разбираше нищо от него. Можеха да го управляват само корабните компютърни личности с помощта на някакъв неуловим код, вграден дълбоко в програмите им.

Когато Табита Джут се запозна с Марко Мец в Скиапарели, това беше също толкова вярно, колкото в дните на Голямата крачка, години преди нейното раждане. Никой не бе успял да открие как функционират двигателите, които Капела толкова щедро раздаваше. Капеланите не забраняваха проучванията, поне не директно. Просто уверяваха хората, че механиката на хиперпространственото изкривяване е недостъпна за техните малки мозъчета. Онези, които упорстваха, се сблъскаха с обезкуражителната склонност на двигателите да избухнат или да се стопяват при най-слабото докосване с отвертка. Ако все пак успееш да ги отворят, откриваха, че са пълни със сухи листа.

По природа хората са любознателни същества. Не всеки се задоволява да остане непросветен потребител на непонятна техника. Но дори онези, които се мъчеха да открият принципите им на действие, трябваше да се признаят за победени. Гениални хакери, работещи по секретни проекти в безпощадни компании като „Фриуин Майсан Тобърмори“, бяха откарвани посред нощ с необозначени линейки след припадъци от тайнствени нови заразни болести и мозъчни удари. Някои неблагодарници и безотговорни разпространители на слухове се опитваха да свържат с тези внезапни

изчезвания еладелдийците, в което нямаше абсолютно никаква логика. Еладелдийците не се занимаваха с медицински въпроси.

При отсъствието на разбиране, процъфтяваха суеверия. О, само как процъфтяваха. Колко пъти Табита бе чувала в случаен разговор с пилоти в някое общежитие или бар, че корабът им минал по неизвестен курс? Курс, който въпреки това ги отвел до целта им невредими и навреме? И както по-късно се оказало, това им помогнало да избягват напълно непредвидима опасност или забавяне? Колко кораби внезапно развивали странни призрачни персони, механични полтъргайсти в машинното отделение, гласове, където преди нямало нищо? И колко пъти при навлизане в обитаемия космос тези загадъчни явления изчезвали също така внезапно, както и се появявали? „Това е също толкова вярно, колкото, че сега седя тук и разговарям с теб — Настояваше Доджър Гилеспи, която никога не се поддаваше на фантасмагории и случайни халюцинации. — Електриковосиня гъсеница, дълга колкото ръката ми, увита около реактора! После, когато се върнах с поялника, от гадинката нямаше и следа. Само някаква синкава лепкава слуз по решетката. Честна дума — казваше тя и пресушаваше бирата си. — Това е също толкова вярно, колкото, че сега е твой ред да черпиш.“

Семената на тази нова космическа митология бяха хвърлени в дните на Голямата крачка от безбройните извънземни раси, изневиделица появили се в слънчевата система с кораби с всевъзможни форми и размери, също като самите си собственици. Днес сме свикнали с тези неща — с въртящите се скъпоценни диадеми от Ригел, с квазиорганичните модели от Фраск, тези далечни подобия на кошерите и пашкулите на насекомите. Но представете си как са се смаяли навремето, когато за пръв път зърнали грандиозната космическа архитектура на еладелдийците или дългата цял километър блестяща игла на Веспa Омикрон.

За всичко това имаше теории, някой от които откровено теологични. Свидетелите на Пълното сливане каталогизираха онези кораби, за които се вярваше, че принадлежат на други клиентни раси на капеланите. Те ги разпределяха по така наречените „клони на повисше или по-нисше благоволение“ на кабалистично дърво и твърдяха, че установяват някакъв принцип на метаморфоза. Човешките кораби, предричаха Свидетелите, също щели да преминат през всички тези

форми по пътя си към върховна трансцендентална космичност. В деня на постигане на съвършенството, еони напред в бъдещето, загадката на капеланския двигател най-после щяла да бъде разкрита и невидимата граница около орбитата на Плутон щяла да изчезне. В този ден, твърдяха група еретици, човеците също щели да завършат еволюцията си и да станат капелани. Пророчеството за Пълното сливане щяло да се изпълни и извънземните повече нямало да бъдат извънземни.

Вие знаете не по-зле от мен колко истина съдържат всички тези митове. Свидетелите изтъкват факта, че при всяко влизане и излизане от хиперпространството дори съвсем елементарни кораби като бергенските „Таласъми“ едва забележимо се променят. Изкривените частици, които ги изграждат, никога не се връщат точно в предишното си състояние. Щеше да е прекалено да искаме такова нещо от законите за съхранение. Понякога пилотите забелязват тези изменения, понякога не, защото в крайна сметка техните частици също са били трансматериализирани.

Що се отнася до еволюцията на човешкия вид, не зная нищо повече от онова, което виждам, щом се погледна в огледалото. Но познавах „Алис Лидъл“ — кой го познаваше по-добре от мен? — и си го спомням чудесно. Помня го още от самото начало, от третата година на Голямата крачка, когато го построиха и кръстиха. Защото той беше стар, когато Табита Джут за пръв път го зърна, когато смъкна платнищата му и ги хвърли върху високата трева на онова запуснато лозе. Бронзовото му покритие бе цялото ожулено от студените пламъци на космоса. Реакторът му не ставаше за нищо, в хидравликата му човек можеше да открие паяжини. Вече беше отслужил своето и бе инертен, доколкото това въобще е възможно за кораб — с други думи, както проумяхме накрая, изобщо не беше инертен. Хората вярваха (позволете ми това последно отклонение), че щом активираш капелански двигател, никога повече не можеш да го дезактивираш, докато не бъде унищожен. Ами аз, къде бях аз през всички онези години, през които по шасито на очукания малък „Таласъм“ подскачаха катерици? Аз спях.

Честно казано, корабът, който носеше името на Лидъл^[1], бе примитивен. Нисък и тумбест. Спомнях си го като съвсем тесен. В кабината имаше място за двама, пилот и копилот, всеки опасан в стандартните ремъци за нулева гравитация. Отзад имаше две малки

единични каюти, миниатюрен камбуз и баня. Дължината му от носа до кърмата беше под двацет и един метра, ширината при крилете му достигаше малко повече от половината от това разстояние. Серийният му номер БГТ009059 показваше, че е един от първите бергенски „Таласъми“, машини, които близо петдесет години кръстосват космическите друмища на слънчевата система.

Беше построен за тежка работа. Побираше 250 кубични метра свободна стока. По време на полет четирите му крана и четирите му товарни робота се прибираха в двойната стена на корпуса. Имаше шестнайсет подвижни плазмени дюзи, по четири за всяка ос, и три огромни статични. По целия кораб бяха монтирани скенери, повече, отколкото обикновено се поставяха в бергенските корабостроителници. Слънчевите му батерии също бяха усъвършенствани, сякаш първият му собственик бе очаквал от него повече, отколкото конструкторите му. Всички проблеми, които беше причинявал на последния си пилот, бяха свързани по-скоро с неблагоприятните условия и годините на небрежна поддръжка, отколкото с конструктивни дефекти. А и Табита никога не му оказваше онова внимание, което ѝ се искаше.

Ако щете го наречете приумица, но винаги съм смятала, че между „Алис Лидъл“ и неговия капитан Табита Джут има много общи неща. Бяха дребни, набити и силни, изградени от най-обикновен работен материал, и все пак криеха под тривиалната си външност приключенски дух и изненадващи способности.

А може би просто се подвеждам от розовата мъгла на сантименталността си, от носталгията по миналото. Представете си ги, Табита Джут и Марко Мец, които пресичат пистите на космодрума в онази мразовита вечер на Скиапарели, за да се качат на борда на не съвсем изплатения „Алис Лидъл“ и да се издигнат в мароканското небе, да се отправят на пътешествие, което ще ги отведе на Изобилие... и много, много по-надалеч.

[1] Алис Плезънс Лидъл (1852–1934) — прототип на Алиса от „Алиса в страната на чудесата“ на Л. Карол. — Б. пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА
ИЗГУБЕНА В ПЕЩЕРИТЕ НА ИЗОБИЛИЕ

13.

— Можеш да се настаниш в тази каюта — каза тя и отвори плъзгащата се врата. — Ще изхвърля всички боклуци.

Човек би си помислил, че Марко за пръв път вижда „Таласъм“.

— Страхотно! Направо страхотно! Какъв кораб! — Той я прегърна изотзад. — Искам да пътувам в кабината заедно с теб.

— Не — отсече Табита. — Никога не пускам други хора в кабината. — Тя се вгледа в големите му кафяви очи. — Съжалявам!

— Какво е това пък сега — попита той, — правила за безопасност ли?

— Ами, да.

— Не ти вярвам — възрази Марко, силно я притисна към себе си и наклони глава назад, за да я погледне. Искаш да кажеш, че жена като теб наистина спазва такива глупости, така ли?

Табита се завъртя и натисна вратата на пътническата каюта, която беше заседнала по средата.

— Просто не обичам никой да се мотае наоколо, докато пилотирам — отвърна тя.

Това като че ли го умилостиви.

— Добре де, добре — каза Марко. Дланите му блуждаеха по тялото ѝ. Той ухапа ухото ѝ. — Ще ми липсваш. Чак до Изобилие... дотам са три-четири субективни часа, нали?

— Пет — отскубна се от прегръдката му Табита. — Няма да правя скок. Не и с този кристал. Не и с пътник на борда.

— Пет часа! — възкликна Марко. — И какво да правя през цялото това време без теб?

Тя беше ядосана и в същото време развеселена.

— Не зная! Свири на ръкавицата си. Приказвай си с Тал.

— Тал спи — отвърна той. Папагалът лежеше в бялата си порцелитова пътна кутия. На митницата еладелдийците бяха разтеглили устни при вида на упоената птица, но всички документи бяха в ред и ги пропуснаха без проблеми. — И ще спи още доста. Мрази да лети.

Ръцете му стигнаха до хълбоците на Табита. Марко погледна над рамото ѝ.

— Вътре е фрашкано — отбеляза той.

Табита натисна вратата с цялата си тежест. Не поддаваше.

— Нищо особено. Ще разчистя — повтори тя, вече по-колебливо. Имаше толкова много боклуци, резервни гащеризони, надуваем спасителен сал, повечето от частите на стар кухненски робот, който бе купила евтино, но не се беше накарала да сглоби... Оставяше ги да летят във въздуха, без да ги завърже. — Отдавна не съм имала гости — полуизвинително обясни Табита. — Нещата просто се трупат.

— Човек не знае и половината от онова, което има, докато не му се наложи да го подреди — снизходително отвърна Марко.

Тя отново натисна вратата. Нещо вътре се стовари на пода със силен тропот.

— Моля те — тихо се обади той.

— Не ме увещавай — каза Табита. Но твърдостта ѝ се топеше.

Последните му думи ѝ напомниха за касетата от предишната вечер. Сигурно просто беше забравила откъде я е взела. Но мисълта за нея не преставаше да я гризе.

Тя се извърна от вратата и нерешително застана пред собствената си каюта. Можеше да го настане там. Въпреки умората и махмурлука, през следващите няколко часа нямаше да спи, докато не кацнеха на Изобилие.

— Табита. Я се отпусни — каза Марко и отново я притегли към себе си в тесния коридор. — Само се виж, ужасно си напрегната. Как ще пилотираш в това състояние? — Той започна да разтрива раменете ѝ.

След секунда Табита вече го целуваше.

Обикновено нямаше такава възможност, да целува красив мъж на борда на собствения си кораб. Защо да не се възползва от нея? Удоволствието съвсем скоро щеше да свърши, винаги свършваше.

— Добре — благо заговори той, когато устните им се разделиха. — Ще ми покажеш ли и останалото?

Задният шлюз на трюма бе отворен. Марко взе кутията на Тал. Табита го хвана за другата ръка и го поведе.

— О, да! Страхотно е — възкликна той и отново остави кутията. Гласът му отекуваше в празното пространство. — Направо страхотно!

Табита можеше да определи позата му — пъхнал ръце в задните джобове, с усмивка на лице — единствено като триумфална. Неговото възхищение от кораба ѝ я ласкаеше. Но разбуждаше и старите ѝ подозрения.

— Ще се побере ли оборудването ви тук?

— О, ще сместим всичко, не се безпокой.

Марко наистина разглеждаше трюма. Надзърна в нишите на товарните работи, провери въздухопроводите и енергийните кабели, двата шлюза, вътрешните панели на вратите. Изкатери се по стълбичката и проучи покрива, после обиколи цялото помещение, цъкайки с уста като познавач.

— Хм. Добре. Добре. — След това се качи на перилата и се залюля на рамото на един от товарните кранове.

Табита стоеше долу и го наблюдаваше.

— Можеш ли да го направиш с една ръка?

— Естествено — отвърна той. Не успя и се приземи на краката си. — Гравитацията е малко височка. Ще го отработя. Ще го използвам в представлението. Какво е това тук?

Марко повдигна капака на кош с голям червен надпис „ПРИ ИЗВЪНРЕДНИ СИТУАЦИИ“. В краката му се изсипаха флакон дезинфектант, стар микрофон, полиетиленова торбичка с бинтове, силиконов уплътнител и кутия стафиди.

— Винаги става така — поясни Табита. Тя коленичи, натъпка всичко обратно в коша и бързо затвори капака.

— Вече зная къде да търся, ако ми трябват стафиди — подхвърли Марко.

— Да ти е сладко — каза Табита, като бършеше длани една в друга. Той се наведе към нея и я целуна по устните.

— Гладен съм.

Тя енергично се изправи, отвори коша, измъкна стафидите и тръсна кутията в ръцете му.

— Яж.

Марко не искаше да я вземе, не искаше да откъсне поглед от очите ѝ.

— Не съм гладен за стафиди.

— Мислех, че бързаш.

— Бързам, бързам — отвърна той и се опита да я притегли към себе си.

Табита опря кутията в гърдите му.

— По-късно — решително отсече тя, макар да усещаше, че още малко и ще се предаде. — Трябва да тръгваме.

— Да вървим — отстъпи той и взе Тал. На излизане от трюма Табита отвори кутията и лапна шепа стафиди.

— Искаш ли? — с пълна уста попита тя.

— А, не.

— Добре.

Този ден наистина не беше обикновен. Нещата се трупаха. Работеше за този мъж. Предстоеше й полет до Изобилие. С повреден осев ключов кристал. Ченгетата бяха по петите й. Щеше да загази, ако пропуснеха този двайсет и четири часов срок.

„Алис“ също.

Той изглежда прочете мислите й и позабави крачка, докато минаваха през предния шлюз и се изкачваха по стъпалата към кабината.

— Не се безпокой — каза Марко. — Ще уредим всичко. Ти само ме откарай на Изобилие. Веднага ще преведем парите. Незабавно. Ще се запознаеш с момчетата, ще дойдеш на представлението, ще вечеряме, ще си пийнем, ще се наспим като хората и утре ще се заемем с твоя кристал. Познаваш ли там някого, който се занимава с такива неща?

— Не — отвърна Табита. Не познавате никой, който да работи на Изобилие. А и не би се доверила на такъв човек. В случаите, в които й се налагаше да вземе или достави стока там, кацаше и излиташе колкото се може по-бързо. Изобилие беше странно място.

Тя влезе в пилотската кабина. Марко я последва. Бе постигнал своето. Решението беше взето, въпреки волята й. Събитията изобщо се развиваха независимо от нея.

Оставиха Тал зад седалките при чантата й и другите неща, които бе натрупала там. Марко не искаше и да чуе да го остави в каютата. Трябвало да е до него, за да следи датчиците за жизнените признаци на птицата. Табита за миг се замисли за разпоредбите за пренасяне на животни. Тя нахлузи предпазната мрежа върху кутията и я пристегна.

— Всички тия боклуци не ти ли пречат?

— Не.

Мрежата се закачи за нещо. Табита се наведе и вдигна изсъхнала диня.

— Чудех се къде ли се е дянала — измърмори тя.

После се настани на седалката си, придърпа клавиатурата към себе си и включи компютъра, като дезактивира гласовия режим. Не можеше да понася някой да я слуша как разговаря с Алис.

„ВНИМАНИЕ“, изписа се на екрана. Появи се схематично изображение на кораба, което се завъртя на 180 градуса. Премигваше голям син диамант. „ДЕФЕКТИРАЛ ОСЕВ КЛЮЧОВ КРИСТАЛ. ВЕРОЯТНОСТ ЗА ПОВРЕДА 43,29%.“

Табита не обърна внимание на предупреждението.

Тя издърпа ръкава си нагоре, за да погледне монитора си и заговори в радиостанцията:

— Бе Ге Те нула-нула-девет-нула-пет-девет вика контролната кула.

Марко стоеше на тясната пътечка между седалките. Той се пресегна над пулта и избърса праха от илюминатора. Навън се виждаха безкрайните кафеникави писти на порт Скиапарели.

— Контролна кула до Бе Ге Те нула-нула-девет-нула-пет-девет. Какъв е полевият ви номер, моля?

— По дяволите — изруга Табита и затършува из квитанциите, пхнати под изолацията на стъклото.

— Повтарям, полевият ви номер, моля, Бе Ге Те нула...

— Един момент — каза тя, като подреждаше квитанциите. После вдигна поглед към Марко. — Тук някъде е.

Пъхнал ръце в джобовете си, той съчувствено кимна.

— Бая квитанции са.

— Има го в корабния ви дневник — обадиха се от кулата.

— Не, няма го — отвърна Табита. — Не съм го въвела. — Тя извади наслуки една от квитанциите, погледна я, после я смачка и я хвърли в кошчето до лявото си коляно.

— Според правилника, трябва да въведете полевия си номер в дневника при пристигането си, Бе Ге Те...

— Тук някъде е.

— Почакайте, Бе Ге Те нула-нула-девет-нула-пет-девет — сухо наредиха от кулата.

„Благодаря ти“, помисли си Табита и направи гримаса към микрофона. Тя посочи към седалката на копилота.

— Сядай. — Когато натисна едно от копчетата, кабината се обля в червена светлина. Разнесе се високо бръмчене.

— Бе Ге Те нула-нула-девет-нула-пет-девет, Джут, Табита, капитан?

— Да?

— Полевият ви номер е Те Те едно-пет.

— Добре.

— При бъдещите си посещения на космодрум в тази или в която и да е друга система, моля, въвеждайте полевия си номер в паметта на дневника си.

— Добре. — Табита плъзна поглед по редовете от лампички и натисна още три бутона. Силен вой заглуши бръмченето. Светлината угасна и отново се включи.

— Може ли вече да тръгвам?

— Подали ли сте молба за излитане?

— Пътнически рейс до Изобилие.

— Подали ли сте молба за този рейс, капитан Джут?

— Вижте, отивам само до Изобилие, не до Харон или някъде другаде.

— Какъв е маршрутът ви, Бе Ге Те нула-нула-девет-нула-пет-девет?

Табита се отпусна назад и започна да изрежда координати, завъртя се към друга клавиатура до лакътя си, продължи да рецитира координати, обърна се към екрана и прочете координатите и от него.

Контролната кула повтори абсолютно всичко и в същото време под пода се разнесе ниско бавно чукане. Температурата в пилотската кабина се покачваше. Табита натисна няколко червени бутона. С изключение на един, всички станаха зелени.

Тя повторно натисна червения. После още един път, по-силно.

Той премигна в зелено и отново заблестя в червено.

Табита го удари с длан.

Бутонът засвети в зелено.

Корабът вибрираше, чукането се ускоряваше.

— Имате разрешение за излитане, Бе Ге Те нула-нула-девет-нула-пет-девет.

През илюминатора засия ослепително бяла светлина, която очерта квадрат на бетона около тях.

— Не стартирайте двигателите, докато...

Табита докосна някакъв ключ и прозвуча ужасяващ тътен.

Всичко извън защитните полета на седалките им пъшкаше и се огъваше. Екраните пращяха. По пулта премигнаха лампички.

Тътенът стана непоносим.

„Алис Лидъл“ се разтърси. Разклати се. Повдигна три крака от земята и отново ги спусна. В пилотската кабина бе горещо. Навън дим обгръщаше всичко останало, освен квадрата магнезиева светлина, която постепенно позеленя.

Подскачаха, олюляваха се, после нещо ги хвана и ги запрати нагоре във въздуха.

Космодрумът под тях бързо се отдалечаваше, камионите се смаляваха, кислородните цистерни, хангарите, бетонните бункери и мостове се превръщаха в миниатюри, в жива геометрична диаграма, изчезваща в червените мъгли на Марс. Виждаше се и градът, който си живееше и без тях. Слънчевите лъчи се отразяваха в каналите.

Гръмовният тътен не стихваше. По корпуса с прашене пробягваше електричество, докато редкият въздух около тях се катализираше. Носеше се висок писък, сякаш се раздираше тъканта на небето. И всичко това продължаваше ли, продължаваше.

После шумът и разтърсването започнаха да отслабват, заоблената повърхност на Марс се отдръпна изпод тях като вълна от пясък и изведнъж нито под, нито над тях имаше нещо друго, освен мастилена чернота и някакво зловещо съскане.

В следващия миг се включи радиостанцията. Корабът се изпълни с гласове, които информираха, инструктираха, увещаваха, заявяваха, потвърждаваха. Пращането ги правеше абсолютно неразбираеми. На екраните се изписваше страница след страница данни. Около пулта се носеха светлинни схеми. Чуването се възобнови, високо, настойчиво и неравномерно. Всички вещи извън предпазните мрежи се местеха и подскачаха.

Разбърканите квитанции се измъкнаха изпод изолацията на илюминатора и полетяха в лицата им като ято хартиени рибки.

— По дяволите — изруга Табита.

Марко Мец се засмя. Той се измъкна от мрежата си и започна да лови листчетата във въздуха.

14.

Бяха на сто хиляди километра от Скиапарели. Сто хиляди звезди сияеха в космическата вечност. Почти нямаше други кораби: синьото блещукане на магнитния влак по линията Фобос-Византион, малък стар „Фарго“, спускащ се от Дълъг живот или Бут и носещ пресни зеленчуци на марсианците.

„Алис“ работеше гладко. Табита направи проверка на осевата верига. Вслуша се в двигателите. Всичко изглеждаше наред. „ВЕРОЯТНОСТ ЗА ПОВРЕДА 44,49%“, съобщи екранът. „ПРИЕТО“, отвърна тя.

Марко не се свърташе на едно място. Той отново откопча мрежата си и заплува из кабината, като събираше летящите предмети. Погледна Тал, който продължаваше дълбоко да спи. Проучи хаоса под мрежите. Откри смачкан парцал и започна да бърше праха.

— Недей, Марко — помоли Табита.

— Не се безпокой, не се безпокой — успокои я той, докато чистеше екраните. Разликата я изненада. Десетократно усилена, арката на галактиката освети кабината и хвърли сребрист воал над пустотата.

— Погледни натам — каза Марко. — Ябълковото дърво.

— Кое?

— Ябълковото дърво — повтори той. — Не го ли наричаш така? Мислех си, че всички космонавти използват това име.

— Не и аз. Никога не съм го чувала.

— Така го наричат.

— Защо пък „Ябълковото дърво“?

— Не зная. Защото не ни е позволено да отхапваме от плода му, предполагам.

Табита се замисли.

— Това е нещо християнско, нали? Ти не си християнин, нали?

— Не. Прелюбодеец съм.

— Пак попаднах не на когото трябва. — Той летеше зад седалката ѝ и се опитваше да я целуне по шията през дупките. — Марко — предупредително се обади тя.

— Какво? Искаш ли нещо? Какво искаш?

Сега висеше с главата надолу, пресягаше се под мрежата и я галеше по дупето. Табита подритна назад с крака, за да го отблъсне.

— Опитвам се да работя.

— Какво? — предизвикателно попита той, прелетя под нея и изплува между краката ѝ. — Какво толкова правиш, че това старо корито да не може да го свърши само?

— Недей да обиждаш кораба ми — озъби му се Табита.

— Добре де, извинявай, извинявай, мило старо корабче. — Марко протегна ръка и потупа стената. — Не се обиждай, миличък.

По пулта запремиваха пъстроцветни светлини, червени, сини, зелени. По екрана потекоха и се сляха графики и данни. „Алис“ направи малка корекция в курса, съвсем, съвсем мъничка.

Космосът навън си остана същият. Беше толкова огромен, че сякаш изобщо не се движеше.

— Добре, обясни ми тогава — пак заговори Марко. — Аз съм просто невеж музикант. Какво правиш в момента? Не виждам да правиш нещо. Какво толкова важно правиш?

„Няма нужда да му отговарям“, помисли си Табита. Но му отговори.

— Водя те да си изпълниш ангажимента — с глас на зает човек каза тя и намръщено се вторачи в мезоскопа.

Това, разбира се, не го задоволи.

— Не, не — отвърна Марко, като отлетя обратно в мрежата си и се настани по турски на седалката, склучил длани пред себе си. — Това е работа на кораба, нали така? На нашата малка Алис. Ти какво правиш?

Табита се завъртя към него.

— Аз съм част от този кораб. Онази част, която взима решенията. — Тя потупа избелелия пагон на рамото си. — Капитанът.

— Мислех, че си имат собствени мозъци, нали? — упорстваше Марко. — Имат си едно такова мъничко мозъчно нещо, дето го включваш в компютъра, който управлява енергията, двигателите, кенефа, всичко. Нали? Това да не е някаква адски стара, ще ме прощаваш, адски деликатна антика, че да не може да го прави?

— Не! Може да прави всичко сам — отвърна Табита. — Всъщност може да прави всичко, но не и да решава какво да прави. —

Тя се огледа наоколо. Очите ѝ се спряха върху бялата пътна кутия, която лекичко подскачаше под мрежата. — Като вас двамата с Тал. Той може да пее, но ти трябва да му казваш какво точно да пее.

Сравнението му хареса.

— Ясно! Ясно! Това вече беше нещо умно — възхитено възкликна той.

Не съвсем, помисли си Табита. Марко можеше да е красив, но навярно не бе чак толкова интелигентен.

— Ти си ми умничка, знаеш ли? — продължи той. — Прекалено си добра за такава работа. Какво ще кажеш да станеш тур мениджър на голяма междупланетна кабаретна трупа?

— Не, благодаря — промърмори Табита, докато въвеждаше някаква команда.

— Наистина. Говоря сериозно. Прекалено си умна, за да пилотираш товарен кораб. Обзалагам се, че можеш да го правиш със затворени очи. Обзалагам се, че можеш да пилотираш с малкото си пръстче.

И отново се измъкна от мрежата си.

— Обзалагам се, че можеш да пилотираш от койката си.

— Недей, Марко — каза тя. — Не проваляй всичко. Защо не погледаш някой филм или нещо такова?

Марко заплува до нея, без да отстъпва и на милиметър.

— Предпочитам да гледам теб...

— Ако чак толкова те сърбят ръцете, направи нещо полезно. Оправи онзи дистален паралаксов фибрилатор.

Той плъзна поглед по пулта.

— Това ли?

— Не, онова там. С хармониката в отвора.

— Аха. Аха, ясно. Дисталния паралаксов фибрилатор. Ясно.

Марко го измъкна и го проучи.

— Не работи от седма до десета — поясни Табита.

— До единайсета — отвърна той, като бързо включваше и изключваше бутона.

— Няма значение.

— Може да се поправи, няма проблем. Само трябва да се справиш със средните честоти.

— Опитам.

— Ами, тогава да ги заобиколиш. Лесна работа. Всеки може да го поправи.

— Мислех, че ще го поправиш ти.

Марко не ѝ обърна внимание.

— Всеки може да го поправи — повтори той.

— Ти можеш ли?

— Естествено.

— Някога поправял ли си такъв уред?

Марко се поколеба.

— Не. Не съм, поне не лично, не.

— Аз съм опитвала. Тъкмо затова търся да го поправи някой друг.

Той понечи да отговори.

— Шшт — каза Табита. Стори ѝ се, че чува някакъв звук. Въведе команда за нова проверка на осевата верига, после я отмени. Просто нервите ѝ бяха прекалено опънати.

Изминаха още пет хиляди километра в пустотата. Земята и нейните спътници бяха далеч пред тях, блестяща точица, почти неразличима от всички други блестящи точици.

Табита се протегна и се прозя.

Марко само това чакаше.

— Е, като че ли не се случва нищо — започна той.

— Марко — въздъхна Табита.

— Не, не, само исках да те попитам дали свириш на онази хармоника?

— Да — отвърна тя. — Но лошо. — Не бе свирила от доста време. Всъщност беше забравила, че я е оставила там.

— Не ти вярвам.

Табита го погледна.

— Какво не вярваш, че мога да свиря или че свиря лошо? — Тя отново се извърна. — Но имаш право. Понякога самата аз не мога да повярвам колко ужасно свиря.

— Изсвири нещо.

— Не.

— Хайде де. Не си чак толкова заета, че да не можеш да изсвириш няколко ноти от „Кейси Джоунс“, нали?

— Кейси кой? — попита Табита. Но протегна ръка. — Дай я тук.

Марко ѝ подаде хармониката.

— Предупредих те — каза тя.

И му изсвири песен за уискито, на която я беше научила леля ѝ Мюриъл на Честност 2. Не вървеше много гладко. Той учтиво я изслуша.

— Не беше чак толкова зле — отбеляза Марко, когато песента свърши.

— Беше, разбира се — възрази Табита. — Беше ужасно. Трябва повече да се упражнявам.

— Навярно. — Той сви рамене. — Имаш достатъчно време.

— Да. — Тя отново насочи вниманието си към пулта. — Този път бе по-лошо от обикновено. Не свиря често пред публика.

— Защо?

— Нали ти казах, не пускам никого в пилотската кабина.

Марко се заигра с гумена изолация, която прелетя покрай него, като се мъчеше да я накара да се завърти във въздуха пред носа му.

— Изсвири още нещо — каза той.

— Не.

— Тогава дай хармониката да посвиря аз.

— Ето ти я. — Табита му я подхвърли.

Марко я взе и засвири нещо тихо и тъжно, нещо жалостно и меланхолично, което постоянно се издигаше, сякаш се канеше да се отърси от скръбта си и да полети свободно напред, но после отново стихваше, понякога неохотно, но винаги примирено, като че ли знаеше, че ще стихне, като че ли го правеше от стотици години. Ала всеки път отново намираще отнякъде сила и Табита въпреки волята си бе запленена. Загледана в красивия мъж, тя се чудеше как ще свърши мелодията, как ще разреши противоречието между приливите и отливите, докато внезапно осъзна, че вече го е направил с тихо ромолене, което се издигна, трепна и изчезна.

— О, беше чудесно — възкликна тя.

Марко се усмихна. Прекрасните му очи я гледаха почти срамежливо, съвсем различно отпреди.

Табита откопча мрежата си, издигна се над него, хвана го за ръка и го изтегли нагоре.

Той използва инерцията, за да върне хармониката на предишното ѝ място в отвора на повредения фибрилатор. После се завъртя и я

целуна.

— Ами Тал? — попита тя.

— Нищо му няма. — Марко посочи към зелените лампички на кутията, които равномерно пулсираха.

Минаха по коридора покрай трюма, влязоха в капитанската каюта и оставиха вратата отворена.

Всеки пхна крак в един от ремъците в ъглите на койката, после се съблякоха един друг. Дрехите им заплуваха във въздуха. Обувките описваха странни орбити около собствениците си. Бельото им се издигаше от неочаквани ъгли и се сблъскваше с извиващи се като змии чорапи.

Табита освободи стъпалото си, леко подскочи към Марко и се приземи върху хълбоците му. Краката му бяха широко разтворени и тя плавно се плъзна по бедрата му. Той също започваше да се върти, протегна ръце към нея и Табита бавно се намести под слабините му. Дланите му се изплъзнаха от гърдите ѝ, сякаш бяха мазни. Марко се изви във въздуха, отново застана с лице към нея и сви крака към гърдите си. Задъхваше се, очите му гледаха възбудено. Той зарови уста в косата ѝ.

Табита измъкна левия си крак изпод ръката му и плъзна вътрешната страна на дясното си бедро по члена му, докато го опря в слабините си. Дланите му нежно я милваха, длани на музикант. Тя направи голо салто в скута му и леко отскочи от стената на каютата, за да се върне обратно и да го възседне. Двамата не преставаха да се въртят около топлия си, влажен общ център. Марко изпъшка. После простена.

През цялото време Табита с половин ухо се вслушваше в дълбокия, бавен тътен на двигателите, в далечното бръмчене и проскърцване на „Алис Лидъл“. Търсеше нов звук, онзи, който ѝ се бе сторило, че чува по пътя за Шатобриан: неравномерното тракане на осевия ключов кристал, подскачащ в кожата си.

Внезапно наистина се разнесоха звуци. Не от кристала. Хармоника свиреше песента на леля ѝ Мюриъл.

Табита ужасено погледна към Марко.

Звуците се приближаваха по коридора. Не беше нейната хармоника — някакъв писклив вой, като лош запис, носещ се от слаби тонколони.

Тя се отскубна от прегръдката му, като размахваше ръце, за да намери опора.

През отворената врата с весело цвъртене се появи папагалът. И наистина успяваше да имитира малка хармоника.

— О, Господи, излязъл е от кутията — раздразнено въздъхна Табита.

— Предполагам, че му е доскучало — отвърна Марко.

— Какво?

— Хайде, скъпа моя — изпя папагалът. — Долепи си гъза до стената!

Птицата наклони глава настрани и впи в тях зловещото си черно око.

После похотливо намигна.

— Божичко, та той е разумно същество!

— Да — потвърди Марко. — Искам да кажа, зависи какво разбираш под...

— Махай се! — извика на извънземния натрапник Табита. — Махай се от каютата ми!

Тя хвана прелитащата покрай нея риза и напразно замахна с нея към папагала. Тал избягна бавната атака с гъвкаво извъртане.

— Смрадлив салам — с главата надолу изпя той.

Табита се отблъсна от Марко с конвулсивен тласък, който го накара да се опре с разперени ръце на илюминатора.

— Кажй нещо! — изръмжа му тя.

— Хайде, Тал, махай се оттук — спокойно нареди Марко. — Тя не е Саския. Тези неща не й харесват.

Голямата зелена птица се превъртя и изплува заднешком от каютата.

— Салам и супа — зловещо се провлачи гласът ѝ по коридора. — В шишето има уиски...

Марко се почеса по корема.

— Съжалявам, Таби. Наистина.

— Не ме наричай Таби. Никой никога не ме нарича Таби.

— Извинявай!

— Какво... всъщност... е той?

— Папагал. Вид папагал. Нали ти казах.

— Дявол да го вземе, той е разумно същество!

Както се носеше във въздуха, Марко сви рамене.

— Ами, естествено. Не можеш да накараш обикновен папагал да върши всички тези неща. Мислех, че го харесваш. Адски е готин. Когато го опознаеш, разбира се.

— Не желая да го опознавам.

— Хей, той не искаше да те обиди. Просто се е почувствал самотен. И ти ще се почувстваш така, ако те напъхат в оная малка кутия. Опитваше се да се държи приятелски, това е. Ела, Табита, съжалявам, хей, наистина.

Но Табита висеше в ъгъла на тавана, закопчаваше монитора на китката си и яростно си навличаше тениската.

— А коя е тая Саския? — попита тя.

15.

Ако разполага с евтино и лесно пътуване, гъвкави закони за недвижимата собственост и изгодни данъчни облекчения, човешкият дух е волно нещо. Но и подвластно на стадния инстинкт. В началото на Космическата ера хората нямаха причини да строят на стотици милиони километри от всички останали. На практика целият Марс беше техен, ако нямаха нищо против климата, разбира се. Всеки можеше да си прокара тунел.

Ето защо по времето на нашата история там имаше лабиринт от двестатина сателитни структури, включително шейсет тунела, четиринайсет платформи, седем колела, шестнайсет неопределени обекта, сред които казина върху космически кораби, стари бракми, постоянно предизвикващи нещастни случаи, и три еладелдийски зикурата — всички в земна орбита край бедната стара забравена Луна.

Накрая постоянната врява дотегна на умните и проницателните. Те последваха миньорските левиатани в астероидния пояс. А скоро след това, когато по картите му бяха прокарани границите на частните имоти, се отправиха към Сатурн, където бяха истинските възможности за развитие. В пръстените живееха само отшелници.

Когато целият бизнес бе изнесен от Земята, части от Лабиринта станаха необитаеми. Загинаха процъфтяващи предприятия и оставиха своите решетки от неполирана стомана безцелно да се премятат „отвъд небето“. Статусът на тези и други орбитални структури беше абсолютно неясен и от правна, и от фактическа гледна точка. Те бързоменяха собствениците си — на човек му се струваше, че ежедневно минават от ръце в ръце.

Земните жители пускаха груби шеги за празните „консервени кутии“ и обръщаха гръб на руините, които искряха като огърлици в нощта. Волният дух беше безстрашен. В изоставените корпуси се настаняваха незаконни заселници, бегълци и мрежови манияци. И живееха там като паяци — в ъглите.

Кое то ни отвежда до Изобилие.

Със съжаление трябва да кажа, че когато за пръв път Табита стъпи там, Изобилие далеч не се намираше в най-добрата си форма. Най-точното определение, което ми идва наум, е „въшлив“. От стратегическо значение единствено за расата, която я е създала, станцията се смяташе за куриоз, за проява на титанична глупост. Постоянно се препродаваше и представляваше интерес само за скромни или съмнителни предприятия, безразлични към абсолютно нечовешката среда. Някои от тях несъмнено я предпочитаха.

Изобилие е построена от фраските, които, доколкото успях да разбера, не са я наричали така, нито по какъвто и да е друг начин. Табита знаеше, че Изобилие е най-голямата останка от краткия престой на победената раса в слънчевата система. Фраските плътно бяха следвали капеланите по петите и се бяха появили по техния вектор преди да се затръшне огромната космическа порта. За човешките очи те бяха най-странни от всички новодошли по онова време. Приличаха на надути насекомopodobни наръчи тръстика. Отваряха влакнестите си усти и съскаха.

Някои ги разбираха. Всъщност фраските притежаваха забележителна способност да раздвижват огромни райони от централна Африка и части от Южна Америка. Възраждаха се култове, разиграваха се варварски среднощни дуели. Цели армии дезертираха и изчезваха, за да се трудят като роби, твърдяха някои, отначало в обречен опит да построят град на Венера, а по-късно на най-чудовищната орбитална станция, построявана някога.

Като вид, фраските са агресивни експлоататори и работари. Тяхната цивилизация е три четвърти мъжка. Тези три четвърти работят до смърт поколение след поколение в полза на женската четвърт, поинтелигентна, но не по-малко варварска, която господства над тях по някакъв непонятен социален закон на способността за възпроизводство. В средата на техния кошер седи царица, която праща безмилостните си заповеди по лабиринтните тунели. Ако я елиминирате, обществото престава да функционира. Под ръководството на царицата на Изобилие мъжките неуморно се рояха над строежа и както изглеждаше, кристализираха материята направо от редките частици в сублунарното пространство.

Смяташе се, че фраските се вписват някъде в капеланската схема на нещата, че са техен клиентен вид, каквито очевидно бяха трантите и

еладелдийците, макар те да бяха по-предприемчиви и самостоятелни. И наистина строяха станция.

„Серафимът Кайса“ бе първият кораб от нашата система, видян да влиза в огромните докове на долните равнища на вече завършената конструкция. Два дни по-късно, въпреки подхвърлянията на циниците, той напусна Изобилие. Като постчовешки расисти, серафимите явно са изпитвали някаква привързаност към тираничните извънземни. Скоро след това на Земята започнаха да се появяват техни представители човеци, които описваха даровете, донесени в системата от фраските, и специално подчертаваха модерните им криогенни съоръжения.

Някои се колебаеха заради полуевангелизаторския тон на тези реклами, други заради липсата им на почит — почит към Капела. Дали Земята имаше право да се възползва от това предложение? Дали хората още бяха свободни? После бяха забелязани първите човешки кораби, последвали инициативата на „Серафимът Кайса“. И оттам нататък нямаше спиране. Идваха от швейцарски клиники и частни санаториуми, горящи от нетърпение да ги замразят. Представителите на държавите и организациите, поддържащи предпазлив неутралитет, сега се надпреварваха да говорят за приятелски отношения и взаимна изгода. От Фраск, смятаха те, техните лидери можеха да получат тайните на общественения контрол и личното си безсмъртие: два безценни дара за мирната и ефективна администрация.

Продължава да ми убягва защо някой би желал да управлява другите. Струва ми се изтощителна и неблагодарна задача. Достатъчно трудно е да се грижиш за неодушевени предмети. Мога само да предполагам, че родени голи, безпомощни и приковани към малка по размери и търпимост среда, човешките същества са мотивирани от стремеж към някакво самовъзвеличаващо отмъщение.

Фраските обаче не са толкова деликатни. Само Бог знае какви са задните им помисли и защо смятаха, че ще им се размине безнаказано. Все още има скрита информация, до която даже аз не съм в състояние да се добера.

Във всеки случай всичко на Изобилие вървеше гладко, докато един ден не проговори Капела. Фраските били вид *non grata*. Не бивало да има повече сделки с тях. Най-известните им представители внезапно и без обяснения бяха заменени с нови, които постоянно се усмихваха и редяха противоречиви изявления и случайни обръщения.

Под слънчевия им загар ясно личеше напрежението им. Някои очевидно вече бяха замразявани. Настояваха за лоялност към щедрите фраски и отхвърляха властта на Капела.

Архивите от този период са непълни и объркани. Явно в станцията е царял хаос. Започнало обществено брожение, появили се необичайни космически гецапти. Странен вой като от автоматичен трион разцепвал пустотата и нарушавал радиопредаванията на стотици километри наоколо. Земянитските служители, които все още имали тази възможност, избягали. Огромните докове опустели. Агенти и посланици заминали със совалка и отчаяно скрили следите си. Криогенните системи едва не блокирали, когато подземията били обсадени от хора, искащи да им върнат родителите и президентите.

Накрая, в кулминацията на хаоса, с невероятна церемониалност и проява на техническо превъзходство пристигна кораб от капеланската система и изиска незабавното заминаване на фраските. Те отказаха. Капеланите тъжно сведоха огромните си глави и ги унищожиха.

Опустошението беше кратко и ужасно. Фраските, които дотогава изглеждаха толкова непоклатими и неуязвими, се сбръчкваха и изгаряли при най-малкия жест на капеланите. Доковете на Изобилие се превърнали в ад. Днес следите от огъня могат да се видят навсякъде. Еладелдийците опожарили тунелите, изпепелили всичко, което се движело. Във въздуха се носел зловонен дим.

Бяха пратени специални изстребители, пилотирани от хора, които трябваше да доизтребят останките от фраския вид. Те не се бяха разпръснали надалеч от кошера — просто не бе в природата им. Затова пък събраха флота и вдигнаха две последни големи битки. Предпочетоха гибелта пред поражението.

Желанието им беше изпълнено.

„Сега вече — едновременно по всеки канал и мрежа на системата заяви капеланската представителка, — можем да ви разкрием злия план на фраските. Вълненията в Африка са били само репетиция. Фраските са замисляли да разпалят гражданска война в системата, да вдигнат световите един срещу друг. От превърнатия си в крепост орбитален кошер те са щели да се нахвърлят върху оцелелите и да ги изядат живи. Това е същата онази ужасяваща, хищническа стратегия, която използвали, за да контролират собствената си родна

система. Снизходителни както винаги, капеланите им позволиха да се настанят в нашата, докато не стана ясно, че отново ще се опитат да изиграят същия номер.“

Победата се дължала единствено на смелостта на човешката раса, каза тя. За награда освободената Изобилие, най-голямата орбитална станция, се предавала на Земята. Капела била съгласна да осигури управителен съвет. От известно време вече подготвяла такъв.

Повият съвет се състоеше от седем души. Всички бяха хора: сред тях нямаше дори еладелдийци. Това бе знак на доверие или, както мърмореха вездесъщите циници, на презрение.

Нарекоха я Изобилие. Предвиждаше се да е комбинация от данъчен рай, сервизна станция и център на периферен бизнес. Ако бизнесът скоро се окаже доста съмнителен, е, това трябваше да се очаква от предприятие, оставено без капелански надзор.

Фризерните камери отново бяха напълнени и търговските сектори от тунелите заблестяха, макар че под многобройните покриви, подредени като неравни плочки на броня, много други части останаха в мрак, осветявани единствено от отвратителното зеленикаво сияние на фосфоресциращите лишеи по стените.

Скоро най-изгодната функция на възродената орбитална станция бе като извънземен развлекателен парк. Срещу високи такси и без никакви ангажменти групи туристи и екстремистки военизирани банди получаваха достъп до зловещите и опасни коридори. Доковете на долните равнища, огромна зейнала паст в двата края под куполовидната надстройка, започваха да привличат кораби, които ги предпочитаха пред по-добре осветените и сигурни платформи.

Представете си Изобилие по времето, когато пристигна „Алис Лидъл“ с двама кабаретни артисти на борда, като гигантска парализирана космическа станция, подложена на импровизирана реконструкция. Възстановяването беше частично и на някои места абсолютно неуспешно. В сенките се криеха странни създания и машини. Кой знае какви процеси чакаха задрямали, какви капани, какви загадъчни и ужасни рефлексии все още можеха да бъдат задействани от проникването в галерии и килии, запечатани от своите създатели? Фраските не бяха оставили нито пътеводители, нито планове, които някой да е в състояние да прочете. Тук на всеки завой можеше да ти се случи всичко.

А завоите са навсякъде. На Изобилие няма прави ъгли. С овално сечение, цялата станция е изградена от тънки пластове. Неравните ѝ повърхности подсилват усещането, че Изобилие е нещо органично, нещо отгледано, а не построено.

— Прилича на гигантска костенурка — отбеляза Марко Мец. — Не смяташ ли? На ужасно голяма коруба на костенурка.

Табита бе поразена от приликата, но не отговори. Нямахше намерение да му признае нито това, нито каквото и да е друго. Ако Изобилие представляваше гигантска спяща космическа костенурка, тя всеки момент можеше да подаде навън огромната си глава и да погълне нея, „Алис“ и всичко останало. Не ѝ се искаше да е тук. Някакъв страшен глас в главата ѝ постоянно повтаряше: „Грешка, Табита, грешка, грешка, грешка“. Не му обръщаше внимание, защото щяха да ѝ платят. „ВЕРОЯТНОСТ ЗА ПОВРЕДА 50,00%“, казваше гласът. Не му обръщаше внимание, защото трябваше да насочи кораба към черната уста на станцията и да се спусне надолу по гърлото ѝ. Ако преди само се преструваше на заета. Сега наистина нямаше време за разсейване.

Гигантските сгърчени устни на Изобилие зейнаха около нея. Силовата завеса между тях се огъваше и разтваряше.

Като листо, повлечено в тъмен канал, „Алис Лидъл“ се вмъкна в отвора и попадна в свят на сенки. Към пода на пещерата бяха насочени огромни прожектори, но лъчите им почти не разсейваха тъмнината. Табита бързо намали скоростта и прелетя над някакви непонятни промишлени съоръжения, мрачни и мръсни, като че ли излезли направо от ада. Насекомоподобни сервизни коли обикаляха насам-натам сред извиващите се конвейери, покрити с прах работи и живи техники пълзяха по отчасти демонтирани кораби.

„Тук ще ги накарам да монтират нов кристал на «Алис»“, каза си Табита. Тя прати мисълта при всичките си други неприятни мисли и продължи да маневрира.

Сега се намираха между доковете, огромните саждиви скали на откритите хангари, в които се побираха по пет средно големи кораба. Табита виждаше, че много от тях са празни или претъпкани с разглобена машинария и вече не можеха да се нарекат „кораби“, ако изобщо някога са били такива. Но имаше истински кораби: тежкотоварни лайнери, туристически совалки и други баржи. Докато

Марко разгласяваше за пристигането си по радиостанцията на цял куп хора, тя насочи „Алис“ покрай тъмния космически скутер на земянски сенатор, дошъл инкогнито на обиколка из бордеите, и нов модел фраймахерска „Харизма“ със счупен плаз, полужаровен под пръснатите наоколо товари.

Горният ред хангари тънеше в мрак. На един от доковете внезапно проблесна синята светлина на навигационен фар.

— Там ли? — попита Табита.

— Там — каза Марко.

Тя хоризонтира кораба, уби инерцията и внимателно спусна „Алис“ до фара.

И едва не пропусна да забележи двете фигури, които показваха скенерите на кърмата. Синята светлина изтриваше всичко човешко от тесните им лица. Изглеждаха призрачни и мрачни. Едната махна с ръка.

— Кой са тези? — попита Табита. Ревът на двигателя силно приглуши отговора на Марко.

— Това са Близнаците — отвърна той.

16.

БГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 15.31.22

ГОТОВНОСТ

Тази сутрин Саския ме попита каква зодия съм. Отначало не я разбрах.

КАКВО ОЗНАЧАВА ТОВА, КАПИТАНЕ?

Астрологически термин. Нали знаеш, Стрелец, Дева и така нататък. Хороскопи по мрежата. В сряда една дванайсета от хората в космоса на Земята ще открият нова любов. Леля Мюриъл вярва в тези неща. Че звездите разкриват съдбата. Бог знае какво ще ти предскажат, ако си родена на Марс.

Но това ми напомня за оня тип, когото срещнах на един космодрум. На Ню Малибу. Някъде там. Космически сърфисти, облечени в сребърно ламе. Отегчени вдовици със спуснати по раменете коси, които си шепнат ласкателства и злобни клюки в свършено оформените уши. Кошничките за бутилки в бара, драпирани с трантски кожи от зебру.

КАКВО СМЕ ПРАВИЛИ ТАМ?

Карахме обувки. Май че бяха с платформи. Много отиват на оня глайтексов костюм с прозрачните тръбички и волфрамовите връзки. Дрехи за ваканционен купон.

ЗАВИЖДАТЕ.

Кой? Аз ли?

ТАКА МИ СЕ СТРУВА.

О, я стига, Алис.

ЗАЩОТО НЕ СА ВИ ПОКАНИЛИ.

*На ваканционен купон ли? Сигурно се майтапиш. Аз работя.
НО СЪМ ЧУВАЛА. ЧЕ СА СТРАХОТНИ.*

*Алис, разговаряш с жена, която е била на фестивала на
„Октомврийски гарван“. Ню Малибу е богаташка дупка.*

РАЗКАЖЕТЕ МИ ЗА ФЕСТИВАЛА.

Хм, някой друг път. Просто си мислех за онзи мъж...

АХА.

*Не такъв мъж. Мрежоманиак. Сериен елемент на Светия гроб
на разширената невросфера.*

*На Ню Малибу имат правило, че трябва да изхарчиш някакъв
процент от таксата на астероида. Това са чисти пари. Лявата ръка
плаша на дясната.*

*Та тогава бях там и се опитвах да намеря банкомат, но никой
не работеше. Вкарвах си картата и на екрана се изписваше...*

МОЛЯ, ИЗЧАКАЙТЕ.

Точно така. И аз чаках ли, чаках и накрая светваше надпис...

НЕДОСТАТЪЧНО СРЕДСТВА В СМЕТКАТА.

А, не. Не, не се стигаше чак дотам.

МОЛЯ, ОБЪРНЕТЕ СЕ КЪМ „ЛИЧНИ ЗАПИТВАНИЯ“. НАШИЯТ СЛУЖИТЕЛ С УДОВОЛСТВИЕ ЩЕ ВИ ПОМОГНЕ.

Но...

НАОКОЛО НЕ СЕ Е МЯРКАЛ СЛУЖИТЕЛ.

Днес си много словоохотлива, Алис.

ИЗВИНЕТЕ МЕ, КАПИТАНЕ.

Разказвала ли съм ти го вече?

О, НАВЯРНО, НО МИ ГО РАЗКАЖЕТЕ ПАК.

Не, какъв смисъл има? Сигурно си спомняш по-добре от мен, това, че съм ти го разказвала, де. Сигурно го имаш записано някъде, нали?

НЕ СИ СПОМНЯМ, КАПИТАНЕ.

Не, продължавай.

ВЯРНО Е. НЕ СИ СПОМНЯМ. НАИСТИНА.

Но можеш да го намериш.

АКО МИ НАРЕДИТЕ. ДА, БИХ МОГЛА. НЕ ПРЕДПОЧИТАТЕ ЛИ ДА МИ ГО РАЗКАЖЕТЕ ПАК?

Добре. Струва ми се малко безсмислено, това е.

НИ НАЙ-МАЛКО. НИКОЙ РАЗКАЗ НЕ СЕ ПОВТАРЯ АБСОЛЮТНО ТОЧНО.

Искаш да ме провериш, така ли?

СТРАДАТЕ ОТ МАНИЯ ЗА ПРЕСЛЕДВАНЕ.

Май щеше да е по-добре изобщо да не бях започвала всичко това. Ако просто си бях тръгнала от „Мьобиусов лист“, нямаше да се случи. Щях да намеря някаква скучна обикновена работа, да платя на ченгетата, ти щеше да си получиш новия кристал, никога нямаше да срещна Марко и неговите приятелчета и днес щях да съм щастлива жена.

НЮ МАЛИБУ. КОСМОДРУМЪТ. ТУРИСТИ С ЛЪСКАВИ ДРЕХИ И АВТОМАТИЧНИ КОЛИЧКИ, КОИТО ПЪПЛЯТ НАВСЯКЪДЕ ИЗ ХОТЕЛИТЕ. ТАБИТА ДЖУТ СЕ ОПИТВА ДА ИЗТЕГЛИ ПАРИ ОТ БАНКОМАТ, НО ТЕ НЕ РАБОТЯТ.

КАКВО СЕ СЛУЧИ ПОСЛЕ, КАПИТАНЕ?

Табита Джут чува глас зад себе си.

— Иззвинете ме — казва той. — В кон-кон-кон-кон... В кон-кон-кон...

Табита Джут се завърта. Зад нея се е изправил млад мъж с тръбичка в носа. Очите му са кървясали. Зъбите му са изгнили. Но имплантите му са чисти, чисти и лъскави.

„Страхотно — мисли си Табита. — Мрежоманиак.“

Мрежоманиакът не носи скафандър от сребърно ламе. Не носи обувки с платформи. Носи прозрачен син найлонов костюм. С вдигната качулка.

— В кон-кон-контакт ли сте? — пита той.

„Страхотно — мисли си Табита. — Мрежоманиак евангелист. Пелтечещ мрежоманиак евангелист. Откъде ги намират?“

ИЗГЛЕЖДА НЕ ОБИЧАТЕ СВЕТИЯ ГРОБ НА РАЗШИРЕНАТА НЕВРОСФЕРА.

Не.

ЗАРАДИ СЕСТРА ВИ.

Да.

АНДЖИ.

Да.

АНДЖИ ЗАМИНАЛА, ЗА ДА СТАНЕ МРЕЖОМАНИАЧКА.

Добре си спомняш тази история.

БЛАГОДАРЯ ВИ, КАПИТАНЕ. СТАРАЯ СЕ.

Той също.

Постоянно ми дуднеше, че бил настроен и в интерфейс. През цялото време поглаждаше кутията на банкомата, в който се бях включила.

— Пповече нняма нннужда да се мммъчите с такива мммадини.

ЗАЩО НЕ СЕ ИЗБАВИХТЕ ОТ НЕГО?

Защото съм идиотка.

НЕ СТЕ.

Идиотка съм. Съжалих го.

ЗАРАДИ ЗАЕКВАНЕТО МУ ЛИ?

Заради Анджи. Аз съм безнадеждна с мрежоманияците. Винаги им давам пари. Особено, ако са жени. Мисля си, че можеше и да е тя.

НЕ Е МНОГО ВЕРОЯТНО.

Не е това въпросът.

Той имаше удивителна глава, с форма на шлем, каквито си мислиш, че би трябвало да са главите на ченгетата, когато си свалят

шлемовете. А и ченето му беше огромно като плоча. Всъщност цялото му лице приличаше на плоча, сякаш нещо се бе стоварило отгоре му, някаква всемогъща ръка, и го беше сплескало. Носът му почти не изпъкваше. Там, където минаваше тръбичката, имаше бразда, нагоре под ухото и през бузата му.

— Трябва да се отнасяме с тях подобаващо — каза той, като галеше автомата. Не съм в състояние да имитирам заекването му, ще се наложи да си го представяш. — Да усещаме какво се опитват да ни кажат.

— Знам какво се опитва да ми каже — отвърнах аз. — Казва ми да се разкарам.

Мрежоманиакът се разсмя с висок, писклив смях, както се смеят хората, щом някое дете направи смешна грешка.

— Не, не — възрази той. — Казва ти, че не те разбира. Ти го объркваш.

— Как го обърквам? — попитах аз. — Просто отговарям на въпросите му. Дадох му цялата информация, която ми поиска, нека сега ми даде парите.

— Но разтвори ли се за него? — усмихна се мъжът. — Наистина ли разтвори сърцето и ума си, покани ли го в себе си?

Погледнах към имплантите му. Наранената тъкан беше стара и защитна. Явно навремето беше получил жестока инфекция. Но заради лъснатите жакове изглеждаше като нова.

— Покажи ми как — отвърнах аз, да ме питаш защо. Знаех, че няма да ми хареса.

Очите му се изцъклиха. Дясната му ръка подскочи нагоре като закачена на конци. Притисна пръсти към слепоочието си. Останалите части от тялото му изобищо не помръдваха.

Затананика си нещо под нос.

После пъхна показалец в жака на автомата.

С другата си ръка продължаваше да гали и потупва кутията. И не преставаше да тананика. Пееше нещо на банкомата.

Покрай нас минаха хлапети.

— Хей, я го вижте! — подвижна едно от децата. Те спряха и се зазяпаха в него. И се разкикотиха.

На бара седеше ченге, жена. Опитваше се да завърже приказка с момчето, което сервираше. Тя забеляза хлапетите и

мрежоманиака и насочи вниманието си към тях.

— Добре — казах му аз. — Достатъчно.

Полицайката придърпа нагоре панталона си и бавно се запъти към нас.

Беше ме страх за него. Искях да се избавя от присъствието му, но не и да го гени някое ченге.

— Откажи се — промърморих аз. Полицайката се приближи. Проверяваше ни зад визъора си, четеше личните ми данни.

— Досажда ли ви този човек, капитане? — попита тя.

— Не — отвърнах аз. — Няма нищо. Благодаря ви.

Ченгето навъсено ме изгледа и се разкара.

Опитах се да се отдалеча. Мислех, че ще остави автомата и ще ме последва. Мислех, че това е основната заповед на всички евангелисти: „Не им позволявай да избягат“.

Но мрежоманиакът продължаваше да стои до автомата, включен в мрежата. Беше в интерфейс.

— Как се казваш? — извика ми той.

Върнах се.

— Джут — отвърнах аз. „Наистина ще го накара да проработи“, казах си.

Ченгето все още ни наблюдаваше. Помъчих се да си дам небрежен вид, все едно всичко е съвсем нормално, все едно съм го помолила да ми услужи. Все едно той е служителят, който с удоволствие ще ми помогне.

Мъжът определено изпитваше удоволствие. Наведох се над рамото му и го скрих от полицайката. Миришеше на припой и вазелин. Казах му името и номера си. Мрежоманиакът продължаваше да тананика, докато натискаше бутоните. Продиктувах му номера на кредитната си карта. Не му я дадох.

— Дай ми картата си — протегна ръка той.

Пресегнах се покрай него и я пяхнах в отвора сама.

— Не, не — разсеяно се усмихна мъжът.

Преди да успея да му попреча, той извади картата, издърпа нагоре левия си ръкав и я притисна към китката си.

— О — възкликна мрежоманиакът. — О, Тмтабита. И оголи ужасните си зъби.

— Вече те познавам. Зная толкова мммного неща за теб.

Четеше личните ми данни, сякаш минаваха през банкомата. Виждах го как се рови в миналото ми.

— Я излизай от досието ми — казах му аз и дръпнах картата от ръката му. Докато се отделяше от китката му, усетих слабо магнитно притегляне. Прибрах я обратно в джоба си.

— Но ти си красива — заяви той. — Вътрешно. Наистина си интегрирана.

И ме зяпна с тъпа блажена физиономия. Огромното му чене висеше като отворен люк. Изведнъж почувствах, че не му вярвам. Не вярвах, че е научил нещо от картата. Всичко това беше трик, с който връзваше будалите и ги убеждаваше, че когато си в интерфейс, наистина се случва нещо.

— Добре — попитах го аз, — каква зодия съм?

— Зодия ли?

Бях сигурна, че не знае и го притиснах.

— Да. Каква зодия съм?

Мрежоманиакът издърпа пръста си от банкомата и се усмихна.

— Вече всички сме под знака на Капела, Табита — тихо отвърна той. — Ббблагодаря ти за дддарението.

И се потътри нататък.

— Хей! — извиках аз. — Хей, върни се!

Не се върна.

Завъртях се и потърсих с поглед полицайката.

Нямаше я.

Момчето на бара ми се хилеше.

ТРЪГНАХТЕ ЛИ СЛЕД МЪЖА, КАПИТАНЕ?

Не. Оставих го да си иде.

НО ЗАЩО?

Защото беше мрежоманиак. Заради Анджи.

17.

После, разбира се, се появиха перките и се втурнаха в хангара при „Алис“, която скърцаше и се охлаждаше.

Табита ги видя през илюминатора: черни силуети, очертани на лилав фон, които се катереха нагоре по неравните кафяви стени. Плоските им главички се въртяха насам-натам, сините им очи блестяха под светлината на фара.

Първата й мисъл беше: „Преследват ме“.

После си спомни, че в космическите докове на Изобилие малките гадинки се занимават с рекет.

Включи външните прожектори и обля хангара с ледена бяла светлина. Перките затрепериха и запремигнаха, което я изпълни с отмъстителна радост.

Провери скенерите. Тайнствените близнаци бяха изчезнали.

Тя се завъртя към Марко, който вадеше Тал от пътната му кутия.

— Искат пари — каза му Табита.

— Зная — отвърна той, постави малкото зелено извънземно на рамото си и се облегна на пулта, за да надзърне навън. Като че ли бе възбуден от нещо. — Гледай.

Перките се катереха в сервизните бункери и подскачаха вътре. Някои дърпаха електрическия кабел и маркучите за кислород и органични отпадъци. Други вече се извиваха около шасито на „Алис“ и се насочваха към входовете.

Табита изпита непреодолимо желание да насочи струите на пожарогасителите към тях.

— Побързай — подкани Марко тя и погледна към часовника. Оставаха по-малко от четири часа да преведе парите и да се откачи от ченгетата. Да откачи „Алис“ от ченгетата.

Не беше казала на „Алис“ за ченгетата.

Сега имаше две групи, всяка от по десетина-дванайсет перки. Изглеждаха зле. Много от тях бяха с опадали пера. Не носеха гаменски дрехи като перките в Скиапарели, а мръсни гащеризони и шапки със

защитни маски, през които надзъртаха едни към други. Групата с маркучите остана назад. Другата обикаляше около кораба.

Като че ли бяха две отделни семейства. В средата на всяко от тях имаше по един-двама възрастни, които даваха заповеди, изгърбени и посивели. Наоколо им се щураха лели, чичовци, братовчеди и хлапетии. Най-малките се предизвикваха да докоснат горещия кораб. Разнесе се сподавен писък: някой бе посмял или го бяха блъснали. Възрастните размахаха лапи и безразборно ги заудряха по главите.

— Чиии! Чииии!

— Винаги правят така — поясни Марко. — Трябва да платиш на тази група, за да се разкара. После трябва да платиш на другата да ти закачи маркучите.

В пилотската кабина на „Алис“ ставаше задушно. Табита избърса с длан влагата от илюминатора.

— Тогава им плати — каза тя.

— След малко, след малко. Страхотно е, нали? Сцената. — Той се подсмихна.

Табита не отговори. Мразеше всичко това, мразеше перките — и тук, и навсякъде другаде. Нямаше да е спокойна, докато двеста и петдесетте скутари не прелетяха празното пространство до участъка „Мирабо“. В същото време не бързаше да се качи в огромния купол, който зловецъ висеше над главите им.

Спомнете си, че Табита Джут не беше ходила на другите етажи на Изобилие. Предпочиташе да се довери на репутацията на станцията, която, вече отбелязах, не бе добра. Струваше ѝ се опасно място, където светкавично можеш да се окажеш обран, изнасилен или внезапно очистен. Място, в което странни хора те изнудват да им платиш за неща, които дори не искаш. Не, доковете определено бяха достатъчни за капитан Джут. Най-лошото, което можеше да ти се случи там, беше странно плъзгащо се движение в сенките, където допреди минута не е имало нищо — полудял веспански техник, блънуващ за прословутото фраскско съкровище, изоставено някъде тук в хангарите, точно на следващия ъгъл... перки рекетъори...

Перките, които пазеха изходите, започнаха да драцят по шлюза.

— Чииииии...

Писъкът като че ли обезпокои Тал. Той издаде скръбен звук като далечен рог, повдигни единия си крак и го сви.

— Не, наистина мисля, че е страхотно — поклати глава Марко.
— Племенна организация. Като футбол.
— Разкарай ги — отвърна Табита.
— Бръсначи! — внезапно изтръби Тал. — Бръснач с пемикан^[1]!
— Млъквай, Тал — заповяда му Марко. — Отивам. Ще уредя въпроса. — Той протегна ръка към нея.
— Вземи го за малко.

Преди Табита да успее да се подчини или да откаже, друг реши да пристъпи към действие.

Той изневиделица се изтърколи покрай кораба по синя пижама на пайети и боси крака, прескочи перкската стража, връхлетя върху групата с маркучите и ги пръсна като кегли.

— О, Божичко, Тал — изпъшка Марко. — Близнаците са изгубили търпение.

Тал нададе непапагалски грак, издигна се във въздуха и кацна върху един от мониторите.

— Страхотно — отбеляза Табита. — Блестящо. Започва побой. Умен план.

Човешката топка за боулинг, ако действително беше човек, се изправи и се отърси. Трима вкопчили се в пижамата перки отлетяха настрана.

Впечатлена въпреки волята си, Табита внимателно наблюдаваше мъжа. Беше дългнест и мършав, с високо плешиво чело и дълга коса отзад, която се спускаше до средата на гърба му. Имаше хлътнали очи, тънък и прав нос, тясна, разтворена уста. Ръцете и краката му бяха изключително дълги и гъвкави. Той ги размахваше в невероятни посоки и отново събаряше перките, още преди да са успели да се изправят на крака.

Но те бяха двајсет (или двајсет и четири) и започваха да се окопитват.

Табита погледна към Марко, който стоеше облегнат на пулта с широка усмивка на лице.

Мършавият извика нещо. Когато малките гризачи го атакуваха от всички страни, той драматично посочи към дъното на хангара.

Тал пронизително изсвири.

— Маааарципан! — изкряска той.

Табита потръпна. Искаше ѝ се да го напъха обратно в кутията му и да седне върху капака.

Вниманието ѝ привлече движение на мониторите, предаващи картина от скенерите на кърмата. За миг се обърка, стори ѝ се, че е мършавият мъж и не можеше да проумее как така се е озовал отзад. Ала после видя, че слабата фигура принадлежи на жена, която с широка танцуваща стъпка се изкатери по крилото и оттам върху парещия корпус, протегнала ръка напред и насочила показалец към нападащите мъжа перки.

Във въздуха над тях избухна огън. Върху перките се посипаха пламъци. Разнесоха се писъци и вой, малки тела се загърчиха в отчаяно бягство, блъскаха се помежду си и се опитваха да угасят тлеещите си дрехи и пера.

Заслепена от проблясъка, Табита внезапно видя отблизо лицето на жената, само че наопаки. Беше се прилепила с главата надолу към илюминатора и ги гледаше, без да се държи за нищо. С мъжа си приличаха като две капки вода — същото слабо като бръснач лице и високо чело. Тънки мустачки украсяваха козята ѝ горна устна. Тя се усмихна и намигна на Марко... и всичко това само миг след взрива и преди широко разперила ръце и крака да се хвърли върху пицещите перки на земята.

— Сникс! — гърлено отбеляза Тал.

Перките бяха от хангара, подскачаха и изчезваха там, откъдето бяха дошли. Марко заръкопляска.

Табита потърси с поглед мъжа, но него отново го нямаше. Видя жената, син отблясък на скенера от лявата страна на корпуса, после и тя се стопи.

— Това беше адски тъпо — каза тя.

— Те победиха! — триумфално извика Марко и протегна ръце към нея.

Табита му позволи да я прегърне и лекичко го целуна. — Размърдай се — рече тя и посочи към часовника.

— Ти няма ли да дойдеш?

— Не и след като сега ония перки ще ни дебнат навсякъде, не. Имах си достатъчно неприятности с тях в Скиапарели, спомняш ли си? Той просто махна с ръка.

— Те са минало. Повече няма да ни досаждат.

— Ще те проследят — настоя Табита. — Там горе.

Тя повдигна очи към безтегловните тонове, увиснали над главите им.

Марко я хвана за ръка и се вгледа в лицето ѝ.

— Успокой се.

Табита отдръпна дланта си.

— Просто ми донеси оня чип, Марко. После ще видим.

— Хей — тихо каза той. Няма от какво да се боиш. Ще се грижа за теб. Знаеш го. Досега не се ли грижих за теб?

Тя не обърна внимание на думите му и се извърна, за да надникне през илюминатора. Захвърлените маркучи приличаха на змии, застинали върху мръсния под.

— Хайде, върви — рече Табита. — Върви и донеси парите. Аз оставам тук.

— Но, Табита, сладкишче...

— Не ми викай „сладкишче“.

Тя погледна към него. Очите му бяха големи, кафяви, умолителни, красиви.

— Докато те няма, ще позвъня на някои хора и ще се опитам да намеря кристал — твърдо каза Табита. — После ще поспя. Скапана съм.

— Хайде — не отстъпваше Марко. — Виж. Ще поспиш много по-удобно в хотел. Нали така? Ще ти намерим най-добрия хотел в станцията. Самостоятелна стая. Ще вземеш душ, ще пийнеш една-две чашки, ще се поотпуснеш. Сама знаеш, че имаш нужда. А след това — представлението!

— Достатъчно се нагледах на представления — отсече тя.

Неочаквано от монитора от дясната страна на кърмата се разнесе глас:

— Хайде, капитане. Не бъди нелюбезна.

— Ти си наша гостенка — прибави същият глас, само че от левия монитор.

— Какво? — стресна се Табита. — Кой беше това?

Думите ѝ отекнаха в хангара.

Тя се хвърли към пулта. Сепнат, Тал прелетя покрай главата ѝ, зави в последния момент и облиза лицето ѝ с крило. Табита замахна с ръка към него, не улучи и изключи високоговорителя, който кой знае как се бе включил сам.

— Кой беше това? Ти ли? — попита тя папагала, който изобщо не се бе доближавал до пулта.

Мониторите тихо засъскаха.

— Ела, приятел. — Марко се спускаше по стъпалата към шлюза. Тал зае мястото, си на рамото му. Той го погали под несъществуващата брадичка и успокоително му зашепна нещо.

Светлините премигнаха, когато се включиха електрическите кабели. Откъм въздухопроводите в кабината повя ветрец.

Табита отново се завъртя към екраните.

Прожекторите осветяваха кафявите стени на хангара, мръсния под, покрива. Не се виждаше нищо друго, освен синия сигнален фар и голяма купчина чанти и кашони до вратата на асансьора. Всички маркучи бяха включени.

Тя бързо се изправи, изтича надолу по стъпалата и избута Марко, за да влезе първа в херметичния шлюз.

Отвори външната врата и погледна надолу край кораба.

Лъхна я застоял изкуствен въздух, който смърдеше на гранясало олио и цинк.

— Кой е там? Покажи се!

И усети едва доловимо движение в кабината зад себе си: дори не беше движение, само кратко прекъсване на тишината там, където би се разнесло шумолене, ако изобщо имаше такова.

Табита се хвърли обратно към стъпалата.

Жената с мустачките седеше на нейното кресло. Мъжът бе на другата седалка. Бяха с пристегнати предпазни мрежи и слушалки на главите. И се бяха включили в пулта.

С изключение на мустаците, лицата им бяха абсолютно еднакви.

Те се поклониха.

— Саския и Могоул Зодиак — едновременно произнесоха двамата.

Близнаците — прибави Марко.

[1] Стрито на прах сушено месо, смесено с мазнина и сушени плодове, традиционно индианско ястие. — Б. пр. ↑

18.

— Добре — изръмжа Табита. — Вън. Всички.

— Не й хареса — каза Могоул.

— Ясно е като бял ден — отвърна сестра му. Тя задълбочено си играеше с изсъхналата диня, която бе намерила някъде. Подхвърли я нагоре и я подхвана, когато, бавно падна обратно. — Искаш ли да я изядем вместо теб?

— Какво? — озадачи се Табита. — Не. Остави я. Искам да се махнете отгук, всички. Искам всички да се разкарат от кораба ми.

Марко я прегърна. Тя отблъсна ръката му.

— Хайде, Табита — помоли я той. — Не бъди такава. Не беше ли страхотно? Не беше ли страхотно представление? Не са ли страхотни?

— Вече се уговорихме, Марко. Върви. Тръгвай.

— Табита, повярвай ми. Това не беше нищо. Нищо... в сравнение с представлението, което можеш да видиш довечера. — Той плесна с ръце и се заусмихва наоколо.

— Няма да гледам нищо — отсече Табита. — Искам да спя. Очаква ме дълъг път.

— Можем да ти помогнем — каза Марко.

— Не можете. — Започваше да я вбесява. — Можеш да ми помогнеш само, ако отидеш да донесеш ония пари. Времето изтича. А трябва да се готвиш за представление. Затова сега искам ти и цялата ти торба с фокуси да се махнете от кораба ми. Вървете си. Хайде, вървете си.

Близнаците се измъкнаха от мрежите и с лекота заподскачаха по стъпалата.

— Торба с фокуси ли? — обидено попита Саския. — Какво искаше да каже?

Брат й успокоително я потупа по ръката.

— Малко е нервна, струва ми се. Малко уплашена. — Докато минаваше покрай Табита, той й се усмихна.

— Тя каза „торба с фокуси“.

— Дай ми тая диня. — Табита я грабна от Саския, която бавно я търкаляше от рамото до китката си и обратно.

Излязоха през херметичния шлюз и с лекота скочиха долу.

Разнесе се пляскане на криле и Тал неочаквано кацна на рамото на Табита.

— Сбогом — изцвъртя той — е най-мъчителната дума, най-тъжната песен...

— Вземи го, Марко.

— Ела, Тал — щракна с пръсти Марко. — Не мога да повярвам — напрегнато прибави той, докато птицата летеше към него. — Няма да дойдеш с мен? Не разбираш ли колко много те желая? Не разбираш ли какво означаваш за мен?

— Започвам да придобивам доста добра представа — отвърна Табита.

— Виж, зная, че не съм съвършен. Аз съм артист. Всички сме такива. Отпусни се. Не можеш да очакваш да сме като другите хора. О, миличка, не твърдя, че ще е лесно.

— Аз обаче твърдя — каза Табита и протегна ръка. — Чипът.

Близнаците бяха стигнали до изхода и викаха асансьора.

— Не — заяви изведнъж Марко.

Табита го зяпна с отворена уста.

Той свали папагала от рамото си и го хвърли навън през шлюза.

— Върви, Тал. Иди при тях. Трябва да уредим този въпрос — реши Марко, вперил поглед в очите й.

Табита оголи зъби и сви юмруци.

— Няма какво да уреждаме, Марко.

— Оставам тук.

— Ако не ми донесеш парите, ще си търсиш друг кораб — гневно му напомни тя.

— Не мога да те оставя. Ще избягаш някъде, нали? В момента, в който вратите на оня асансьор се затворят, ще отлетиш оттук.

— Никъде няма да ходя — извика Табита, — не и докато не получа...

От дъното на хангара се разнесоха крясъци.

Табита и Марко се втурнаха към изхода.

Близнаците бяха застанали от двете страни на асансьора и се опитваха да държат вратите му затворени.

През малката пролука се мъчеха да се измъкнат няколко перки.
— Чиии! — пицяха те. — Чии-чии-чии-чиииии!

Един от тях успя да се промуши, после друг. По петите го следваше трети.

Първият се нахвърли върху Могоул.

Тал полетя към втория, широко разперил нокти и насочил напред клюн.

Подпрял вратата с един крак, Могоул ритна с другия и улучи перка в гърлото. Гадинката се стовари на земята и започна да се гърчи.

Перкът на Тал пицеше.

Чу се глухо тупване. Саския беше хвърлила нещо по главата на третия. Извънземният падна като камък. Тя държеше вратите, докато брат ѝ натискаше бутона, за да прати асансьора на друг етаж.

Саския се наведе и взе оръжието си, после Близнаците се втурнаха обратно към кораба. Тал пусна безжизнената си жертва и полетя над главите им към херметичния шлюз.

— Като че ли всички оставаме тук — отбеляза Марко.

Саския и Могоул се качиха на борда. Почти не бяха задъхани.

— Предупредих те — каза Табита.

Саския хвърли товара си в ръцете ѝ, докато Могоул затваряше вратата. Беше същата диня или поне онова, което бе оцеляло от ней.

— Вече не искам да я ям — измърмори тя.

— Добре — внезапно станал съвсем сериозен, каза Марко. — Има ли друг изход оттук?

Табита посочи с палец към отворения вход на хангара.

— Можеш да се покатериш.

— Ясно.

— Те също — прибави тя.

Беше ѝ смешно. Чувстваше се отмъстена. Плановете ѝ не се променяха. И току-що ѝ бе хрумнала идея.

Табита се върна в пилотската кабина, хвърли динята в кошчето и избърса ръце. После се пхна в мрежата си и седна.

Погледна към часовника и бързо извърна очи. Три часа. Без малко.

Без да го канят, Марко се приближи и застана до нея. Тя не му обърна внимание, натисна някакво копче на пулта и въведе поредица от команди. След това се отпусна назад със скръстени ръце.

Прожекторите на „Алис Лидъл“ се завъртяха. Широките им лъчи се плъзнаха по покрива на хангара и се врязаха в тъмните простори. Там имаше две черни метални линии, две релси, изчезващи в мрака.

— Ето го твоят изход — каза Табита.

В тъмнината навън се движеше нещо.

Всички се скупчиха в кабината и се втренчиха през илюминатора. Марко стоеше зад Табита. Тал висеше на мрежата на копилотското кресло, на което седяха Саския и Могул, безсрамно преплели тела и тържествено загледани нагоре като котенца.

Надолу по релсите към тях се носеше тъмна маса, нещо огромно и заоблено като гигантски вързоп, увиснал от вагонетка.

Когато влезе в хангара, вагонетката заскърца и се завъртя. Развиващите се кабели започнаха да спускат вързоп.

По пътя той се разгъна, появиха се преплетени въжета. Лъчите минаваха помежду им. Мрежа.

Зад тях се разнесе стържене. Всички се завъртяха, всички, освен Табита, която с доволно изражение продължавате да наблюдава спускането на мрежата по монитора на носа. Пътниците ѝ побързаха да отидат в празния трюм, където покривът на „Алис“ се разделяше на две.

По дължината му се процеждаше нишка синя светлина, която постепенно се разширяваше, докато двете крила на покрива напълно се скриха в стените. Огромната мрежа плавно се спусна през отвора между скърцащите товарни кранове.

Тал кацна високо на стълбичката, докато Марко и Близнаците припряно отстъпиха назад. Табита провеси чантата си през рамо и небрежно слезе от кабината, без дори да поглежда нагоре към бързо плъзгащите се към главата ѝ въжета.

Това бе нейното представление.

Тя спокойно се запъти към дъното на трюма, където отключи контролен панел и натисна няколко бутона. Завъртя се. Краят на мрежата се отпусна на пода на сантиметри пред краката ѝ, сякаш ѝ се покланяше и всички машини замлъкнаха.

Застанал до нея, Марко стискаше сака си и подозрително наблюдаваше разгъващата се мрежа.

— Искаш да се издигнем с това нещо ли?

— Другата възможност е асансьорът — отвърна Табита. — Ще се върне всеки момент.

— Хей, не, страхотно е — бързо се съгласи той. — Наистина.

Близнаците се приближиха и разгледаха мрежата. Саския побутна въжетата с обувка.

— Прилича на обезопасяваща мрежа — с отвращение отбеляза тя.

— Навярно е време да сме малко по-гъвкави — безизразно каза брат й. — Положението ни е отчаяно, струва ми се.

— Но ние никога... — започна Саския.

— Не се безпокойте — злорадо я прекъсна Табита. — Няма да паднете през дупките.

Саския я стрелна с поглед. Табита се извърна и набра команда за издигане. Машинарията над главите им отново заскърца.

— Най-добре да побързаш, Марко — подхвърли тя. — Имаш три часа да се върнеш с парите.

Близначката изящно сви рамене. Двамата с Могул един след друг направиха салто и леко скочиха в средата на мрежата.

— Къде отива това нещо? — попита Марко.

— В складовете — отвърна Табита, доволна, че отново е поела контрола в свои ръце.

Повдигащите кабели се опънаха. Тал прелетя над започналите да се събират краища на мрежата и закръжи високо над главите им.

— Марципан! — изкряска той. — Големи обувки!

— Всички на борда — нареди Табита.

Марко се завъртя. Очите му излъчваха странна настойчивост. Внезапно я прегърна, като прикова ръцете й покрай тялото й и бясно започна да я целува.

— Мммфф...

Той я повдигна.

— Мммф-ох! — извика Табита, когато устните им се разделиха. Падаше. Марко падаше заедно с нея, без да я изпуска от прегръдките си.

Издигащата се мрежа закачи глезените й. Двамата заедно се стовариха отгоре й. Тя плавно ги понесе нагоре.

Замаяна, Табита нададе ужасно задавено хриптене. Бузата й беше притисната към мрежата. Чантата се забиваше в ребрата й. Марко

лежеше отгоре ѝ. Близнаците бяха върху него. От гърлото ѝ се изтръгна нечленоразделен вик.

Поолекна и, когато Близнаците започнаха да се катерят по кабелите. Марко продължаваше да я притиска. Отвсякъде я жулеха мазни въжета. Виждаше само с едното си око, насочено към отворения покрив на кораба ѝ. От трюма излетя нещо зелено. Тал.

Марко бе освободил ръцете си и се мъчеше да застане на колене. Мрежата се клатеше и той неволно заби коляно в кръста ѝ.

— Ох!

Когато най-последно се отдръпна от нея, Табита се отпусна по гръб.

Излизаха от хангара. Щом сигналният фар угасна, синият здрач около тях помръкна.

— Уф! — изпъшка тя. — Уфф!

— Добре ли си? — загрижено попита Марко. — Табита? Добре ли си?

Табита замахна към него. Ръката ѝ закачи въжетата и юмрукът ѝ го улучи по слепоочието. Кракът ѝ внезапно пропадна през мрежата. Тя се претърколи настрани и започна да вие от ярост.

Движеха се в непостоянния мрак на доковете. Близнаците висяха от кабелите над Табита и Марко в изящни пози на плувци, преплели крака в мрежата. Подът се смаляваше под тях, маркировките на пистите бледо сияеха, внезапно проблясваха мътни пламъци.

Табита застана на колене и изкрещя на Марко:

— Ти...

— Зная — прекъсна я той. — Извинявай. Наистина, съжалявам. Моля те, кажи ми, че си добре.

— Добре ли? — извика в лицето му тя. — Добре ли?

Мрежата ги пренесе през продълговат портал, облицован с неравни мръсни плочки. Озоваха се в огромно помещение, окъпано в силна кехлибарена светлина. В радиално разположени кейове завършваха двайсет различни двойки релси. До тяхната стоеше операторка с изписано на лицето подозрение ѝ наблюдаваше пристигането им. От черепа ѝ излизаха разноцветни проводници. Около нея се събираше група товарни роботи.

Като че ли не се мяркаха никакви перки.

Преди издигането им да е приключило, Близнаците изскочиха от мрежата и затанцуваха към жената.

— Удивителните близнаци Зодиак, мадам — бурно я поздравиха те. — Поднасяме ви нашите почитания.

— И два билета за представлението довечера.

Операторката въведе електрокода в аудиоцентъра си. Не посегна да вземе предложените ѝ билети. Саския — или беше Могул? — ги пъкна в джоба на гащеризона ѝ.

— В Мъркюри Гардън.

— В осем!

Двамата продължиха нататък.

— Чакайте малко! — изрева жената.

Близнаците спряха и се завъртяха.

— Пристанищна такса — бавно и тежко зарецитира тя. — Разрешително за влизане. Паспорт. Корабна регистрация.

Докато се освобождаваше от мрежата, Табита видя как Могул Зодиак замахва във въздуха пред очите ѝ.

— Струва ми се, ще откриете, че всичките ни документи са в ред — показва ѝ дланта си той.

В нея нямаше нищо.

19.

Марко се суетеше около Табита и се опитваше да ѝ помогне да слезе от мрежата. Тя го отблъсна. Той не отстъпваше.

— Успокой се — измърмори Марко. — Почти се измъкнахме.

— Разкарай се от мен! — извика Табита. Операторката завъртя глава и ги погледна с изцъклени очи. Всичките ѝ работи последваха движението ѝ.

— Сестра ми — поясни той, комично се ухили и здраво прегърна Табита. — Мариголд Гадателката. Космическото пътуване не ѝ понася. Ела, сестричке, вече си в безопасност.

Тя яростно се отскубна от него. Искаше ѝ се да го удари, дори пак да я хвърлеха в затвора. Възпираше я само едно. Жената ги наблюдаваше, а Табита нямаше представа кой гледа през тези очи. И без това си имаше достатъчно проблеми.

Знаеше, че ченгетата няма просто да я глобят. Беше чувала, че полицаите на Изобилие изобщо не си правят труда да те хвърлят в затвора. Носеха се слухове, че те събличали и те отвеждали в приключенската зона. После те оставяли сама.

Табита прехвърли чантата си през рамо. Марко отново се приближи до нея.

— Нали искаш да си получиш парите? — попита той. — Най-добре не се отделяй от мен.

— Покажете ми разрешителното си за влизане — упорито настоя операторката. — Паспорт. Корабна регистрация. Код на квитанцията за платена пристанищна такса.

Табита изръмжа. Тя извади картата си и я повдигна до капитанския пагон на рамото си.

— Аз съм собственик оператор на баржа, това там долу е моят кораб. — Табита навря монитора на китката си в лицето на жената. — Виждаш ли? Бе Ге Те нула-нула-девет-нула-пет-девет.

— Моите документи са у тях — посочи към Близнаците Марко. Операторката се завъртя да ги погледне. Тал, Саския и Могул се бяха отдалечили между камарите сандъци и бидони и не се виждаха.

— Хм — колебливо кимна тя. — Добре.
Очите ѝ бяха кървясали и объркани.
Марко хвана Табита подръка и я изведе от дока.
— Непременно ела на представлението! — весело махна с ръка той.

— Връщам се — отсече Табита.
— Няма време.
— Трябва да затворя покрива. Да не искаш някой да открадне „Алис“? Тук е Изобилие, Марко, забрави ли?
Той я прегърна.
— Разкарай се от мен! — изсъска Табита. Марко не ѝ обърна внимание.
— Разкарай се, Марко! — Тя го сръга с лакът в ребрата.
За съжаление в този момент на дока се появи ченге.
Движеше се с онази механична пружинираща крачка, характерна за хидравличните крака. Главата му се въртеше насам-натам. Зърна Табита, която се бореше с Марко. Сканира ги с циклопското си око. Лицето му беше безизразно. Носеше два пистолета.
— Има ли някакъв проблем? — с дебел глас попита ченгето. Устата му беше пълна с неръждаема стомана.
— Не — припряно отвърна Табита, — не, няма проблем. Благодаря ви.
— Имате ли разрешително за дуел?
Тя се сепна.
— Какво? — Марко зяпаше в противоположната посока.
— Разрешително за дуел — повтори ченгето. — Ударихте го. За да го удряте, ви трябва разрешително за дуел. В този сектор е така. В складов сектор 4.
— Просто имаме малък семеен спор — намеси се Марко. — Това е сестра ми, Мариголд Гадателката. — Табита го срита в пищяла. — Бърза ме — каза на ченгето той. — Благодаря ви, благодаря ви много.
Опитаха се да продължат нататък.
Ченгето им препречи пътя. Визьорът му просветваше, докато обмисляше ситуацията.
— Разрешителното за дуел струва десет скутари — обяви то.
И прехапа устната си, която бе месеста и влажна.

— Нямаме нужда от разрешително — високо и ясно отвърна Табита. — Разбрахте ли?

Полицаят сви рамене и сервобронята му нададе вой. Очевидно имаше проблеми с мозъка. Беше от най-простите киборги.

— Трябва да ви глобя за повикването.

— Не сме ви викали! — възрази Табита.

Нямаше смисъл да спорят.

— Повикването ще ви струва два и седемдесет и пет.

Марко бръкна в джоба си и извади кредитния си чип.

— Добре, добре — каза той. — Ето, вземете.

Ченгето завъртя глава и ги сканира.

— Малко семейно недоразумение — продължи Марко, като хвана ръката на полицая и притисна чипа си към пластината. — Е, такъв е шоубизнесът! И като споменах за това, вярвам, че ще приемете тези два безплатни билета за нашето представление тази вечер в Мъркюри Гардън.

— Дарения се приемат с признателност — напевно произнесе ченгето.

Защипал билетите в папката на гърдите си, той се завъртя и бързо се отдалечи. Марко стисна ръцете на Табита.

— Не бива да се държиш така — настойчиво прошепна той. — Особено тук. Невинаги ще съм в състояние да те измъквам от тях.

Тя затвори зяпналата си уста.

— Отивам да заключа кораба.

— Нищо му няма — спокойно отвърна Марко. Кредитният чип проблясваше в ръката му.

— Колко имаш в този чип, Марко?

— Казах ти, Не е достатъчно.

Двамата се втренчиха един в друг.

— А къде е оня, в който има достатъчно?

— У Хана. Искаш ли да го вземем? Тъкмо там отивам — убедително каза той.

Табита ядосано въздъхна и изскърца със зъби.

— Добре — с очевидни признаци на угризение заговори Марко, докато крачеха заедно, — значи не ми вярваш. Не мога да работя с теб, ако ми нямаш доверие. Ела да се запознаеш с Хана Су, тя ще ти даде

парите. После ако искаш, се върни на кораба си. Не те карам да вършиш нищо повече.

Тал изникна изневиделица в прашния кехлибарен въздух и кацна на рамото му.

— Марко — разнесе се някакъв глас.

— Марко. — Същият глас, но от друго място.

— Хана чака, Марко.

— Побързай, Марко.

Един от близнаците плавно се спусна по стълбата на някакво скеле. Марко си погледна часовника.

— Най-добре да вземем такси.

Още не бе произнесъл тези думи, когато се появи такси, мръсен малък робот. На задната седалка седеше другият близък. Първият се залюля за миг на хоризонтален лост и скочи в колата.

— Побързай, Марко — едновременно казаха те.

Тези двамата щяха да я побъркат, ако наистина се съгласеше да ги откара чак на Титан. Докато влизаше в таксито, Табита реши да се опита да сключи по-изгодна сделка с тази Хана Су. Щеше да я убеди, че „Алис“ не е подходящ кораб за самата трупа и че може само да превози оборудването им. Или пък щеше да започне ремонта, докато не станеше прекалено късно и се наложеше да потърсят някой друг. Така щеше да дължи пари на Хана, но щеше да мисли по този въпрос по-късно, след като замине. Ако Хана наистина беше мениджър, Табита можеше да свърши нещо друго за нея. Нещо, което да не е свързано с опасни музиканти и смахнати акробати.

Тя седна до Марко с лице към Близнаците. Тал подскачаше по пода сред фасове от цигари и обвивки от скаридени пръчици. Когато таксито потегли по тунелите на Изобилие, в краката ѝ се претърколи празна кутия от бира.

Вятърът развяваше косите им. Над главите им проблясваха светлинни тръби. Табита погледна към близнаците Зодиак, които седяха прегърнати и неподвижни като манекени. Наистина бяха еднакви. Еднакви близнаци от различен пол, това не беше възможно, нали? Зачуди се чии гени са били объркани.

Тя се отпусна назад, опита се да не мисли за времето и се зазяпа в мрачната гледка навън. Стените бяха сиво-кафяви, целите на петна от дим или вода. Там, където бяха монтирани електрически кабели,

въздухопроводи или канализационни тръби, зееха грозни, ронещи се по краищата дупки. Тунелът криволичеше, издигаше се и се спускаше без логика или предупреждение. Тук-там в коридорите, които пресичаха, се виждаха други коли. Като че ли нямаше никакъв правилник за движение и сигнализационна система.

Таксито се понесе надолу по някаква рампа, навлезе в оживен търговски сектор и намали скоростта, за да маневрира между туристите, които се мотаеха сред магазинчета за оръжие и сувенири. Преобладаваха стоките втора ръка. Купища евтини якета, камари от „комплекти инструменти“ и порнографски автомати задръстваха улицата. Смърдеше на пържено, подправки, захар и кордит. Някой извика и замери таксито с консервена кутия. Улучи го по задната броня.

— Гладна съм — внезапно се обади Саския. Табита неволно се завъртя и я позна по мустачките.

Гласът, който Близнаците споделяха, бе дрезгав и нисък, топъл поток с корито от съгласни звукове, твърди като камъни. Очевидно английският не беше майчиният им език. Табита се зачуди дали не са извънземни от някакъв неизвестен, нерегистриран вид.

— Мога да изям кон — прибави Саския.

Тя се огледа наоколо, сякаш наистина очакваше да види някъде кон, случайно въртящ се на шиш.

— Толкова съм гладна, че мога да ям мухи и червеи — настойчиво каза близначката и се засмя. — Да хрускам малки кафяви бръмбарчета. — Тя погали брат си по главата. — Не си ли гладен?

— Гладът изостря ума ни — отвърна той. Говореше лениво и разсеяно.

— Глупости — изсумтя Саския. — Гладът просто те прави гладен, това е. — Тя сърдито подритна Тал. Папагалът клъвна обувката ѝ.

Таксито зави по неравна уличка. Горните етажи на крайпътните сгради, които се издаваха навън под странни ъгли, помещаваха различни астролози, врачки и съмнителни психотерапевти. Празното пространство отдолу беше разделено с килимчета и завеси. Хората се тъпчеха в порутените постройки под видеоекрани, пушеха наргилета, пиеха бира и се караха. Отнякъде се разнесоха високи гласове, тракане на автоматична стрелба, писък. Никой не обръщаше внимание.

На всеки няколко метра, докато колата заобикаляше основата на студена, хлъзгава колона или някоя пукнатина в настилката, Табита успяваше да надникне в тъмните пространства над и зад импровизираните прегради. Обитаемата вътрешност на Изобилие, разбра тя, приличаше на гигантска гъба. Сградите бяха вклинени в напомнящи на клетки тъмни дупки, пълни с бавно разпадащи се боклуци, отвратителни плесени, забравени трупове.

Тя се сепна, когато Марко постави ръка на рамото ѝ.

— Виж това — посочи той. Покрай тях минаваше жена с противогаз и черно лъскаво negliже, водеше мъж на верига и ближеше розов сладолед. Марко се засмя. — Смахнато място.

Табита отблъсна ръката му.

— Хееей... — обидено възкликна той.

Тя рязко плесна с длани.

— Разкарай се.

Един от Близнаците се изкиска.

— Недей да дразниш пилота, Марко.

Следващата пещера бе още по-мрачна. От мазета с кожени завеси гърмеше тежка музика. Носеше се отвратително зловоние на амоняк, тамян, кисело вино и пот. По балконите седяха проститутки, които пиеха и зяпаха улицата. Разсипани чували неприбрани отпадъци лежаха на грамадни купчини.

Таксито навлезе в друг тесен тунел. Настилката отдолу вибрираше. Отвори, покрити с телена мрежа, разкриваха тъмна бездна. Далеч надолу Табита видя мостчета и тесни стълби, свързващи стръмни кули, които напомняха струи замръзнала овесена каша, увиснали в празното пространство.

Марко се завъртя на седалката си и се вторачи назад към пещерата, от която току-що бяха излезли.

— Това не е пътят — каза той. — Нали?

Табита погледна към него, после към Близнаците, които мълчаха с потайни усмивки.

Прииска ѝ се да им разкъса гърлата.

Тал реагира на острия глас на собственика си с висок крясък и кацна на коляното му. Марко го блъсна настрани и се надигна. Възстановил равновесието си, папагалът подскочи върху крака на Табита.

— Разкарай се от мен! — извика тя и бясно замахна към него.

Извънземната птица с лекота избягна удара.

Изправен на колене върху седалката, Марко се завъртя, за да погледне към контролния пулт.

— Кой е програмирал това нещо?

Близнаците весело се спогледаха.

— Какво сте направили? — сърдито ги попита Табита.

— Нищо — едновременно отвърнаха те.

— Нищичко, капитане — каза Могул.

Носеха се прекалено бързо, за да скочи от таксито.

Тя се изправи на крака и избута Марко настрани, за да надзърне към пулта. Нямаше никакви надписи и ѝ изглеждаше абсолютно непознат. Табита извади джобното си ножче и започна да бърника копчетата с надеждата да прекъсне някаква жизненоважна връзка.

Времето течеше и тя потъваше все по-надълбоко в тайнствените дълбини на Изобилие.

„Алис — обеща Табита, — в момента, в който се измъкна от тази история, ще те ремонтирам. Ще те направя като нова. Не ми взимайте кораба. Моля ви, не ми взимайте кораба. Ако ми вземат кораба, ще убия някого.“

Явно не можеше да повреди нищо съществено. Малката кола продължаваше да лети из мрачния лабиринт.

Колкото повече се спускаха, толкова по-студено ставаше. Тунелите бяха по-тъмни. На неравномерни разстояния по тавана само на половин метър над главите им висяха паянтово закрепени осветителни тръби. Таксито тежко прехвърляше големите кафяви неравности, които осейваха като мехури шосето. После пътят свърши и земята под тях рязко се наклони надолу.

Близнаците изпищяха. Табита заби ножа си в дебел сноп жици.

Колата се плъзна и спря. Фаровете ѝ осветяваха стръмния склон.

Няколко камъчета се изтърколиха надолу в мрака. После се възцари тишина.

Табита скочи навън, Марко я последва.

— Къде сме, по дяволите? — попита тя. Гласът ѝ отекна в далечните стени.

Той застана с ръце на кръста и се огледа наоколо в мъгливия здрач.

— Дявол да го вземе — поклати глава Марко и се подсмихна.

Задъхана, Табита затършува из чантата си за фенерче. Струваше ѝ се, че таванът се спуска надолу към нея. Саския и Могул стояха наблизко прегърнати и си шепнеха.

Не успя да открие фенер. Тя се огледа под светлината на фаровете. И мъчително преглътна.

Намираха се в широка, ниска пещера, по стените на която се стичаха струи жълта течност. Дъното на урвата не се виждаше. Като че ли продължаваше безкрайно.

За малко да рискува и да се спусне по склона. Там долу все някак щеше да стигне до доковете. Където я очакваше „Алис“. Някъде.

Тал внезапно нададе победоносно тръбене и полетя обратно по пътя.

— Ориентира се — обясни Марко. — Следвай го и няма да сбъркаш.

Той ѝ намигна.

Табита му се намръщи.

Папагалът затръби в далечината. Те се насочиха към гласа му.

Вървяха в продължение на няколко минути. Подът на пещерата се ронеше под краката им. Табита и Марко крачеха отпред, Близнаците лениво се влачеха след тях.

— Ужасно, ужасно съжалявам за всичко това — сериозно каза Марко. — Тези Малки коли постоянно се повреждат. Просто не ги поддържат.

— Това не е пътят, по който дойдохме — отбеляза Табита.

— Тал знае къде отива — отвърна той. Като че ли си вярваше, затова и тя не възрази. Пред тях имаше точно толкова светлина, колкото да видят, че навлизат в поредния тунел.

Изведнъж ги заслепи прожектор.

Табита разтърси глава, за да проясни зрението си и зърна силует, който изневиделица се издигна от пода в краката им. Издигна се много нависоко.

— Стой! — изкънтя механичен глас.

Те се олюляха назад и се сблъскаха един в друг пред входа на тунела. Стояха пред портал на черно-бели райета. Пазачът, видя Табита, когато лъчът на прожектора се отмести, беше триметров робот, покрит с шипове. Тал седеше на портала и ги зяпаше.

— Каква е целта на посещението ви? — попита роботът. На бариерата имаше голям бял надпис на седем езика. „НЕВЪЗСТАНОВЕНА ЗОНА — прочете Табита. — УПРАВАТА НА СТАНЦИЯТА НЕ НОСИ ОТГОВОРНОСТ ЗА ЛИЧНАТА ВИ БЕЗОПАСНОСТ И ВЕЩИТЕ ВИ.“

Марко се изпъчи и дръзко заговори под светлината.

— Ние — заяви той, като обгърна всички с театрален жест — сме „Контрабандистите“.

Мигновено се разнесе високо прещракване и тракане от зареждане на автоматични оръжия.

— О, Божичко — изящно възкликна Саския и се засмя.

20.

БГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 19.06.31

ГОТОВНОСТ

Мислех си за леля Мюриъл.

КАКВО, КАПИТАНЕ?

Тя се смее страхотно. Когато се смее, леля Мюриъл отмята глава назад и широко отваря уста. Все едно се кани да захване въздуха. Издава дълбоки клокочещи звуци като голямо бебе, после продължава с ха-ха-ха, което идва направо от корема ѝ.

А леля Мюриъл има бая корем. Когато живееш при нея, беше доста дебела. Сигурно вече е огромна. И не ѝ пука как е облечена, цял ден се мотае из фермата по нощница, че даже и без нощница, само по износена стара риза и гащи, над които виси шкембето ѝ. „По дяволите, Табс — казваше тя, — нека ме зяпат колкото си искат. А те искат.“ И сочеше нагоре във въздуха, където Комарите кръжаша с малките си планери като заострени венчелистчета в небето.

Само дето нямаше небе. Не и на Честност 2.

ТАМ ЛИ Е БИЛ ВТОРИЯТ ВИ ДОМ СЛЕД ЛУНАТА,
КАПИТАНЕ?

Хм, един от домовете ми. Бях шестнайсет-седемнайсет годишна. Мама се хвана на работа като предачка. Взехме си

апартамент в града, адски голям и нямаше какво да сложим вътре. Мама работеше по цял ден и половин нощ, а през останалата половина спеше като заклана; Нямаше какво да правя. Бях прекалено малка, за да получа разрешително за работа, а мама категорично не искаше да започнем да нарушаваме закона още от самото начало, затова се обадохме на леля Мюриъл и тя се съгласи. Когато дойде да ме вземе, идеята да работя за нея явно много ѝ допадна. Аз не бях на същото мнение.

ЗАЩО?

Струваше ми се адски скучно.

Така си и беше.

Леля Мюриъл сякаш идваше от друга епоха. Жена, която никога не бях виждала, по-смугла от мен, по-смугла от мама, горе-долу на мой ръст, но четири пъти по-широка отвсякъде, с буйна коса, която изглежда подстригваше веднъж годишно, с големи дървени обеци и рокля до земята, цялата в бродерия, с грозни кожени обувки. Искеше да ѝ се възхищаваме, защото това бил голям ден за нея. Леля Мюриъл се облякла специално, за да дойде в града и да види сестра си и племенницата си.

КАК ИЗГЛЕЖДАХТЕ ВИЕ, КАПИТАНЕ?

Аз ли? По онова време бях ужасна. Носех електриковозелени лъскави дрехи и косата ми беше подстригана на триъгълник. Когато видях леля Мюриъл, си помислих: „Щом тя е такава от работа във фермата, ще си остана вкъщи като безпарична малолетна“. Но не би.

Фермата се намиреше чак на другия край на тунела. Беше прекалено далече, за да пътувам всеки ден, затова се връщах само за уикенда. Леля Мюриъл отглеждаше тикви, фъстъци и боб. Взе ме при себе си да ги плевя.

ЗАЩО НЕ СИ Е ВЗЕЛА РОБОТ?

Тя не вярваше на роботите. Всъщност изобщо недолюбваше машините. Имаше старомодни разбирания за „естественото“. Всичко трябвало да е естествено, което е страшно тъпо, като си помислиш къде живее. Във всеки случай, тя се примиряваше с плевелите и задръстените филтри, но нямаше нищо против да ме кара да плевя и да чистя филтрите, докато тя си седеше полугола на стар естествен тръбен стол от стомана, повдигнат на задните си крака и облегнат на естествената стена от пулп на естествената ѝ къща „Модул А“ и свиреше на очуканата си стара китара.

Понякога посред нощ ме събуждаше музика, поглеждах през прозореца на спалнята си и тя си седеше там, дърпаше струните и пееше за места, които никога не е виждала и които няма вероятност да види, реки, планини и острови на слънцето. Често ставах и слизах долу да поседя при нея, да погледам Луната през стъклото. Мислех си, че поне оттам съм успяла да се махна. После свеждах очи към лехите боб. Шушулките им лъщяха на лунната светлина, издути и твърди. Приличаха ми на пишки.

МИЛИ БОЖЕ. И ДРУГИ ЛИ СА СПОДЕЛЯЛИ ТАЗИ ПРЕДСТАВА?

Да, ако са били шестнайсетгодишни момичета. По онова време много неща ми приличаха на пишки. Бях разгонена хлапачка, нали разбираш, Алис. Не се кефех особено на плевенето и чистенето на филтри.

Затова си отварях очите на четири.

Честност 2 е гадна дупка. Можеш да слагаш колкото си искаш фини мрежи, все тая, пак ще се задръстят, системата е пълна с боклуци. За да не се занимава с това, Съветът субсидира фермерите да филтрират водата. Леля Мюриъл купува най-евтините мрежи и дава остатъка от парите за червено вино. Веднъж се скарах с нея. Карала съм се с нея няколко пъти, но тогава я попитах защо не дойде да сменя скапаните филтри заедно с мен, а тя се плесна по шкембето и каза, че била прекалено дебела, за да се навежда. После се засмя.

А селскостопанските методи на леля Мюриъл изискват много навеждане. Газех до прасците в смрадливите червени гранули на

полето, изправях се, за да разкърша гръб и гледах как летят Комарите.

Имаха база наблизо. Понякога наблюдавах как планерите им се спускат към полята. Изчезваха дълго преди да стигнат до върхарите на дърветата. Но смогът не ми позволяваше да ги гледам често. Даже в ясен ден градът невинаги се виждаше от фермата на леля Мюриъл. На Честност 2 е адски трудно да поддържаши прозорците си чисти.

През уикендите мама спеше. Аз си намерих компания. Местните улични хлапета бяха пълна измет. Наричаха се Отхвърлените и бяха много докачливи за социалния си статус. Имаше едно момиче, казваше се Кармен, тя беше царицата на Отхвърлените и ми позволяваше да се мотая с тях, само за да може да ми се подиграва, че съм била лунатичка. Трябваше да направя разни смахнати неща, за да им привлека вниманието: Имаше едно момче, Мъри, той беше голям чешиг. Наистина беше безпаричен малолетен, тоя Мъри. Опасен тип. Е, поне така ни харесваше да си мислим. Открих, че даже Кармен я е страх от Мъри. Затова ходех с него.

КЪДЕ СТЕ ХОДИЛИ С НЕГО?

По заведенията. В изоставените складове. На места, които не се бяха получили съвсем според плановете на конструкторите, места, които привличат градските хлапетии, където си измислят своя собствена версия на града. Намирахме си какво да правим, двамата с Мъри.

Знаех, че това няма да продължи много. Просто убивах времето. А Мъри беше побъркан. Много често дори не го харесвах. Ясно бе, че някой ден ще нанесе на някого непоправима травма, навярно без изобщо да забележи. Не исках този някой да съм аз.

Понякога нощем във фермата седях на тревата с леля Мюриъл и нейната китара. Тъкмо леля Мюриъл ме научи да свиря на хармоника.

В ТАКЪВ СЛУЧАЙ ОТ ТОВА ВРЕМЕ СТЕ ИЗВЛЕКЛИ И НЕЩО ПОЛЕЗНО.

Наистина ли смяташ така?

АМИ, ВИЕ ОБИЧАТЕ ДА СВИРИТЕ.

Най-много ми харесва, когато престана да свиря.

НИКОГА НЕ СТЕ БИЛА ТОЛКОВА САМОКРИТИЧНА,
КАПИТАНЕ.

Заради това пътуване е. Постоянно се самообвинявам. Постоянно се питам как изобщо позволих да ме въвлекат във всичко това.

ТРЯБВАТ НИ ПАРИ.

Определено.

И МАРКО МЕЦ ВИ ПРИВЛИЧА.

В това отношение съм същата като мама. Затова се възхищавах на леля Мюриъл, макар и малко резервирано. Мислех си, че наистина трябва да съм като нея. Тя беше толкова спокойна, нищо не я безпокоеше. Не исках да съм фермерка, нали разбираш, но не исках и да съм като мама, обвързана с някой мухльо, да се мъча да издържам него и детето си, да се блъскам, за да свързваме двата края. Представях си как отивам на частен астероид с мъж, който ме обожаваше и ми купува каквото поиска. Кармен и другите имаха същите идеи, въпреки че се държаха така, все едно цял живот ще си останат лоши момичета.

И си помислих, че ако искам да си намеря перспективен съпруг, може би трябва веднага да се заема с тази задача. Нямах да стана по-млада. А и знаех къде да търся.

Фермата се намирал близо до единия Край на тунела, казах ли ти го вече? Всъщност беше само на петнайсет минути с колело до ескалаторите. Човек можеше да иде до наблюдателните пунктове и да гледа как слънцето огрява смога. Отхвърлените никога не припарваха в Края, затова когато бях в амбициозното си, практично настроение, това правеше нещата още по-привлекателни. Пък и ми

харесваше. Гравитацията беше по-слаба и се чувствах като у дома си. Освен това там бяха момчетата.

ЗНАЧИ КОМАРИТЕ СА МОМЧЕТА.

Точно така. Те са кадети в Полицейското училище, ето какво са. Носят униформи. Много секси. Синьо-сиви костюми и страхотни черни отличителни знаци. Лъскави ботуши. Със също толкова лъскави планери. Никой Комар не нарича планера си „хвърчило“ като нас, особено когато е в униформа. Можеше да ги срещнеш тук-там из града, да гледаш как се състезават на пистите. Правеха паради в парковете. В наборния център в базата им имаше едно място със столове и екран, на който показваха тренировъчните им полети. Летяха из целия тунел и изглеждаше проста работа. Когато ги видях за пръв път, ми се прииска да стана Комар. Ако беше научила, Кермен щеше да ме скъса от подигравки.

Кармен щеше да ме поднася и за Майкъл. Майкъл беше моята тайна. Моят сияен рицар. Беше съвсем бял, първият истински бял, когото виждах. Имаше дълги ресници и лунички, които изчезваха под яката на униформата му. Майкъл служеше на обществото. Знаех, че когато настъпи моментът, ще ме отведе на астероидите и ще можем да служим на обществото заедно.

Позволявах му да настройва екрана и да ми обяснява различните летателни фигури. Майкъл стоеше съвсем близо до мен, но без да ме докосва. Никога не му казах коя е фермата на леля Мюриъл, макар че тя знаеше всичко за него. Леля Мюриъл не споменаваше нищо пред мама. Не я интересуваше къде ходя, когато не трябваше да съм на работа. Смяташе, че за едно момиче е естествено да си развява опашката. При нея постоянно се мъкнеха мъже. Обаче не бяха като Майкъл. Всъщност, струваше ми се, че няма да е толкова толерантна, ако се запознаеше с него.

Проблемът беше, че и Отхвърлените научиха.

Кармен реши, че е страхотно. Каза на Мъри и той побесня. Не защото ходех с друго момче, а защото той не беше Комар. Прие го като лична обида. Обясних му, че не се чукам с Майкъл, защото това беше най-важното за Мъри, единственото, в което виждаше смисъл. Двамата с него го правехме.

— Наистина не съм — казах му аз. И не бях. Майкъл ме караше, но аз все отказвах. — Искам да ми даде хвърчилото си да се повозя — излъгах Мъри.

Това го накара да избухне в смях. Стори му се адски добра идея, адски смешно. Каза, че нямало начин Майкъл да се съгласи.

— Дългът е над ебането — кикотеше се той. — Това е девизът на Комарите.

Даже се хванахме на бас. Така всички бяха доволни.

Знаеш ли, Алис, Всъщност не бях мислила за това, за планера де, докато не отворих уста и не се чух да го казвам. Но идеята наистина беше добра, каквото и да говореше Мъри. Майкъл започваше да ми писва. Реших, че хвърчилото е най-хубавото нещо в него. Затова си уговорих среща в базата през следващия си свободен следобед и заявих на Мъри, че ще го направя тогава. Толкова бях наперена.

В базата нямаше никой. Майкъл носеше униформата си. Заведох го в хангара, където бяха планерите, и започнах да го галя по униформата. Целувах полицейските му отличия. После открих докъде стигат луничките му. Толкова го възбудих, че беше готов да ми обещае всичко, само и само да му се пусна. Ето как всъщност виждаше нещата, искаше да го прави с момиче и трябваше да открие такова, което да му позволи да го направи. Но аз не бях чак толкова хитра, Алис, защото трябваше да му позволя да го направи след, а не преди това.

ТОВА ОПРЕДЕЛЕНО Е БИЛО ЗА ПРЕДПОЧИТАНЕ.

Откъде знаеш?

АКО Е НЯМАЛО ДА ВИ БЪДЕ ПРИЯТНО, ИСКАМ ДА КАЖА.

Имаш право. Да, след като започна, разбрах защо съм го отблъсквала. Не само заради планера, а защото беше дървеняк. Наистина беше мухльо. Изобщо не приличаше на Мъри, който бе ужасно див. При Мъри единственият ми проблем беше да го настигам. С Майкъл просто трябваше да стоя неподвижна, докато той ме тъпчеше, задъхан и със зачервено лице. Скърцах със зъби и реших, че в крайна сметка сделката е изгодна и за двете страни.

После Майкъл стана много по-нежен и започна да дрънка за времето, когато сме щели да се оженим. Бях забравила, че тъкмо поради тази причина съм си избрала гадже Комар. От неговата уста звучеше ужасно. „Не забравяй, че си Отхвърлена — повтарях си аз. — Хвърчилото.“

Казах на Майкъл каквото му се искаше да чуе, без всъщност да му обещавам нищо, защото така щеше да стане много по-лесно. Когато заспа на рамото ми, аз се измъкнах изпод него, взех готината му униформа, която вече не ми изглеждаше толкова секси, и свалих ключа за планера му от веригата. После бързо се облякох, като стисках ключа със зъби, и отидох при хвърчилото, но трябва да бях вдигнала шум, защото той се събуди. Погледнах към него и видях, че се опитва да вкара двата си крака в единия крачол на панталона си и вика името ми.

— Комарите държат на обещанията си — казах му аз и свалих планера от стойката. Удивих се колко е лек. Беше силиконов, красив, голям, черен с алени линии и когато го изнесох навън, слънчевите лъчи заиграха по куките на раменете му във всички цветове на дъгата.

Отхвърлените се бяха събрали да ме гледат. Майкъл се втурна след мен на платформата полугол, като дрънкаше нещо за двумесечни тренировъчни полети. Някъде отзад чух, че Мъри се подиграва на бельото му и после полетях.

Когато се издигнах, всички извикаха. Бързах. Дори не си бях сложила слушалки и маска.

Това беше грешка.

Бях горе. Летях. Първият ми полет, Алис. Спомняш ли си своя?

НЕ Е СЪЩОТО, КАПИТАНЕ.

Предполагам, че ти не си била на шестнайсет.

НЕ. НО СИ СПОМНЯМ ПЪРВИЯ СИ ПОЛЕТ С ВАС, КАПИТАНЕ. БЕШЕ ЧУДЕСНО.

Тогава не беше. Е, започна добре. Летях като професионалист между облаците и зяпах нагоре-надолу.

ПРЕДИ КАЗВАХТЕ „НАСАМ-НАТАМ“, КАПИТАНЕ.

Да, но това беше преди.

Бях объркана. Сигурно се случи заради това. Искам да кажа, че и преди изпитвах същото чувство, първите няколко пъти, когато се качвах да гледам от Края. Но сега бях във въздуха, сред облаците и изгубих ориентация. Там, където облаците се разкъсваха, виждах целия тунел, земята наоколо и тя като че ли се издигаше като кула, градът, фабричният пояс и парковете висяха от стените над главата ми и сякаш щяха да се стоварят върху мен. Прозорците блестяха в очите ми от едната страна и когато наклоних крилото, звездите ме заслепиха от другата. И тогава всичко се завъртя около мен, гледах надолу като в комин и нищо не можеше да ме спре да падна в него.

Пригади ми се.

Затова обърнах и реших да се насоча към земята. Но не знаех кои копчета трябва да натисна. И започвах да се уморявам. Нямах представа колко е изтощително да летиш. После започнах бързо да падам „надолу“, „надолу“. Не знаех как да се приземя. Трябваше пак да набера височина.

УСПЯХТЕ ЛИ?

Успях.

За съжаление.

Издигнах се прекалено нависоко и продължавах да се издигам, не можех да спра, като перце, попаднало във въздухопровод. Просто натиснах нагоре ръчката и не можех да я върна обратно. Размахвах ръце и крака, но беше безполезно. Нямах представа какво да направя. Дори не можех да виждам, очите ми бяха насълзени. Горе смогът беше ужасно гъст. Закашлях се и не можех да престана.

След известно време облаците се поразкъсаха и забелязах, че на земята се събират някакви машини. После видях, че към мен се насочват други планери. Помислих, че ги води Майкъл. Не исках да го виждам.

Не беше той. Беше някаква жена с маска и летателен екип, целият в джобове. Тя носеше слушалки и още едни за мен, каквито

щях да взема, ако не бях бързала толкова, и планерът ѝ беше реактивен, с какъвто не можеш да видиш никой Комар. Закачи ме и ме взе на буксир.

— Почакай, докато те заведе вкъщи, малка госпожичке — каза по радиостанцията тя.

— Мамо? — попитах аз.

ТЯ ЛИ БЕШЕ?

Тя беше, разбира се. И хич не бе доволна.

КАК РЕАГИРА ЛЕЛЯ ВИ?

Леля Мюриъл ли? Разсмя се. Направо се пръсна от смях.

На ченгетата не им беше смешно. Да откраднеш хвърчило на Комар, да застрашиш въздушното пространство на Честност 2 и да се наложи да те спасяват служители на Съвета — това беше сериозно обвинение за малолетна. Трябваше в продължение на десет седмици да чистят стъклото. Отвън.

Живеехме в общежитие в Края и през тези десет седмици почти не виждахме вътрешността на тунела. Всеки ден ни извеждаха и ни караха да пълзим по външната му страна, за да стържем микрометеоритния прах от стъклото. Останалите от групата бяха по-лоши от Кармен и Отхвърлените. Те наистина бяха отхвърлени, онези, които не допринасят с нищо за обществото, които никой не обича и не взима на работа. Нападнаха ме и ми откраднаха хармониката. През почивките надзъртаха през стъклото и си приказваха какви ужасни неща щели извършат, когато се върнат вътре. Аз не исках да се връщам, не, никога повече. Стоях там, затънала до прасците в ронлив бял пясък. И завинаги щях да си остана там, да разкъривам схванатия си гръб и да гледам нагоре към звездите.

21.

Плоскостта на гърдите на робота се разтвори. Към Марко се насочиха телескопични тръби и разгъваеми антени.

— Искях да кажа — спокойно продължи той, — че името ни е „Контрабандистите“. Името на трупата ни. — Говореше така, сякаш е очевидно, сякаш обяснява на малко дете нещо, което се разбира от само себе си. — Ние сме артисти. В осем часа тази вечер имаме представление в Мъркюри Гардън.

Високоговорителят на робота запращя и засъска. Вместо лице, имаше екран. Екранът беше повреден. Той бавно и равномерно пропукваше.

— Това не е пътят за Мъркюри Гардън — съобщи роботът. — Това е невъзстановена зона.

— Ясно — отвърна Марко. — Естествено. Е, първо имаме среща в „Сънят на праведните“.

Машината забръмча и се опита да смели новата информация.

— Това не е пътят за „Сънят на праведните“. Това е невъзстановена зона. Легитимирайте се.

— Хей! — възкликна Марко. — Я стига. Ти ме познаваш. — Той започна да рови из джобовете си, сякаш търсеше личната си карта. — Аз съм много известна личност, звезда от сцената, екрана и сателита, гражданин на слънчевата система, Монти Марш Мариголд е моето име, идентификационен номер Р като Ромео, Р като Ръбард, Р като рапсодия, три-бета-три-едно-две-едно-едно, а това е Р като Ръбард, Р като Ромео, Р като родео едно-три-бета-едно-едно-три-капа.

Той говореше все по-бързо, извади от джоба си тесте пластмасови карти и започна да ги прехвърля от ръка на ръка като акордеон. Плъзваше всяка пред въртящото се око на робота и я връщаше обратно в колодата, преди машината да успее да я види.

После се пресегна и хвана Табита за ръката. Отначало тя се съпротивляваше, после се приближи.

— Това е сестра ми, прелестната Аржентина, а онова там е нашият талантлив папагал. Адвоката Пит. Тези — посочи към

Близнаците Марко, — всъщност са една и съща личност, само че се движат в различни посоки във времето и просто са спрели да разменят по някоя приказка. Защо не провериш връзката им? Погледни си часовника, виж си шапката и палтото. Погледни във файловете си на буквата Р. Искаме дифракция — каза той на един дъх и величествено разпери ръце.

На екрана на работа се появи лице. Ченге, жена в сива униформа със слушалки на главата.

Скръстили ръце, близнаците Зодиак заеха позиции от двете страни на работа и с любопитство се вторачиха в екрана. Цветовете бяха бледи. Жената изглеждаше така, като че ли страда от последен стадий на цироза. По лицето ѝ минаваха зигзагообразни линии.

— Дифракция? — попита тя. — Обяснете термина.

— Ами, според дипломатическите спогодби от трети, трети трийсет и трета, прочута странстваща междупланетна трупа без документи за самоличност не може да бъде задържана, ограничавана или арестувана, докато не ѝ бъде предложено да упражни правото си на дифракция — изрецитира Марко.

Жената на екрана не отговори. Мръщеше се така, сякаш не ги вижда добре. Тя си играеше с микрофона, после махна с ръка.

Машината внезапно насочи антените си към Табита.

— Легитимирайте се.

После, точно когато Табита отваряше уста и се чудеше какво да каже, от високоговорителя се разнесе страхотно прашене и образът на екрана изчезна. Всички мълчаха. Роботът неочаквано седна на пода. Сензорите и оръжията му се прибраха в гръдната кухня и малката плоскост се затръшна отгоре им.

— Крайно време беше — каза Марко. Тал забръмча като мотопед и кацна на рамото му.

Роботът продължаваше да седи пред бариерата. Бе абсолютно неподвижен, само единият му крак потръпваше като на умиращо теле.

— Какво стана? — попита Табита.

— Седна — отбеляза Саския.

— Умори се — прибави Могоул.

— Често се случва — сви рамене сестра му.

Табита просто ги зяпаше.

— Не бяхме ние — едновременно заявиха Близнаците.

Марко прескочи треперещия крак, сякаш роботът не съществуваше. Тал полетя напред в мрачния тунел.

— Къде отиваме? — попита Табита.

— В „Сънят на праведните“ — отвърна Марко.

— Но тя каза...

— Хайде! — прекъснаха я Близнаците.

И те тръгнаха, като се движеха леко при слабата гравитация в тунела. Отметнаха настрани сива брезентова завеса, спуснаха се по изсечените стъпала, промъкнаха се между плоски кафяви сталагмити, които растяха като тумори от пода, минаха през пролука в стената на пещерата, зад която се разкриваше структура, напояща на пчелна пита. От килийките ѝ се стрелкаха космати езици, подобни на дебели черни папрати, които се сбръчкваха от въздушното течение при преминаването им. Смърдеше на нещо отровно и гнило.

В такива сектори на Изобилие човек не можеше да не си представи, че се намира дълбоко под земята в царството на раса от слепи същества, които апатично се опитват да си спомнят слънцето. Все още са останали тук-там, тези кътчета на мрак и отчаяние. Някой ден наистина трябва да ги разчистим. Вече съм го казвал. Несъмнено ще го повтарям и нататък.

Табита се спускаше след птицата, прескачаше отвратителни останки, навеждаше се под скелета от черна кост, където спяха огромни, непознати машини, покрити с тъмен прах. Подплашени от ехото на стъпките им, група голи перки се шмугнаха в мръсна дупка. Тя си погледна часовника на светлината на изоставения от тях огън. До изтичането на срока за внасяне на парите оставаха по-малко от два часа.

Най-после излязоха в огромно открито пространство. Покривът се губеше някъде високо горе. На неколкостотин метра от тях зееше ужасна бездна, над която бе прехвърлен грозен бетонен мост. Покрай заоблените хотели от отсрещната страна прехвърчаха таксите и скутери. Над самия край на пропастта, срещу хотелите, някой беше построил гигантски зелен купол. Подът пред входа му бе павиран с шестоъгълни плочки. В правилни редици отпред бяха паркирани коли и носилки.

— Стигнахме — измърмори Марко на Тал, когато извънземната птица се върна и отново кацна на рамото му.

— Барабана бий бавно и на гайда свири тихо — посъветва го папагалът.

Приблжиха се до сградата. От двете страни на широките, тесни скалопорови стъпала, водещи към закрития с дебели тъмнолилави завеси вход, бяха поставени саксии с мрачно зелени храсти. Тук витаеше атмосфера на богатство и във въздуха се долавяше слаб аромат на тамян. Някъде вътре нежно свиреше арфа.

— Добре дошли в „Сънят на праведните“ — напевно произнесе топъл, състрадателен глас от всичките им страни, — дом на Избраните замразени. Какво обичате?

— Казваме се „Контрабандистите“ — заяви Марко на трептящия въздух. — Тук сме, за да се срещнем с мениджъра си.

Последва съвсем кратка пауза.

— Госпожа Хана Су вече е будна и адекватна — събщи въздухът. — Вашият приятел вече е до леглото ѝ. Моля, последвайте светлината.

Изведнъж на стъпалата под тях се появи бледозелен огън.

Марко дръпна Табита за ръката.

— Ела, сестричке — високо каза той. — Хана ни очаква. Тя се освободи.

— Какво е това място?

— Добре дошли в „Сънят на праведните“... — отново започна въздухът.

— Ами, това е — заяви Марко. — Тук работи Хана.

Табита погледна надолу към стълбището на гробницата, където ги очакваше зловещият пламък. От погребалните драперии сякаш лъхаше хлад.

— Това са криогенните камери, нали?

— Точно така — прошепна Марко.

— И тях ли управлява тази Хана?

— Естествено.

Табита погледна към него.

— Невъзможно — каза тя. — Тя е мъртва, нали?

— До известна степен.

— Остави това.

— Всичко е наред, Табита, довери ми се — настойчиво отвърна той.

— При много хора тези срещи предизвикват емоционален стрес — замислено отбеляза въздухът. — Навярно сестра ви би трябвало да вземе успокоително.

— Тя е мъртва — повтори Табита.

— Тя ще ти даде пари — напомни Марко.

Зеленикавият огън любезно затанцува в началото на стълбището.

— Може би предпочитате да изчакате малко, за да съберете мислите си и да се приготвите душевно? — предложи въздухът.

— Не — отсече Табита и отметна глава. — Да вървим.

Лилавите завеси се разтвориха сами и зеленият пламък се вмъкна помежду им.

Табита Джут със свито сърце последва групата в залите на „Сънят на праведните“.

22.

Отново попаднаха в напомнящите на пчелна пита тунели на Изобилие.

Този сектор поне беше цивилизован, подът бе напръскан със скалопор и в свещници с орнаменти пламтяха атмосферни свещи. Тъжната арфа ги зовеше, пламъкът на зеления огън се носеше пред тях. Тал изпълняваше акробатични номера около невъзмутимия призрак.

В коридорите на „Сънят на праведните“ цареше студ.

От двете им страни имаше закрити със завеси входове. Чуваха се приглушени гласове, плач, тържествени напеви на хиляди момчета. Разминаваха се с други посетители, траурно облечени в самурукоприна и черна мурианова кожа, които държаха в ръце филактерии и требници, подвързани в избелена телешка кожа. Главите им бяха сведени, лицата — мрачни. Децата носеха букети момина сълза и ученически свидетелства. Никой не поздравяваше.

С небрежното си, скъпо яке и широки, лимонено жълти панталони Марко Мец изглеждаше не на място в тази обстановка. Беше се отказал от опитите си да опитоми Табита и сега не й обръщаше внимание. Носеше евтиния си сак на рамо, крачеше след призрачния им водач и папагалоподобното извънземно и не приличаше толкова на прочут музикант, дошъл на среща със своя мениджър, колкото на космонавт, бързащ да посети заведение с лоша репутация.

Прегърнати, зад него гъвкаво подскачаха близнаците Зодиак. Отблясъците на слабата светлина играеха по сините им пижами. Отзад човек наистина не бе в състояние да ги различи.

Табита не можеше да понася това място и всички в него. Тя потръпна, придърпа чантата на рамото си и напъха ръце дълбоко в джобовете си. Трябваше й само двеста и петдесет скутари и телефон. Затова се налагаше да потърпи. Получеше ли своите двеста и петдесет скутари през следващия час, никога повече нямаше да губи самообладанието си с перките, никога нямаше да се отклонява от

нормалния си бизнес, никога нямаше да тръгва с мъже в баровете, никога повече.

Високият зелен огън се издигна по вито стълбище и спря пред поредната завеса, където сякаш се поклони и щом всички се събраха на прага, изчезна. Невидимата арфа също любезно замлъкна.

— Камерата на госпожа Хана Су — съобщи въздухът. — Съдба, с достойнство замръзнала във времето в „Сънят на праведните“. Моля, спазвайте всички обичайни хигиенни процедури и правила за безопасност и избягвайте да безпокоите обекта или поддържащата система. Благодаря ви, че избрахте „Сънят на праведните“.

Завесата се вдигна с приглушено бръмчене. Вътре грееше слънце.

— Ливадата — каза Могоул и влезе.

— О, прелест възкликна сестра му и се завъртя към Табита. — Невинаги ни дават Ливадата — поясни тя и последва брат си.

Марко спря и направи галантен жест с ръка, за да пропусне Табита пред себе си.

— Как сме с времето? — попита той.

— Зле. — Това бе единствената дума, която успя да произнесе при влизането си от сумрачната площадка в камерата на Хана Су. Озова се в края на гора сред мека зелена трева под ясно синьо небе.

Нямаше какво друго да стори, освен да зяпне. Никога през живота си не беше виждала толкова много зеленина, толкова много слънчеви лъчи, процеждащи се през надвисналите клони. Тревата зад дърветата се простираше до хоризонта. Зад себе си чуваше птици.

Не, искаше да поглежда назад.

Както обикновено, Тал ги бе изпреварил. Табита едва различаваше яркозелените му пера сред свежите листа на клона, на който беше кацнал.

На ливадата имаше нещо.

Нещо малко, издигнато на около два метра над земята. Тя примижа и зърна черно-сребрист силует. Нямаше представа какво е.

Точно над тучната трева, под висящото във въздуха черно нещо, висеше неподвижен бял облак. От отсрещния му край стърчаха рамене и глава на жълтокожа жена.

Черното нещо като че ли гледаше надолу към нея.

Въпреки яркото слънце, въздухът бе доста студен. Близнаците Зодиак бързо крачеха към облака. Марко вървеше до Табита. Стъпките им по тревата бяха безшумни.

Тя бавно завъртя глава.

Както очакваше, зад нея се издигаше гъста като стена гора. Не можеше да види между дърветата, за да разбере докъде се простира тя.

Това не беше микроклимат, не бе никакъв мигновен трансматериализатор, а просто генерирана среда, макар и страхотно скъпа. Не знаеше дали е точна, но определено изглеждаше подробна. Миришеше на влажна почва, Дървесен сок и някъде под краката ѝ се таеше антисептичната миазма на ултразвуковите вълни.

— Табита — повика я Марко.

Тя отново се завъртя към моравата.

— Ще уредим въпроса с твоите пари — каза той. — Незабавно.

После изглежда забеляза удивеното ѝ изражение.

— Харесва ли ти? Истинско произведение на изкуството.

— Хоризонтът е прекалено близък.

— О, я стига — засмя се Марко.

Като го погледнеше критично, наистина беше така, но не ѝ се искаше да спори.

— Това тя ли е?

— Това е Хана. Хана Су. Най-интелигентният Труп в цялата сграда. — Той махна с ръка към пустия пейзаж. Ветрецът развяваше лъскавата му черна коса.

Табита понечи да попита какво е онова, което виси над тленните останки на Хана, но нещо я спря.

Знаеше какво е.

Плоско, лъскавочерно, с металически блясък. С голяма глава и бебешко тяло, но без крака. Бе напъхано до шия в найлонов чувал.

Създанието (тя не се съмняваше, че е истинско и живо) седеше във въздуха върху метален сребърен диск. С гръб към тях. Имаше някаква опашка, метална сребриста опашка, чийто край потъваше в контакта на диска.

До този момент не беше виждала такова, но нямаше какво друго да е.

Марко и Табита настигнаха близнаците и всички заедно се приближиха до облака.

Съществото се завъртя към тях.

Погледна към Табита.

Очите му бяха черешовочервени. Заприличаха ѝ на задни светлини на далечни космически кораби.

Това бе херувим. Херувим — едва ли не толкова близо, че да го докоснеш. Херувим — на човешка орбитална станция. Херувим — под земята!

Табита усети, че от главата до петите я пронизва студ. Чувстваше се като парализирана, по-вледенена и вцепенена от Хана Су. Зяпаше, още откакто бяха влезли в пещерите на Изобилие, а сега зяпаше като статуя.

Всичко продължи само миг.

Тя сведе очи. Погледна към жената в облака. Колкото и невъзможно да изглеждаше, колкото и важно да беше да вземе парите, при това веднага, това не означаваше нищо, изобщо не ѝ се струваше странно или объркващо след гледката на космическото дете.

— Казва се Кстаска — обади се Саския, която очевидно единствена от всички проявяваше интерес да обяснява нещата на Табита. — Според нас е женска.

Могул се завъртя към сестра си с притворени очи и снизходителна усмивка.

— Те са премахнали половете — провлечено отвърна той. Този факт явно му се струваше безкрайно осъдителен и много забавен.

— Според мен е женска — каза на Табита Саския, като посочи с изящния си показалец. — Ти как смяташ?

Табита се втрени в създаването с присвити очи, после отново потръпна. То продължаваше да я наблюдава. Изпитваше отвращение, очарование, всъщност не знаеше какво изпитва. Виеше ѝ се свят. Чудеше се дали още не е на купона в Скиапарели, замаяна от изпарения, бира и фина офирска дрога. Може би всичко, случило се оттогава, просто беше някаква безумна халюцинация.

— Марко — чу се да изхърхя тя.

Херувимът премести поглед към Марко. Табита не можеше да откъсне очи от съществото.

— Малко е раздразнен — каза на Марко Могул.

— Ти го дразниш — заяви на Марко Саския.

Междувременно Хана Су говореше и никой не я слушаше.

Очите ѝ бяха отворени и отправени към нищото. Думите ѝ се разнасяха от закрепения на гърлото ѝ ларингофон, подобен на голямо просташко бижу. Гласът ѝ звучеше като на изтощен робот.

— ... преди на Искреност даже имаше стадион — каза покойната Хана Су. Устните ѝ не помръдваха, нито очите ѝ, но под кожата на широкото ѝ жълто лице просветваше мрежа от бледи геометрични форми, сякаш кристализираше отвътре.

Изглежда мислеше, че говори на Кстаска Херувима.

— Виж, майка му беше добра жена — продължи Хана Су. — Ръководеше първия орбитален цирк. — Тя се засмя. — Слонове при нулева гравитация!

Херувимът заговори.

— Здравей, Марко — каза той.

Кстаска Херувима имаше глас точно като на момиченце, каквото в известен смисъл наистина и беше, ако ми позволите малко по-широко тълкувание на точността.

— Здравсти, Кстаска — лаконични и доста небрежно отвърна Марко.

— Закъсняхте — отбеляза създанието.

— Задържа ни един робот.

— Каква врява вдигате. — Звучеше като дете, което се кара на куклите си.

Марко не му обърна внимание.

— Освен това таксито ни се повреди.

— Марко — вече по-членоразделно произнесе Табита. — Парите. Телефонът. — Тя се огледа наоколо, плъзна очи по тревата и дърветата. При цялата тази техника някъде все трябваше да има телефон.

— Ръководеше първия орбитален цирк — повтори мъртвата жена. — Някога разказвала ли съм ти за това?

Веднага щом Табита заговори, Кстаска отново насочи вниманието си към нея.

— Каква е тази? — попита съществото.

— Кстаска, това е капитан Табита Джут. Пилот на прекрасния кораб „Алис Лидъл“. Табита, запознай се с Кстаска — представи ги Марко. — Кстаска е херувим. Петият член на „Контрабандистите“.

— Да — отвърна Кстаска.

Създанието се завъртя под слънчевите лъчи. Костюмът му внезапно се изду и заблестя в цветовете на дъгата. Табита нямаше представа на какво казва „да“. Звучеше властно, бездушно и категорично. Никога не бе чувала толкова осъдително потвърждение.

— По-късно ще поговорим за това — бързо каза на Кстаска Марко. — Табита — обърна се към нея той, като я хвана за ръката и я накара да погледне към замразения труп. — Трябва да те запозная с още някой, много важен за всички нас. Това е Хана Су, Нашата мениджърка.

При тези думи мъртвата жена се откъсна от унеса си.

— О — изхъхри тя през ларингофона си. — Вие сте тук. Всички сте тук. Виждам ви. Всички сте застанали около мен.

— Всички сме тук, Хана — потвърди Марко. — И сме готови за представлението.

— Да, Марко — отвърна Хана. — Виждам ви. Виждам всички ви. Но коя е тази с вас? От Тритон ли е? Не съм чувала нищо за тях. Но хората днес са толкова неблагонадеждни. Не като едно време...

— Хана, тя е нашият нов пилот. Това е Табита Джут. Прощавай, че те прекъсвам, но проблемът е спешен, дължим на Табита малко пари.

— Колко? — изхриптя ларингофонът на Хана Су.

— Двеста й петдесет скутари — високо заяви Табита. За пръв път й се случваше да разговаря с мъртвец. — Хиляда и петстотин, ако ще ги карам до Титан.

Тъй като не знаеше нищо за Избраните замразени и какво би могло да е особеното им, привилегировано мислене, тя реши, че трябва колкото може по-бързо да я разтревожи.

Изглежда успя. А може би това бе само ритуал, същият като с жив клиент.

— Ужасно много.

— Първо трябва да направи ремонт — поясни Марко.

— Първо трябва да получи двеста и петдесет скутари — поправи го Табита. — За това, че го докара до тук.

— Не зная, Марко — без изобщо да обръща внимание на думите й, продължи Хана Су. — Много е.

Той се наведе и настойчиво размаха ръце пред слепите очи на мъртвата.

— Трябва незабавно да уредим въпроса, Хана. Искам да кажа, че нямаме време да го обсъждаме. След представлението пак ще поговорим.

— Ами обичайният транспорт, онези мили момчета от Армстронг Сюлебейн?

— Те не бяха благонадеждни, Хана — отвърна Марко. — Трябваше да ги освободя. Виж, на Табита може да се разчита.

— Дааа... — замислено прошепна ларингофонът. — Виждам, че аурата ѝ е силна. Тя е сериозен сътрудник, Марко. Нейният принос ще бъде решителен.

— Страхотно — измърмори Табита. — Е, трябва да кажа, че ме ласкаете. — Тя се намръщи на всички наоколо. Освен Кстаска, те избягваха погледа ѝ. Херувимът продължаваше да я наблюдава. Приличаше на идол, приклепнал пред нея върху поднос от неръждаема стомана. Абаносов идол с очи от рубини.

Табита бързо се извърна.

— Ами вашият принос? — каза на Хана тя и започна да рови с крак несъществуващата пръст. Подът изглежда беше със скалопорово покритие. — Няма да имате никакъв кораб, ако още сега не получа двеста и петдесет skutari. Марко ще ви обясни всичко. Има ли наблизо телефон?

— Трябва да ѝ платиш, Марко — промълви мъртвата.

— Нямам пари — отвърна той.

— Нито пък аз, скъпи — каза ларингофонът на Хана Су. Изведнъж гласът ѝ стана рязък. А може просто да се дължеше на техниката.

— Живеете тук — възкликна Табита и в същия момент осъзна, че би могла да подбере по-точен глагол, — и очаквате да ви повярвам?

— Невинаги ѝ дават Ливадата — защити я Саския.

— Не мога да ти платя преди представлението, Табита. Когато получа парите от Мъркюри Гардън.

Марко махна с ръка.

— Трябва да вземем аванс.

— Пак ли?

— Този път договорът ни е за много пари — възрази той. — Спомни си за какъв договор става дума, Хана. Не е както обикновено, забрави ли?

— От Тритон ли е приятелката ти, Марко? — попита покойната.
— От много отдавна не съм чувала нищо за Тритон. Надявам се, че капеланите не са откри...

— Табита ни е голяма почитателка, Хана — прекъсна я Марко.
— Дойде да ни гледа с Тал в Скиапарели.

— Ах, Скиапарели — носталгично въздъхна Хана Су.

Табита рязко изсумтя. Бе й писнало от всички тях. Тя се завъртя и зарея поглед към нежно зелените просеки в илюзорната гора. Не искаше да изгуби пътеката за обратно.

— Спомням си го. Ароматът на прасковен цвят на Гранд канал. Седяхме в кервансарая и разговаряхме за нов синтез на изкуството и инженерството. Оранжева мъгла...

— Донесохме ти касета, Хана — заяви Марко и се приближи до Табита.

Тя подозрително го изгледа. Той избягваше очите й.

— Чудесна е — продължи Марко. — Донесохме я за теб, за да я споделиш с твоя приятел.

— Касета ли? — неуверено попита Хана. — От Тритон ли е?

— Да. Точно така, Хана. От Тритон.

— Добре. Добре. Пусни я.

Марко се пресегна под облака и изключи генерираната среда.

Кстаска неочаквано се раздвижи.

— Не така — пискливо изропта съществото и се спусна отгоре му.

— Трябва да виждам какво правя! — отвърна Марко. Като отблъскваше херувима с една ръка, с другата той грабна чантата на Табита и разкопча ципа.

Табита се съпротивляваше, но Марко не пускаше ремъка, бръкна вътре и започна да рови. Тя знаеше какво ще извади: празна черна касета без етикет.

Той я откри и я вкара в устройството до главата на Хана.

— О — без да разбира какво става наоколо, възкликна мъртвата жена. — Очарователно е. Наистина очарователно.

Облакът й беше изчезнал, наред с цялата Ливада: дървета, трева, слънце, всичко. Хана Су лежеше в сив найлонов спален чувал върху плоскост от неръждаема стомана, от която капеше вода. По цялата й глава имаше електроди и в косата й искреше скреж.

Намираха се в малка пещера, пълна със стазагенератори и микровълнови прожектори за насочено топене. Изгубил ориентация, Тал уплашено полетя, блъсна се в прозореца и падна върху широк перваз от бяла пластмаса. На стъклото остана петно кондензирана влага.

Табита се огледа наоколо. Камерата на Хана представляваше един от верига различни по големина балони, изпъкващи от стените на огромна, усойна Пещера. Под тях се простираха успоредни редици криогенни фризери.

— Сигурно казват, че идва помощ! — радостно възкликна Хана.

23.

Преди Кстаска да успее да върне Ливадата, се озоваха в Каютата, Долината на царете и Голата планина. Съществото с мърморене възстанови пейзажа с върха на опашката си.

Хана Су отново мирно лежеше в облака си и кристалните решетки леко се местеха под кожата на лицето ѝ, докато слушаше записа. Слънцето блестеше високо в небето. В същата гора пееха същите птички.

— Добре — решително каза Марко, извади касетата от облака и я избърса с ръкав.

— Марко? — попита Хана Су. — Още ли си тук, Марко?

Той не ѝ обърна внимание. Разглеждаше касетата и проверяваше още колко е останало.

— Чу ли това, Хана? Успя ли да го чуеш?

— О... — въздъхна тя. — Те са тук. Още са тук. Усещам всички им наоколо.

— Аха — без да я слуша, измърмори Марко. — Виж, миличка, трябва да тръгваме. Време е за представлението. — Той я потупа по съсухреното рамо. — Ела, Тал. — Близнаците бяха взели папагала и го люлееха на ръце, свели глави над разрешената му перушина.

— Ами парите, Марко? — мрачно попита Табита. Оставаха двайсет и две минути. Можеха да ѝ показват колкото си искат въображаеми светове, да я бомбардират с толкова много глупости, че да ѝ се завие свят, да подхвърлят касети в чантата ѝ и да вадят живи знамена на всички държави от ушите ѝ, но не бяха в състояние да я скрият от ченгетата. Ченгетата от Скиапарели щяха да кажат на еладелдийците, а еладелдийците можеха да я открият дори тук, в дълбините на Изобилие, и да ѝ отнемат „Алис“. Отчаяна, Табита съзнаваше, че обича този очукан малък кораб, макар изобщо да не го проявяваше. И никога да не му го бе казвала.

Марко я поведе към гората. Отново излязоха на стълбището.

— Веднага след представлението. На мига — обеща той и се пресегна да вземе Тал от Саския. — Всички ли сме тук? Могул?

Кстаска?

— Тогава ще е късно, Марко!

Марко внезапно спря едно стъпало над нея и успокоително я хвана за ръце.

— Не се безпокой. Толкова ли се страхуваш? Обади им се. Кажим, че парите са на път.

— Как ли не — гневно отвърна Табита. — Взе ли си касетата? Или пак е при мен?

— Нали каза, че ще я носиш?

— Аз ли? Кога съм ти казвала такова нещо?

— На купона.

— Когато съм цар, Дили, Дили, ти ще си царица — очевидно вече напълно възстановен, обеща папагалът.

— Млъквай, Тал! — извика Марко.

Спуснаха се по стълбището. Кстаска се движеше най-отзад. Летящата ѝ чиния тихо бръмчеше и въздушната струя развяваше завесите по стените.

Зеленият огън ги очакваше в коридора.

— Някакъв дефект ли имаше? — попита въздухът около тях.

— Не, не, всичко е наред — с притаен, почтителен глас отвърна Марко.

— Много е важно поддържащата система да не се пренастройва по никакъв начин — подозрително каза въздухът. — Това може да обезпокои този и другите обекти.

— Тя е добре — настоя Марко; — Не се обезпокои. Просто слушаше един запис. Сега спи. Моля, оставете я сама за известно време.

— Всички подаръци трябва да се проверяват и регистрират.

— Налага се спешно да се обадим по телефона — настойчиво каза Марко.

— Няма нужда — намеси се Табита. Нямаше намерение да напомня на полицията за себе си, докато не получи парите, Щеше да закъснее. Щеше да закъснее заради тези побъркани.

Излязоха от „Сънят на праведните“ през друга врата под ръба на зеления купол и се озоваха на балкон, който гледаше към петстотинметрова пропаст, дълга, влажна бездна, покрита с нездрави наглед шубраци. Някъде по средата ѝ железни раци бавно пълзяха

около останки от коли. Групи хора разсеяно зяпаха от терасите на хотелите. Заоблените кафяви сводове на извънземната архитектура изчезваха в далечината над тях.

Бързо поеха по бетонния тротоар, който минаваше покрай стената на пропастта. Въздухът бе студен и прашен. Тук-там бяха пръснати парчета мръсен лед. Някъде наблизо се носеше тиха, жалостна песен. Табита не знаеше дали пее човек, извънземен или машина. Стържеше ѝ по нервите. Внезапно осъзна, че си тананика Тал.

Тя ускори крачка и тръгна след Кстаска, която ги водеше към асансьорите.

Осемнайсет минути. Седемнайсет. Шестнайсет.

Когато стигнаха до вратите, отново обмисли възможността да се върне при „Алис“ и да избяга. Нямаше голям шанс.

Може би представлението нямаше да продължи дълго. Може би побърканите щяха да си изпълнят номерата преди да се задвижат огромните, могъщи колела на полицейската машина на два свята. Преди ченгетата на Изобилие да получат заповед от еладелдийците да ѝ отнемат „Алис“. В противен случай щеше да се погрижи Марко Мец отново да я измъкне. Ако не се отделяше от него, щеше да му се наложи да плати.

Асансьорът пристигна и всички се натъпкаха вътре. И се заиздигаха нагоре, нагоре към Мъркюри Гардън на самия връх на Корубата на Изобилие.

Мъркюри Гардън отново е открита. Днес, когато там свири Марко Мец, всички места са заети. Той не се поколеба да се възползва от масовото любопитство към главните участници в нашите приключения. Онази нощ обаче бе полупразно. Посетителите, главно хора, ровичкаха вечерите си и почти не поглеждаха към часовниците си или към пустата сцена.

Малцина от тях бяха чували за „Контрабандистите“, Не цареше атмосфера на напрегнато очакване. Оставаха за представлението, само защото бяха изхарчили всичките си пари на стрелбищата и в казината и нямаше къде другаде да отидат. Наоколо сребристи сервитьори апатично се мотаеха напред-назад с полупразни подноси.

Мъркюри Гардън е естествен амфитеатър или поне толкова естествен, колкото може да е нещо тук. Някога командна зала на фраския рояк, това е най-внушителната пещера, плитка вдлъбнатина

под тъмния куполовиден таван, неравномерно изпъстрен с прозорци, през които надничат звездите. Когато бъдат изнесени масите, могат да се съберат няколко хиляди зрители. Самата сцена представлява груба кула, направена от същия материал като станцията, който най-много прилича на кост или рог. На този мрачен подиум, издигащ се точно в средата на залата, някога седяла царицата на фраските и заповядвала на поданиците си, пълзящи един връз друг в краката ѝ.

Когато Табита пристигна тук в компанията на „Контрабандистите“, мрачното първично величие на варварската обстановка донякъде се опошляваше от светлинни глобуси, теснолъчеви рогове и видеомонитори. Дискомузиката очевидно не можеше да заинтригува клиентелата.

— Тук ни харесва — сподели Саския, като хвана Табита за ръка.

— Има атмосфера — прибави Могоул.

— Публиката е тъпа — призна сестра му.

— Но ние сме великолепни — заяви той.

Времето на Табита изтичаше. Всеки момент щеше да настъпи краят на вселената и се чувстваше ужасно уморена. „Алис Лидъл“ ѝ бе поверена. Ако не успееше да задържи кораба, да го поддържа в добро състояние, да го запази от лапите на своеволните власти, щеше да загуби работата си, самоуважението си, всичко. Марко се суетеше наоколо, намери ѝ хубава маса и ѝ поръча бутилка скъпо вино, което тя не искаше. Нямахме и апетит.

— Просто си свърши работата — яростно му изсъска Табита. Хората ги гледаха.

Светлините помръкнаха. Представлението започна.

Беше прекалено претенциозно. Тя ровеше в храната си и чакаше да свърши.

Могоул седеше по турски на сцената и свиреше на малък кийборд, който издаваше звуци като далечни гъски. Тал започна атонално да извива:

— *Когато вали в небесата,
всички се крият под голям чадър,
пият джин
и дават милостиня*

*на страдалците в ада.
В рая се прегръщат,
безсрамно си спомнят
и приказват какъв късмет имали,
че най-после заприличвали на родителите си.*

Както винаги малко изненадана от гледката на пеещ папагал, публиката слабо изръкопляска и се върна към разговорите си. Табита се опита да не гледа постоянно часовника си, но не успя. „Кога най-после ще свърши? Кога ще си получа парите и ще се махна от тук?“

Врхлетя я вълна от умора и тя се олюля на стола си. Сега на сцената бяха двамата близнаци и едновременно вършеха неприятни неща.

Табита си наля чаша вино и я изпи. Наля си втора. От другата страна на огромна стена от стъкло продължаваше претенциозното представление.

Единственото действително събитие беше появата на Кстаска, която се спусна от покрива на пещерата с летящата си чиния.

За миг си помисли, че съществото ще запее. То не запя. Не направи нищо. Нямаше нужда. В мига, в който лъскавата черна фигура в пъстър костюм се открие на фона на странното сияние, в залата се възцари гробна тишина. Ако не друго, поне това си заслужаваше да се види.

Табита усети, че онзи хипнотичен ужас, който я бе смразил на Ливадата в „Сънят на праведните“, се сгъстява в Пещерата като могъща вълна. После започна реакцията, възбуденото шушукане. „Какво е това? Херувим? Какво прави херувим в човешко кабаре? Какво прави херувим на закрито? Не може да е херувим. Това е машина, марионетка, робот.“

Създанието се спусна под мрачните акорди на кийборда на Могул. То завъртя глава и плъзна рубинения си поглед по малобройната публика. Някой изпищя и бързо сподави вика си. Чашите и вилиците замръзнаха, посетителите зяпаха лицето на бъдещето. Религиозните суеверно запрехвърляха броениците си, останалите затаиха дъх за момент, отвратени, благодарни, че са хора. И се зачудиха още колко време ще останат такива.

Табита също. Повече не можеше да издържа.

Саския се появи на велосипед с едно колело. Могул се изправи. Кийбордът продължи да свири. В ръцете на близнака изневиделица изникна парче тънък черен плат и той го метна над сестра си.

— Това се нарича „Усмивка с една устна“ — съобщи единият от близнаците. Табита не бе сигурна точно кой, нито дали не го е казал кийбордът с техния глас.

Велосипедът изтрака на пода, платът се спусна отгоре му. Саския изчезна. Кстаска също.

Последвалите аплодисменти бяха още по-вяли.

Могул замахна и извади от въздуха ръкавицата на Марко. Тя също свиреше, нещо живо и весело, после от сенките се появи самият Марко.

Табита вече не изпитваше желание да гледа Марко Мец. Тя се унесе.

Изведнъж прозвуча остър крясък, който не можеше да идва нито от ръкавицата, нито от кийборда.

Светлините проблеснаха. Сервитьорите се заковаха на място, после се плъзнаха обратно към кухнята.

Публиката изненадано и ужасено започна да сочи към покрива.

Табита вдигна очи.

Отгоре безшумно се спускаха два черни триъгълни планера.

Вяха ченгетата.

Ужасният звук продължаваше да кънти. На сцената Могул и Марко хвърляха багажа си в куфар. Посетителите се заизправяха, като преобръщаха столовете си и викаха на оттеглилите се работи. Няколко души извадиха оръжия и се втурнаха към изходите.

Табита грабна чантата си и побягна.

24.

БГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 11.07.11

ГОТОВНОСТ

Алис, спомняш ли си, когато на борда имаше еладелдиец?

РАЗБИРА СЕ. КАЗВАШЕ СЕ ГОСПОДИН ТРЕЙ, НАЛИ?

Точно така.

И КАКВО ПРАВЕШЕ?

Пренасяше някакви стари документи.

С ТОВА ЛИ БЯХА ПЪЛНИ ВСИЧКИ ОНЕЗИ ШКАФОВЕ?

Очевидно. Петдесет сиви стоманени кантонерки с по четири чекмеджета, пълни със стари документи.

ОЧЕВИДНО ЛИ? ЗАЩО ОЧЕВИДНО?

Никога не съм поглеждала в тях.

НЕ БЯХТЕ ЛИ ЛЮБОПИТНА КАПИТАНЕ?

Естествено. Дори много. Точно затова.

А, ЯСНО. ТАЙНСТВЕНА ИСТОРИЯ.

Случи се на Земята. Ти беше на космодрума в Бразилия. Аз спях в един евтин крайпътен мотел само на няколко километра оттам. Служителката дойде и похлопа на вратата. Беше пет часа сутринта.

— Капитан Джут? — повика ме тя. — Търсят ви на телефона.

Кое то беше странно, защото никой не знаеше, че съм там. Бях избрала съвсем случаен мотел.

АХА.

Гласът в слушалката говореше с американски акцент. Северноамерикански. Жена. Но спокойно можеше да е и робот.

— Капитан Джут? — попита тя.

— Да.

— Вие ли сте собственик и оператор на бергенски товарен космически кораб, клас „Таласъм“, нула-нула-девет-нула-пет-девет?

Потвърдих. Чудех се какво нарушение съм извършила и колко ще ми струва това.

— Корабът ви свободен ли е в момента? — попита тя.

Окончателно се събудих. Пак потвърдих.

Жената каза: „Отлетете за еди-къде си“, а аз ѝ отговорих да почака, за да взема химикалка.

Беше някаква, студена и ветровита писта наскред пустошта, една от онези равнини, които не можеш да запомниш с нищо.

НАРИЧАТ Я КАНЗАС, КАПИТАНЕ.

Благодаря ти, Алис.

Контролната кула не отговаряше, нямаше дежурен, всъщност нямаше никой друг, освен някакви хлапетици, които се катереха по оградата и ни гледала. Приземих те. Излязох навън и се огледах. Порталът беше заключен. Зачудих се дали някой просто не е решил да ни свие номер. Реших да почакам, за да видя кой ще се появи и ще започне да се смее.

Накрая обаче се появи облак прах, в средата на който се движеха джип и камион. Металически сиви, без обозначения. Спряха

на портала. От джипа слязоха двама. Единият беше човек.

Спомням си го. Казваше се Доминик Уекслър. Беше висок и мършав, със светлоруса коса, подстригана почти нула номер, и с огледални очила. Носеше синьо-сив костюм с толкова остри ръбове, че да режеш хляб с тях, със закопчана догоре синкава риза и кожена вратовръзка. Имаше служебна карта от Военновъздушните сили и ключ за портала.

Другият нямаше лична карта. Не му трябваше. Беше еладелдиец. Козината му беше светлосиня, както понякога синее снегът, и носеше тясна синя риза и сини панталони с крачоли до средата на косматите му крака, Викат им бричове, струва ми се. Лицето му беше обръснато, което означава, че е назначен на действителна служба на Земята.

Лейтенант Уекслър отключи портала и махна на камиона да влезе вътре.

— Готова ли сте за товарене, капитане? — попита той. — Бихме желали да тръгнем колкото може по-скоро. — И се вторачи в хлапетата на оградата, като да бяха шпиони.

— Да тръгнете ли?

— Да, госпожо — потвърди той. — Двамата с господин Трей ще ви придружим на тази мисия.

Обясних му, че това не е обичайната ми практика и той отговори, че разбирали, но материалите им били деликатни. И тогава видях, че стоварват от камиона всички ония кантонерки.

— Какво има в тях? — попитах го аз.

— Документи — отвърна лейтенантът.

— Какви документи?

— Просто документи.

Започнах да се опъвам.

ЗАЩО, КАПИТАНЕ?

Всъщност не зная защо, Алис. Сигурно заради думата „мисия“. Не ми харесва как звучи. Не обичам мисиите. Предполагам, че беше заради това. Но той продължаваше да повтаря, че разбирали и даже си свали очилата. Беше по-млад, отколкото ми се стори отначало, още нямаше трийсет години, не по-възрастен от мен. Очите му бяха

сини, като всичко останало. Трей просто си стоеше през цялото време и ме зяпаше с онези свои бездушни очи, а езикът му висеше навън.

Смилих се. Пуснах ги на борда, изкарах роботите и ги накарах да натоварят кантонерките.

Позволих им да се настанят в двете каюти. Казах им, че не обичам никой да ми се пречка в кабината, докато пилотирам.

— Уекслър — обади се еладелдиецът.

Уекслър изглеждаше неспокоен.

— Няма да ви съобщим местоназначението на полета заради секретността на мисията — колебливо каза той, като поглеждаше към господин Трей. — Един от двама ни ще трябва да получи достъп до корабния ви компютър.

— Тогава сте сбъркали пилота — отвърнах аз.

Той ми съобщи колко са готови да ми платят.

Отговорих му, че като имам предвид специфичния характер на мисията им и деликатността на материалите, един от тях ще може да пътува в кабината като копилот.

— Другият ще трябва да остане в пътническата каюта.

— Уекс-лър — повтори еладелдиецът.

— С удоволствие ще се настаня там, госпожо — кимна лейтенантът.

Казах му да изхвърли нещата от койката.

— Искате ли да дойда и да ви закопчая предпазните ремъци? — попитах го аз.

— Не, благодаря ви, госпожо. Ще се оправя сам.

Докато се пъхне в мрежата на копилотската седалка, Трей се задъха. Усещах острата му миризма на козина.

КАК МИРИШАТ ЕЛАДЕЛДИЙЦИТЕ, КАПИТАНЕ?

Като куче.

МРЪСНИ СЪЗДАНИЯ, КАПИТАНЕ.

Да, Алис.

— Имате ли нужда от нещо? — попитах го аз. — Никога не съм пътувала с еладелдиец.

Не ми отговори. Беше проврял дългите си сини пръсти през мрежата.

— Добре — казах аз. — Е, закъде пътуваме?

Той отвори джоба на брича си и ми подаде запечатана дискета. После си сложи слушалките. Не можех да повярвам. Дори не ме попита може ли, просто се пресегна и си ги сложи, като че ли бяха негови, нагласи ги на ушите си, сякаш го правеше всеки ден.

Остави ме да излятя. Не говореше. Не ми пречеше. Просто седеше до мен и слушаше.

Веднага щом излязохме в орбита и ти продължи да работиш по диска, аз се изправих и отидох при Уекслър. Той се носеше на пет сантиметра над койката. Още не си бе свалил ремъците. Изглеждаше малко блед. Пак си беше сложил слънчевите очила. Потеше се.

— Винаги ли е такъв? — попитах го аз.

— Моля? — учуди се той. Не ме бе разбрал или поне се правеше.

— Добре ли сте? Ако искате, можете да дойдете при нас. — Надявах се, че няма да пожелае.

— О, ще дойда, разбира се — с готовност каза лейтенантът. — Ако може.

Наложих се да му помогна с ремъците. Той се издигна от койката и се блъсна в мен. Изхвърчах през вратата и трябваше да се хвана за задния шлюз, за да се спра. „О, страхотно, новак“, помислих си. Но той започваше да ми харесва.

АХА.

О, Алис, беше толкова мил и безпомощен.

ПОМИСЛИХ СИ, ЧЕ НАВЯРНО ВИ Е НАПОМНИЛ ЗА МАЙКЪЛ КОМАРА.

Изобщо не ми дойде наум. Не, лейтенант Доминик Уекслър беше нежна душа с колосана риза. Майкъл беше от другия тип, дърво до

мозъка на костите си. Беше ужасен. Искане ми се да не ми беше припомняла за него.

МОЖЕТЕ ДА ГО ИЗТРИЕТЕ.

Ние хората не можем, Алис. Не доброволно. Колкото повече се опитваме, толкова по-добре запомняме.

КАКВА ЛОША ПАМЕТ, КАПИТАНЕ.

И аз мисля така, Алис. Наистина.

Лейтенант Доминик Уекслър съвсем бавно излезе от каютата, като се задъхваше и се хващаше за всичко, което му попадне. Постоянно се извиняващо. Полагаше ужасни усилия да остане в изправено положение. Краят на вратовръзката му се извиваше пред носа му. Той го отблъсна надолу и за малко пак да ме събори.

— Дръжте се за халките — посочих му ги аз. Така беше по-добре. Той решително се понесе по коридора, заобиколи ме с треперлива усмивка и се насочи към следващата халка. В същото време се опитваше да движи краката си, вместо да използва ръце и рамене.

Искаше ми се да го попитам защо военновъздушните сили са пратили човек без космически опит.

— Колегата ви не е много словоохотлив — вместо това отбелязах аз.

Уекслър като че ли се разтревожи.

— Вече ви е дал маршрута, нали?

— Да, но това беше всичко.

— Трябва да сме предпазливи, госпожо — поясни лейтенантът. После прескочи следващата халка и изпълни плавно салто със задник нагоре. Спасих го, като го прегърнах през кръста изотзад, закачила стъпало в халката, за да не ме отнесе със себе си. Той се облегна на гърдите ми. Размахваше крака като луд.

— Все още ли искате да сте космонавт? — попитах го аз.

— Моля? — озадачи се Уекслър.

— Нищо.

На двеста клика след Луната срещнахме капелански системен кораб. Еладелдиецът, който през целия път бе седял с ръце, облежнати на бедрата си и зяпаше пулта, сякаш разбираше всичко или си нямаше ни най-малка представа от такива неща, внезапно оживя и дрезгаво забърбори в микрофона. Капеланският кораб беше като...

О, ЗНАЯ КАК ИЗГЛЕЖДАТ, КАПИТАНЕ.

Няма значение, да видим дали ще успея да го опиша.

Имаше форма на два дълги конуса, долепени с върховете си. Беше златист и по цялата му дължина имаше ивици червена, не, яркочервена светлина. Когато се приближихме, видях, че единият от конусите всъщност е по-къс от другия и сякаш е сплескан в основата. Там бяха двигателите: ужасно грамадни, пет на брой. Другата половина също не беше истински конус, защото бе заоблена, като издължена сълза, с изпъкналост, напомняща на яка. От нея стърчаха комуникационни съоръжения, подобни на малки метални дръвчета.

Заобиколихме го и влязохме в орбита около средата му. Когато пресякохме дългата му ос, той като че ли се наклони с опашката нагоре като златна рибка, седемстотинметрова златна рибка, която кълве нещо от дъното на езерце. А ние бяхме като охлювче под корема ѝ. После се приближихме прекалено много, за да можем да виждаме целия кораб и изведнъж той се оказа долу, купища лъскав златист метал, осеян с илюминатори, люкове, сензори и капази.

Еладелдиецът, господин Трей, продължаваше да хрипти и зъзне в микрофона на еладелдийски, очевидно четеше данните, от мониторите и приказваше с някого, когото не можех да чуя с моите слушалки. Не знаех как го правят. Просто ги бяха блокирали. Не знаех къде отиваме, нито как ще кацнем. Усетих само глухо тупване, когато стигнахме до тракторния лъч.

Забелязах, че Уекслър е затаил дъх. Беше се облежал на стената, проврял единия си крак през халката, и втренчено гледаше през илюминатора. Знаех какво казват очите му: че пропадаме с носа надолу към голяма кръгла вдлъбнатина върху златистия кораб, разделена по дължината си от червена цепнатина.

После червената цепнатина стана хоризонтална, огромна, дълга червена галерия и ние се вмъкнахме в нея. Това беше докът. Трей

ме остави да приземя кораба и да угася двигателите.

— Вече можете да дишате, господин Уекслър — казах аз.

Лейтенантът седеше върху купчина боклуци на пода зад мен и с всички сили стискаше халката над себе си.

— Добро кацане, капитане — отвърна той, сякаш често му се случваше да го приземяват зле.

Потупах моя копилот по рамото и го стреснах.

— Чухте ли това, господин Трей? Добре сме се справили.

Той просто ме зяпаше. После погледна навън към техническия екип, който докарваше камиони за товара. Всички бяха еладелдийци. Капеланите винаги използват еладелдийци за такива неща. Даже да остана доволен от весело усмихнатите им лица, Трей не го показва. Той разкопча мрежата и се изправи.

— Фостигнахте топро фреме, капитан Джут — изфъфли еладелдиецът. — Осенявабе фашите услуги.

— Ами парите ми? — попитах аз.

— Лейтенад Уекс-лър ще изфълни таси функсия — отговори той. — А сега, боля, растоварете. — И напусна кораба.

Започнах разтоварването. На скенерите видях, че Трей предава протоколи, подписва документи и прочее.

— Искате ли да слезете? — попитах лейтенанта.

Той поклати глава.

— Не виждам капелани.

— Човек никога не може да ги види — потвърдих аз.

Кантонерките, пълни с деликатни материали, бяха спуснати в каросериите на гравитокамионите. От височината на илюминатора изглеждаха мънички, абсолютно незначителни. През цялото пътуване никой не беше споменал за тях. Уекслър заразтрива бедрата си.

— Какво ще правите сега, капитане? Ще си почивате ли?

— Да, но не тук — отвърнах аз. — Близо сме до станцията Паскал, дотам е малко повече от час. Хубаво място. С вкусна храна. И меки легла.

— Хм, звучи ми привлекателно — неуверено каза той.

— Свършихте ли вече с вашата мисия?

— Да, придружих материала и представителя до това местоназначение. Предполагам, че би трябвало да отбележа часа на пристигане. — Лейтенантът си погледна часовника. — Ясно.

— Ако не бързате да се върнете на Земята, от Паскал на всеки половин час има совалки — небрежно подметнах аз.

— По дяволите, навярно бих могъл да си протегна краката за час-два — ентусиазирано възкликна той.

Пъхнах пръст в мрежата на копилотската седалка и я разтворих. И му се усмихнах с онази моя усмивка.

— Тогава защо не седнете до мен?

МНОГО СТЕ СВЕНЛИВА, КАПИТАНЕ?

Бях любопитна. А и ми доставяше удоволствие усещането за власт, властта да накарам бедното копеле да изпъзни от черупката си. Отидохме в Джантата на Паскал и после в стая, където се любихме на отворени щори под сиянието на Млечния път. От полета по цялото му тяло имаше синини.

После той отпусна глава между гърдите ми.

— За първи път напускаш Земята, нали, Доминик? — попитах го аз.

— Не — отвърна Уекслър. — За четиринайсетия ми рожден ден мама и татко ме пратиха на Луната.

— Аз съм родена на Луната.

— О, наистина ли? — възкликна той.

По-късно ми обясни:

— Не мога да ти кажа, Табита. Не мога да ти кажа, защото самият аз не знам.

— Но момчетата в базата смятат... — подсказах му аз.

Той въздъхна.

— Виж, не знам, така че не мога да ти кажа. Но се носеше слух, просто слух, че материалите са свързани с НЛО.

— НЛО ли? — попитах аз. — Не съм чувала за него.

— Това не е организация — поясни Доминик. — Може да се нарече „феномен“. Историческа аномалия.

НЛО означавало „неидентифициран летящ обект“. Викали им „летящи чинии“.

КАТО ОНАЗИ НА КСТАСКА.

Като онази на Кстаска, само че големи и с разумни същества вътре. Петдесет сиви стоманени кантонерки с по четири чекмеджета, двеста чекмеджета, пълни с документи, писма, снимки, изрезки от вестници и доклади, свързани с хора, които са видели в небето извънземни космически кораби, най-вече преди Малката крачка, поне според слуха на Доминик Уекслър.

Хората вече не виждат такива неща. Или пък всички ги виждат. И сега всички материали са при капеланите.

**ЗАЩО СА НАЕЛИ ВАС, ЗА ДА ИМ ГИ ДАДАТ, ЩОМ СА БИЛИ
ВЪВ ВОЕННОВЪЗДУШНИТЕ СИЛИ?**

Нямам представа. Сигурно са искали да го направят тайно, без да оставят следи. Доминик Уекслър беше единствената отстъпка на еладелдийците, и те не го бяха избрали заради блестящия му интелект. Не му бяха казали абсолютно нищо.

Доминик си тръгна от Паскал със совалка, за да не ни видят заедно. Беше срамежлив като гимназист.

— Е, Табита — каза той, — хм, благодари. Беше страхотно. Ти беше... просто страхотна.

Изглеждаше така, сякаш не знаеше дали да ме целуне, или да ми отдаде чест. Накрая ми стисна ръката. После си сложи огледалните очила, замина за Земята и ме остави в космоса, където се реят летящите чинии.

25.

В Мъркюри Гардън нямаше чак толкова много хора. И въпреки това, когато от покрива се спуснаха онези ченгета, при изходите настана ужасна блъсканица. Планерите им прелетяха толкова близо, че космите на тила на Табита настръхнаха. Тя се хвърли в мелето, като си пробиваше път с лакти и не поглеждаше назад. Бързаше да се върне при кораба си. Ако все още имаше кораб, при който да се върне.

В онези дни почти всички, които посещаваха Изобилие, изпитваха неохота да се срещат с полицията и правеха всичко възможно, за да я избягват. Фактът, че клиентите на Мъркюри Гардън бяха на малко по-високо равнище, означаваше само, че са се справяли по-добре в това отношение. Табита и всички останали, които успяха, се натъпкаха в първия асансьор и се спуснаха надолу.

В кабината избягваха да се гледат в очите, сякаш се надяваха по този начин да станат невидими. Нито бяха ходили в Мъркюри Гардън, нито бяха виждали някой, който да е бил там.

— Не знам какво стана — възбудено заговори млад мъж. Беше много пиян и все още стискаше в ръка бутилка вино. Той се засмя. — Обаче беше по-забавно от оная проклета трупа.

Спътникът му измърмори нещо утвърдително.

„Аз обаче зная какво стана — каза си Табита, притисната зад едра потна жена с палто от тюленова кожа и дрински кобалтов джобен харпун. — Но кой би помислил, че ще действат толкова театрално? Заради никакво си незначително сбиване край Гранд канал, каквито се случват по двайсет пъти на ден, дори никой не беше убит. И само трябваше да отидат при «Алис», нямаше нужда да идват да ме арестуват.

Правят стойки за пред капеланите. Ех, ако онова копеленце не беше съборило скапаното чучело! — Тя изскърца със зъби и впи нокти в дланите си. — Идвам, Алис.“

Но, Господи, къде щяха да избягат?

На Земята ли? Балтазар Плъм бе мъртъв, никой друг нямаше да я скрие. В Пояса?

Каква ирония! Идеалното скривалище щеше да е Титан, там никой никога не ходеше.

Дори нямаше достатъчно пари за гориво.

Беше забелязала паниката на сцената. Марко и неговите приятелчета имаха какво да крият, също като всички останали. Това изобщо не я изненадваше. Но нямаше намерение да се занимава и с техните проблеми.

Всички туристи се изсипаха на хотелското равнище. През френския прозорец на залата Табита видя от отсрещната страна на бездната голям зелен купол, който се извисяваше над нискораслите дървета. Криогенният санаториум, сградата на „Сънят на праведните“.

Покрай пропастта се роеше цял взвод лъскави черни планери.

Мъжът с бутилката възкликна и се втурна към прозореца.

Планерите се спуснаха към вратите на „Сънят на праведните“, увиснаха във въздуха и заподскачаха от течението като костенурки в басейн.

И там ставаше нещо. Тази вечер Изобилие определено заслужаваше репутацията си.

Докато вратите на асансьора се затваряха, Табита зърна ченгета киборги в лъскави черни брони, които скачаха от планерите. Бяха тежковъоръжени. Очевидно управата на „Сънят на праведните“ можеше да си позволи най-доброто, което предлагаше станцията.

Табита Джут продължи надолу към доковете сама. Не бе весела. Беше уплашена и гневна. Струваше ѝ се, че е уплашена и гневна от доста време. Идилията ѝ с Марко Мец сякаш бе преди месеци, късче изчезнало време, гледано през обратния край на телескоп, запечатано в мехур, вече не означаващо нищо.

Асансьорът отново спря. Вратите се отвориха и разкриха преддверие, на чиито стени бяха монтирани червени и сини лампи. Отпред чакаха неколцина души.

Първият носеше широк, маслинозелен костюм с червена престилка, опасана с груб наниз кръгли висулки от кован бронз. Фигурата имаше на лицето си бронзова маска, увенчана с два малки скенера.

Отзад стояха мъже и жени с набедреници. Телата им бяха покрити с плътна зелена боя. В ръцете си стискаха лазерни пушки.

Изглеждаха също толкова стреснати от Табита, колкото и тя от тях. Вождът им повдигна ръка и изръмжа.

— Не, съжалявам — бързо каза Табита и натисна бутона за затваряне на вратите преди да успеят да се вмъкнат вътре.

Спускаше се през непроучени райони на Изобилие. През прозореца се виждаха тъмни форми, които изчезваха във вихреци се сиви мъгли.

Асансьорът се понесе настрани и направи завой. Навън един след друг запрелитаха осветени портали.

Кабината спря и издаде звук като от тежест, плъоснала в кал. Вратите за пореден път се разтвориха. Навън двайсетина перки хаотично тичаха по тунел, който повече приличаше на канал. Те запищяха и се втурнаха към асансьора.

Табита вече бе натиснала бутона.

Окончателно се беше изгубила. Мониторът не можеше да ѝ помогне. Известно време продължи да пътува. Всеки следващ път, щом вратите се разтвореха, за да разкрият поредната поразяваща сцена, все повече се изпълваше с ярост. Видя крилати гущероподобни да летят из дълга пещера, чиито стени бяха надупчени като сив корал и украсени със скъпоценни камъни. При друго спиране надзърна към изоставен коридор, от тавана на който се изливаше пенлива, зловонна вода и се стичаше по дебел килим от лишей и гъби. Веднъж дори зърна открития космос и студените бели звезди. Това не бяха звездите, които познаваше.

После внезапно се озова пред търбуха на огромен кораб, с какъвто никога не бе летяла: „Навахо Скорпион“. Ремонтираха дюзите му, съоръженията около тях, бяха демонтирани и все пак той изглеждаше готов за полет, готов да се понесе в пустотата, навярно тласкан от самата аеродинамичност на конструкцията си.

„Скорпион“-ът лежеше в мрачен док, изграден от материал, напомнящ горена кост. Към него водеха тънки кафяви маркучи. Носеше се приглушен звук от изпомпване на течности. Наоколо не се мяркаше никой.

— Близко сме, Алис, близко сме — промърмори Табита, която от известно време говореше на кораба си. Тя повдигна ръкава си и отново стартира търсещата програма. Ако ченгетата не го бяха откарали или изключили, малкият „Таласъм“ вече трябваше да се обади.

Мониторният екран не показваше нищо друго, освен непонятни сенки. Но червената лампичка в горната му част пулсираше. Вратите на асансьора отново започнаха да се затварят. Табита извика и изскочи навън.

Намираше се в дълбините на доковете. Навсякъде около нея се издигаха тежки машини, безмълвни и замислени или тътнещи толкова мощно, че сякаш зъбите ѝ щяха да опадат. Огромни тръбопроводи бълваха газообразния си товар в гигантски кикотеци се компресори. В сенките се движеха тъмни силуети на работи.

Табита се опита да последва червения импулс на монитора си в този лабиринт от мрачна машинария.

Тъкмо когато си мислеше, че приближава, когато почти успя да настрои миниатюрния екран, така че картината да не бъде замъглявана от всички местни смущения, на пътеката пред нея изникна фигура. Чернокожа жена, много по-висока от Табита, облечена в маслинозелен гащеризон. Главата ѝ бе обръсната на сложна решетка. От скалпа ѝ стърчаха стоманени жакове. Разноцветни жици водеха към пулт, монтиран на далечна колона. Поредната операторка на работи.

— Опитвам се да открия кораба си — каза ѝ Табита.

Навярно щеше да е по-добре да не я пита за посоката или поне да е в състояние да ѝ обясни къде иска да иде. Табита обаче нямаше представа кой е номерът на дока ѝ. Пък и изобщо не беше забелязала, че доковете на Изобилие имат номера.

Операторката отдавна не бе виждала човешко същество. Дотолкова се беше сраснала със своето кътче от мрежата, че изобщо не успя да впише тази неочаквана и непонятна натрапничка в познавателната си схема. Тя изпъшка и размаха атрофиралите си ръце във въздуха. От носа ѝ потече прозрачна течност и закапа по опърлената настилка. На слабата светлина на радиевите лампи и протонните бани чернокожата приличаше на адско изчадие, прокълнато да страда и да полудее от особено жестоко кибернетично мъчение.

Каквото всъщност и беше.

Като вещица, призоваваща посестримите си, тя бързо събра своите работи и ги накара да обградят непознатата.

Табита се втурна да бяга.

В далечината чу, че роботите тътнат след нея.

Отчаяна, тя се затича покрай метален парапет. Когато стигна до средата, приклепна и скочи в бездната.

И падна.

Приземи се с тежко тупване върху бавно тътрещ се конвейер сред парчета разтопен и втвърден на буци метал. Като застана на едно коляно и бясно размахва ръце, Табита успя да запази равновесието и чантата си. После погледна нагоре.

По перилата над нея светеха малките червени лампички на роботите.

Отново провери монитора си. Конвейерът бавно, но сигурно я отнасяше в погрешната посока.

Тя скочи от лентата. Токът ѝ се закачи, за ръба и глезенът ѝ болезнено се изви. Остана просната върху голия цимент, задъхана и стенеща от болка.

Нисък звук от затваряне на стоманени челюсти и скърцане на пресован метал ѝ подсказа, че се е измъкнала на косъм.

Табита седна и заразтрива крака си. После погледна монитора. За нейна изненада екранът внезапно се проясни и за миг ѝ показва съвършено чиста картина на „Алис Лидъл“ с все още отворен трюм и разпънати кранове. Управляваха ги Марко Мец и Могул Зодиак. Товареха на кораба багаж от разхвърляна купчина.

Имаше ужасно много багаж.

Крановете го издигаха в трюма.

После образът заподскача и се стопи.

Табита извика, изправи се и едва отново не падна, когато изкълченият ѝ глезен отказа да издържи тежестта ѝ.

В този момент покрай главата ѝ профуча нещо яркозелено, което лъщеше в задимения мрак.

— Последвай ме! Последвай ме! Последвай ме! — изпя нещото.

Като куцаше и се облягаше на тръбопроводите, Табита продължи до следващия ъгъл, където спря за миг на един крак и заразтрива пулсиращия си глезен.

Папагалът бе кацнал върху капака на висока машина и издаваше звук, който съвсем точно имитираше отварящия се покрив на трюма на „Алис“.

Табита си спомни как извънземното ги беше извело от пещерите, когато най-после успя да спре таксито.

— Продължавай! — извика му тя. Стъпките ѝ закънтяха по стъпалата на спирално стълбище, издигащо се между редици безмълвни, пусти кораби: „Василий-Свенсгаард Дромедари“, фраймахерски „Игъл“, „Минимъм Куарклет“, представата на някой тлъст инфократ за статусен символ. Тал летеше над главата ѝ сред черното желязо и измазаните със сажди корпуси.

— Срити ойгенвелд! — изкряска той. Гласът му отекна в шахтата. После птицата изчезна.

Табита знаеше, че е високо над дъното на доковете. Балансираше върху стоманена решетка, която представляваше част от вита шахта без стени. Отгоре, вляво от нея нещо голямо бързо започна да се спуска по шахтата.

Отчаяно заопипва в сенките отстрани и грабна първото, което ѝ попадна под ръка. То ѝ се изплъзна и Табита изгуби равновесие. Чантата ѝ се свлече от рамото и я удари по бедрото. Тя се претърколи на пода в мрака.

Асансьорната кабина изтътна на сантиметри от краката ѝ, докато се измъкваше през плъзгащата се врата в сумрачен хангар.

Табита извика и погледна нагоре.

Над нея се извисяваше бергенски „Таласъм“.

„Алис Лидъл“.

26.

Задъхана, Табита скочи на крака и се облегна на стената до асансьора.

— Табита! — радостно възкликна Могоул Зодиак, сякаш я посрещаше на вечерно парти.

Марко Мец се втурна към нея с широко разперени ръце.

— Табита, слава Богу, че си невредима!

Бяха натоварили целия багаж и крановете бяха прибрани. Вратите на трюма все още бяха отворени. Тал бе кацнал на една от тях и весело ѝ подсвирна.

— Радвам се, че се чувствате като у дома си — извика Табита, избягна прегръдката на Марко и енергично закуцука към кораба си. — Много сте сръчни с машините, а? — Спомни си колко внимателно бе наблюдавал всичко, когато му показваше трюма. — С моите машини!

— Добре де, нали знаеш, човек се учи.

— Забелязала съм. — Тя набра командата на монитора си, за да отвори предния ляв шлюз.

— Всъщност, с повечето неща се справи Саския.

— Какво?

Табита погледна към слабата тъмна фигура в синя пижама. Беше взела Саския за Могоул. Близначката си бе обръснала мустачките.

Саския с престорена скромност наведе глава и дяволито надникна към Табита изпод извитите си вежди. Тя разпери ръце в безпомощен жест, точна имитация на позата на Марко. Между дланите ѝ за миг проблесна пъстър звезден прах и изчезна.

— Тогава ми помогни с това нещо — мрачно каза Табита. — Не мога да вляза. — Тя натискаше бутоните, но без резултат.

— Естествено, Табита, тя ще го направи. — Марко се приближи и енергично замахна с ръка на акробатката.

Табита удари с юмрук по корпуса. Звукът отекна в хангар.

— Това са ченгетата — извика тя. — Вече са го заключили.

— Изобщо не са се мяркали насам — отвърна Марко. — Успяхме да им избягаме, изпълнихме им фокуса с изчезването и...

Табита се облегна на кораба и се втренчи в него.

— Ченгетата тук са кръгли нули — продължаваше да бърбри той.
— Виждаш ли, те са просто подвижни машини без инициатива...
Хайде, Саския, отвори тая врата... Само железария и нищо повече.
Това тук — почука се по черепа Марко, — е мозък. Хайде, Саския,
отвори ли я?

— Те не са преследвали мен — каза Табита. — Преследвали са
вас, копелета гадни. Какво всъщност си направил в оная криогенна
гробница? Какво имаше на касетата, Марко?

Той се ухили, без да среща погледа ѝ.

— Eine kleine Nahtmusik — отвърна Марко. — Много секси. —
Стрелна я с очи и комично повдигна вежди.

Табита се метна към гърлото му.

Музикантът ловко отстъпи встрани.

— Взех ги, Табита! — извика той. — Взех парите!

Той извади от джоба си кредитен чип и възбудено го размаха във
въздуха.

Тя посегна да го вземе.

В ръката му нямаше нищо.

Вниманието ѝ привлече силен шум.

Беше асансьорът. Вратите му се разтвориха.

От кабината изскочиха Кстаска и Могул.

Носеха още багаж. Летящата чиния на Кстаска пъхтеше под
огромния товар от електронно оборудване, Могул залиташе, понесъл
на гръб дълъг сребристосив цилиндър.

В асансьора нямаше никой друг, но двамата бързаха, сякаш ги
гонят.

Гонеха ги.

Дребни космати бели фигури в мръсни гащеризони наскочаха от
покрива на кабината и се запровираха през вратите.

— Чииииии! — пищяха те. — Чииииииии!

Перките бяха пристигнали.

Този път бяха ужасно много. Те се втурнаха напред, докато
Могул правеше невероятен скок към опашката на „Алис“. Някои
държаха в лапите си парчета маркуч. Други носеха вериги. Мнозина
имаха оръжия.

Кстаска наклони летящата си чиния и се спусна през отворения покрив на кораба.

Марко се отдръпна от Табита и изтича да помогне на Могоул, като се покатери върху дясното крило и подхвана долния край на цилиндъра.

Отекнаха изстрели.

— Господи! — ахна той, скочи от крилото и се претърколи в трюма.

Могоул и неговият цилиндър светкавично го последваха. Отвътре се разнесе приглушено тракане.

— Саския! — извика Табита.

Захапала шперц между зъбите си, близначката погледна надолу към нея и двусмислено сви рамене. После изящно почука на вратата, сякаш в определена последователност. Не се случи нищо.

Перките напредваха и размахваха маркучите си. На Табита ѝ примая. Тя скочи върху стъпалото пред шлюза, като стискаше чантата си и риташе с крака. Извика на Саския и я попита дали няма още от онези удобни огнени топки.

Не получи отговор.

Погледна нагоре и видя, че краката на близначката изчезват в кораба.

Дребните извънземни се рояха в хангара отдолу. Един от тях насочи към нея цевта на пистолет, дълъг колкото собственото му тяло. Беше млад перк с флуоресцентен надпис на шапката. Табита го прочете: „МАЙМУНСКО ЛАЙНО 607“.

Тя затвори очи.

Разнесе се разтърсващ взрив.

Табита отвори очи. Установи, че все още е жива. Хангарът бе пълен с дим и прах. Сред всевъзможни останки и шрапнели във въздуха се носеха перкски тела.

Някой беше пробил дупка в стената.

И сега влизаше вътре през нея.

Бяха ченгетата.

Последва шум като от рояк механични стършели и вулкан от розова светлина.

Табита извика. Тя се притисна към корпуса на „Алис“ и се опита да стане двуизмерна. Парчета твърда радиация цепеха въздуха и той

светкавично се нажежаваше.

Перките с веригите и маркучите бяха наскочили по кърмата на кораба и пълзяха в дюзите. Онези с пистолетите се бяха скрили под шасито.

Ченгетата им крещяха. Ослепителна мълния улучи „Алис“ и с цвъртене се плъзна по корпуса, оставяйки широка черна следа и мирис на горещ метал.

— Ако повредите кораба ми... — извика Табита на всички наоколо, но дори самата тя не чу следващите си думи, защото се разнесе мощен грохот.

Като пицяха от ужас, перките наскочаха на земята и си плюха на петите. Въоръжените им събратя останаха отдолу, отвърщаха на огъня и ръмжаха към кораба над тях.

„Алис“ завибрира.

Грохотът продължаваше, придружен от висок вой.

Ченгетата престанаха да стрелят. Циклопските им очи бясно си разменяха сигнали.

Табита надзърна иззад носа и видя, че са обкръжени. В доковете извън хангара безшумно кръжеше взвод черни планери. Някои от полицаите се бяха промъкнали покрай стените и се опитваха да се приближат към тях.

Към грохота и воя внезапно се присъедини звук като от изригване на пара. Подът на хангара под дюзите беше нажежен до червено, червено като очите на Кстаска. Отдолу бълваше дим, който обгръщаше въоръжените перки и се стелеше наоколо.

„Алис Лидъл“ се раздвижи.

Табита се вкопчи в дръжката на шлюза и заудря по вратата. Долу един от перките изскочи на открито и стреля по нея. Лазерна мълния улучи корпуса до ръката ѝ и опърли станиоловия ѝ ръкав.

— Това е моят кораб, копелета гадни! — яростно изкрещя тя.

Ревът ставаше все по-висок. Нова мълния разцепи дима и опърли бузата ѝ.

Корабът се разтърсваше. Все още свързан със сервизните маркучи и кабели, „Алис Лидъл“ се заиздига нагоре.

Табита приклепна и проточи шия да извика към кабината. Могул чукаше по илюминатора и театрално ѝ жестикулираше през стъклото.

Нещо я удари по гърба.

Единият ѝ крак се изплъзна от стъпалото. Тя хвърли поглед зад себе си.

Дългото рамо на товарния кран се спускаше надолу към нея. Огромната му щипка заплашително щракаше над главата ѝ.

Табита освободи едната си ръка и се опита да се хване за щипката.

Беше прекалено високо.

Отново се вкопчи в дръжката на вратата и отчаяно закрещя.

Розова мълния улучи крана и отгоре се посипаха искри. Щипката се разтърси и се Наклони към нея.

Табита се наведе настрани и я докопа. Тя се сви като живо същество. Нов изстрел разклати крана и сервомеханизмът протестиращо заскърца.

Кранът се задвижи и започна да я издига.

Краката ѝ се откъснаха от стъпалото. Стиснала щипката с две ръце, Табита праметна единия си крак през металния зъбец.

Докато се спускаше в трюма, видя Тал, който припряно кълвеше бутоните на контролното табло. Вътре беше подреден багажът на „Контрабандистите“.

Могул Зодиак ѝ се усмихваше от прага на кабината. Беше с мустаците на Саския и притискаше сестра си в яростна прегръдка. Над главите им Табита зърна пилотската седалка. В мрежата седеше Кстаска, включила опашката си в пулта.

Марко протягаше ръце да ѝ помогне.

— Халките! — извика Табита.

Той проследи с поглед насочения ѝ показалец, сбърчи вежди, сви колене и скочи зад нея.

— Не! — изкрещя тя, но него вече го нямаше.

Марко се отблъсна от крана и се, приземи върху покрива на трюма.

Видя го да се просва върху корпуса и да пълзи към маркучите, които задържаха баржата към хангара. Ченгетата отново започнаха да стрелят. Покрай краката му прелитаха мълнии.

После Табита се спусна на пода в трюма и вече не можеше да го вижда.

Тал полетя към нея и весело запя. Ревът на двигателите го заглушаваше.

Тя се изплъзна от щипката и тромаво се приземи върху наклонения под.

— Млъквай! — извика на папала Табита и се хвърли към кабината.

Без да обръща внимание на Кстаска, тя се пхна в мрежата на копилотската седалка и плъзна очи по екраните. Видя вкопчения под шасито Марко, който протягаше ръка, за да освободи последния маркуч.

След миг Тал затвори покрива. Трюмът беше изолиран.

С ужасяващо стържене „Алис“, обърса горния ръб на хангара. Корабът се блъсна в релсите на товарния елеватор и ги изкриви.

— Давай, Алис!

Претоварени от мощните прожектори, мониторите на носа побеляха. „Алис“ се измъкна на открито в пещерата на доковете. Долу бясно сновяха камиони и роботи, хора и машини се щураха назад-напред. На километри пред тях бяха изходът от станцията и тъмата на безкрайната нощ. Ако човек се вгледаше внимателно, можеше да различи звездите, трептящи през атмосферната обвивка на Изобилие.

Отзад ги преследваха черните полицейски планери и използваха някакво ново оръжие, напомнящо на синя примка от светлина между антените им.

Табита избягна блестящия клуп и отвори предния десен шлюз.

Марко Мец се претърколи вътре. Парчета метал заваляха покрай него по главите на ченгетата. Носът му кървеше, модерното му яке весело димеше.

— Лети! — извика Табита.

Кстаска тежко кимна с невероятната си глава и те полетяха.

ЧАСТ ТРЕТА
МНОГОБРОЙНИТЕ ЛИЦА НА ИСТИНАТА

27.

БГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 19.07.07

ГОТОВНОСТ

Здравей, Алис.

ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ. ПРИКАЗКА ЛИ СТЕ ДОШЛИ ДА МИ
РАЗКАЖЕТЕ?

Струва ми се, че ти би трябвало да ми разкажеш приказка. В
края на краищата, аз се нуждая от успокояване.

САМАТА АЗ НЕ КИПЯ ОТ ЕНЕРГИЯ.

Не говори така, Алис.

НО Е ВЯРНО.

Заради осевия ключ, нали?

ВЕРОЯТНОСТ ЗА ПОВРЕДА 89,09%.

О, Господи.

НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ НЯМА ДА МЕ КАРАТЕ ДА ВЪРША НЕЩО
ИЗТОЩИТЕЛНО, ТОВА Е ВСИЧКО.

Ще те ремонтираме в Пояса. Ще успееш ли да стигнеш до Церера?

КОГА НЕ СЪМ ОПРАВДАВАЛА ДОВЕРИЕТО ВИ, КАПИТАНЕ?

Честно казано, не си спомням да се е случвало.

ДАНО НЕ ВИ ОСТАНАТ САМО СПОМЕНИТЕ.

О, Господи. О, Господи. Виж, дръж се, Алис, ще поговоря с Кстаска. Тя смята, че може да помогне. Изглежда разбира от Таласъми. Чуваш ли? Алис?

РАЗБИРА СЕ, ВЪЗМОЖНО Е ДА СЕ ТРЕВОЖИМ НАПРАЗНО.

Възможно ли е?

НЕ Е СЪВСЕМ НЕВЕРОЯТНО.

Горе-долу 10,91%, а?

ДО СТОТНИТЕ, ДА.

Ще попитам Кстаска. Ще я попитам веднага, щом вляза. Междувременно мога ли да направя нещо друго?

ДА МИ РАЗКАЖЕТЕ НЕЩО.

Наистина ли?

ТОВА ЩЕ МЕ ПОРАЗСЕЕ.

Хм. Разказвала ли съм ти за капитан Франк?

КОЙ Е ТОЙ?

Алтецианин.

ФРАНК НЕ Е АЛТЕЦИАНСКО ИМЕ, НАЛИ?

Той си имаше и алтецианско име, но не мога да ти кажа какво. Дори не съм в състояние да го произнеса. Не, не зная защо се наричаше Франк. Предполагам, че е попаднал на това име по време на полетите си и му е харесало. Знаеш ги какви са алтецианите.

КАК СЕ ЗАПОЗНАХТЕ С НЕГО?

Срещнахме се на Фобос. В един бар. Не беше място, където с удоволствие бих прекарала вечерта. Пък и бездруго не трябваше да съм на Фобос. Пристигнах със совалка, която връщаше туристи в космически шок от неразумна ваканция в Пояса.

ТОВА ПЪРВИЯТ ВИ КОСМИЧЕСКИ ПОЛЕТ ЛИ БЕШЕ?

О, не. Още не бях пилот. Дори не можех да пилотирам. Бях стюардеса. Работех на скоков кораб на Версай, но не ни даваха почивни дни. Фобос беше първата ми възможност и аз се възползвах от нея. Не можех да понасям тази работа. Не заради повръщането и постоянните оплаквания на пасажерите — трябваше да слушам колко жестоки били силите за сигурност, за купола, който се срутил, а защото знаех, че след няколко месеца всички те ще се хвалят с преживяванията си в Дълъг живот и Ню Торонто и ще показват на съседите записите си.

Озовах се на чужда луна, без работа, без образование, опит и пари. Имах само нарушен договор и полицейско досие. И номера, който помощник-капитанът на совалката беше написал на гърба на ръкавицата ми, само че телефонът изключваше всеки път, щом се опитвах да го набера. Та така. Трябваше да измисля нещо, преди някой еладелдийски чиновник да забележи, че тегля кредит на място, където официално не съществувах и да реши да навре синия си нос в тая работа. Не знаех какво да правя. Бях хлапе, не знаех нищо. Накрая започнах да скитам по задните улички, да зяпам хората, да се

опитвам да предугада желанията им, за да открия някой, който да ме измъкне от Фобос, ако съм познала.

После реших, че спокойно мога да го правя и без да обикалям. Намерих заведение, на входа на което нямаше надпис „Забранено за космонавти“, и влязох.

Всички посетители ме изгледаха, после престанаха да ми обръщат внимание. Не можеше да се каже, че бе пълно с перспективи за полезни познанства. Неколцина превъртели инженери, които си приказваха сами и драскаха по подложките на бирата си. Самотен трант и двама търговци на хелий, които се оплакваха един на друг от импортните ограничения. Но вече ми беше писнало. Нямах намерение да се върна на улицата.

Седнах на бара, поръчах пиене за бармана, което си беше инвестиция, и едно за себе си.

Във въздуха зад него имаше холобалон. В момента показваше жена и мъж в лъскави дрехи, които се плискаха с боя, докато голи младежи маниакално ги аплодираха. Звукът беше изключен.

Отпих от чашата си.

— Спокойна вечер — казах аз.

Барманът — дебелак от Бангладеш с удивително чене и месести клепачи — изсумтя. Като че ли не беше много добре запознат с изкуството на разговора, но аз го бях почерпила, така че беше готов да паркира тлъстото си тяло пред мен, докато бършеше плота с почернял парцал. Приличаше на отегчен хипопотам, загледан в човек, който току-що му е дал риба.

— Предполагам, не познаваш никой, който би могъл да ме свали до долу — подхвърлих аз.

Барманът се замисли. Е, поне изглеждаше, че мисли. Ъгълчетата на очите му потръпваха.

— До Скиапарели ли? — попита той.

— Аха — отвърнах аз.

— Има совалки.

— Нямам пари — поясних аз.

— Значи искаш да пътуваш безплатно — кимна дълбокомислено дебелакът, сякаш това само потвърждаваше мнението му, че съм мърла и не струвам нищо. В този бар всички бяха такива.

— Мога да си отработя пътя — прибавих.

Той се завъртя настрани и се обърна към дребен мъж с белези от мозъчни импланти и косми в ушите, който седеше малко по-нататък на бара.

— Има колкото щеш работа — с бърз, възбуден глас заговори мъжът и погледна към мен: — Може да работи като сервитьорка, операторка, чиновничка, диспечерка, довършителка, усилителка, агентка, помощничка, асистентка, умалителка, зидарка, мениджърка на микросистеми за синапсен интерфейс, готвачка... Тя с какво се занимава, а? Какво може да прави?

— Не искам работа тук — поклатих глава аз.

Нито един от двамата им не отговори. Просто ме зяпаха.

— Току-що се връщам от Пояса — поясних, с надеждата да прозвучи като че ли това е нещо обичайно за мен, нещо, което съм вършила толкова често, че ми е писнало и затова се нуждая от разнообразие.

Те се замислиха. Не казаха нищо.

— Разбирам от космически кораби — допълних.

Те го приеха. Не отвърнаха. Чакаха да продължа.

— Справям се с много неща — заявих аз. Започвах да се дразня.

Барманът запремигва.

— С много неща значи, а? — внезапно попита мъжът с белезите. — С много неща. С микробиологични проучвания при виден ксеногенетик. С пране на бельо. С превод на еладелдийски.

— Трябва ѝ капитан Франк — каза барманът. Изгълта пиенето си и се отдалечи към отсрещния край на бара. Виждах, че инвестицията ми е отишла напразно. Или пък че се е изплатила.

На влизане не бях забелязала алтецианина. Той седеше сам в едно от сепаретата в сенките и единственото, което можех да видя от него, беше нещо като купчина мръсна бяла козина с капитанска шапка и блейзър.

— Капитан Франк! — извика дребният. — Една госпожица иска да се запознае с теб. Исква да те почерпи.

Той ми намигна.

Разбрах, че ме поднасят. Да молиш алтецианин да те откара безплатно?

— Няма нищо — извиках му аз. — Не си прави труда.

Той си направи труда. Вече се приближаваше към бара.

„Е — помислих си, — нека дойде, и без това тая вечер съм я отписала.“ Отново погледнах към холобалона. Показваха лекар, който караше пациента да се изплезе.

Усетих миризма на стара мухлясала черга, Капитан Франк тронаво се покатери на две от столчетата между мен и мъжа с белезите и се настани отгоре им. Късите му дебели крака стърчаха пред него. Стъпалата му бяха като на гигантска птица, с по три дълги, люспести червени пръста, тъпи, без нокти, два отпред и един отзад. Те внезапно се свиха, сякаш беше забелязал, че го гледам.

Извърнах очи и ги вдигнах към лицето му.

Дотогава никога не бях виждала алтецианин отблизо. Имаше дълга муцуна като на тюлен, полускрита под гъста козина. Голямата му влажна уста зееше отворена в постоянно удивление. От двете страни на муцуната бяха разположени кръгли черни очи, изцъклени и големи колкото грейпфрут. Краищата им изглеждаха раздразнени, много влажни и зачервени. Човек не можеше да разбере нищо от тези очи.

Носеше тъмносиня шапка с козирка. Беше човешка и нямах представа как я е закрепил върху невероятно грамадната си глава. Старият му блейзър беше мръсен и мазен. Джобовите му бяха издути.

— Млада госпожице, това е капитан Франк — представи се дребният. — Капитан Франк, това е младата госпожица... как ти беше името, мила?

Капитанът беше задъхан от катеренето по столчетата. А и алтецианите винаги си дишат така.

НЕ МОГАТ ДА СВИКНАТ С ВАШАТА АТМОСФЕРА.

Обаче никога не си го признават.

— Не мога да ви почерпя, капитан Франк — признах аз. — Пред фалит съм.

— Младата госпожица се интересува как да стигне до Скиапарели — каза дребният.

Алтецианинът се завъртя и погледна към него. От големия лилав отвор на ухото му видях да изпъзвява кърлеж.

— Нямам пари — повторих, в случай че не ме е разбрал.

Той ме беше разбрал. Пресегна се през бара. Ръката му беше три пъти по-дълга от краката. Имаше огромна лапа с три люспести червени пръста с формата на горната половина на папагалски клюн. Мазният син ръкав му беше прекалено къс.

Капитан Франк даде знак на бармана. После с надежда започна да рови в пепелника.

Барманът се приближи и презрително погледна към алтецианина. Погледна презрително и към мен. Изглежда изобщо презираше всички, които посещават бара му или минават наоколо, пък и навсякъде другаде. Той взе пепелника и театрално започна да го бърше с парцала си.

Алтецианинът ми заговори.

— Длаете лнцо? — попита той.

Не мога да имитирам гласа му.

СТРУВА МИ СЕ, ЧЕ ГО ПРАВИТЕ МНОГО УСПЕШНО.

Да, и на мен така ми се стори. Не. Както и да е, не мога. Ще се наложи да си го представяш.

Отговорих му, че искам бира.

— Хахва вра? — попита капитанът.

— Която е най-близо.

Явно барманът най-много от всичко презираше глупави млади жени, които позволяват на пияни стари алтециани да ги черпят. Не ми пукаше. Капитан Франк очевидно нямаше да пътува заникъде, но можеше да познава някой, чийто брат работи при човек, който пътува. А и да не познаваше, поне щях да пия безплатно. Помисли си за това, Алис.

Има хора, които ще ти кажат, че безплатно пиене няма. Повечето алтециани смятат така. Повечето алтециани вярват, че вселената е създадена от гигантски омари. По-точно, от богове, приличащи на гигантски омари и идващи от друго измерение. Разбираш ли, те не ги боготворят, просто много, много ги почитат.

КАПИТАН ФРАНК ЛИ ВИ ГО КАЗА?

Не веднага.

АХА.

Не се дръж така.

Първо ми каза:

— Ти от Земя; — Гласът му тътнеше, като че ли идваше от някаква гробница.

— Не — отвърнах аз.

— От Луна — отново опита той.

— Точно така — отегчено кимнах аз. Знаех какво ще последва.

— Фсе дякой дрябва да е от Луна.

Погледнах го.

— Капитан Франк — намеси се мъжът с белезите — е космически боклукчия. Победител на ентропията. Обикаля с кораба си „Тлъста уста“ помийните ями на пустошта. И открива забравени съкровища. Повредени сателити. Стари мебели. Мутирали алеи, които приличат на замразена слуз. Едва мъждукащи горивни пръчки. Старо стъкло. Сребърните скелети на изкормени хладилници. А младата госпожица от Луната — продължи дребният, — се опитва да се махне от Фобос, капитан Франк.

Алтецианинът издаде странен звук, нещо средно между вой и прозявка. После пак заговори:

— Затънтено място. — Съгласните му създаваха страшни проблеми, но наистина го каза.

Това ме порази. И в крайна сметка следващото черпене беше от мен. Заприказвахме се. Капитан Франк си седеше на двете столчета, смърдеше като гореца мокра овца, пиеше джин и пропускаше всичко, което му говорех, покрай ушите си. Не зная защо, но фактът, че почти не ми отговаряше, ме караше все повече да приказвам. Мисля, че накрая успях да му разкажа всичко: за Луната, Анджи, Честност 2, обиколката из Пояса — всичко.

В замяна ми обясни какво му е лошото на моя вид.

— Дямате смоуфашение — заяви той. — Де сте дезафисими.

И това от алтецианин!

После замълча и се задъха. От отворената му уста се точеха слюнки. Тогавя разбрах една от причините да е толкова мълчалив. Просто нямаше достатъчно дъх, за да говори.

Поприказвах с него още известно време. Свикнах с лапите му, с черния му език, с мъничките му зъби. Свикнах с отворителната му миризма. Все едно да говориш с някой стар пияница в кръчма на Грация или Сантяго. Холобалонът беше угаснал. Барманът седеше в празно сепаре пред бутилка сладко зелено вино. Всъщност повечето сепарета бяха празни. Не бях забелязала, че клиентите един по един са престанали да се тровят и са си отишли.

После се появи ченгетата.

Капитан Франк измърмори нещо на алтециански. Звучеше агресивно и грубо. Мъжът с белезите се ухили, вдигна яката на палтото си и се изниза навън. Пияният барман се озърна. Изглеждаше болнав. Само последният от инженерите беше доволен, открил някой, още по-влюбен в информацията от него, забравил къде се намира и какво прави тук. Инженерите са си такива.

Изпълни ме хлад. Ченгетата имаха устройство за проверка на личните карти.

ВИЕ СТЕ ИМАЛИ ЛИЧНА КАРТА, НАЛИ, КАПИТАНЕ?

О, имах, разбира се, но нямаше да мине. Това беше истинската ми карта. Щяха да ме приберат.

Първо дойдоха при капитан Франк. Трябваше му цяла вечност, за да намери картата си. Започнах да си мисля, че е скитник, че всичко, което мъжът с белезите каза за него, е измислица. Започнах да си мисля, че двамата с „капитана“ може да се озовем в една килия за през нощта и се надявах, че няма да настоява да ме стопли. Но не, той си имаше документи, при това бяха в ред.

Пред очите ми моят нов приятел се превърна просто в обикновен гражданин. Горещият дъх на еладелдиеца опари тила ми. Ченгетата бяха еладелдийци. Казах ли го вече?

— Госфोजице — обърна се към мен лейтенантът.

Разтворих си якето и затършувах из вътрешния си джоб.

И толкова. Не можех да направя нищо друго.

— Тя рботи фри бен — без да вдига очи от джина си, изтътна капитан Франк.

Разбрах, че изобщо не е пиян.

Полицайте го изгледаха с подозрение.

— Фаша слушителка ли е?

Той едва-едва кимна, като че ли му бе абсолютно безразлично дали му вярват.

Може и наистина да беше така.

Провериха картата ми. Тихо обсъдиха помежду си факта, че съм назначена на совалка, която вече е заминала, както и присъдата ми на Честност 2. Не успяха да открият данни, че чиракувам при вехтошар.

Капитан Франк мрачно се завърти към тях.

— Доку-що я даздачих — обясни той — Бидибална зафлата, сест бесеца изфитаделед срок.

Това не бе обичайно, но вече ставаше късно, пък и знаеха, че няма да им достави никакво удоволствие да се разправят с алтецианин. Почти изпаднах в делириум от облекчение, когато ги видях да въвеждат данните в картата ми.

— Блестящо изпълнение — след като си заминаха, му казах аз и се потупах по гърба, изпълнена с пиянски приятелски чувства. — Много съм ти признателна. Наистина. Дай да те черпя още едно.

— Дяма фреме — отвърна той.

— Затварят ли? Вече?

Капитан Франк присви късозгледите си очи към мен.

— Чака ди рафота — заяви той и с тежко тупване скочи от столчето си.

— Нас ли?

Но алтецианинът се беше запътил към вратата.

Така постъпих на „Тлъста уста“. И в продължение на шест месеца обикалях боклукчийските орбити.

НЕ ЗВУЧИ МНОГО ПРИЯТНО.

И не беше.

ВЪПРЕКИ ТОВА, ТОЙ Е ПОСТЪПИЛ МНОГО МИЛО, НАЛИ?

Мило ли, Алис? Не зная. Просто ме прибра като поредния човешки боклук.

О, КАПИТАНЕ!

28.

„Алис Лидъл“ беше в стихията си.

За разлика от ченгетата. Колкото и лъскави и внушителни да изглеждаха, планерите не бяха пригодени да се отдалечават много от атмосферната обвивка на Изобилие. Когато станцията започна да се смалява до познатата коруба на костенурка зад тях, Табита видя на скенерите на кърмата, че триъгълните хвърчила примирено изостават и синята светлинна примка между антените им угасва. По радиостанцията виеха тревоги, предупреждения, взаимни обвинения и призови, но „Алис“ неумолимо напредваше към безбрежните космически морета.

Колко романтично звучи. Навремето бе всичко друго, но не и романтично, разбира се. Очарованието, което има за мен, за всеки от нас споменът за малкия „Таласъм“ от онези дни, е само носталгия. Макар че искрено обичаше баржата си, дори Табита никога не допускаше грешката да я смята за особена в каквото и да е отношение. Мисълта, че някой ден някой ще опише историята на „Алис Лидъл“, би накарала мнозина пилоти да се усмихнат, включително самата Табита Джут.

При нормална гравитация Таласъмите изглеждаха тежки и тромави. На пръв поглед много от тях като че ли никога не биха могли да се издигнат цели от земята. Естествено, обикновено това не се дължеше толкова на конструкцията им. Тези машини са толкова здрави, че хората ги използват, докато не започнат да се разпадат, а понякога и след това. Няма да споменавам имена.

В космоса обаче „Алис“ изглеждаше съвсем различна. В космоса незабавно преставаше да е тромава. Превръщаше се в компактен, стабилен малък кораб.

С известна предпазливост бих отбелязала сходството между дъщерите и синовете на серафимите и Кстаска. Тъй като са безноги, при най-слабата гравитация те се нуждаят от постоянна опора, когато легнат, не могат да се изправят. Плешиви и голи в прозрачните си костюми, те изглеждат ужасно уязвими. И все пак в космоса са

същински делфини. През призматичните полета на защитната им обвивка кожата им отразява всички небесни съзвездия. Когато плуват из космоса, звездните лъчи се плъзгат по гърба им като вода.

Подобно на повечето хора, Табита Джут вярваше, че ако капеланите не вдигнат бариерата, която са поставили около слънчевата система, някой ден херувимите ще се опълчат срещу им. Всъщност някой предполагаха, че капеланите тъкмо това и чакат, също както бяха пратили брат Амброуз на Луната да чака Армстронг и Олдрик. Капеланите очакваха човешка инициатива.

Отново подобно на повечето хора, Табита Джут не беше сигурна дали херувимите все още са хора.

Самите херувими не хранеха никакви съмнения, че не са. Тяхната анатомия далеч надхвърляше резултатите от генните проучвания дори в най-скъпите биолоборатории. Те не страдаха от физическите ограничения, които човечеството носеше със себе си от свят на свят, или ако страдаха, съвсем скоро щяха да ги преодолеят, може би само след още едно поколение. Бяха наследили това убеждение от серафимите, които ги бяха създали и го бяха вписали в клетъчната им плазма.

Изглежда Кстаска представляваше изключение от вида си. Нашият разказ не съобщава къде я е открила Хана Су, но при каквито и обстоятелства да се е случило това, тя я е наела с основание дори само заради стойността ѝ като ново явление. Отново можем единствено да гадаем какво е било мнението на себеподобните ѝ за това, че забавлява публиката в качеството си на нещо, което през предишните векове биха нарекли екзотично или уродливо. Никой не я беше чувал да говори против тях, нито против серафимите.

Кои са серафимите? По-добре попитайте съществува ли дума, с която да бъдат описани: Те са организация, култ, независима държава — серафимите са това, което са. Според архивите, серафимите се появили преди деветнайсет години след сливането на Храма на Абракасас с дискредитираната фирма за хирургичен софтуер „Фриуин Майсан Тобърмори“.

Направила състояние с козметични ампутации и примитивни модерни протези, ФМТ агресивно изплува от мрачния облак на полицейското разследване, като внезапно се обяви за месианска, евангелизаторска и елитистка организация. Като се възползва от някои

проницателни бизнес съвети, Кайса Тобърмори (чиято юридическа самоличност също беше съмнителна след програма за селективни замени, оставила личността ѝ в две тела, едното в Ню Цюрих, другото в Хонконг) реорганизира фирмата на основата на принципа за „автопластична трансцендентност“. „ЗАЩО ДА ПРОМЕНЯТЕ РАЗУМА СИ? ПРОМЕНЕТЕ СВОЕТО ТЯЛО“ — гласи рекламата в една от малкото оцелели брошури от началната фаза на новата кампания.

Пропагандата на ФМТ проникваше във всеки бар и обществена чакалня, рекламните ѝ материали задръстваха електронната поща. Посланието се появяваше навсякъде, където имаше недоволни. Не че някой друг, освен извънредно богатите, можеше да си позволи предлаганите от ФМТ услуги. Политиката на рекламиране сред финансово непълноценните представляваше интегрална част от корпоративната козметика. Изключителността не струва нищо, без завистта на околните.

Слуховете, че процедурите на ФМТ включват използване на жлези от нищо неподозиращи донори от Третия свят може да са били елемент от коварната кампания, възможно е и да са истина. Във всеки случай, те изобщо не бяха доказани, защото в този момент ФМТ привлече вниманието на ендокринните барони на Абраксас и цялата история се завъртя на по-бързи обороти.

Храмът на Абраксас нямаше нужда да се саморекламира, да набира вярващи или дори да експлоатира онеправданите. Той просто изискваше жертви и неговите последователи се тълпяха като овце пред олтарите му. Въпреки това, когато видяха какво става във ФМТ, йерарсите му решиха, че подаянията на вярващите не са им достатъчни.

И на двете страни им хрумна, че имат какво да предложат на другата, за да спечелят още повече. Бяха разменени писма. До този момент бяха обещавали на богатите и доверчивите инженерството на самоусъвършенстването или услугите на древен бог. Оттам оставаше съвсем малка крачка да им обещаят неограничено физическо съвършенство. Ловко използвайки чадъра на нестопанския статус и данъчните облекчения на орбиталната църква, ФМТ безследно изчезна и Храмът на Абраксас се попълни с нов висш ешелон: серафимите.

И оттам нататък не се знае нищо. Докато бизнес експертите и медийните теолози спореха за времето и пространственото значение на сливането, докато биоархитектите и специалистите по евгеника избирателно и тайно бяха примамвани нависоко с удивителни, да не кажем отвратителни обещания, портите на храма останаха здраво затворени за очите на неверниците. Не бе разгласено нито изявление, нито комюнике. Акциите на Абракас държаха високи позиции по световните борси, но серафимите мълчаха.

Капела също не се намеси.

Оттогава няма почти никаква информация. Отначало масовото преобразяване на вярващите предотврати обичайното изтичане на дезертьори, разказващи сензационни истории. Малкото, известно ни за преливането на Висшата кабала на Абракас и повечето от бившия директорски борд на ФМТ в Серафимски съвет, състоящ се главно от аватари на Кайса Тобърмори, дължим на група побъркани инфокомандоси от „Шу Джин Нетуърк Нюз“. Трупове им никога не бяха открити. Абракас и ФМТ създадоха серафимите, а серафимите създадоха херувимите, които живееха в космоса, *homo ulterior*, космическите сърфисти.

Всеки знае как изглеждат херувимите, макар че никой не очаква да ги види. Металически черни, с тъмночервени очи и голяма глава, малцина от тях са по-дълги от метър. Без окосмяване, безкраки и безполови, те се носят из космоса или предизвикват гравитацията с малките си летящи чинии и приличат на бебета демони, рожба на въображението на по-емоционалните ръководители на испанската Инквизиция. Винаги носят прозрачни найлонови костюми, чиято оптична микроелектрическа верига постоянно блести във всички цветове на дъгата. С вдигнати качулки те могат да престояват значителни периоди от време във вакуума. На планетите се чувстват по-неспокойно и повечето ги презират. Самите те рожба на биоинженерството, херувимите имат склонност към всякаква електроника и, използват разнообразни инструменти и машини с помощта на протезни опашки, които включват в основата на гръбначния си стълб.

Именно (такова беше създанието, което Табита завари на собствената си седалка пред пулта на „Алис Лидъл“, докато баржата се

отдалячаваше от Изобилие, като нарушаваше правилата за движение ѝ бълваше яростни пламъци.

Изпълнена е негодувание, тя го изгледа отстрани. Приличаше на огромен зародиш от черен хром и бе пъхнал опашката си в командното табло на „Алис“. Кстаска и нейните ужасни спътници бяха спасили кораба ѝ, навярно и живота ѝ, ала това ги хвърляше в още по-страшна беда.

Въпреки цялата драматичност на момента, Табита се зачуди как херувимът изобщо се е озовал на Изобилие с тази долнопробна кабаретна трупa. Защо не си беше у дома, при другите в храма, защо не живееше, работеше и планираше следващия етап от тяхната апокалиптична еволюция? Дали не бе отхвърлен прототип? Дали нямаше някакъв ужасен дефект, някакъв генетичен недостатък? Едва ли. Те със сигурност щяха да го ремонтират, препрограмират или разглобят за резервни части. Може би просто беше избягал, както все още правят децата в повечето съвременни земни общества в търсене на по-автентичен, по-първичен начин на живот сред трудностите на космоса. Или пък беше шпионин?

Преди Табита да успее да се извърне, херувимът внезапно се завъртя към нея. Червените му очички проблеснаха. Съществуващото разтвори лъскавите си черни устни и тя видя малките му, съвършени черни зъби.

Кстаска ѝ се усмихна.

29.

— Идиоти такива! — разтреперана им извика тя, като застана на стъпалата пред кабината.

Всички се бяха събрали и я наблюдаваха. Гледаха я така, като че ли е гвоздеят на кабаретната програма. Там бяха близнаците Зодиак, прегърнати и закачили крака в една и съща халка, два варианта на един и същи човек, сякаш и един нямаше да е достатъчен. Там беше Марко Мец, с окървавен нос, опърлена коса и вежди. Табита се надяваше, че е ранен. Не знаеше защо не е мъртъв. Нямаше представа къде е Тал и в момента не я интересуваше.

В момента я интересуваше единствено Кстаска, която все още беше на руля.

Табита дръпна мрежата, своята мрежа.

— Аз ще поема управлението — заповяда тя.

Херувимът не отговори.

— Хайде! — Табита разтърси мрежата. — Чупката!

Марко заплува във въздуха към нея с протегнати ръце.

— Успокой се, миличка. Не се вълнувай. Нали сме живи и здрави! Всичко е наред!

— Не ми викай миличка, Марко Мец, че ще те...

Близнаците се издигнаха от двете ѝ страни и я удържаха.

— Заради теб едва не убиха всички ни!

Марко разпери ръце.

— Всички сме тук, Табита, всички сме невредими, корабът е наред, успокой се.

— Аз определям дали корабът е наред, Марко! Ясно ли е? А сега се разкарайте! Всичките!

Табита блъсна Близнаците, преобърна ги по гръб и се изтласка назад. Като се хвана за пулта на един от мониторите, тя увисна над командното табло със свити под себе си крака. После хвана опашката на херувима и рязко я изтръгна от контакта.

Корабът леко подскочи.

Пъхнала крак в една от халките, Табита откопча мрежата със свободната си ръка и измъкна Кстаска навън за опашката.

— О, недей така! — възрази Саския и се изправи. Дългата ѝ коса се бе пръснала навсякъде. — Ще я нараниш.

Но Кстаска остана абсолютно безразлична към суматохата. Тя освободи опашката си от ръката на Табита, измъкна се от мрежата и с лекота заплува покрай краката ѝ и между Близнаците, спусна се по стъпалата и влезе в трюма. Движеше се така, сякаш бе родена при нулева гравитация, което си беше самата истина.

— Вън! — нареди Табита.

Когато всички излязоха, тя затръшна вратата зад тях.

Възвърнала контрол над кораба си, Табита премина на автоматичен режим. Забравила изгарянията си, болката в глезена, тя плъзна поглед по онези от мониторите, които все още работеха. Изобилие сияеше на 120 градуса зад тях, сфера с големината на орех. Не ги преследваха. Управата не се интересуваше от нищо извън станцията. Имаше толкова малко закони, че всъщност за нея беше по-изгодно да ги спазва, отколкото да ги нарушава. Но ако някога се върнеше там...

Ако оцелееше от този полет, никога, никога нямаше да се върне на Изобилие.

— Прав ти път — каза на смаляващата се топка тя.

Но ѝ се струваше странно защо не са взривили кораба ѝ на парчета, заедно с нея и всичко останало.

Табита включи слушалките си и се свърза с корабната личност.

— Алис? Още ли приказваш с мен?

— РАЗБИРА СЕ, КАПИТАНЕ — отвърна Алис. — КОЙ БЕШЕ ОНЗИ, КОЙТО СЕ ИЗКЛЮЧИ ПРЕДИ МАЛКО?

— Херувим, Алис.

— ХЕРУВИМ ЛИ? МИЛИ БОЖЕ. А, ДА, ВИЖДАМ ГО. В МОМЕНТА Е В ТРЮМА, ИЗВЕСТНО ЛИ ВИ Е?

Табита изскърца със зъби.

— Да, Алис.

— ТАМ ИМА И ДРУГИ ХОРА.

— МОЖЕ ЛИ ДА ПОГОВОРЯ С ХЕРУВИМА, КАПИТАНЕ?

— Не. Насочваме се към Възела.

— ГОТОВА СЪМ — отвърна Алис.

Табита въведе стандартен курс за най-плътно заселения сектор от земяните орбитални пътища и Алис го начерта.

— ДВИЖЕНИЕТО Е ДОСТА ИНТЕНЗИВНО — отбеляза тя.

— Чудесно — отговори Табита. Така с нищо нямаше да се различават от всеки друг товарен кораб, Тя затаи дъх. — Моля те, докладвай за повредите, Алис.

Положението изобщо не изглеждаше розово. „Алис“ бе сляпа с няколко от очите си и глуха на много от местните честоти. Имаше обгаряния, ожулвания и вдлъбнатини, някои от които нарушаващи структурната ѝ цялост.

— ДЕФЕКТЕН ОСЕВ КЛЮЧОВ КРИСТАЛ. ВЕРОЯТНОСТ ЗА ПОВРЕДА 61,04% — съобщи корабната личност. — МИСЛЕХ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПОГРИЖИМ ЗА НЕГО НА ИЗОБИЛИЕ.

— Аз също — измърмори Табита. — Потрай още малко, Алис. Само след няколко минути ще се погрижа за теб. Плащат ония в трюма.

— ТРЯБВА ДА СА МНОГО МИЛИ ХОРА.

Въпреки волята си, Табита се засмя и потръпна. После внимателно докосна бузата си.

— Изгорена ли съм, Алис?

— МАЛКО, КАПИТАНЕ.

Аптечката се отвори с бръмчене.

— Днес не ни е добър ден — каза Табита, докато поставяше лепенка на лицето и ръката си. — Всъщност трябва да е най-ужасният ден в живота ми. — Мърмореше си под нос, по-скоро на себе си, отколкото на кораба. — Ти как мислиш, Алис?

— НЕДОСТАТЪЧНО ИНФОРМАЦИЯ.

Табита погледна към овъгления си ръкав.

— Напомни ми някой път да ти разкажа живота си.

Постепенно навлизаха в главните транспортни артерии. Както бе предупредила Алис, движението беше убийствено. Бавно се тътрुзеха каледонийски „Мълнии“, пълни с информационни пазители и данъчни инспектори, завръщащи се от поредния ден на доблестни битки. Бързоходни фраймахерски „Тинкърбел“, превозващи съдебни дизайнери и рекламни директори за Византион и Вяра, с арогантно изящество пресичаха пътя им. Тук-там срещаха малки топчести роботизирани влекачи и както очакваше Табита, много баржи, каращи

във Възела щипки за документи, дезодоранти и кървавица. Във Възела, където корпоративните цилиндри танцуваха с гаражни платформи и развлекателните комплекси с летящи църкви; там бе мястото на „Алис“.

— КАПИТАНЕ?

— Какво има, Алис?

— ЗАЩО КАЗВАТЕ. ЧЕ ТОВА Е НАЙ-УЖАСНИЯТ ДЕН В ЖИВОТА ВИ?

— Ще ти обясня, когато разбере какво става, дявол да го вземе.

Последва кратко премигване на розови светлини, докато „Алис“ смилаше информацията.

— Избери платформа, Алис — нареди Табита. — Ще те ремонтираме.

Компютрите се включиха. Табита се отпусна назад и се протегна. Когато затвори очи, видя червени проблесъци върху яркозелен фон. Някъде в ума ѝ продължаваше да пищи алармата в Мъркюри Гардън, мълниите на перките и ченгетата все още разцепваха въздуха.

Господи, колко уморена се чувстваше. Представи си воден душ, истинско легло, чисти и свежи завивки. Но само праведните спяха, ред след ред върху лед в стоманени бели ковчези, в замръзнала пещера, която понякога се превръщаше в слънчева гора, друг път в спалня, пълна с антики и свещи. Лежаха с вкарани в очите им електроди, гледаха домашно видео, и очакваха Деня на възкресението. Никакъв шум, никакви извънземни самоубийци, никакви хермафродитни акробати, никакви херувими, никакви ченгета. Просто първо трябваше да умреш. Изглеждаше добра сделка.

Тя неохотно отвори очи. Беше сама в пилотската кабина на „Алис Лидъл“ и всичко тихо бръмчеше наоколо ѝ. Заслуша се; Наистина ли чуваше нещо? Неравномерно тракане, тракането на осев ключов кристал в кожата му?

Не. Нямаше нищо. Но скоро се разнесе звукът на отварящ се шлюз.

Табита се завъртя. Марко стоеше и я гледаше от основата на стъпалата.

— Здравсти — усмихна се той.

— Не искам да говоря с теб — каза тя. После се обърна към пулта и изключи гласа на Алис.

— Просто идвам да видя дали всичко е наред. И да ти дам това.
Марко прелетя над стъпалата и се приземи до нея, протегнал в ръка кредитния чип.

Табита го взе, преди отново да е изчезнал.

— И най-добре в него наистина да има нещо.

— Има.

Тя затвори очи и се облегна назад.

— Хиляда и петстотин?

— О, не, не. Може би петстотин.

— Дължиш ми хиляда и петстотин, Марко, хиляда и петстотин, даже две хиляди, след като повреди кораба ми.

Табита посочи към анализа на повредите на екрана. Марко го прочете. Опитваше се да си даде разбиращ вид, но се виждаше, че мислите му са другаде. Той вдигна очи и погледна през илюминатора.

— Къде отиваме?

— Там, където ще ремонтират „Алис“, ще й сложат нов кристал и ще напълнят резервоара.

— Най-добре първо да напълнят резервоара — отвърна Марко.
— За всеки случай.

Тя го изруга, но знаеше, че има право.

Марко кимна към чипа.

— Това е достатъчно, за да стигнем до Титан, нали? Отиваме на Титан, нали така?

— Имам ли друг избор?

— Хей — възкликна той, леко подскочи нагоре и се понесе напред. — Не се сърди. Знам, че не планирахме нещата така. Ти се справи блестящо. — Марко се настани върху ръба на пулта.

— Разкарай се оттам.

— Извинявай. Извинявай. — Той се изправи и пхна крак в една от халките.

— Още колко остава?

— До платформата ли?

— До Титан. Това е една от луните на Сатурн.

— Зная къде е Титан.

Табита придърпа една от клавиатурите и пресметна времето.

— Месец. — Не особено приятна перспектива.

— Субективен ли?

— Да ти е известен друг начин?

— Броиш ли скока?

Тя сърдито въздъхна.

Марко пъкна пръст през мрежата.

— Косата ти е малко опърлена тук, знаеш ли? — нежно попита той.

— Остави ме на мира, Марко!

Той вдигна ръце.

— Добре, добре, щом искаш по трудния начин, майната ти. Отивам си. Интересува ме само дали чипът ще е достатъчен, за да стигнем до Титан.

— Достатъчен е, да. Ако в него наистина има петстотин.

— Ами ремонтът? Хей, я гледай.

От дясната им страна прелетя почистващ робот, размахал ръце във всички посоки, докато събираше отпадъците от космическите пътища.

— Това ще стигне ли за скенерите и за нов кристал?

— Надявам се.

— Значи всичко е наред!

Табита намръщено го изглежда.

— Длъжник си ми, Марко. Ти ме въввлече във всичко това.

— Аз не съм бутал оня твой перк в канала.

— Оттам нататък за всичко си виновен ти. Не обичам ченгетата, а сега, накъдето и да се обърна, все ченгета виждам. Как да работя? Не съм някакъв пират. Длъжник си ми, Марко. — Тя разтърси чипа във въздуха. — Това е само аванс.

— Виж, Табита, не те лъжа. На Титан ни очакват големи пари. Щом стигнем там, ще станеш богата. Истински пари, не кредит. Повече пари, отколкото можеш да спечелиш през остатъка от живота си. Всички ще станем богати. Ще започнеш нов живот. С ново име. С ново лице, ако искаш. Можеш да се избавиш и от тая браква — посочи към кораба той.

Ноздрите на Табита се разшириха.

— Добре, добре, задръж си кораба. И аз май започнах да го харесвам. Той си е жива антика. — Марко потупа стената. — Направо няма да усетиш, че сме тук. Обещавам ти. Тал е в кутията си. Той мрази да лети. Кстаска, тя няма да ти досажда. Близнаците,

единственото, от което се нуждаят, е да са заедно. Забавляват се помежду си. Оставаме ние с теб. Имаме един месец да се опознаем малко по-добре. Беше ни хубаво, нали? И пак може да е така, само трябва да ми се довериш.

Табита не му обръщаше внимание. Тя разтърка очи с опакото на ръцете си и погледна към оцелелите екрани.

Навлизаха във Възела. Вече виждаше станцията на „МивиКорп“, цялата осеяна със заострените директорски кораби, като пирани, ръфаци поничка. Зелената точка на 300 градуса бе Първа лутеранска църква на Христос, пастир на звездите, а плоският диск от дясната страна беше „Бъргър Уърлд“, който тежко се въртеше и излъчваше весели песнички по всички честоти на вълните.

Тя бавно въздъхна. Светлите петна зад клепачите ѝ се сливаха с блясъка на Възела.

Алис сигнализираше, че е време да се приготвят за подхождане. Табита насочи вниманието си към маневрите.

Корабът се наклони. Марко и облак незакрепени боклуци отлетяха наляво. Той размаха ръце, направи опит да се издигне нагоре, не разчете инерцията си и се хвана за мрежата на копилотската седалка.

— Тпру! — ухили ѝ се той, застанал е главата надолу. Табита не му обърна внимание. Бе решила да заключи всички им в трюма.

Марко се преобръщаше във въздуха, протегнал свободната си ръка в напразен опит да се изправи.

— Знаеш ли, изглеждаш страшно уморена. — Най-после успя да заеме правилно положение и приклепна в краката ѝ. На лицето му се изписваше загрижено изражение. — Нали не искаме нашият пилот да заспи по време на нещо важно, а? Защо не идеш да си опънеш краката за малко?

— Вашият пилот — кисело измърмори Табита.

Бавно се спуснаха надолу. Тя угаси двигателите. „Алис“ се понесе в оживен док. Отровнажълти роботи изстрелваха струи замръзнала пара и насочваха огромни безтегловни товари. Петнайсетметрови флуоресцентни букви съобщаваха: „ТОВАРНА БАЗА ТЕКУРАТ“. Доковете се ръководеха от петима палернианци в пъстри костюми и с шлемове с форма на различни популярни анимационни герои.

Табита уреди да монтират маркучите. В чипа имаше точно, петстотин скутери. Тя погледна към Марко. Той се канеше да напусне кабината.

— Седни, Марко — каза Табита и посочи към другата мрежа.

Музикантът колебливо я изглежда, после седна.

— Сега ще заредят резервоара и ще донесат осев ключов кристал. Така че ще поостанем известно време. Всички ли имате скафандри?

Той кимна.

— Естествено.

— Докато чакаме — продължи Табита, — можеш да ми обясниш точно какво става. В какво съм се забъркала. Истината, Марко. Позната ли ти е тази дума?

Той изглеждаше искрено засегнат.

— Никога не съм те лъгал, Табита.

— Лъжа.

— Никога. Просто, просто... — Марко безпомощно размаха ръце. — Просто понякога действителността е малко безкомпромисна, това е.

30.

— Е, позна. Ние не сме обикновени артисти. Обираме банки. Това шокира ли те? Под прикритието на междупланетни изпълнители взривяваме сейфове. Крадем бижута. Спомняш ли си онова ушабти^[1] от Доайен Помал? Диамантът от Деймос? Ние бяхме. Събираме редки предмети и благородни метали. Не се занимаваме с компютърни измами, не крадем информация, не подхвърляме гадни вирусчета, които изяждат кредита на цял астероид, докато хората си седят вкъщи и гледат телевизия. Не вършим такива работи, никога. Търсим истинските неща, онези, които можеш да докоснеш и вземеш. Неща, които още са си там, когато електричеството угасне.

— За името. „Контрабандистите“. Двойно блъфиране. Всеки път се хващат. Харесва ли ти? „Контрабандистите“? Аз го измислих. Имаме цял репертоар от престъпления. Прилагаме всичките си таланти, които виждаш на сцената. Помисли за това.

Близнаците Зодиак. Акробати. Могат да вършат разни неща, физически трикове, които объркват ченгетата и пазачите. Освен това правят фокуси. Виж, фокусът поражда нормалния разум. Хората не разбират нещата, които не могат да обяснят. Близнаците са ходещ фокус. Дори изглеждат еднакви, така че никой не е сигурен кого точно вижда. Готово алиби.

После вземи Тал, Тал прилича на съвършено нормален зелен папагал. Всъщност обаче, както сама забеляза, той е много по-интелигентен от обикновените си земни събратя. Кой ще го заподозре? А Тал достига до места, където даже Близнаците не са в състояние да се промъкнат.

Сега, Кстаска. Кстаска е представител на друга загадъчна раса. Никой не знае какво представляват херувимите, нито на какво са способни. Също като Тал, тя може да лети с оная малка летяща чиния. Космосът е нищо за нея. Там се чувства най-добре. На върха на лъскавата си опашчица има всевъзможни кибернетични джунджурии. Видя какво направи с она робот. Няма да повярваш какво може да извърши с охранителните системи и инфоскладовете.

И накрая — аз. Моят принос към тази блестяща петорка, този живачен квинтет, този карнавал на престъпни умения? Аз говоря. Говоря, добър съм в говоренето. И сега говоря, ето какво правя. Занимавам се с публиката. Притежавам изключително излъчване. И съм умен, мисля бързо, съобразявам в движение. Другите не могат да планират нищо. Кстаска и Тал, те също са умни, ама не са хора, не мислят по човешки, не знаят какво си мислят хората. Нито пък Близнаците. Можеш ли да ги разбереш? Те знаят какво мисли всеки от тях, но за останалите от нас, нали ти е ясно, са си пълна мъгла. Заедно са чудесни, но не можеш да ги разделиш. Знаеш ли, струва ми се, че тъкмо затова имахме толкова проблеми с тая работа. Ако не бяхме... Аха. Добре. Работата.

Там, на Изобилие, по средата на представлението Могул й Кстаска ограбиха банка. Имахме алиби. Къде сме били ли, ами бяхме в Мъркюри Гардън, полицай, бяхме на сцената. Гледаха ни всички ония хора. Уреди го Хана, тя проникна в информационната мрежа, няма да повярваш на какво е способна. А Изобилие е едно от местата, където все още има истински пари и когато казвам истински пари, имам предвид злато. Предполагам; че никога не си виждала. Нали знаеш, някога целият живот на Земята бил основан на този метал. Вече никъде в системата няма злато, нито на Марс, нито в Пояса, никъде.

Там обаче пазеха цял чувал злато. Много голям чувал. Както ти казах, Табита, ние сме богати! Има само един проблем. Не е просто да го използваш. Не можеш да си платиш с него горивото. Това там квитанцията ли е? Боже мой. Добре. Няма проблем.

Искаш ли да ти го покажа? Иска ми се да можех. Иска ми се да можех да ти го покажа, това щеше да улесни всичко. Иска ми се да можех да ти позволя да го докоснеш. Иска ми се да можеше да си съблечеш всичките дрехи и да се къпеш в... Добре. Добре. Е, не мога. Точно това е проблемът. Не мога, защото е затворено, включена е аларма, поставени са взривни капани и така нататък, а ние нямаме необходимите инструменти. Но на Титан има хора, които могат да решат проблема. На Титан ще го обърнем в пари, които можеш да харчиш. Ако парите те правят нервна, можем да го обърнем в кредит, страхотен стопроцентов кредит, кредит, на каквото име си избереш. Само трябва да ни закараш на Титан. Със златото.

Можех да наема всеки. Абсолютно, всеки. Можех да наема ония хора, за който приказваше Хана. Но не исках тях. Исках теб. Разбрах го, още щом те видях, още в първия миг. И се оказах прав. Ти се справи чудесно. Е, не мина толкова добре и ти навлякохме доста проблеми, иска ми се да можех да изразя колко съжалявам за това. Ако бях в състояние да ти платя веднага и да ти се махнем от главата... знаеш ли, бих могъл да почистя това опърлено кичурче от косата ти, ако... Добре, не, Табита: ако бях в състояние да ти платя веднага, ако имаше някакъв начин да го направя, повярвай ми, нямаше да се колебая. Но знаеш ли — и сега съм абсолютно откровен с теб, трябва да съм откровен, радвам се, че стана така. Зареден ли е вече резервоарът? Между другото, колко побира? Знаеш ли, има последен модел „Шиняцу“... Добре. Добре. Всъщност, не, радвам се, че стана така, защото това означава, че ще прекарам повече време с теб. Разбирам, че в момента нямаш много добро мнение за мен, но искам да знаеш, че те смятам за чудесна. Все още съм луд по теб. Когато ме опознаеш по-добре, ще откриеш, че не съм толкова лош човек. Навярно с мен не е толкова лесно, колкото с други. С големите хора никога не е лесно. Това е самата истина.

— Ами записът? — попита Табита.

— Записът ли? Какъв запис?

— Касетата, която скри в моята чанта, Марко. Която накара да изслуша Хана Су.

— А. Оная касета.

— Да. Оная касета.

— Добре, ще ти кажа. Това е касета призрак — отвърна Марко.

— Поръчах я в Скиапарели. Затова се наложи да те оставя на купона и да взема касетата.

Тя даде знак на палернианеца, който зареждаше резервоара.

— Какво означава „касета призрак“?

— Малко охранително устройство за дома, офиса или колата ти. И чудесно средство за взломовете. Много са убедителни. Държат се като човек, който се движи наоколо, като истински човек. Жизнени признаци, шумове, смущения. На наблюдателните камери приличат на човешка сянка. Спомняш ли си какво каза Хана? Като че ли идва помощ, така каза. Това е то касетата призрак. Всичко, което ти трябва,

за да объркаш някой взломаджия. Или пък, и точно това му е хубавото, ченгетата.

— Значи са си помислили, че в оня фризер има крадец, така ли?

— Точно така. Исахме да объркаме ченгетата. Да ги накараме да си помислят, че обирът е във фризерите, а не в банката.

Табита почука с нокът по предните си зъби и разсеяно се загледа в трафика на задните скенери. Чувстваше се по-добре. Не вярваше на тази негова смешна история за стражари и апаши — не можеше да съществува толкова тъпа банка, която да пази всичко ценно на Изобилие, нали? — но не бе и очаквала друго от него. Знаеше, че той продължава да я подценява и това я окуражаваше.

Тя рязко се завъртя и го погледна, толкова рязко, че Марко подскочи.

— Добре, Марко, сега е мой ред. Това е моят кораб и ако ще пътуваш с него, трябва да се съобразяваш с моите условия. Да правиш каквото ти кажа. Не те искам тук. Не искам да участвам в ударите ви. Но си ми длъжник, Марко, и си искам парите. Един месец с „Удивителните контрабандисти“ в трюма не е моята представа за развлечение. Някога пътувал ли си един месец с баржа? Не? Така си и мислех. Уверявам те, че ще ти е страшно неудобно. Не искам да чувам нито дума за това. Ако ония типове имат някакви оплаквания, да се жалват на теб. Ти командваш парада, нали така? Щом ти се занимаваш с говоренето, можеш да им предадеш всичко. Тази врата ще бъде заключена и ще си остане така. Можете да използвате тоалетната и камбуза, покажи им къде са, и ще разчистя пътническата каюта. Няма да влизате в кабината без мое разрешение и изобщо няма да влизате в моята каюта. Няма да докосвате никакви уреди. Веднага щом свършим тук, отиваме на ремонтния док. Предполагам, че ще останем там ден-два. Може би дори седмица. Зависи какви поразии сте направили. Така че каквото им трябва за предстоящия месец, да си го вземат оттук и веднага да се върнат на борда. Ясно? Добре. Кстаска остава на кораба. Никой няма да привлича вниманието към нас, категорично. Никой няма да прави никакви фокуси, няма да участва в побои, нито ще обира банки. Ще си кротуваме тук, докато ремонтират „Алис“, после заминаваме.

Внезапно от трюма се разнесе висок шум, пронизителен писък, вибриране, дюдюкане.

Въпреки решението си да остави Марко да се занимава с тях, Табита откопча мрежата и се спусна долу. Той я следваше по петите.

Там цареше хаос. Бяха разпердушили толкова грижливо подредения доскоро багаж. Всичко лениво се носеше във въздуха като величествено торнадо, проникнало в театрален гардероб. Части от костюми се промушваха през спиралите на електрически кабели, малка китара пъхаше гриф в съблазнително олюляващ се ботуш. Препариран заек с надежда подуши новодошлите в търсене на нещо, около което да орбити.

Табита си запробива път през всичко това и едва не се блъсна в летящ робот, един от нейните, който безпомощно се преобръщаше във въздуха. Именно той издаваше алармения сигнал. Тя го хвана и го изключи, като се мръщеше на Могоул и Саския.

Близнаците не гледаха към нея. Бяха ужасно заети. Носеха бели ластични потници, панталоните на сините си пижами и очевидно обувки за нулева гравитация. Единият стоеше на пода, другият на тавана. Бяха се повдигнали на пръсти, протягаха се един към друг и се целуваха. Едва се докосваха. Косите им се преплитаха около главите им като мек, змиевиден ореол.

— Незабавно подредете трюма — строго нареди Табита, като предизвикваше, просто предизвикваше Марко да подхвърли нещо за състоянието на собствената ѝ каюта. Но той хвана заека и не каза нищо. Най-после му беше запушила устата. Тя скри триумфа си, като върна робота до стената. Близнаците очевидно го бяха накарали да им опъне хамаци за нулева гравитация между двата крана и той бе изгубил равновесие. Табита забеляза пътната кутия от бял порцелит, която се беше издигнала към стълбата и безнадеждно бе заседнала там. От Кстаска обаче нямаше и следа.

— Убедени сме, че е добре — успокоително каза Саския.

Откриха я отзад. Кой знае как се беше вмъкнала в двойната стена между трима и горивната камера. Стоеше с главата надолу и изглеждаше потънала в унес.

Херувимът, който няма никакви претенции към средата си, освен редовна баня с ултравиолетови лъчи, малко йонно облъчване и една-две глътки междוזвезден водород, се бе насочил към клетките на енергийните радиатори, привлечен от обилната плазма, блискаща се в

тях. И сега висеше, облян в ярка виолетова светлина, отметнал глава назад в екстаз, протегнал напред малките си черни ръце.

— Махни я оттам, Марко!

Той проточи шия през люка.

— Кстаска! Хей, ела насам. Трябва да излезеш оттам.

Съществото се завъртя. Костюмът му излъчваше лилаво сияние.

Кстаска оголи малките си зъби.

— Не съм готова — отчетливо заяви тя.

Марко коленичи на ръба и пхна ръка вътре.

— Внимателно — лаконично го предупреди Табита.

— Хайде, Кстаска, можеш да го направиш по всяко време.

— Не може!

Марко несръчно издърпа глава от люка и удари рамото си в рамката.

— Тя трябва да се храни — настойчиво отвърна той. — Няма да повреди нищо.

— Искam веднага да я изкараш навън.

Докато говореше, Кстаска се стрелна през люка покрай него, издигна се до тавана и увисна там, вперила поглед в Табита. Очите ѝ осветяваха коридора.

— Имаш забележителен кораб, капитане.

Табита избягна погледа ѝ.

— Много благодаря — отвърна тя.

— Възможно е да не знаеш колко е забележителен — отбеляза Кстаска.

Табита потръпна и удари Марко по ръката с опакото на дланта си.

— Кажй на онова нещо да ми се махне от главата, Марко!

— Осевият ключов кристал проявява силен рефрактивен дисонанс, капитане — неумолимо продължавате Кстаска.

— Известно ми е! — отсече Табита. Тя коленичи на стената и затвори капака на люка.

— Искаш ли да го стабилизирам?

— Не! Марко!

Той подскочи напред и щракна с пръсти, сякаш викаше Тал.

— Хей, Кстаска, защо не дойдеш да видиш какво правят Близнаците?

Това изглежда подеждва. Херувимът се отблъсна от тавана и се заизвива към трюма.

— Просто го дръж надалеч оттук, Марко, ясно ли е? Щом му харесва, да излезе навън. Но по-късно!

В слушалките ѝ се разнесе глас. Беше палернианецът. — Вече сте готови за тръгване, „Алис Лидъл“.

Табита бързо заплува по коридора покрай трюма. Предният шлюз продължаваше да е отворен. За херметизация изобщо не можеше и да става дума. Близнаците Зодиак се носеха до предния десен шлюз и зяпаха навън през илюминатора. Когато Табита минаваше покрай нея на път за кабината, Саския се обърна.

— Видя ли я? — попита тя.

— Кого да видя? — нетърпеливо каза Табита.

— Там навън — прибави Могул и разсеяно махна по посока на горивната станция.

Табита се пхна в мрежата, без да си направи труд да отговори.

— Прилича на ченге — лениво се обади Саския.

Кръвта на Табита се вледени.

— Приказваше с палернианеца — безмилостно продължи акробатката.

— Онзи с маркучите — допълни брат ѝ.

Табита фокусира скенерите. Три от тях показваха сочещия палернианец и ченгето с лъскав черен боен костюм, което гледаше към кораба. Като че ли очите му бяха вперени право в камерите.

Табита включи двигателите.

Докато напускаха дока, по радиостанцията завиха алармени сигнали от други кораби, подмятани във въздуха от изхвърлените от „Алис Лидъл“ газове. Все още в коридора, Марко Мец заотскача от стените, като викаше от болка и изненада! После влетя в кабината.

— Ами ремонтът? — разтривайки главата си, попита той.

— Всички по местата си, Марко — отвърна Табита. — Заминаваме.

[1] В Древен Египет, малка фигура, обикновено във формата на мумия, която се поставя в гробницата, за да се грижи за покойника в отвъдния живот. — Б.пр. ↑

31.

В илюминатора и по всички монитори блещукаха звезди. „Алис Лидъл“ сякаш стоеше на едно място, макар че всъщност стремглаво се носеше в мрака.

Табита се чудеше дали не е по-разумно да остане във Възела. Навярно реакцията ѝ бе прибързана. Петнайсет минути по-късно „Алис“ я информира, че ги преследва патрулен крайцер. Не беше реагирала прибързано.

Дисплеите на борда премигваха в розово и синьо. Бе изключила гласа на корабната личност, не искаше да обсъжда проблема. Сатурн беше в афелий: скокът трябваше да е направо и надолу.

В кабината влезе Марко.

— Преследват ли ни?

Щеше да отнеме доста време, поне месец, смяташе тя, даже, повече, ако спряха в Пояса за кристал. Колкото и да се страхуваше за „Алис“, предпочиташе да свърши колкото може по-скоро с този кошмар.

— Преследват ни — отвърна Табита. — По дяволите. По дяволите!

Той удари по пода с юмрук и се издигна към тавана. Гласът му звучеше озадачено, обидено. Не можел да проумее защо ченгетата били толкова нелюбезни.

Във всеки случай, Табита изобщо не беше убедена, че остатъкът в чипа ще им осигури нормален ремонт. Цените в Пояса бяха невероятни. Разполагаха с всички материали, просто не обичаха да си цапат ръцете.

Марко разпери ръце над пулта и се загледа в датчиците. Чуваше напрегнатото му дишане.

— Настигат ли ни?

Не, щеше да продължи до Титан и да накара Марко да плати за пълен ремонт. Чак до пребоядисването и фалшифицирането на дневника, ако се стигнеше дотам.

Изглежда щеше да се стигне.

— Настигат ни, нали?

Компютрите привършваха с анализа на информацията от пътните власти на шест различни сектора. Нищо не пречеше два кораба да заемат едно и също място в хиперпространството: просто щеше да е много по-сложно, когато поискат да излязат оттам.

— Можем ли да им избягаме?

Табита предполагаше, че никой няма да пресече пътя им. Нормалните хора не пътуваха директно от Земята за Титан, щом можеха да го направят на два скока и да използват гравитационния кладенец на Юпитер. Човек трябваше да има повече пари, отколкото здрав разум, за да тръгне по този маршрут, или ужасно да бърза.

— Как мислиш? Можем да ги поразгърсим с малко лупинги, а?

Тя следеше данните на мониторите. Надяваше се, че ченгетата не са блокирали канала.

Марко взе стар етикет от товар, залепнал за компютъра на корабната личност.

— Можеш ли да накараш това нещо да побърза?

Неочаквано отдолу извика някакъв глас:

— Разкарай се, Марко. Остави я на мира.

Беше един от Близнаците: Могул, видя на екрана Табита. Позна го по мустачките. Висеше във все още отворения шлюз на трюма. Бе осъзнала, че ще се чувства по-неспокойна, ако ги заключи, особено херувима. Мониторите не покриваха целия кораб. А и с такива спътници не можеше да се довери на очите си.

В момента като че ли се бяха поукурили. Бяха закачили хамаците си, стандартна мрежа за нулева гравитация за Могул и Саския, някакъв пашкул от млечнобял найлон с вградена сложна невроподдържаща система за Кстаска. Излишно е да отбелязвам, че Марко пак се намираше в кабината. Всичките им вещи бяха прибрани, освен онова, което използваха по-често. Херувимът свиреше на кийборда, който Табита бе видяла в Мъркюри Гардън. Ръцете му бяха скръстени, очите — затворени. Натискаше Клавишите с опашка, завършваща с нещо като механична ръка, облечена в чисто бяла ръкавица. От кийборда излизаха жици, които изчезваха в малките му уши. Веригата беше затворена, не се чуваше нито звук. Саския правеше някакви безтегловни йогистки упражнения с тояга, плъзгаше се под, над и около нея, и отново — под, над и около. През.

Табита запремигва.

После включи комуникатора.

— Скачаме — съобщи тя.

— Може ли да гледам?

Беше Могоул, увиснал на мястото, на което допреди секунди се намираше Марко. Марко го нямаше, можеше да го види на друг екран. Влизаше в каютата си.

— Няма много за гледане.

Тя вдигна очи към близнака. Косата му беше завързана на опашка отзад. В месестите орбити на очите му блестяха късчета лазурит. Кожата му изглеждаше бяла като порцелан, високото му чело беше бледо и гладко. Имаше дълъг, съвършено прав нос и тънки, дълги устни. Очите му бяха притворени, с едва забележими следи от бръчици в ъгълчетата. Човек не можеше да определи какъв е цветът им.

— Има място само за един — прибави Табита и отново насочи вниманието си към пулта. Ако се съдеше по формата му, крайцерът беше стандартен модел, груб и зъбат. Ако изгубеха равновесие, можеше да ги настигне за минути.

— Аз съм само един — заяви близнакът. — В момента.

Могоул лежеше във въздуха над нея, абсолютно отпуснат и любезно очакващ разрешението ѝ. Просто неподвижно си висеше, докато животът на всички им висеше на косъм. Със завързана по този начин коса ѝ напомняше за някого: това змийско изящество, тази котешка грация. На Трикарико, сети се тя.

Включваха се дисплей след дисплей. Зелено, зелено, зелено.

Табита махна с ръка към копилотската седалка.

— Бързо — каза тя.

Изключи плазмените дюзи и остави само коригиращи струи, едва доловима вибрация в басовия тътен.

Басовият тътен принадлежеше на капеланския двигател.

Докато Могоул Зодиак закопчаваше мрежата с гъвкавите си пръсти, двигателят започна да се издига.

Конструиран така, че повечето от компонентите му да са подредени по четвърта ос (в резултат, наблюдаван от всяка от останалите три, изглеждаше доста странно), двигателят на „Алис Лидъл“ почти не се различаваше от онези на днешните по-малки кораби. Навярно фланците му бяха по-тежки и прешлените му — по-

тромави. Но когато се издигнеше, когато разцъфнеше и се разгърнеше, той не отстъпваше в нито едно важно отношение на капеланските двигатели навсякъде из галактиката. Не че човек е в състояние да наблюдава издигането, разцъфването и разгръщането му, защото го обгръща ураган от мощна светлина, която после отхвърля с царствено достойнство. Табита, нейните спътници и цялото останало съдържание на кораба бяха защитени от този ураган с трипластова обвивка от молибденови полета и инерциален абсорбатор.

Докато се разгръщаше, двигателят запулсира. Пулсирайки, той започна да информира молекулите на „Алис“ за някои аспекти на конфигурациите им, които иначе не бяха от никакво значение. Когато вътрешното пространство се изкриви и всичко затрептя пред погледа, пилотската кабина като че ли се изпълни със странна, нематериална мъгла. Звездите изглеждаха извънредно особено. Корабът се завъртя по вертикалната и хоризонталната си ос, сякаш раздразнен от това отклонение от нормалното. Ченгетата ги викаха по радиото, но не се чуваше нищо друго, освен нещо като пискливи флейти, сякаш ги мамеше оркестър от трансизмерни силфи.

— Между другото, коя е Алис Лидъл? — попита Могул. Гласът му се проточи във въздуха като дъвка.

— Едно момиче — разсеяно отвърна Табита. — От приказка. Момиченце.

— Никога ли не е пораснало?

Табита се смути. Времето се разтягаше и намотаваше около себе си.

— Това е друга история — каза тя. Всичко пулсираше и с готовност преминаваше в новата си странична честота. Светлината в кабината като че ли се сгъсти в отделни тунели, които се гърчеха и преплитаха. Табита беше на „Октомврийски гарван“. Веселата тълпа викаше и бърбореше наоколо. — Ти говориш за момченцето — продължи тя. Опитваше се да надвика шума, но едва чуваше думите си. — Ти си...

Скочиха.

Булото на действителността се разкъса с безумен остър писък, който заглъхна още преди ушите им да успеят да го доловят. Звездите бяха изчезнали. Пространството също.

Корабът се носеше в среда със съвсем блед оттенък на абсолютно неопределен цвят.

В хиперпространството става пределно ясно нищожеството на трите земни измерения. Отгоре обикновеното пространство изглежда плоско и лишено от детайли. Разликата между „тук“ и „там“, например, е незначителна, почти академична, докато „някъде там“ нещата или по-точно идеята за нещата значително се разгъва и разширява. Втурнали се към илюминаторите, пътниците на „Алис Лидъл“ ясно видяха огледалните следи, които орбиталният земен трафик неволно оставяше по живачния полумесец на космоса, като риба, опулила се към дупетата на плуващите отгоре й патки.

Флейтите вече се чуваха по-ясно и много по-малко звучаха като флейти. Силфите, ако изобщо имаше силфи, бяха прекъснали концерта си и се бяха разбягали, присмивайки се на друг екипаж от нищо неподозиращи смъртни, извадени от естествената си среда. Бяха напуснали сцената, за да ги замести нещо огромно и невидимо, което свиреше през зъби. Или навярно това бе междуизмерният вятър, хиперкубичният ураган, лакомо проникващ през дупката с форма на „Таласъм“, която корабът беше оставил в триединната тъкан.

Ченгетата бяха другаде, никъде, на светове от тях.

Тя погледна оттатък пътеката към Могул Зодиак, който седеше по турски със скръстени ръце. Странно, в момента в кораба имаше слаба гравитация, като че ли едва различимото несиво дъно на хиперпространството ги притегляше надолу към себе си.

Могул ѝ се усмихна.

— Благодаря ти — изящно прошепна той. — Капитане.

Табита изпитваше странното усещане, че близък е разбрал какво му казва или какво се опитва да му каже, че и той е бил там, толкова близо, колкото двама любовници на възглавница.

Тя смутено извърна очи.

Издърпа дросела, настрои стабилизаторите, провери животоподдържащите системи. Всичко работеше нормално. „Алис“ за пореден път бе успяла!

Обаче определено се чуваше онзи звук. Неравномерното тракане. Знаеше, че не си въобразява. Табита понечи да провери вероятността и посегна към клавиатурата, после отдръпна ръка. По-късно, каза си тя.

Откопча мрежата и се изхлузи от седалката си. Завъртя се, за да погледне към останалите от групата, акробатът, човекът с ръкавицата и херувимът, почтително скупчени зад нея. Лицата им бяха бледи и зърнести под странната, бавна светлина.

— Свиквайте — посочи към илюминатора Табита. — През следващия месец ще виждате само това.

Всъщност хиперпространството невинаги е толкова скучно, колкото се опитваше да го представи. Подобно на патиците в езерото, в него се проявяват физически явления, които постоянно замъгляват и пронизват безцветната му неяснота. Особено характерно е мощното освобождаване на енергия. То често напомня на черни фойерверки в снежно поле или на трептящ мираж на сребърно езеро в ослепително небе. Нещата изпъкват като странни форми, разпъващи парче гума: вулкани, комети, далечни квазари. Обикновената относителност на големината изобщо не съществува. Х-босони прехвърчат като рибни ята. Стъпки се натрупват в шестоъгълни купчини. Ако имаш късмет, покрай или през кораба ти може да прелети призрак: изчезнал приятел, отсъстващ ум.

По принцип обаче тя имаше право. Горният свят наистина много прилича на безкрайна боза.

Табита погледна към Марко и Могул.

— Никой да не пипа нищо — нареди тя. — Погледът ѝ неохотно се плъзна към херувима, който наклони глава. — Отивам да спя.

Но изчака, докато Могул се измъкне и оттласне от копилотската седалка към прегръдките на сестра си. Табита зърна лицето ѝ над рамото му и спря.

— Саския?

— Да?

— Направи ли онова?

— Какво да направя, Табита?

Табита поклати глава.

— Няма значение.

Тя се спусна по рампата.

Саския отново беше с мустачки. Табита се зачуди какво друго ще се промени и дали ще го забележи.

32.

БГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 600.5.6

ГОТОВНОСТ

Здравей, Алис.

ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ.

Мислех си... спомняш ли си Девъру?

ТРЯБВАЛИ?

Да.

ОБЩ ИЛИ ЛИЧЕН СПОМЕН?

Не зная. И двете, предполагам. Тя е доста известна, но е била на борда ни. Дойде да те види.

НАИСТИНА ЛИ? ЗАПОЗНАХТЕ ЛИ НИ?

Не зная. Предполагам, че може и да не съм. Бях малко заета. През цялото време.

ТЪРСЯ. ЕДИН МОМЕНТ, О, ГОСПОДИ, ДА. ТОВА Е КАПИТАН ДЕВЪРУ, НАЛИ? КАПИТАН ДЕВЪРУ, КОЯТО СЕ РАЗБИ С ОНЗИ

ФРАСКСКИ БОЕН КОРАБ. „МАГРОТДФАУНИК“.

Точно така.

КЪДЕ СЕ ЗАПОЗНАХТЕ С НЕЯ?

На Вилата ѝ. Край Деймос.

АХА.

Вече спомни ли си я?

О, ДА. НО КАКВО СТЕ ПРАВИЛИ ТАМ?

И аз се чудя.

Беше преди години. Карахме някакви мебели за слаба гравитация от Домино V, маркова стока. Трябваше да ги доставим близо до Деймос, на частна орбитална станция. Когато я видях, не повярвах на очите си. Астероид, вероятно 90% въглерод, целият чисто черен като огромен черен айсберг. И някой беше забил в него голяма квадратна конструкция. Ужасно място. Помислих, че сме сбъркали адреса, никой не можеше да живее на такова място. Много прилича на еладелдийска охранителна система.

Но оттам отговориха утвърдително на запитването ми. На входа чакаше трантка, която ни включи маркучите. Начинът, по който беше подстригана козината ѝ, показваше, че не е на официална служба там.

— Къде искате стоката? — попитах аз.

Но тя не ми отговори, просто стоеше и ме гледаше отвисоко. И това ме наведе на мисълта, че е нещо повече от помощен персонал. Или че просто не вижда много хора на станцията.

— Тя искаща твиди — каза трантката.

И ме поведе по дълъг черен коридор. Страшно студен. С плазмени лампи покрай стените. И с черен каменен под. Придружи ме до комуникационен център и повика някого по уредбата.

Чух събеседника ѝ да пита:

— Какво има, Пру? Казах ти да не ме безпокоиш.

— Искища вди.

— Какво съм искала да видя?

Трантката ме бутна пред камерата на телефона.

От екрана ме гледаше пластмасова глава.

Беше женска глава, направена от пластмаса, със сребристи метални очи. От носа надолу беше истинска.

— Здравсти, готина — каза главата. — Коя си ти, по дяволите?

Предполагам, съм си помислила, че образът е рисуван, някакво лъскаво лого, измислено от човек, който има прекалено много време и пари и обича да плаши хората. Не бях особено впечатлена.

— Аз съм пилотът — отвърнах ѝ. — Твоята приятелка каза, че си искала да ме видиш.

— Моята какво? — попита главата. — Моята „приятелка“, така ли се изрази?

Тя се засмя.

— Господи, Пру не ми е приятелка. Тя е моя робиня, ето какво е. И моя любовница. Ти също ще станеш такава, ако натиснеш верния бутон. Майтап бе, нали разбираш, просто майтап.

Лицето се раздвижи. Тогава разбрах, че не е рисунка. Беше истинско, човек или там каквото беше останало от него. Виждаха се релетата под кожата. Та както казах, лицето се раздвижи, сякаш искаше да изобрази някакво изражение, но бе забравило как се прави.

Помислих си: „Страхотно, богата мрежоманиачка“.

— Какъв пилот? — попита главата. — Пру? Повикай Пру, готина, моля те. Пру, поръчвала ли съм такси?

Трантката изсъска и сви устни.

— Тва не ткси. Тва мебели.

— Много важно. Дай ѝ нещо за пиене и я прати вътре.

Посегнах към монитора си.

— Ще накарам роботите да внесат мебелите — казах аз.

— Това ще почака — отвърна главата.

Оставих мебелите да чакат. Влязох вътре да пийна по чаша с Девъру.

Спомням си, че имаше бая път до гнезденцето, което си бе свила на горния етаж на дома си. Беше истински лабиринт от системи за сигурност. Трантката крачеше пред мен по коридорите и

отваряше решетките, като притискаше длан към електронните монитори.

Носеше се някаква гадна сладникава миризма като в болница, само че примесена с джин и парфюм. Девъру се поклащаше на счупен люлеещ се стол. Носеше лекъосан скафандър и смучеше ледена пръчка.

— Влизай — покани ме тя. Прозвуча ми като машина, имитираща котка. Все едно някой бе решил да програмира мяучещ глас, но по средата му беше писнало.

Влязох. Навсякъде се валяха боклуци, пръснати касети, разпечатки, мръсни чинии, дрехи, хвърлени върху аудиоуредби, книги, хавлии, изгорели свеци, опаковки, уреди, облепени с изолирбанд, от които стърчаха гумени кабели. Нямах представа за какво служат половината от тях, нито пък за какво са служели преди.

После обаче разбрах какво е Девъру. Искam да кажа, разбрах коя е.

Над леглото ѝ дори имаше холос на „Магрот Дфауник“, нещо като иконостас.

Тя ме оглеждаше, преценяваше ме. Почти чувах паметта ѝ да бръмчи. После се обърна към трантката, не към мен.

— Боже мой, Пру, имаш право. Приятно ми е да се запозная с тази млада жена. Много ми е приятно — каза ми Девъру и оголи зъби.

Изправи се от стола си и ми протегна ръка. Видях мястото, където беше ровичкала. Очевидно се мъчеше да подсили сервомеханиката. Мисля, че искаше да го забележа, за да провери реакцията ми.

И КАКВА БЕШЕ РЕАКЦИЯТА ВИ?

Стиснах ръката ѝ.

КАК БЕШЕ?

Като ръка. И си беше ръка. Нейната ръка.

ДА, КАПИТАНЕ, НО ИМАХ ПРЕДВИД КАК СТЕ СЕ ЧУВСТВАЛИ.

Бях предпазлива. Мрежоманиачка, помислих си. Спомних си за Анджи. Нямах вяра на тази жена с изкуствена глава и тефлонова хидравлика.

Обаче не ставаше дума за доверие. Когато иска нещо, Девъру изобщо не пита.

— Пру — пак се обърна към трантката тя, — нали знаеш къде ще съм, ако ти потрябвам? Няма да ме има.

Трантката си отиде и господарката ѝ много бързо ме напи. Дразнеше ме със символите на славата си. Постоянно обикаляше, докосваше сувенирите си, холоси, на които беше със своите екипажи или позираше пред изтребителя си. Не знаех какво да кажа. Накрая казах, че е прекрасна машина.

Девъру се приближи и застана до мен.

— Аз също — измърка тя. Сви китки и всичките ѝ ципове се разтвориха. — Ти също — добави Девъру и притисна устни към моите.

Устните ѝ бяха истински. Дланите ѝ бяха истински, тялото и беше мускулесто и кафяво. Трябваше малко време, за да свикнеш с очите ѝ. Тя ги носи тъкмо поради тази причина.

Никога не в престава да бъде прочута, нито за миг. Казваше:

— Искат да ме забравят. Но аз постоянно им се навирам в очите. Аз съм тяхната гузна съвест, готина. Ето какво съм.

Или пък:

— Зная какво приказват за мен. Просто не ми пука. Винаги говореше за „тях“. Всъщност, беше малко като Рела. Понякога тези „те“ бяхме всички ние, всички в системата, всички онези, които нямахме какво друго да правим, освен да обсъждаме Девъру и да съчиняваме злобни лъжи за нея. Но друг път „те“ бяха капеланите. Те я бяха унищожили и после пак я бяха сглобили, и сега я пазеха като опитен екземпляр. Е, биониката и протезите бяха известна компенсация по-големи способности, метални сухожилия, видеозрение, записи и плейбек...

ТРЯБВА ДА Е БИЛА УЖАСНО СКЪПА.

Според собствените ѝ думи, тя била образец за пропаганда. „Те“ искали да покажат каква е благодарността им към хората,

които им служат вярно. Казва, че имала малък имплант за усилване на оргазма. Някои нощи ѝ вярвах. И може да изпада във всяко електронпсихофармацевтично състояние, което ѝ скимне. А после, когато ѝ омръзне, кръвта ѝ кипва, само като си помисли за него.

Всъщност това не е точно кръв.

Недостатъците са ужасни, макар че в същото време тя се възползва от тях. И е зависима към някои неща, както другите хора към кислорода.

— Те наблюдават ума ми — каза ми Девъру. — О, да, наблюдават го. Аз съм любимата им сапунена опера. Понякога ги усещам как ровичкат вътре. — Тя изпъшка. Прозвуча като трансмисия, която е сдала багажа. Стисна ръката ми и едва не я смачка. — О, Господи, Табита, и сега ги усещам. — Девъру се замята по леглото. — Разкарайте ми се от главата, надутите копелета! — Стискаше си главата и крещеше. — Разкарайте ми се от скапаната глава! — Трябваше да повикам Пру, за да въведе команди за успокояване. Пру обвини мен, разбира се. Мразеше ме.

Девъру не говореше много за кариерата си, не пряко, но по-късно научих някои неща. Била родена на Земята, в Щатите. В училище се занимавала само с физика и спорт, печелела награди, после я прилъгали в космическите сили. Обучили я и съвсем скоро я пратили на война, още преди Капела официално да започне да набира хора. Сама ми го разказа.

— Хората смятат, че капеланите са ни набирали. Нищо подобно, бяха прекалено хитри, за да го направят. Просто ни предложиха възможност да летим с най-добрите машини в системата и да ги използваме срещу ходещите наръчи съчки, които нахлуваха в нашата диаспора. — Изрече „нашата“ иронично и се претърколи по гръб, пъхна ръце под главата си и зарея поглед в тавана. — Господи. Табита, знаеш ли, наистина смятах, че има значение коя банда извънземни ме експлоатира.

Хареса те. Потупа те по пулта. И ми каза:

— Грижи се за нея.

НАИСТИНА ТРЯБВА.

Как е осевият ключ?

76,81%.

Значи си знае работата.

О, ДА. НО ПРОДЪЛЖАВАЙТЕ, ДОРАЗКАЖЕТЕ МИ ЗА КАПИТАН ДЕВЪРУ.

Реших, че се нуждае от утеха.

— Тогава си била много по-млада — отбелязах.

Явно не биваше да го казвам.

— О, аз не се самообвинявам — рязко отвърна тя. — Господи, цялата ми кариера се дължи на това. По дяволите, ти не би могла да го разбереш. — Девъру ме изгледа. — Когато си млада, умът ти щрака, когато поостарееш, става по-муден. Те ти имплантират нещо, което те прави лоялна, правят го така, че после не си спомняш. Но вече не действа, не. — Внезапно пак беше започнала да вика, удряше с юмруци по пода и крещеше към тавана. — Вече не действа, дърти копелета, не действа, ъ-хъ, вече не! — Тя избухна в смях — все едно че някой късаше метал. После се закашля. Когато се успокои, отново беше отгоре ми, обвила ръце около мен, и ме мачкаше като валяк. Бузата ѝ беше топла. Чувах как мозъкът ѝ бръмчи в черепа.

Спорехме за политика. Никога не съм се чувствала толкова невежа, толкова глупава. Тъкмо това искаше тя.

— Табита, фраските изобщо не представляваха заплаха за нас — заяви тя, сякаш не можеше да повярва, че някой е толкова наивен. — Единствената причина, поради която трябваше да ви унищожат, е, че не могат да понасят конкуренцията. Не могат да я победят по друг начин. Трябва да ни имат само за себе си. О, скъпа — каза тя, като се плъзна към мен и започна да ме гали по задника, — ти наистина им вярваш, нали? Просто си разтваряш краката и го поемаш. Дори не усещаш, че те чукат.

За пръв път някой се държеше толкова покровителствено с мен. Това така ме ядоса, че ѝ наговорих неща, които никога не би трябвало да ѝ казва. Тя се кефеше, беше горда, че ме е предизвикала. Преструваше се на безразлична. Стоеше в средата на стаята и си чистеше дробовете с прахосмукачка. Беше ужасна гледка.

ОСТАНАХМЕ ТАМ САМО СЕДМИЦА.

Много дълга седмица.

Девъру каза, че никой не получавал повече от седмица, защото винаги ѝ омръзвало. Аз не ѝ омръзнах, но въпреки това ме прати да си вървя. Знаеше как да се пази.

ЩОМ Е БИЛА ТАКОВА ЧУДОВИЩЕ, ЗАЩО ИЗОБЩО СТЕ ОСТАНАЛИ?

О, имаше и приятни моменти. Тя знаеше как да ми достави удоволствие. Знаеше как да ме накара да се просна на пода от смях, докато ми потекат сълзи и започна да я моля да престане, толкова беше смешно.

Когато си тръгнах, бях потисната. Уговорях я да дойде с мен. Съгласи се. Просто, за да се разходи. Да види как са се променили нещата. Но не можеше, никога не би могла. Не можеше да стигне и до средата на лабиринта, без да получи мускулен спазъм, пристъп на паника, нещо такова. Просто вече не можеше да погледне космоса. Или пък...

ИЛИ ПЪК ТЕ СА Я ЗАКЛЮЧИЛИ ВЪТРЕ.

Опитен екземпляр, заключен в просторна и луксозна клетка.

ЦЯЛ АСТЕРОИД.

*Като принцеса, затворена в летящ замък.
Всъщност мислех за тялото.*

33.

Сънуваше. Типичен за нея сън. Тревожен сън. В пилотската кабина имаше еладелдиец, който я караше да попълни цял сноп формуляри и питаше защо вече не го е направила. Въпросите се отнасяха до образованието ѝ, първото ѝ сексуално преживяване, някакъв нещастен случай, на който трябвало да е присъствала или да е участвала в него и който тя изобщо не си спомняше. Мъчеше се да разсее еладелдиеца, да скрие факта, че превозва нещо, някакъв товар, за който извънземният не трябваше да знае. Говореше и Алис, не си затваряше устата, колкото и пъти да се опитваше да я изключи. Пееше. Много високо. Това не бе гласът на Алис, пееха истински хора, пееха в трюма.

Табита се събуди и погледна към тавана. През илюминатора се виждаха бозавите пластове на хиперпространството. На пода в трюма падна нещо метално, музиката се превърна в кавга, започнаха да крещят.

Спомни си кои са, къде отиват. Отново я връхлетя хаосът от последните няколко дни и тя се почувства окаяна и изчерпана. Не беше спала достатъчно и явно повече нямаше да може.

— ... би Мъдростта да говори на Младостта, щом съм по-млада от теб? — питаше някой близник. Саския, помисли си Табита. — Това е абсурдно.

Последва кратък смут, едновременно приказваха няколко души, после се разнесе същият глас, навярно Могул:

— ... Постъпка. Абсурдността сама ще се погрижи за себе си.

Спорът продължи. Някой или нещо свиреше на кийборд, постоянно редуваха три еднакви акорда, първо като течаща вода, после като хиляди струни.

— Чудовищно — отчетливо заяви някой.

— Е, трябва да отбележа, че не виждам никакво значение. — Това бе Марко. — Някой... някой да ми каже... не, почакайте, някой да ми каже какво значение... оспорвам това. Да, оспорвам го.

Глъчката се усили и го заглуши.

Табита се прозя. Откопча мрежата на койката и внимателно спусна крака на пода. Гола, тя изрови някаква нощница и я навлече. Не си спомняше кога за последен път се бе налагало да носи нощница на кораба си. Това беше второто наказание. Първото бе фактът, че изобщо е будна.

Отиде до тоалетната, после активира кутия кафе. Изпи го в камбуза, без да сяда. Не искаше да стои там, ала нямаше и желание да извърви няколкото метра по коридора до каютата си, защото от трюма можеше да излезе някой. Бяха оставили достатъчно следи от себе си и в камбуза. Тя дори не бе имала възможност да зареди провизии. От какво се нуждаеха четирима души за един месец? И изобщо с какво се хранеха? Какво ядеше Тал?

Папагалът бе напуснал кутията си. Напомнящият му на флейта глас се извисяваше над останалите и допълваше общата какофония.

— В рая се прегръщат — изпя той. — Безсрамно в рая.

Замисли се за Близнаците. Кръвосмешение. Всъщност това не я шокираше или отвращаваше, просто не можеше да си го представи. Да те привлича собствената ти сестра, собственият ти брат. Но ако изглежда също като теб, какво тогава? Не, не. Ако срещнеш двойника си, най-вероятно щеше да побегне. Но ако изглежда също като теб? Бяха толкова изящни. И много секси, макар и по свой собствен начин. Само как я беше погледнал Могул! Предишния ден, в кабината.

Където трябваше да е в момента. Тя довърши скромната си закуска и се върна в каютата си. Не срещна никого. Сега пееха коледни песни. Бяха странни и трябваше колкото може по-малко да общува с тях, иначе щеше да стане също толкова побъркана.

Вече облечена, Табита излезе в коридора и се запъти към пилотската кабина. Саския бе излязла от трюма, стоеше до един от илюминаторите по широка бяла манта и дращеше по стъклото. По мършавото ѝ лице се стичаха сълзи, които капеха от върховете на мустаците ѝ. Табита я чу, преди да я види.

— Искам да се върна — виеше тя. — Да се върна там, където всички бяхме заедно.

Табита не знаеше дали плаче истински, или представлението продължава. Коридорът беше тесен и Саския препречваше пътя ѝ.

— Какво се е случило? — навъсено попита тя.

Близначката завъртя глава към нея.

— Ти — жално простена тя, — можеш да ни върнеш обратно. Можеш, о, можеш!

Саския обви ръце около шията ѝ и зариде, притиснала лице към ревера ѝ.

Началото на пътуването не изглеждаше обещаващо. Въпреки волята си, Табита я прегърна. Слабото ѝ тяло бе жилесто, само гъвкави мускули. Косата ѝ ухаеше на лимони, кожата ѝ — на мента и скръб.

Появиха се и останалите от бандата, първо летящите ѝ членове, които любопитно впериха в тях извънземните си очи. Марко се втурна навън и протегна ръце да откъсне Саския от нея. Въпреки че не желаше да има нищо общо с това, Табита бе твърдо решена никога повече да не изоставя нищо и никого в неговите ръце. Тя погледна към Могул, който вървеше отзад, и му даде знак да я избави от сестра си. Близнакът светкавично се подчини и нежно я отведе.

Той също беше с мустаци.

Което я накара да се зачуди кого от двама им е прегръщала.

Без да каже нито дума, Табита рязко продължи към кабината.

— Добре ли спа? Надявам се, че не сме те събудили — каза Марко и побърза да я настигне.

— Напротив — подхвърли през рамо тя. — Събудихте ме.

— О, Господи, аз съм виновен! — гневно извика той.

Макар че се изкушаваше, Табита не отговори. Просто ускори крачка и се вмъкна в кабината, в мрежата си, на своя територия, там, където командваше тя. Стисна клепачи и дълбоко си пое дъх. Не можеше да продължава така всеки ден, не можеше. Трябваше да измисли нещо.

— Табита? — повика я Марко от основата на стъпалата.

Но не незабавно.

— Заета съм — отвърна тя.

Той шумно въздъхна и се оттегли.

След това репетицията като че ли се превърна в хаос, доколкото двете неща можеха да се разграничат едно от друго. Табита вдигна поглед от пулта и видя, че Кстаска е извън кораба. Херувимът просто се носеше наоколо, както обикалят из задния си двор хората, защото няма къде да идат.

Зачуди се дали знае какво върши, дали разбира опасностите. А може да бе родена в космоса, култивирана или там както се появяваха

на бял свят тези същества.

Освен ако това беше халюцинация, хиперпространствен мираж, а не Кстаска.

— Как сме, Алис?

— ПРОДЪЛЖАВАМЕ.

— Как е дребният ни проблем днес?

— КОЙ ТОЧНО БИХТЕ ЖЕЛАЛИ ДА ОБСЪДИМ, КАПИТАНЕ?

— Обичам те, Алис.

Някой в трюма свиреше на раздрънкана стара цигулка или на нещо, което имаше абсолютно същия звук. След това запяха.

— Природните карти се въртят, вечно се изменят...

Ужасният шум я пронизваше. Табита включи комуникатора. Трябваше да им поговори, З? — попита Табита и натисна бутона, преди да успеят да ѝ отговорят.

После провеси рамене.

— Не съм добър капитан, Алис.

— БИХТЕ ЛИ ЖЕЛАЛИ ОБЕКТИВНА ОЦЕНКА, КАПИТАНЕ?

— За Бога, не.

— ТОГАВА УТЕХА?

— По-късно.

Просто не ставаше. Беше прекалено егоистична, прекалено свикнала да прекарва тъпи пътувания като това, правейки всеки момент точно каквото ѝ се прииска.

Провери повредените скенери. Два от тях навярно можеха да се поправят. Табита си облече скафандъра, взе лазерния поялник и малко резервни части и излезе навън.

Навън бе по-добре. Ако не се вглеждаш прекалено внимателно в заобикалящата те среда, можеш да се убедиш, че е мъгла и че просто плуваш в нея. Съвсем спокойно, наистина.

Кстаска се плъзна покрай кораба, за да проследи работата ѝ. Нямаше опашка.

— Така няма да стане, капитане — обади се тя по комуникационния канал, въпреки че не носеше радиостанция, даже не летеше с чинията си.

Табита се наежи.

— Защо?

— Боя се, че връзката е прекъсната по-навътре.

Тя изгледа херувима през стъклото на шлема си. Кстаска носеше обичайния си костюм, само си беше сложила качулката. Съществото спокойно я наблюдаваше с червените си очички.

— Откъде знаеш, по дяволите?

— Виждам го.

Табита сви крака под себе си и седна върху петите си. Дойде ѝ наум да оспори твърдението на Кстаска, но се чувстваше прекалено уморена.

— Ако ми позволиш... — започна херувимът.

— Ще се справя — прекъсна го тя.

— Мога да бръкна в контакта с опашка.

— Казах, че ще се справя.

Извънземното я погледна за миг, после безшумно отплува като случайно минаващо оттук привидение.

С много усилия Табита успя да извади кабелите и установи, че Кстаска има право. Тя запои жицата и я напъха обратно вътре.

— Как сме, Алис?

— НАВЯРНО Е ВРЕМЕ ЗА ОБЯД. КАПИТАНЕ.

— Какво?

— ЖИЗНЕНИТЕ ВИ ПРИЗНАЦИ...

— Добре, добре. Влизам.

Табита се изправи върху корпуса и потърси с очи херувима, но него го нямаше. Човек даже не можеше да му предложи нещо за ядене. Какво би могла да направи? Със закъснение осъзна, че Кстаска е искала не само да помогне, а да поправи нанесените от самата нея щети.

Не ставаше за капитан, още по-малко за дипломат.

Дните се точеха. Субективни дни, което не ги правеше по-малко скучни в това поразено от амнезия пространство, забравило къде би трябвало да се намира всичко. Табита се отегчи да ремонтира кораба. Искаше ѝ се да надзърне в трюма, да види онзи така наречен „чувал със злато“, но трюмът никога не оставаше празен. Кстаска можеше да се рее навън, но останалите нямаше, къде другаде да отидат.

Близнаците бяха започнали да рисуват огромен стенопис в трюма. Идеята бе главно на Саския. Табита вече почти винаги можеше да ги различава, макар и само по поведението им. Сестрата беше импулсивна, капризна, склонна на неочаквани промени на настроението. Винаги искаше нещо. Винаги бе гладна. Рисуваше с големи, отчаяни мазки, които постепенно ставаха все по-малки, докато накрая се озова на колене, изплезила език от напрежение, да оцветява отделните венчелистчета на цветчетата в урната на гробницата в долния десен ъгъл.

Могул беше по-резервиран. Можеше да се държи арогантно, благосклонно или просто мълчаливо да наблюдава другите. Докато сестра му се трудеше, той се спусна от стълбата и приклещи в ъгъла Табита, дошла да вземе резервни части.

— Казваш, че полицията не може да ни проследи тук, така ли, капитане?

— Да — отвърна тя, докато търсеше в шкафа омниполярен кабел за антена. Успя да открие само уплътнителни гумички.

— Дори еладелдийците ли?

Беше сигурна, че някъде е имала резервен кабел. Беше сигурна, че го е виждала същата сутрин. Табита нетърпеливо изхвърли навън всички уплътнители. Те бавно заподскачаха по пода и се затъркаляха наоколо.

— Дори те.

Пропълзя в шкафа и затършува в дъното. Усещаше впития в задника ѝ поглед на Могул. „Мисли какво вършиш, Джут“, напомни си тя. За миг дори забрави какво търси.

— Ами капеланите?

Победена, Табита излезе навън.

— Хм, виж — като изтупваше ръце от праха, заговори тя, — капеланите...

Вдигна поглед и срещна очите му. Те я поглъщаха с безкрайна нежност. Усети, че лицето ѝ пламва.

— Капеланите са способни на всичко, нали? — лаконично отговори Табита, извърна се и яростно започна да тупа панталона си. Виждаше само лицето му, тяхното лице. Днес имаше мустаци. Нямахше представа как правят номера с мустаци. Могул продължаваше да

стои до нея и търпеливо я наблюдаваше. Табита неохотно отново го погледна. Той ѝ подаде грижливо подредените уплътнители.

Сваляше я. Табита не можеше повече да отхвърля тази мисъл. Спонтанно ѝ поднасяше малки, невероятни подаръци, носеше ѝ раци с джинджифил или пащърнак соте, точно когато умираше от глад и не ѝ се готвеше. Това я дразнеше, не на последно място, защото самата тя го желаше. Лесно можеше да го има, но не и докато Марко се намираше наоколо. Не и докато продължаваше да желае Марко, ала не можеше да се избави от него.

После изчезна лазерният поялник и Табита преобърна целия кораб с главата надолу, за да го открие.

Откри го, а също и кълбото омниполярен кабел за антена — в пътната кутия на Тал. Хм, със сигурност не го бе оставяла там.

Когато видя, че ги е намерила, папагалът окончателно се побърка. Той бясно закръжи наоколо, като надаваше звук, напомнящ на раздрънкана електрическа китара, после се върна в кутията и скри глава под крилото си.

— Срити наогар Нотамун! — жално изграчи Тал. — Никой не знае какви беди съм преживявяяяял...

— Не ме будалкай, птицо — заплашително го скастри Табита. Могул внезапно изникна до лакътя ѝ, като правеше успокоителни жестове, но тя не искаше да я успокояват. Затръшна капака върху пернатия крадец и се отдалечи. На излизане от трюма чу папала да имитира тракането на дефектния осев ключов кристал.

Отиде да уреди въпроса с Марко. Завари го да лежи и да чете комикси.

— Той е също толкова отвратителен, колкото и господарят му — започна Табита.

Марко енергично седна на койката и захвърли списанието настрана. То бавно падна на пода.

— Какво? Ти за какво го смяташ, за домашно животно ли? Нищо ли не си проумяла? Той е извънземен, по дяволите, разумен извънземен, трябва да си търпелива с него, да се помъчиш да го разбереш. А и какво искаше да кажеш, аз никога не съм крал нищо от теб. Посочи ми поне едно нещо. Посочи ми поне едно нещо, което съм ти откраднал.

— Посочи ми поне едно нещо, което не си ми откраднал.

Когато се върна в трюма, атмосферата беше нажежена. Обгърнала коленете си с ръце, Саския седеше на един от куфарите и обвинително гледаше брат си, който лежеше в хамака им и демонстративно не ѝ обръщаше внимание. Стенописът бе съсипан. Някой го беше измазал с грим.

Тал висеше на стълбата с главата надолу и продължаваше да пее.
— Никой не знае какви беди съм преживяяяяяял...

Табита поправи всичко, което можеше. За да не се среща с никого, тя прекарваше дълги часове в скафандъра си, като разговаряше с корабната личност. Извадена от равновесие, приказваше с Алис повече, отколкото всеки друг път, при това не само по технически или навигационни въпроси. Избраният от самата нея спътник за това пътуване през виртуалното царство беше въображаем. Когато повече не можеш да понасяш живите същества — хора или не, — най-добрият ти приятел може да е машина.

Облече си скафандър и отвори вътрешната врата на предния десен изход. Шлюзът бе пълен с боклуци: обвивки от храна и папагалски фъшкии. Това не беше нищо ново, уверявам ви, но преди си бяха нейните боклуци, които се носеха някъде наблизо, приблизително където ги е оставила и следователно бяха естествени, почти невидими. Сега обаче я заобикаляха чужди боклуци, неочаквани и натрапчиви.

Табита отвори външната врата, закрепил осигурителното въже и скочи в празнотата. Отпадъците блъвнаха след нея като облак. Известно време предано щяха да орбитират около кораба, после действителността щеше да си ги върне.

Тя бавно заобиколи носа на „Алис Лидъл“, където можеше да седи на нищото и да наблюдава кабината. Ако видеше Тал да влиза вътре, щеше да заключи гадинката в клетка и да прати по дяволите междувидовите отношения.

В хиперпространството скафандърът е едновременно по-удобен и по-неудобен, отколкото в обикновеното пространство. Пак ти се вие свят, ако си податлив на такива неща, заради псевдогравитацията. Където и да застанеш, след малко винаги се озоваваш под кораба, носейки се към безкрайно отдалечаващия се гладък облак, „образуващ“ „пода“. От време на време виждаш неща, от които ти настръхват косите, странни изкривявания и страшни пробиви в голата нелепост около теб. Но няма перспектива, няма идея за разстояние, за

ужасяващите простори на космоса, няма бездънни бездни, не ти се присмиват далечни звезди.

Табита видя при кърмата Кстаска, която лежеше на пет метра от корпуса и се наслаждаваше на зъбатата радиация на изкривената относителност. За кой ли път се зачуди как действителността открива разликата между херувим и смачкана кутия от чай. След онзи случай, когато за пръв път бяха заедно навън, двете предпочитаха да не си обръщат внимание, като съседи, чиито дворове са прекалено малки.

Днес обаче я разтревожи онова, което трябваше да ѝ съобщи корабът, и не можеше да го запази за себе си. Вероятността от повреда на осевия ключ надвишаваше 89%...

— Кстаска? — повика я по комуникационния канал тя. Не знаеше дали я чува.

Голата черна глава се завъртя към нея.

Табита разпъна осигурителното въже и внимателно се изстреля през бозавата празнота към херувима.

Той лежеше по гръб, безног и гол под прозрачната си обвивка, и размахваше малките си ръце. Не можеше да изглежда по-безпомощен.

Табита преглътна.

Но преди да успее да каже нещо, херувимът я изпревари:

— Кристалът. — Гласът му бе носов, металически, безкрайно надменен.

Космите на тила ѝ незабавно настръхнаха.

— Подслушвал си, нали? — попита тя.

Създанието сви рамене и поклати глава, прекалено масивна за шията му.

— Не — по-високо отвърна то, като търпелив родител с глупаво дете.

— Тогава...

— Трябва да са или Близнаците, или кристалът — поясни Кстаска; — Нищо друго не може да е толкова важно.

За да я заговори, искаше да каже. Табита я разбра и знаеше, че херувимът е разбрал, че е разбрала. Онези неумолими малки очи, напомнящи стопове, можеха да са необичайно красноречиви. Но защо Близнаците, зачуди се тя.

— Близнаците са хора, нали? — попита Кстаска, сякаш проверяваше реакцията ѝ. След като Табита не отговори, тя продължи:

— Не би дошла при мен, за да споделиш човешки проблем.

Сърцето на Табита се разтуптя. Не знаеше дали от гняв, или от страх.

— Не мога да стигна до него — каза тя. — Никога не съм... — Дълбоко си пое дъх. — Би ли ми показала?

Кстаска се претърколи по корем. — Дай да хвърля един поглед.

— Просто ми покажи — помоли Табита.

— Прекалено голяма си, за да го видиш.

Без да каже нищо повече, херувимът се отдалечи и влезе в кораба. След малко отново се появи с опашка, снабдена с някаква микрорешетъчна сонда. Не отиде да се посъветва с нея, а заплува направо към контролния панел.

— Алис, би ли отворила...

Но корабът вече го беше направил. Кстаска размаха напомнящата си на попова лъжичка опашка и изчезна вътре.

Раздразнена, Табита се спусна надолу да наблюдава.

Кстаска имаше право. Отворът не бе пригоден за нещо, по-голямо от ремонтен робот Г7. Тя безнадеждно пхна глава в люка и в продължение на няколко минути се вглежда в толкова черно пространство, — че не виждаше дори къде е херувимът. После проблесна безшумно вибриращо синьо сияние и се очерта изгърбен дребничък силует. Приличаше на животно, лешояд, разкъсващ вътрешностите на нейния кораб, като някой от космическите плъхоброненосци от Палерния.

Синьото сияние угасна. През визьора на шлема си Табита усети разтърсващото зъбите вибриране на кристалната сонда.

Не можеше да направи нищо.

— Оставям всичко в твои ръце — каза тя.

Не получи отговор.

Замислена, Табита се върна вътре през десния шлюз на кърмата. Марко и другите пееха в трюма.

Могул бе в нейната каюта.

След миг на шок и гняв, тя хвърли шлема си на койката.

— Какво правиш тук? — попита Табита, докато си сваляше ръкавиците.

Акробатът величествено се плъзна към нея и с необичайна смиреност разпери ръце, сякаш се предаваше. В дланите му нямаше

нищо.

— Табита... — започна той.

Тесните му устни бяха разтворени, тежките му очи гледаха умолително. Стоеше изправен на пръсти, копнеещ да се приближи, ала запазваше дистанция.

— Не съм ти позволявала да влизаш тук — безизразно каза тя.

Не го изгони. Дори за собствените ѝ уши гласът ѝ звучеше фалшиво. Чуваше лъжата, чуваше се да отрича онова, което насищаше въздуха в каютата, в оставащото помежду им пространство. Табита разкопча скафандъра си. Пръстите ѝ трепереха.

В съседната каюта нямаше никой.

— Какво искаш, Могоул? — излишно попита тя, докато се измъкваше от костюма.

— Теб — отвърна акробатът. Гласът му изтътна като марсиански вятър, безкрайно зовящ сред кухи скали.

Представляваше поразителна гледка, тъжен клоун с мека синя пижама. Бялата му шия беше наклонена под ъгъл, изразяващ вековечна тъга и копнеж. Молеше я за милост, а тя не бе в настроение да се смили. Беше потресена, объркана: от съобщението на Алис, от херувима, а сега и от това посещение. Сърцето ѝ се бе свило. Но усещаше, че кръвта пулсира в слепоочията ѝ, че зърната на гърдите ѝ се втвърдяват и стомахът ѝ пари от желание.

Най-после се предаде на удоволствието от властта си, обгърна с ръка дългата му, скръбна шия и притегли достойната му глава надолу към своята. Това беше властта да даваш и взимаш, властта на насладата. Тя целуна устните му.

Последва прекъсване, интервал на банална действителност, докато разкопчаваше ризата му и се бореше с малкото, неподатливо копче на яката. Табита го целуна по гърлото.

Изящните му пръсти бяха върху нейните, галеха я, милваха косата ѝ, проследяваха контурите на гърба, раменете, гърдите ѝ. Остави го да съблече елека и тениската ѝ, да ѝ разкопчае колана.

Той я целуна по ухото; Езикът му я гъделичкаше като муцунка на малко животно. Тя се засмя и се потопи в насладата.

Светлините в каютата премигнаха.

Могоул спря и погледна нагоре към тавана.

— Какво беше това?

— Кстаска поправя нещо по кораба — отвърна Табита.

Той кимна.

— Чудесно. Тя е страхотна в тези неща.

Събу й панталоните.

Табита изрита обувките си и прегърна тънката талия на Могул.

В главата ѝ се въртеше някаква мисъл, нещо озадачаващо. Нещо, свързано с последните му думи. Не обърна внимание. Притегли го към койката и легна до него, прегърна го, разкопча панталона му. Пресегна се нагоре и изхлузи ризата от раменете му.

Той имаше женски гърди. Съвсем плоски, незабележими, когато легна по гръб, за да му събуе панталона, но все пак женски гърди. Значи наистина бяха еднакви, тези Близнаци. Колко странно, каза си Табита.

Тя го пусна, отдръпна се назад и застава на колене върху койката.

— Ти си Саския.

Смъкна му гащетата.

Наистина беше.

Изглеждаше стъписана.

— Мислех, че знаеш — промълви тя. — Аз съм той и той съм аз.

После бледо, отчаяно се усмихна.

В главата на Табита се възцари хаос.

— Точно кой от двамата си?

— Аз съм аз — отвърна Саския. — Наистина съм аз.

Табита потръпна. Саския понечи да я хване за ръка, но тя се отскубна.

— Какво сте вие, по дяволите? Как може да сте близнаци, абсолютно еднакви близнаци?

— Не сме — възрази Саския. — Не сме близнаци.

Табита конвулсивно грабна тениската си и я навлече. Саския сякаш понечи да я спре, но после колебливо се отпусна обратно.

Табита седна по турски на койката. Светлините отново помръкнаха за миг, после заблестяха с пълна сила.

— Обясни ми — каза тя.

Изгубила предишното си спокойствие и изящество, Саския неловко се размърда.

— Ами, сега сме, но не бяхме — отвърна тя.

Табита ядосано изсумтя.

— А какво бяхте, по дяволите...

— Царици — промълви Саския. И облиза устни с върха на езика си. — Ние сме единствените, които оцеляхме.

Тя отново се пресегна към Табита, да стисне ръката ѝ, да бъде стисната за ръката, и Табита я стисна.

— Бяхме експеримент — поясни Саския. — Сюзън, Ториъл и Зидрих се... изчерпаха. Ние избягахме. Бяхме спасени. Иначе няхаме никакъв шанс.

Табита можеше да усети туптенето на сърцето на другата жена — твърдо и решително.

— Не знаехме нищо — продължи Саския, — за... другите хора. За системата. Никога не сме били разделени. — Тя потърка носа си и направи гримаса. Лицето ѝ изведнъж стана грозно, като слепец, който няма представа как да контролира изражението си. — Трябва да се махна от него.

— Защо?

Саския се изправи и впери очи в лицето ѝ.

— За да съм аз! За да мога... — Тя апатично въздъхна. — Той те желае — добави близначката и притисна длан към гърдите ѝ.

Табита усети, че желанието ѝ се изпарява.

— Затова ли дойде тук?

— Той не трябва да те има.

Табита преглътна гнева си. Те бяха деца. За малко да се люби с дете.

— Затова си дошла тук първа. Не можеш да правиш така — настойчиво каза тя. — Не можеш да използваш хората по такъв начин.

— По какъв начин? — озадачи се Саския.

— Като... като... като оръжия.

— Не — пламенно възрази Саския. — Не, Табита. И аз те желая — отново заговори умолително тя. — Обичам те...

— Не ме обичаш. — Започваше да губи търпение. — Просто му подражаваш.

В очите на близначката проблясваха сълзи.

— Не е така — отвърна тя. — Не бих могла. Ти не разбираш. Аз съм той. Каквото иска той, го искам и аз.

— Е, не можеш да ме имаш — грубо отсече Табита. — Никой не може да ме има. Аз не съм твоя. Сама съм си господарка.

— Точно затова те обичам — неочаквано станала сериозна, отвърна Саския и я погали по бедрото. — Ти си истинска, а аз не съм свикнала с истински хора. Ние с Могул не сме истински. — Тя се пресегна за дрехите си и започна да се облича. — Кстаска е истинска, но не е човек. Тал също. Марко не е истински, той е само думи, думи. А Хана е мъртва.

В крайна сметка, помисли си Табита, Саския не бе чак толкова самотна, колкото се представяше. Понякога я чуваше през стената с Марко, приглушените им стонове и викове.

Освен ако не беше Могул.

Същата нощ се събуди от сън за капитан Девър, завинаги обикаляща Деймос в своята крепост от черен камък. Спомни си мириса ѝ на мускус и машинно масло.

От съседната каюта се носеха гласове.

Марко и Саския, каза си тя и осъзна, че вече ревнува.

Но там имаше и други, които тихо шепнеха. Чуваше всички им, подсвиркването на Тал, далечното дуднене на Кстаска. Дали играеха на карти, или крояха бунт? Тя напрегна слух, но напразно.

Безшумно се измъкна от койката си, облече си нощницата и излезе в коридора.

Нощта бе субективна, подобно на всичко останало в хиперпространството. Там нямаше мрак, нито пък друга светлина, освен отделни лъчи, процеждащи се през гърба на огледалото от реалния космос. Табита се приближи до задния шлюз на трюма и влезе вътре.

Откакто бяха потеглили, за пръв път оставаше там сама. Тя предпазливо се огледа наоколо. Хамакът на Близнаците пустееше, пашкулът на херувима също. Кутията на Тал лежеше в ъгъла с отворен капак. С неясните си, енергични мазки, с подробните си, но мъгляви детайли, на оскъдната светлина съсипаният стенопис като че ли повтаряше не по-малко безумната гледка през илюминаторите. От него лъхаше на замръзнала възможност, усещаше се определено, но непонятно присъствие.

Табита не бе там, за да се наслаждава на изкуството. А да претърси багажа им. Тя внимателно заобиколи купчините сандъци и чанти. Търсеше дългия сребристосив цилиндър, който Могул и Марко с риск за живота на всички им бяха взели от Изобилие.

Откри го под планина от пъстроцветно огледално платно. Явно някой нарочно го беше скрил отдолу. Табита го хвана и го измъкна навън. Бе студен и доста тежък.

Тя приклепна и го разгледа. Беше по-дълъг, отколкото си го спомняше, два метра, близо три, и почти един в диаметър. Под външната обвивка от мека гума се усещаше твърд метал. Това, както и тежестта му почти я накара да повярва, че в крайна сметка наистина може да е злато. Дали златото се пренасяше в гумени цилиндри? Нямаше представа. Видя следи от етикети, но някой ги бе откъснал. Зачуди се как се отваря.

Оказа се лесно. В двата края и по дължината му имаше сребристи метални шевове. Под тях от всяка страна бяха направени отвори за пръсти. Табита го обгърна с ръце.

Разнесе се тихо изщракване. Когато цилиндърът се отвори, тя се сепна и отскочи назад.

Отвътре засъска бял газ. Трюмът се изпълни със странна, неприятна миризма на мъх и метилов алкохол. Стана ужасно студено.

В цилиндъра имаше плътен скреж, покриващ няколко пласта плътна изолация от изкуствена коприна. Под нея се виждаше нещо, увито в бяла марля.

Не приличаше на злато.

Прииска ѝ се бързо да го затвори и повече да няма нищо общо с него.

Но цилиндърът се намираше на нейния кораб. Тя разгърна края на марлята. Отдолу зърна наръч сухи жълтеникави съчки и слама. В главата ѝ засвири далечна аларма.

Дръпна марлята докрай. Вързопът имаше лице.

С две изпъкнали очи, затворени под гладки кафяви клепачи, заострен нос с две тесни ноздри, широка уста като цепнатина в дърво, сгърчена и силно стисната.

Това не бяха наръч съчки. Нищо подобно.

Беше фраск. Мъртъв фраск.

35.

БГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 13.16.31

ГОТОВНОСТ

За пръв път видях фраск на „Шареният папагал“.

ШХУНАТА НА МЕЛИСА МАНДЕБРА ЛИ?

Точно тя.

КАКВО СТЕ ПРАВИЛИ НА ШХУНАТА НА МЕЛИСА
МАНДЕБРА, КАПИТАНЕ?

Бях влюбена. В боцмана на Мелиса Мандебра.

Казваше се Трикарико Палинидес и беше мършав като маркуч. Имаше дълга тъмна коса, спусната отстрани на лицето му и прихваната с халка от коруба на костенурка. Очите му бяха тесни, кехлибарени, на определена светлина дори златисти. Откри ме в един долнопробен хотел в Скиапарели. И ме покани на борда на „Шареният папагал“, за да ми го покажел, така каза.

Онази ледена вечер отидохме в пустинята да чакаме совалката. Небето беше като мармалад от сливи, лилаво и покрито с облаци. Мантите бяха излезли на лов и се носеха като парцали, откъснати от нощта. Пронизващият вятър навяваше миризми от юг, миризми на сярра и замръзнали метали. Въздухът беше рядък и дращеше ноздрите.

Стояхме на пясъка, увити с пъстрия плащ на Трикарико. Бяхме щастливи.

Деймос беше изгрял. Совалката се появи и силуетът ѝ се уголеми на фона на луната като огромен черен бръмбар. Това била офицерската совалка, увери ме Трикарико, и никой на борда нямало да ни досажда.

След Луната бях живяла на Честност 2 и бях ходила на девет други орбитални станции. Едната беше еладелдийски зикурат, който обикаляше безброй платформи и силози и почистваше боклуците на някои от най-страхотните кораби в системата. „Болшой Мрицвар“. „Далечен амарант“, с неговата арогантна жълто-черна ливрея и високи, бляскаво осветени палуби. Виждала съм „Серафимът Катриона“, матовочерен, потаен, патрулиращ из Владенията на Абраксас като акула.

КАКВО СЕ Е СЛУЧИЛО С „ДАЛЕЧЕН АМАРАНТ“? ОТ ГОДИНИ НЕ СЪМ ЧУВАЛА ЗА НЕГО.

Изчезна. Не знаеш ли? По време на круиз около Нептун.

ОКОЛО НЕПТУН ЛИ?

Много дръзко, но Капела не го забраняваше. Той е в слънчевата система, макар че никой не ходи там.

ВЕЧЕ НИКОЙ НЕ ХОДИ ТАМ, ДА.

„Шареният папагал“ не можеше да се сравнява с „Амаранта“ или някой от другите, разбира се, но дотогава не бях виждала по-голям кораб. Имаше дванайсет палуби, всяка със самостоятелна гравитация. По стените в каюткомпанията висяха гоблени, в библиотеката имаше истински книги. Роботи прислужници безшумно се плъзгаха по коридорите. Каятата на Трикарико не беше цялата в плюш, признавам, но разполагаше с консервирана храна, палубни привилегии и собствена тоалетна. И леглото му си го биваше.

Даде ми от оная дрога. Дотогава не я бях опитвала. Представляваше прозрачен гел в стъклена чаша. Загребваш малко с

костена шпатула и го поставяш под езика си. Има вкус на цветя и захар и предизвиква невероятна жажда. Но десет минути след като се разтвори, всичко ти се струва възможно. Чувствах се така, сякаш можех да протегна ръка и да променя хода на събитията. Сексът беше страхотен. Трикарико постоянно се хилотеше. Просто му беше гот. Аз му правех гот.

ТАЗИ ДРОГА КАТО ЛЮБОВТА ЛИ Е, КАПИТАНЕ?

В известен смисъл, по-хубава.

БИХТЕ ЛИ СЕ ПОЯСНИЛИ, МОЛЯ?

Дали бих? Да, бих. Знаеш, че ще ти хареса и изобщо не очакваш да продължи вечно.

МИСЛЯ, ЧЕ ПРОСТО СИ ПРОТИВОРЕЧИТЕ.

Не, не си противореча.

НЯКОЙ ДЕН ТРЯБВА ДА МИ ОБЯСНИТЕ КАКВО Е ЛЮБОВ.

Любовта е, когато си полудял, но си мислиш, че не си, защото с теб има друг човек. Разбра ли?

НЕ, НО НЯМА ЗНАЧЕНИЕ. ПРОДЪЛЖАВАЙТЕ. ТРИКАРИКО.

Седеше на леглото, завил краката си с чаршаф. Със свити колене и събрани ходила, опрял лакти на бедрата си и отпуснал брадичка върху дланите си.

ГОВОРИТЕ ЗА СЛЕД ТОВА.

Точно така. Лежах по гръб в другия край на леглото, вцепенена от удоволствие. Дремех, докато действието на дрогата отслабваше. Гледахме се един друг и мъгляво се чудехме още колко пъти ще можем да повторим същото.

— Можеш да дойдеш с нас — предложи той.

— Къде отивате?

— На Енкелад.

Дори не знаех къде е това.

ЗАРАДИ ДРОГАТА ЛИ?

Не, наистина не знаех. Не забравяй, че тогава още не бях ходила по-далече от Ганимед. Можех да пилотирам назад-напред във Възела и бях запозната с основните астероидни рояци, но ако се съдеше по мен, капеланите спокойно можеха да са ограничили действието на двигателя до Юпитер.

— Пръстените са невероятно прекрасни — каза Трикарико. — Ужасно прекрасни. — Той плавно разсече въздуха с длан. — Тънки като нож и толкова плътни, ако се приближиш към тях както трябва, направо да си помислиш, че можеш да ходиш отгоре им. Носят се с безумна скорост и в същото време няма никаква опасност, можеш колкото искаш да си летиш през тях, стига да използваш картите. Защото се движат като страшно огромен часовник.

Не зная защо го каза, че пръстените били като часовник. Чувствах се прекалено отпусната, за да го попитам. Предполагам, че думите му са били провокирани от дрогата.

— Всички са картирани — продължи Трикарико, — всички големи буци. И до каквото се докопаш; си е твое. Каквото е останало, естествено. Знаеш ли, Табита, там все още живеят отшелници, всеки на отделна малка скала. На Енкелад има манастир.

— Не затова отиваш там — подхвърлих аз. В този момент забележката ми се струваше блестящо остроумна.

— Не, не затова — потвърди Трикарико и се претърколи към мен, разперил ръце и крака като футболист. Вкопчихме се един в друг и леко се оттласнахме от стената. Той зарови лице в шията ми, но и на двамата не ни бяха останали сили. Лежахме прегърнати, докато Трикарико ми разказваше за фраскските кервани.

Някога била ли си в керван, Алис?

НИКОГА, КАПИТАНЕ.

Когато плъзнали слуховете за война, за по-голяма безопасност фраските започнали да пращат корабите си до Пояса в конвой. Миньорите купували голяма част от машините си от вътрешността на системата. Пътували чак до Юпитер, за да използват ускорението. Едва когато наближавали петата планета, обясни ми Трикарико, огромните кораби набирали скорост за последния скок. Малките, като „Шареният папагал“, по-скоро се движели с кервана за престиж. Те извършвали скока последни.

— Край рамото Юпитерово обикалят — унесено ми говореше той. — Сто скъпоценни камъка, искрящи върху черния фон на нощта! Един по един достигат нужната скорост и угасват в небитието. Пръв е тредголдският „Бегемот“! После броненосците на Фрейзиър Астерак Рубльов „Канзасец“ и „Джитоку“, толкова плътно един след друг, че никой не може да ги различи. Преди да си поемеш дъх, фраскските кораби започват да искрят и да се въртят, и се стопяват в мрака като снежинки в декемврийска вечер. И накрая, с безумен проблясък на разпръсната светлина, изчезва малката рибка, която е подкачала покрай въртопа — за да се появи няколко седмици по-късно, увиснала на гигантска дъга, изплувала от кладенеца на Сатурн!

— Фраските ли? — попитах аз. — Те не бяха ли ония, дето направиха толкова поразии в Африка?

— Не са опасни, стига да се държиш с тях делово — успокои ме Трикарико.

— Тъкмо това и трябва да направя — казах аз. — Знаеш ли колко е частът?

— Табита — укорително ме прегърна той.

— Какво?

— Опитвам се да те убедя да останеш.

— Не — отвърнах аз. — Ставам. Само гледай. Ставам. — Пресегнах се за дрехите си. — Трябва да си изкарвам прехраната.

— Не трябва — възрази Трикарико. — Мога да взема по-голяма каюта. Няма нужда да казваш на никого с какво си се занимавала. Можеш да оставиш миналото зад гърба си!

— Имам да върша работа — упорствах аз.

Той се разгорещи.

— Точно това ти казвам и аз! Няма нужда да работиш!

— Не, Рико. Това пък ти казвам аз. Ако няма работа за мен, няма да дойда. А сега си тръгвам. Само гледай. Тръгвам си.

Стигнахме до компромис. Керванът се събираше в Селуция. Ако след месец отидех там, щеше да ме вземе на работа.

МИСЛЕХ, ЧЕ СТЕ БИЛА ВЛЮБЕНА В НЕГО.

О, аз съм противоречива в любовта, Алис.

Може да се каже, че бях влюбена в „Шареният папагал“. Той определено засенчваше „Тлъста уста“. Не исках да показвам на Трикарико колко ми е трудно да се върна на оная бракувана щайга за руда. На „Тлъста уста“ изобщо нямаше тоалетна, само химически клозет и отвратителна стара вакуумна мивка. Капитан Франк не разбираше от хигиена. Или не, всъщност, струва ми се, че разбираше, но не виждаше смисъл в нея. Нали после пак ще се изцапаш.

В „Тлъста уста“ се бяха натрупали боклуци от десет години. Дадже повече! Някои беше домъкнал от предишния си кораб. Някои бяха части от предишния му кораб.

Ще ти кажа как беше. Сгъваш няколко огромни листа нарязано свръхлеко фолио, като окастриаш парчетата, оръфани от силикояди. Поставяш вързопите между крачетата на деветнайсет сгъваеми носилки, които вече не могат да се сгъват, и откриваш деветнайсет табли с резервни части, целите омазани в старо черно машинно масло. Може да са здрави, може и да не са. Трябва да преместиш няколко коша със стъклена вата и виждаш, че в тях няма нищо, освен самата стъклена вата, искам да кажа. Така че поставяш резервните части вътре. Чак тогава се отваря място за ужасно обемния кварцов парадоксов стабилизатор „Марклон“ 7ДД, който си купила на безценица. Ако му разглобиш няколко от ръчките, разбира се. Винаги можеш пак да ги монтираш. Преди да го продадеш.

Нали се сецаш кой трябваше да разглобява ръчките на парадоксовия стабилизатор?

И после бързо пак да ги монтира на някоя станция, на която сме изхарчили ремонтния си кредит. И след това да го избути по тесен канал от работилницата и през трийсет метра вакуум в трюма на клиент, който сякаш всеки момент може да реши да се откаже от сделката и вместо това да те изяде?

Не че капитан Франк го мързеше. Иначе кипеше от енергия, когато търсеше боклуци, събираше ги и се жалваше от тях. Просто мразеше да се разделя с каквото и да е. Мразеше. И без това беше в лошо настроение. Сменяше си козината. Навсякъде имаше кичури косми, които се завираха в кабината и задръстваха вентилаторите. Не бях доизчистила след последния полет.

КАКВО СЕ СЛУЧИ С КАПИТАН ФРАНК?

Ами, не му разказах за „Шареният папагал“ и Трикарико, но се басирам, че по някакъв начин е научил. Сигурно защото постоянно се обаждах на „Папагала“.

Датата на заминаването се отложила, каза ми Трикарико, после още веднъж. Това си било ритуал, така ми обясни. Дежурният екипаж се грижел за кораба, докато собствениците и офицерите участвали в съответните церемонии. Всяка делегация канела другите делегации на безброй пищни приеми и вечери, така че членовете на кервана да се опознаели помежду си.

— Това е тъпо — казах аз. — Нали и без това фраските командват парада?

— Разбира се — ухили се Трикарико. — Точно затова е толкова смешно.

Защото според него, „Шареният папагал“ участвал в кервана само заради славата. По време на приеми собствениците и офицерите му били в центъра на вниманието. Освен това Мелиса мразела да бърза. Товарът им нямало да се развали, нито пък търсенето щяло да намалее.

„Шареният папагал“ превозваше само стоки, чиито цени бяха обратнопропорционални на размера им: наркотици, скъпоценни камъни, някои законни пътеводителни кубове. Обаче не всичко беше законно. Успяваха да крият много товари от всякакви проверки, освен от най-съвършените скенери, и включваха подкупите в счетоводните си книги като разходи. Разходите на семейство Мандебра са много големи.

За разлика от тези на капитан Франк. Договорът ми с него изтичаше след месец. Все още се надявах, че керванът ще се забави

дотогава, казвах си, че ще е по-лесно да си тръгна, когато изтече срокът ми.

О, исках да съм с Трикарико, Алис, не си мисли, че не съм искала. Но той все припираше, караше ме да се хвърля в нещо, от което си нямах понятие, свят на снобизъм и разкош, който самият той приемаше за даденост. На „Тлъста уста“ нямаше и следа от разкош, беше си пълна браква. Но с капитан Франк си знаех мястото, въпреки че мястото ми обикновено беше затънала до шия сред оплетени жици да ругая някой болт. Капитан Франк мразеше да се разделя с каквото и да е и знаех, че никога няма да ме пусне.

Грешах.

Получи се вест за корабокрушение. „Утринен звън в Мисията“ се разбил на Йо. Всички алтениански боклукчий щяха да се съберат там и докато ровят из разбитите машинарии и пръснатия товар, да се срещат със стари приятели и конкуренти, да обменят новини от дома.

— Зминваме днес — реши капитан Франк. — Дрктно. Никога не го бях виждала толкова категоричен.

Обикновено успявах да го разубедя, да измисля някакъв слух за разпродажба на Укопия, после да го отклоня нанякъде другаде, преди да сме стигнали там. Бях научила, че каквато и идея да има в онзи негов огромен череп, пресяването на боклукчийските орбити винаги е по-лесно. Не по-приятно, просто по-лесно.

— Хей, капитане, защо не останем тук и тази нощ? Сигурна съм, че забелязах да се приближават разни интересни неща. Би трябвало да ни настигнат някъде към пет. Утре ще заминем за Йо.

— Днес — повтори той и се втурна към чертожната дъска. Отскочих от пътя му. Очите му блестяха от енергия и алчност.

Помогнах му да начертае курса. Видях, че от Йо ще мога да пресрещна „Шареният папагал“ край Юпитер. Или на връщане, ако капитан Франк се вманиачеше по останките на „Утринен звън в Мисията“. Всички щяха да са там и да гложат трупа на разбития кораб като лешояди в ребра на умрял кит, да душат с горещите си олигавени муцуни и да се пазарят с насечен лай и писъци. Козината им щеше да е сплъстена от антифриз и пепел. Щеше да има и други хора, обичайната подозрителна пасмина. Щяха да си разказват страшни истории и да се хвалят с находките и убийствата си.

— Капитан Франк — започнах аз, — трябва да ти кажа нещо.
Той се втренчи в мен през мръсната козина на лицето си. Бях се научила да разбирам изражението му. Този път не го разбрах.
— Скаш стнеш — досети се алтецианинът.
— Да — потвърдих аз. — Имам друго предложение. Онзи човек сам дойде при мен — уверих го.
Изглежда това не му направи никакво впечатление.
— Скоро ще си намериш някой друг — казах му. — В Скиапарели. Край ал-Казара. До Индиговия канал. Знаеш по-добре от мен.
Мисля, че прие това като някакво цялостно признание.
Стискаше чертожната писалка в муцуната си.
— Йо — изтътна той и посочи на картата. Зминваме.
— Не — отсякох аз. — Оставам тук.

ТОЙ НЕ МЪРМОРИ ЛИ?

Мърмори, разбира се. Всъщност трябваше да се откажа от всичките заплати, които ми дължеше. Оставих „Тлъста уста“ също, толкова разбрицан, колкото го бях заварила. В продължение на пет месеца си бях скъсвала задника от бачкане за нищо. Събрах си багажа, натъпках в сака си няколко от моите находки и взех совалката за Селуция.

Странно, докато пътувах, ме потърсиха по комуникатора и когато застанах пред екрана, беше той.

ТРИКАРИКО ПАЛИНИДЕС?

Не, Алис, капитан Франк. Обаждаше ми се, само за да ме пита нещо маловажно, дали съм виждала някъде големия лазерен скалпел, а после продължи да ме гледа. Дълго.

Сбогувах се. Казах му, че ми липсва. Той ме гледаше. Започнах да се дразня и тогава капитан Франк изчезна. Просто ей така.

Знаеш ли, едва в този момент осъзнах, че разбира. Че го е направил заради мен.

ВЕЧЕ КАЗАХ, ЧЕ Е БИЛ МНОГО МИЛ.

*Да. Щеше да е много мил, ако ми беше дал поне част от
заплатата.*

Когато заминаваш, винаги губиш нещо.

36.

— Какво прави това на кораба ми?

Беше уплашена и пребледняла. Що се отнасяше до нея, бе полунощ след отвратителен ден. И сега да открие в трюма хладилен ковчег с мъртъв извънземен!

В сумрака към нея гледаха разноцветни лица: бяло, кафяво и лъскавочерно. В пътническата каюта се стелеше ароматен дим. Всички се бяха наблъскали вътре. Когато влетя без да почука, Табита ги стресна.

— Боже всемогъщи, не си го отворила, нали?

Марко незабавно скочи на крака, подплаши Тал и се втурна покрай Близнаците към нея.

— Веднага го затвориш. Трябваше да го изхвърля през шлюза!

— Успокой се, Табита. Успокой се!

Тримата хора бяха седели на койката и си подаваха дълга лула, докато разглеждаха парче хартия, някаква карта или схема, изчезнала в мига, в който Табита нахлу вътре. Прегърнати, Близнаците се изправиха върху койката и застанаха притиснати, с гръб към лявата стена. Кстаска беше в дъното на каютата и се издигна на летящата си чиния заедно с тях. Тал също тревожно пляскаше с криле във въздуха.

— Обясни ми, Марко!

Той бе разгневен:

— Седни! Седни! — извика Марко. — Ще седнеш ли най-послед? Близнаците й направиха място.

— Седни, седни... — уплашено измърмориха те. Единият все още държеше димящата лула. Нямаше представа кой от двамата им.

— Не искам да сядам! — изкрещя тя. — Искам обяснение!

— Когато се настаниш удобно, ще ти е по-лесно да възприемеш обяснението, капитане — измърка Кстаска.

Табита заплашително насочи към нея показалец.

— Ти ли искаш да ми обясниш? Не? Тогава не се бъркай!

Без да обръща внимание на Близнаците, тя яростно гледаше към Марко, който стоеше със сведена глава и стиснати юмруци.

— Всичко това е излишно! — каза той. — Просто седни и ме изслушай!

Близнакът с лулата ѝ я подаде. Саския, позна по очите ѝ Табита. Едва не изрита лулата от ръката ѝ.

— Слушам те, Марко!

Той сърдито въздъхна и отстъпи крачка назад. Отметна глава и потърка големия си пръстен.

— Това е Хектор — заплашително я изгледа Марко. — Той е мъртъв.

— Видях.

— Повече никога няма да се разхожда по Улицата на липите! — тъжно изпя Тал и кацна на рамото на господаря си.

Марко насочи вниманието си към него и му подаде свития си показалец, за да го клъвне.

— Съвсем наскоро се присъедини към нас — лаконично заяви той.

Табита вдигна очи към Саския. Лицето ѝ приличаше на маска, неразгадаемо, също като на брат ѝ.

Марко вдигна глава към нея. Наистина ли в очите му имаше сълзи?

— Те го убиха — каза той.

Изведнъж стана абсолютно сериозен.

— Виж, Табита, ела тук, хайде, седни. Ще ти разкажа всичко, ще ти обясним цялата история. Недей да висиш на вратата. Чувстваш се зле, преживяла си шок, хайде, ела и се настани удобно. Искаш ли кафе? Ще ти донеса. Зная какво е да се чувстваш зле. Зная. Зная. Самият аз се чувствам зле. Всичко е по моя вина. Не смяташ ли, че се чувствам зле? Не виждаш ли колко зле се чувствам?

Той прокара ръка през косата си. Тал внимателно го наблюдаваше и въртеше глава.

— Бяхме го оставили в хладилните камери на „Сънят на праведните“ — започна Марко. — Те не знаеха. Иначе нямаше да приемат фраск. — Той горчиво се засмя. — Каква ирония, нали? Саския, един от вас да иде да донесе на капитана кафе — щракна с пръсти към Близнаците Марко. Табита забеляза, че двамата са впили погледи в гърдите ѝ. Тя се загърна по-плътено в нощницата си.

Плъзна поглед наоколо. Марко дирижираше положението от средата на каютата, Тал стоеше на рамото му, Близнаците се бяха притиснали един към друг на койката, херувимът висеше в ъгъла с летящата си чиния като рефер на футболен мач при нулева гравитация. Всички се бяха вторачили в нея. В бледата пустота на хиперпространството извън илюминатора се вихреха блещукащи точици.

— За толкова тъпа ли ме мислиш? — гневно се обади Табита.

Марко нетърпеливо седна на мястото, което ѝ бяха предложили, и тежко отскочи от койката. После пренебрежително махна с ръка и заби поглед в краката си.

— Разкажи ѝ, Могоул — нареди той. — Може би теб ще изслуша.

— Ето какво откраднахме от Изобилие — тихо и бавно каза акробатът над рамото на сестра си.

— Не злато — прибави Саския.

— Тялото на собствения си партньор продължи Могоул. Очите им бяха кухи, устите — тъжни, като че ли си спомняха някакво трагично преживяване. Дватама едновременно седнаха на койката зад Марко и кръстосаха дългите си крака.

Табита се облегна на касата и впи поглед в Саския.

— Работили сте с фраск, така ли?

— Хектор — мрачно отвърна близначката.

— Къде сте попаднали на фраск?

Саския и Могоул се спогледаха. Не казаха нищо.

— В Пояса — бързо се намеси Марко. — На един астероид. Беше дезертьор, криеше се. Даже не знаеше, че войната е свършила. Поиска да тръгне с нас. Но го убиха.

— Кой го уби? — За миг си помисли, че Марко ще посочи към Близнаците.

— Еладелдийци. На Акме. През първата му вечер там. — Гласът му звучеше все по-дрезгаво. — Изскочиха от публиката и го застреляха. — Веждите му се сбърчиха. Хапеше устните си и се мъчеше да овладее гнева и мъката си. — Отнесохме го на Изобилие. Хана ни скри. Навярно... — тъжно погледна към Табита той, — навярно, ако можехме да им кажем, щяха да го спасят.

— Като Хана — прибави Могоул.

— Но вече беше късно — поклати глава Саския.

Марко шумно издуха носа си.

— Така или иначе, накрая пак се наложи да го откраднем. Както каза Могул, касетата трябваше да заглуши алармите, но предполагам, че не се е получило. Марсиански боклук.

Табита скръсти ръце и вдигна очи към херувима.

— Ами ти? — попита го тя. — Участвала ли си във всичко това?

Летящата чиния забръмча, докато Кстаска се завърташе да погледне към нея.

— Нямам какво да прибавя, капитане — прошепна съществото.

Табита отново се обърна към потъналата в скръб Саския, Цялото пътуване представляваше скачане от един лайнарник на друг.

— Защо в трюма ми има мъртъв фраск, Саския?

Марко повдигна ръка и я остави да падне.

— Искаме да го погребем на родния му свят — мъчително отвърна близначката.

— Ти ще го откараш дотам, Табита — заяви Могул.

— Семейството му е на Титан — каза Саския.

— Ще сме ти много признателни — завърши брат й.

— Нима? Тогава защо не ми казахте, по дяволите? — попита тя.

— Трябваше да ти кажем — отвърна Марко. — Трябваше. Но не можехме да си позволим този риск. Никой не иска да се замесва в такива неща. Преди да се появиш ти, вече бяхме наели една фирма. Те научиха за Хектор и веднага анулираха договора.

— Значи няма злато — грубо отсече Табита.

— Ще ти донеса кафе — стана Саския.

— Аз ще донеса — скочи Могул.

Двамата яростно се спогледаха, като че ли внезапно си бяха спомнили, че трябва да се карат за нея.

— Ще има — обади се Марко, докато акробатът се изнизваше като котка покрай Табита. — Роднините на Хектор ще дадат всичко, за да върнат сина си. Всичко.

— Мислех, че фраските нямат нищо — отвърна тя. Всичко това й бе дошло до гуша и искаше да се върне в леглото си.

— О, останали са им пари — мъгляво я увери той. — Фраските имат пари из цялата система. Капела не им е отнела всичко. — Марко уморено се протегна, като внимаваше да не събори Тал. — Ще ти бъде платено, капитане — напевно каза той и папагалът поде:

— Кога ще ми платиш, питат камбаните? Кога ще ми платиш, питат камбаните?

— Капитане — извика от коридора някакъв глас. — Мисля, че трябва да дойдеш и да видиш нещо.

Табита затвори очи и уморено сбърчи лице.

— Какво има, Могул? — попита тя.

— Не зная — отвърна акробатът. — Нещо става.

Табита отиде.

Могул стоеше до един от илюминаторите. Тя погледна над рамото му.

— О, Господи!

Пространството навън зловещо пъстрееше. Мазни черни петна осейваха неопределената хиперсреда. Накъдето и да погледнеше, петната безкрайно се деляха и размножаваха.

— Какво е това? — попита иззад гърба ѝ Саския.

В първия момент Табита си помисли, че са попаднали във вероятностна буря, като онази, настигнала я по време на седмия или осмия ѝ самостоятелен скок, когато пилотираше стария „Василий-Свенсгаард“ на фирмата „Кун Стандарт“. Тогава времето се разпадна на части и запрати грамадния кораб като парцал във въртоп от алтереалности, които заплашваха да разкъсат измеренията му едно от друго. Никога не се бе ужасявала толкова много.

— Не съм сигурна — призна тя.

Вече тичаше към кабината.

— Алис! — извика Табита. — Поддържай курса!

През илюминатора нахлуваха вълни убийствена светлина. Пустотата напред беше изпъстрена и накъсана, образуваха се и се пукаха мехури, като нагорещен целофан. Скенерите показваха двойно експонирани образи, отвътре струяха натоварени с информация розови пиксели, които покриваха екраните с конфети от светлина, струяща от реалната вселена. Силно миришеше на озон.

Това не бе вероятностна буря.

Докато Табита си слагаше слушалките, около корпуса на „Алис Лидъл“ засвяткаха сини мълнии и запълзяха по медните ѝ инкрустации. Всички високоговорители на борда виеха от претоварване. Табита закопча мрежата си, поиска данни за състоянието на кораба и включи стабилизаторите.

Не обръщаше внимание на Тал, който истерично цвъртеше в ухото ѝ, нито на напрегнато увисналата във въздуха до нея Кстаска. Бушуващата навън металическа светлина се отразяваше в прозрачния костюм на херувима.

— Алис! — извика Табита. — Какво е това?

— НЕЩО МЕ ПРИТЕГЛЯ КЪМ СЕБЕ СИ — СПОКОЙНО отвърна корабната личност.

— Невъзможно!

Но беше възможно. Овладяна от неизвестна сила, „Алис Лидъл“ стремглаво се носеше към нормалния космос.

Ала нямаше да се предаде без борба. Шевовите ѝ скърцаха, нитовите ѝ тракаха. Яката малка баржа се съпротивляваше с всички сили.

Този път това нямаше да е достатъчно.

Пръстите на Табита препускаха по пулта в търсене на вектор. Един по един започнаха да кристализират спасителни профили, само за да се стопят секунди по-късно. Точно както бе казал херувимът, нито гравитацията, нито законите за съхранение на материята, нито повреда в бордовите системи разкъсваше измеренията под тях. Колкото и невероятно да изглеждаше, капеланският двигател покорно угасваше по заповед на някого извън кораба. Табита не можеше да направи нищо, за да предотврати пропадането им.

— Всички вън от кабината! — извика тя. — Прехвърляме се!

И докато героите се криеха кой където свари, въртопът навън се превърна в постоянно пулсиране, в сияен водовъртеж от свръхестествени енергии, който разтвори паст и ги погълна.

Внезапно всичко свърши. Двигателите на „Алис“ се закашляха и завиха при рязкото възобновяване на нормалната гравитация.

За миг екраните останаха тъмни. После се включиха един по един. Видяха звездите и слънцето. Видяха абсолютната чернота на обикновения космос.

Видяха големия зелен пиратски кораб, чийто тракторен лъч се пресягаше към тях и парализиращите му мрежи широко се разгръщаха, за да ги обгърнат.

37.

— Пирати ли?

— Така изглежда — мрачно потвърди Табита, докато маневрираше и се бореше с безмилостния тракторен лъч. Двигателите на „Алис Лидъл“ не бяха построени за такива фини дуели. Корабът полагаше всички усилия, ала залавянето му беше въпрос единствено на време.

— Значи не са ченгета, така ли? Убедена ли си, че не са ченгета?
— измърмори над рамото ѝ Марко.

— Не са ченгета — отвърна тя.

— Сигурна ли си? Искам да кажа, да не би на онова нещо там да има череп с кръстосани кости?

— Какво? — извика Табита. — Разкарай се от кабината, Марко!

Внезапно от дясната страна на корпуса избухна светлинна експлозия, после още една, този път отдолу.

Марко отхвъркна към трюма. Като надаваше ужасени крясъци, Тал полетя след него.

Саския и Могоул останаха. Бяха се настанили на копилотската седалка.

Кстаска също беше там, увиснала на куката на мрежата им като огромна лъскавочерна личинка. През тялото ѝ струеше оранжева светлина.

— Пулсови оръжия — отбеляза тя. — Искат ни живи.

— Страхотно. — Табита се мъчеше да се овладее. В кабината ставаше ужасно горещо. Тя избърса потта от челото си.

— Махни се оттам — нареди на херувима Табита. Съществуването не ѝ обърна внимание.

Близнаците седяха притиснати буза до буза и зяпаха ослепителните проблясъци като уплашени котенца.

— О, Кстаска... — простенаха те и се пресегнаха нагоре към нея.

— Още не са достатъчно близо — безстрастно като коментатор на спортно състезание съобщи херувимът.

Табита наклони дясното крило и се плъзна странично. Над тях избухна трети пулсов снаряд.

— Уредите им са нестабилни — продължи Кстаска. Имаше право, разбира се. Не можеш да измъкнеш нещо с размерите на „Алис“ от хиперпространството, без силна ударна вълна.

— Сега можем да им отвърнем — прибави извънземното.

Табита не успя да изтърпи забележката ѝ.

— Разкарай се оттук, Кстаска! — извика тя.

— Няма конкретна опасност — каза Кстаска.

— Пречиш ми!

Херувимът се завъртя и погледна към нея. Макар че цялото ѝ внимание беше ангажирано, Табита се дразнеше и обезкуражаваше от рубиненочервените очи, сияещи в периферното ѝ зрение.

— Мога да разгърна защитните средства, ако искаш — спокойно прошепна Кстаска.

— Нямам никакви защитни средства! — изкрещя Табита и рязко превключи на заден ход, когато тракторният лъч се насочи към средата на кораба. Двигателите протестиращо завиха и „Алис“ се оттласна в посока, обратна на инерцията ѝ.

Тя решително натисна дросела и увеличи пламъците на дюзите. Когато хвърли поглед настрани, видя, че херувимът е напуснал кабината. Единият от Близнаците тъжно я наблюдаваше.

Пиратите ги преследваха и разкъсваха пустотата с електромагнитни мълнии. С енергията, която бяха изразходвали до този момент, „Алис Лидъл“ би могла да стигне чак до Сатурн.

За миг големият зелен кораб ясно се очерта на екраните. Изглеждаше толкова близо, че можеха да различат фигурите на членовете на екипажа му, които им правеха знаци от мостика. Беше лесондакска „Анаконда“ — или поне преди с него да се помъкнат пиратите. Дълъг шестстотин и с радиус двеста и трийсет метра, неговият характерен наперен профил все още се различаваше под огромните йонни капсули, които бяха лепнали от двете му страни. Отдолу висяха конични парализиращи мрежи, навсякъде имаше оръдия. Не се забелязваше пиратско знаме, но от носа стърчеше фигура на нубийка с голи гърди и прелъстителна усмивка. На кърмата се четеше името „Грозната истина“.

Пулсовите оръдия отново беззвучно завибрираха. Взривът наклони „Алис“ под петнайсет градуса надясно. Из кабината се разхвърчаха боклуци и затрополиха надолу по рампата. Всички лампички на пулта замигаха в червено. От цепнатините между клавишите се заиздига дим.

— Улучиха ни! — извика Могул.

— Само ни пошляпнаха — успокои го Табита. Тя включи аварийните системи. Светнаха две лампи. — Хайде де...

— Защо не изстреляш торпеда? — попита Саския.

— Нямам торпедо! — изкрещя Табита. — Това е баржа!

Близначката трескаво се наведе към нея и посочи с ръка. На пулта имаше бутон с надпис „ТОРПЕДА“.

Табита зяпна.

— Не вярвам — поклати глава тя.

Погледна към Саския и Могул, сгушени в мрежата, сякаш си мислеха, че могат да се скрият.

— Вие ли го сложихте там?

— Не!

Две лица едно до друго, с разширени очи в лилавия сумрак като лемури, изненадани от лъч на фенер.

На екраните „Грозната истина“ плавно се носеше нагоре. През илюминатора пиратският кораб приличаше на голям зелен кактус. Отровните му метални бодли лъщяха под светлината на слънцата.

Табита отчаяно разгледа пулта.

— Как се насочват тези неща?

Близначите се изхлузиха от мрежата.

— Ще доведем Кстаска.

Тя избърса лице.

— Алис?

— ДА, КАПИТАНЕ?

Табита докосна надписа. „ТОРПЕДА“. Беше истински.

— Знаеш ли нещо за това?

— ПЪЛНИТЕ СПЕЦИФИКАЦИИ ЛИ ЖЕЛАЕТЕ?

— Как се използват тези неща?

Покрай шията ѝ се провря тънко сребристо пипало. Беше Кстаска, вече увиснала за нейната мрежа. Херувимът протегна опашката си към пулта, откри някакъв контакт и пъкна края ѝ вътре.

От тавана с бърмчене се спусна монитор, на екрана на който се виждаха мащабни концентрични кръгове. Зад тях се появи сивият силует на „Грозната истина“.

— ИМАТЕ КОНТРОЛ, КАПИТАНЕ — съобщи корабът.

На монитора „Грозната истина“ се въртеше към тях и профилът ѝ се смаляваше, сякаш пилотът ѝ знаеше какво става.

Табита реагира. Тя бързо наклони надолу носа на „Алис“, докато не се озоваха под търбуха на големия зелен кораб. Обективът на тракторнолъчевия проектор бледо сияеше и висящите мрежи бавно се поклащаха над тях.

— Сега — посъветва я херувимът.

— Сега! — извикаха Близнаците.

Табита натисна бутона.

Изпод носа им изригна леденосинкав облак експлозив, който мигновено кристализира.

Ослепително копие разцепи мрака.

„Алис“ се олюля назад от взрива.

Торпедото приличаше на нажежена до бяло топлийка на черния кадифен космически фон, която изящно се издигаше под сянката на „Грозната истина“.

Последва безшумен жълт блясък.

Проточили шии към екраните, те видяха зейнала дупка в надвисналите над тях мрежи.

Ликуването беше възторжено. Близнаците я прегръщаха и надаваха диви викове към Кстаска.

Табита стисна зъби. Готвеше се за следващия си изстрел.

„Алис Лидъл“ все още весело се поклащаше назад от отката. „Грозната истина“ бе изчезнала от всички монитори и насочващата камера трескаво я търсеше.

— Ето ги!

Тя върна кораба назад и заобиколи смалилото се зелено листо, което плавно се плъзна точно в средата на мерника.

Табита натисна бутона. Блясъкът от изстрела освети кабината. Всички заръкопляскаха.

— Нали каза, че тази браква не била въоръжена! — обади се Марко.

— Това беше преди — отвърна тя.

На екрана ослепително лилаво сияние отбеляза попадението на второто торпедо. Не можеше да види какви щети е нанесла на кораба. „Грозната истина“ отново застана в средата на мерника.

Близнаците се хвърлиха към бутона.

— Дай на мен!

— Дай на мен!

Изведнъж Табита се озова сред остри лакти и размахващи се ръце.

— Хей! — извика тя.

Докато се опитваше да си възвърне контрола над пулта, сребрилата опашка отново се преметна през рамото ѝ.

Кстаска пое инициативата.

Кипнала, Табита погледна към екраните, после към илюминатора.

Не се случи нищо.

Тя разблъска всички настрани и отново натисна бутона. После пак.

Нищо.

Откъдето и да се бяха появили при случайните измествания на хиперпространствения скок, торпедата бяха само две. Сега оставаха единствено бутонът и надписът, само насочващият монитор, на който се уголемяваше бодливият силует на врага.

— О, Господи...

Пулсовото оръдие на Анакондата отново завибрира и бяла мълния обгърна „Алис Лидъл“.

38.

Мрак.

И навън, и вътре.

Нямаше нито искрица енергия, нито една лампа на борда на „Алис Лидъл“ не светеше. Нито в кабината, където бяха угаснали всички пъстроцветни датчици, диоди и индикатори. Нито в трюма, където безоко и няма лежеше оборудването на „Контрабандистите“. Нито в камбуза, където хладилникът внезапно бе изпиукал и спрял. Нито в двигателите, които изхвърлиха последна невидима струя плазма и после бързо изстинаха в ледената тъма.

Аварийните системи не функционираха. Товарните роботи стояха в нишите си в трюма, неподвижни като замразения фраск. Крановете лежах свити като стоманени змии. Всички скенери по корпуса бяха ослепели. Автоматичните бели дробове, които освежаваха въздуха на „Алис Лидъл“, изхриптяха и утихнаха.

Времето изтичаше.

Единствената светлина в тъмната кабина идваше от червените очи на Кстаска Херувима. Табита гневно натискаше клавишите и превключваше лостчетата. Не се случваше нищо. Тя обвинително изглежда Кстаска, сякаш имаше някаква вина. Без енергия скоро щяха да бъдат притеглени в парализиращите мрежи на „Грозната истина“ и тогава никога повече нямаше да има енергия.

— Кстаска! — умолително прошепнаха Близнаците.

Смутен от внезапния мрак, Тал летеше наоколо и се блъскаше в мониторите.

— Тук, Тал — накрая се смили над папагала Марко.

Табита се отпусна върху пулта. Беше пришпорвала и претоварвала „Алис“ в опит да я спаси от ченгетата, само за да я отведе в ръцете на пиратите. Повече не можеше да направи нищо.

Усещаше, че Близнаците я потупват, галят и провират мършавите си ръце през мрежата.

— Табита...

— Табита...

— Кой са тези?

— Къде ни водят?

Тя ги отблъсна.

— Алис? — Превключи на гласов режим. — Чуваш ли ме, Алис?

Не получи отговор. Вместо това чу Марко тихо да ругае под нос.

Зачуди се какви са възможностите ѝ.

Зачуди се дали изобщо има възможности.

Зачуди се дали ще умре.

Заслепиха я лъчи на прожектори. Похитителите им разглеждаха плячката си.

Близнаците отново молеха херувима.

— Кстаска, не можеш ли...

— Кстаска, сигурно...

Но херувимът го нямаше.

Яхнал летящата си чиния, той припряно влизаше в предния лъв шлюз, като в движение си слагаше качулката.

— Кстаска? — извикаха те.

В отговор се разнесе звукът от затръшването на вътрешната врата. Когато Кстаска отвори външната, във вакуума бликна струя въздух.

— Къде отива? — попита Табита.

Изглежда не знаеха дори Близнаците.

Пиратският кораб бе разперил криле точно пред тях, симетричен силует, закриващ мъглявите звезди. Окото на проектора просия в бледо сребристо и нещо нематериално незабавно удари „Алис Лидъл“.

— Тпру! — извика Марко и се хвана за една от халките, когато палубата под него се наклони. Тал запляска във въздуха. — Какво става?

Табита удари с длани по пулта.

— Мъртви сме — заяви тя. — А Кстаска избяга и ни изостави.

Навън лъскавочерната фигура на херувима прекоси пространството между корабите и се изгуби от поглед.

— Тя отива там — отбеляза Саския.

Табита се завъртя към нея. Под жестоката светлина продълговатото лице на акробатката изразяваше стъписване, сякаш я бяха оскърбили, наранили или...

Предателство.

Изведнъж Табита разбра всичко.

Корабът отново се олюля. После се раздвижи, бавно, но сигурно се отклони от предишната си траектория.

— Влечат ли ни нанякъде? — попита Марко.

— Изтеглят ни — отвърна Табита.

Боклуците леко започнаха да се насочват към дъното на кабината, докато „Алис Лидъл“ се предаваше на властта на тракторния лъч.

Можеха да си облекат скафандрите и да скочат навън. Но дали имаше смисъл? Без компютъра не знаеше къде се намират. Скафандърът ѝ бе със сигнализатор, тези на другите навярно също, ала на гигаметри наоколо можеше да няма никой. И пиратите щяха да ги заловят или да ги очистят за минути.

Но все пак можеха да си облекат скафандрите и да скочат навън.

Дали Кстаска не беше постъпила точно така, както винаги предугадила нейната заповед? Едва ли.

В този момент всички високоговорители в кабината запрацяха и се събудиха. Тал изненадано изкряка.

— Хей, „Алис Лидъл“! Хей, капитан Джут! Как сте всички днес?

— Как го правят? — попита Марко и протегна ръка към папала, който кацна на дланта му.

Табита не знаеше. И не я интересуваше особено.

— Имат умни приятели — отвърна тя.

— Страшен номер ни спретна, капитан Джут — продължи гласът. — Ето нещичко и за вас.

Налягането в кабината рязко се повиши.

Тал изпищя, падна по гръб на стената и отчаяно зарита с крака към невидимия враг, който безмилостно смазваше телцето му. Незащитена от угасналата мрежа, Табита се чувстваше така, като че ли вътрешностите ѝ се притискаха към скелета ѝ.

— Престанете, копелета! — извика Марко.

Но налягането вече спадаше.

— Да ти е останал още някой фокус, капитане?

— Само ни дай възможност, педераст такъв! — изрева Марко, докато се пресягаше към задушавачата се птица.

— Това „Не“ ли означава? — попита гласът и зачака отговор. — Добре, сега просто кротувайте там и не пипайте нищо. Съвсем скоро

ще се видим — иронично завърши той.

Здраво впримчена от тракторния лъч, „Алис Лидъл“ неумолимо се приближаваше към „Грозната истина“ и нейните парализиращи мрежи. Долната страна на този жесток хищник на космическите пътища се уголеми, докато успяха да различат прозрачен наблюдателен мостик и мъничките фигури на екипажа вътре.

— Виждате ли го? — посочи Табита.

— Кое? — попита Могул.

— Херувима — отвърна тя, надигна се от увисналата си мрежа и внимателно се спусна по рампата, която при новата гравитация бе станала неочаквано стръмна. После се запъти към шкафа със скафандрите.

Марко не разбираше.

— Това серафими ли са? Серафимски кораб ли е?

— Не. — Скафандърът си лежеше там, където го бе оставила, в нейната каюта. Трябваше ѝ костюма за ходене по корпуса. Тя го извади. — Серафимите никога не биха направили такава гадост. Обличайте си скафандрите.

— Къде отиде Кстаска? — попита брат си Саския.

— Ти къде мислиш? — лаконично ѝ отговори Табита, докато навличаше костюма.

— Табита!

Бяха шокирани.

— Тя се опита да ни спаси, Табита!

— Тя постави торпеда!

— Откъде знаете? Откъде знаете, че нарочно не ги е повредила?

— Хей, я стига, Табита, нали не смяташ...

— Откъде знаете? Откъде бихте могли да познавате тези космически попови лъжички... — Тя закопча ключалката на яката си и се пресегна за шлема. — Кой друг притежава техническите способности да залови някого насред скок?

Не можеха да ѝ отговорят.

— Надявайте си скапаните скафандри.

Те се втурнаха покрай нея в трюма.

Всъщност, Табита Джут знаеше за херувимите също толкова, колкото и всеки друг в кабината. Но беше бясна, не си бе доспала и кипеше от негодувание и подозрителност.

Тя увисна в предния шлюз на трюма, без да забравя нито за миг тъмната зелена грамада, уголемяваща се в илюминатора зад гърба ѝ.

— Предполагам, че не сте качили скрито оръжие на борда, нали, само мъртви извънземни, а? — Табита мрачно се огледа наоколо.

— О — внимателно се обади Могул. — Що се отнася до това... — Той изви длан във въздуха и тя внезапно зърна нещо в нея, нещо с матов блясък. Малък металически син пистолет.

— Отблизо това ще ги накара да разцъфтят като цветя — спокойно каза акробатът.

Табита протегна ръка.

Могул замислено я погледна.

— Струва ми се, че ще го задържа.

Тя се върна в кабината за чантата си.

„Грозната истина“ се извисяваше над тях като тъмнозелена планета, вече толкова близо, че не бяха под, а почти в мрежите ѝ.

Тъмнозелен метал изпълни полезрението им. Нямаше перспектива. Не можеха да определят разстоянието. Големият, ярко осветен наблюдателен мостик приличаше на градски купол, който се издигаше, за да ги посрещне. Имаше и по-малки светлини, амбразури и илюминатори, които спокойно можеха да са светлини на самотни сгради и летящи ферми. Онзи сребрист кръг беше тракторнолъчевият проектор, който ги притегляше към смъртта. Изглеждаше ведър и прекрасен като огряно от луната езеро.

Наоколо пипалата на парализиращите мрежи се протягаха към нейния кораб като паяжини към муха. Табита видя овъгления и огънат метал, оставен от торпедата ѝ. Повредите бяха нищожни, имаше и други такива места, от които се процеждаше гориво или просто бяха почернели и смачкани.

Парализиращите мрежи вече се затваряха около тях и привличаха „Алис“ в себе си.

— Ха така — успокоително се обади мощният глас. — Няма проб...

Избухна ослепителен проблясък, като че ли корабът беше пълен с мълнии. После всички светлини угаснаха.

Илюзорният пейзаж изчезна. Потъмня наблюдателният мостик, амбразурите, илюминаторите, тракторнолъчевият проектор, навсякъде се възцари мрак.

Табита усети, че „Алис Лидъл“ се разлюлява под краката ѝ в резултат от промяната на гравитацията. Малкият „Таласъм“ се опитваше да орбитира около по-големия кораб.

Тя полетя към пулта. В слушалките ѝ се разнесе глас, този път тих и спокоен:

— Приятни сънища — прошепна той.

Беше Кстаска.

39.

БГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 09.07.07

ГОТОВНОСТ

Здравей, Алис.

ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ.

Какво правят сега?

ВСЕ ОЩЕ РЕПЕТИРАТ. ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ДА ГИ ПОСЛУШАТЕ?

Не, благодаря.

Близнаците напомнят ли ти за Трикарико Палинидес?

НИКОГА НЕ СЪМ ВИЖДАЛА ТРИКАРИКО ПАЛИНИДЕС,
КАПИТАНЕ.

Тъкмо той пръв ми разказа за „Леонор Касарес“. Струва ми се,
че не му повярвах. Отначало.

САМАТА АЗ НЕ ВЯРВАХ, ДОКАТО НЕ ГО СРЕЩНАХМЕ.

Спомняш ли си?

О. ДА.

Бяхме на дълго пътуване от Автономия до Диона. Карахме капсула кристали за нулева гравитация за ветеринарната болница, от скока бяха минали шест дни и ти каза, че на монитора се забелязвал кораб-призрак.

А ВИЕ ОТГОВОРИХТЕ. ЧЕ НЕ Е ВЪЗМОЖНО!

И продължавам да го твърдя.

ПРЕДПОЛАГАМ, БИХТЕ ТВЪРДЕЛИ, ЧЕ „ЛЕОНОР КАСАРЕС“ НЕ Е КОРАБ-ПРИЗРАК.

Ами, не е. Все още се движи.

СЛЕД ЧЕТИРИЙСЕТ И ЕДНА ГОДИНИ.

„Леонор Касарес“ бил от Луната. С него пътувал Тибор Лапам, който отивал да докладва, че фирмата е готова за започване на операцията на Ганимед. Преди да се качи на совалката във Ведрина Тибор изял чиния гофрети с бекон и кленов сироп и изпил кутия кафе. Прочел финансовата информация на видеоекраните и се обадил по сателита на секретарката си на Шри Ланка. Там имало буря и не успял да получи образа ѝ. Той се пошегувал, казал ѝ, че изглежда ужасно. Дал ѝ някакви нареждания и ѝ напомнил, че един от мениджърите празнува рождения си ден. После се качил на кораба и отишъл да се вгледа в лицето на бащата на боговете.

Тибор Лапам не успял да завърши мисията си. Нещо се объркало.

БЯХТЕ МНОГО КРАСНОРЕЧИВА, КАПИТАНЕ.

О, прочетох го. В оная книга. Но е прекрасно, нали?

КАКВА Е ВАШАТА ТЕОРИЯ? ПРЕДПОЛАГАМ. ЧЕ ИМАТЕ ТЕОРИЯ.

Не, всички ми харесват. Чакай да видим, първо, че имало бунт и Тибор бил убит. После, че той се разбунтувал срещу семейната фирма и се опитал да отвлече кораба. Трето, че се дуелирал с капитана заради жена. Четвърто, че капитанът сбъркал при изчисляването на курса и се подхлъзнали в континуума на Мьобиус. Пето, че Тибор преживял нещастна любов и се опитал да се самоубие. Шесто, че минал близо до един от астралните сфинктери и тъй като дотогава никой не бил виждал такъв, решил да влезе вътре. Какво друго? А, да. Че се блъснал във времеви риф и че ще се появи отново чак през трийсети век.

Всички си спомнят само за Тибор, всички. Обреченият млад герой. Никой дори не знае името на капитана на „Леонор Касарес“.

НЯМА ЛИ ГО В КНИГАТА?

Сигурно го има някъде. Според някой, той дал грешна заповед и корабът попаднал в парадокс.

МИСЛЕХ, ЧЕ Е КОРАБ-ПРИЗРАК. НА МЕН МИ ПРИЛИЧАШЕ НА ТАКЪВ.

Само шест дни в хиперпространството и ти ми казваш, че на 310 градуса пред нас имало кораб-призрак.

ИМАШЕ МАСА НА КОРАБ, НО НЯМАШЕ ЕНЕРГИЙНИ ИЗЛЪЧВАНИЯ И ТОПЛИНЕН МОДЕЛ.

Отговорих ти, че е просто халюцинация. Интерференция на елементарни частици. Нещо от реалния космос, хвърлящо хиперкубична сянка.

БЯХТЕ УПЛАШЕНА.

Не съм била.

БЯХТЕ.

Откъде знаеш?

ПОЗНАВАМ ВИ, КАПИТАН ДЖУТ.
ЧЕ ЩЕ СЕ БЛЪСНЕМ В НЕГО ЛИ СИ ПОМИСЛИХТЕ?

Или че, той ще ни блъсне. Струваше ми се възможно. Няма значение. Просто не ми харесваше мисълта, че там има нещо. Или че няма, което би означавало, че грешиш и следователно съм загазила. Ако пък наистина имаше, грешеше вселената и тогава вече наистина ставаше адски кофти.

Изобщо не ми дойде наум за „Леонор Касарес“, Не бях повярвала на Трикарико, не бях повярвала на легендата по мрежата. Предполагам, че дори не съм ти споменала името му.

После го видях.

Знаех, че в хиперпространството не можеш да срещнеш друг кораб. Смята се за невъзможно. Но го виждах на скенерите.

Хем го нямаше, хем беше там. Изникна от нищото, като че ли някой го беше бутнал през завеса. Във формата му имаше нещо странно. Зачудих се дали не е преживял някакъв нещастен случай с измеренията. После разбрах, че е фраймахерски „Кортиър“, един от първите модели, когато все още им монтирали аварийни химически двигатели. Беше много стар. Това също ме плашеше. Какво можеше да прави там толкова стар кораб?

НЕ ПОДАВАШЕ СИГНАЛИ. ПОСТОЯННО ГО ВИКАХ. ПО
ВСИЧКИ ВЪЗМОЖНИ ЧЕСТОТИ. НИКОЙ НЕ ОТГОВАРЯШЕ.

Исках да отида да погледна, но не смеех да изляза навън.

ДНЕС СТЕ ПО-СМЕЛА, КАПИТАНЕ.

Това не е смелост, Алис. Те ме карат да излизам навън. Или трябва да изляза, или да остана вътре и да се побъркам като тях.

Сега ми се иска „Леонор“ да се върне. Направо ще подскочат от изненада. Не, Марко ще ме убеди да го вземем на буксир, за да го продадем на някой предприемач на Титан.

Ти ли видя името му, или аз?

АЗ. А ВИЕ КАЗАХТЕ. ЧЕ НИКОГА НЕ СТЕ ЧУВАЛИ ЗА НЕГО.

Отворих архивите, с които разполагахме, после си спомних за кораба, за който ми разказа Трикарико. Че бил прокълнат завинаги да се скита из бездната на хиперпространството и никога да не стига до земя.

Ето какво прочетох:

„Той се скита там, в пукнатината между пространството и времето — нито минало, нито настояще или бъдеще. Двигателите му са в изправност, всичките му клетки са заредени и все пак нищо не бръмчи, нищичко не проблясва.

Три пъти всеки субективен ден петнайсетчленният екипаж се събира на храна. Тя винаги е една и съща. Винаги са я яли и винаги ще я ядат. Всеки измъчен моряк избягва очите на съседите си, представя си, че само той страда от тази чудовищна халюцинация. Днес ли започва ужасният плен? Или вечно са се носили така? Лампите по масата и стените са угаснали. Храната е студена. Навигаторът се опитва да запали лулата си и не успява. Винаги се е опитвал и никога не успява. Горивото не гори, кристалите не искрят.

Членовете на екипажа се мъчат да скрият тревогата си един от друг и пеят буйни песни. Един от тях забравя думите и другите се разсмиват. Забравя тези думи, абсолютно същите думи, които е забравил предишния и по-предишния ден, всеки ден в продължение на трийсет години. Пеенето става накъсано, неохотно. Всички напрягат слух, за да чуят разговора на капитана с техния пътник, младият Тибор, синът на собственика. Успяват да доловят няколко приглушени думи, част от изречения:

— ... спектрално копие...

— ... невъзможно. Не е възможно.

— ... стабилизатори. Няма реакция.

Подобно на всички моряци, членовете на екипажа са суеверни хора. За някои това е първият скок. Не им харесва да пътуват из този район на блед здрач и съсирен живак. Не им харесва този напрегнат тих разговор между господаря Липам и капитан Наум. Страхуват се, че с кораба се е случило нещо. След миг ще повикат боцмана на мостика. Ще му обяснят положението. Ще бъде дадена заповед. След

*минута-две ще подготвят апаратурата, за да се справят с кризата и
всичко ще се изясни: въпрос на приложена сила и техническо ноу-хау.
Но на «Леонор Касарес» минутите вече не текат.“*

40.

От херувима нямаше и следа. Търсиха го и го викаха през цялото време, докато Табита включваше аварийните системи. Ала не получиха отговор. Дълго чакаха под сянката на помрачнелия пиратски кораб, ала нямаше смисъл. Онова прошепнато пожелание беше нейният прощален благослов.

Кстаска бе открила някъде отвор за ловката си опашка, за да се вмъкне в електрическата система и да я унищожи. Това обричаше „Грозната истина“ да се носи тъмен и мъртъв из пустото царство на междупланетния космос. И Кстаска заедно с него.

Единодушно решиха да не викат сами дявола, като търсят тялото на херувима. Един труп, помисли си, но не го каза гласно Табита, беше достатъчен. Тя включи основните двигатели и бавно потегли напред, надалеч от мъртвия кораб. Напуснаха сянката му и го оставиха зад себе си. Фигурата на носа му се хилеше в мрака. Той постепенно щеше да се установи във вечната си орбита, поредната купчина безжизнени останки, беззвучно въртящи се около слънцето.

Когато корабната личност на „Алис“ си възвърна формата и пое управлението на кораба, капитанът и пътниците съблякоха скафандрите си и седнаха заедно в трюма пред последните кутии чай. Марко беше навъсен и или ръмжеше с омраза, или нервно, пискливо се опитваше да успокои духовете. Тал отказа да кацне на рамото му и разсеяно летеше между кутията, високоговорителя и перилата на стълбата.

Близнаците Зодиак бяха съкрушени.

— Идваха да гледат нея — каза Саския. — Не нас, с нашите тъпи трикове и песни. Нея... Кстаска... Тя беше следващото поколение на човечеството. Можеше да лети. Можеше да диша във вакуума. Можеше... тя...

Саския замълча и зарови лице в рамото на брат си.

Марко се прокашля, наведе се напред със склучени пръсти и опря ръце върху коленете си.

— Може би някой трябва да каже няколко думи — колебливо предложи той. — Капитане, хм, предполагам, че би трябвало да го сториш ти.

— За Абраксас ли? — отвърна Табита. — Не.

Тя седеше до него върху един от куфарите, изгърбила рамене, стиснала длани между бедрата си. Потърси с очи сребристосивия ковчег. Някой отново го беше покрил.

— Има ли роднини? — попита Табита.

Близнаците поклатиха глави.

— Те нямат роднини — поясни Могул.

Марко я прегърна.

— Не се самообвинявай — каза той.

Табита го стрелна с поглед, понечи да отблъсне ръката му, ала не го направи.

Оставиха въпроса открит.

Тал кацна върху отпуснатия пашкул на Кстаска и тъжно започна да се пощи. После запя като меланхолична, вибрираща цигулка. Хората потръпнаха и се спогледаха, но за пръв път никой не се опита да го спре.

И все пак птицата успешно промени настроението им, като го описа с мелодия. Табита се стресна, осъзнала колко тежък става въздухът. Усетил, че тя се готви да се изправи, Марко я освободи от утешителната си прегръдка и плесна с ръце.

— Добре, приятели, да продължаваме представлението.

На борда на „Алис Лидъл“ имаше много работа: трябваше да се поправят електрически вериги, да се провеждат проверки.

— Как е, Алис?

— ПОНОСИМО.

Въпреки волята си, Табита кисело се усмихна.

— Загубила ли си нещо, можеш ли да кажеш?

— ВСИЧКО ИЗГЛЕЖДА ТУК, КАПИТАНЕ, ВКЛЮЧИТЕЛНО НЯКОЛКО НЕЩА, ЗА КОИТО НЕ СЪМ СЕ СЕЩАЛА ОТ ГОДИНИ. И ВСИЧКИ ВАШИ РАЗКАЗИ, СТРУВА МИ СЕ. ЩЕ МИ РАЗКАЖЕТЕ ЛИ СКОРО ОЩЕ НЕЩО?

— Веднага щом мога, Алис. Обещавам. Веднага щом получим парите, ще си починем малко и ще ти направим пълен ремонт.

Дълбоко в душата си се съмняваше, че ги очаква спокоен живот, ала нямаше смисъл да безпокои Алис. Бяха в абсолютно необитаем район, далеч от най-близката планета. Не можеха да разчитат само на спомагателните двигатели.

Щеше да се наложи да извършат скок.

— Кажи ни какво трябва да се поправи сега и да започваме.

Очакваше го.

— ДЕФЕКТИРАЛ ОСЕВ КЛЮЧОВ КРИСТАЛ. ВЕРОЯТНОСТ ЗА ПОВРЕДА 96,66%.

О, Господи.

— В МОМЕНТА ХЕРУВИМЪТ НЕ Е С НАС, НАЛИ, КАПИТАНЕ?

— Не, Алис. — Тя потупа монитора на корабната личност. — Прекръсти се.

В кристалната яснота на физическото и емоционално изтощение фатализмът ѝ се струваше съвършено нормален. Обвиненията и препирните вече нямаха смисъл. Бе ги надживяла, за да изпадне в онзи крехък, уязвим покой, характерен за човек, който работи с фазомери и бушони.

Веднага щом поправи автономните вериги, Табита включи товарните работи, за да помогнат при подреждането на разпръснатия багаж. Ниски, солидни и стабилни върху късите си крака, те събираха прекатурени куфари и облите им глави се въртяха, докато разменяха помежду си информация. Табита забеляза на екрана, че един от тях повдига сивия цилиндър, който съдържаеше тленните останки на Хектор Фраска.

— Не — извика тя. — Не това.

Могул бързо се спусна от стълбата, за да поеме товара на работа. Той ѝ махна с ръка към камерата.

— Аз ще го взема.

В усмивката му нямаше нищо сексуално или злобно. Бе се родил странен съюз. Вече не бяха просто жертва и злодеи, всички бяха в един кюп.

Колкото и да ѝ платяха обаче, нямаше да е достатъчно. Въпреки монотонността и самотата си, ежедневието имаше много преимущества пред насилието и внезапната смърт.

Когато отново погледна към монитора в трюма, Табита видя, че същият робот е понесъл гравитационния диск на Кстаска.

— И това не — пак извика тя.

Саския се измъкна от люка на тавана в коридора и отиде при нея да ѝ покаже изгорял кабел на антена. Близначката се настани под копилотската мрежа, като въртеше парчето в тънките си бели пръсти.

— Тя означаваше много за вас, нали? — попита Табита. Саския кимна. Седеше по турски и прокарваше ръце през косата си.

— Не биваше да говориш онези неща за нея.

Табита се скова.

— Тя избяга! Какво можех да си помисля?

— Те не са лоши създания — настойчиво продължи Саския. Думите ѝ прозвучаха така, сякаш многократно ги е повтаряла. — Имат свои идеи. Искали са да са самостоятелни, да вървят по свой път, какво толкова лошо има в това?

Близначката предизвикателно издаде напред издължената си долна челюст.

— Кои? — попита Табита, заета с графиките на екрана. Повредените участъци бяха осветени в червено.

— Серафимите!

Гласът ѝ излъчваше дълбока скръб.

Табита се завъртя към нея. Саския се изхлузваше от мрежата си и се пресягаше към една от халките на тавана.

— Не искаш да седя тук. Ще си ида.

— Не, няма нищо, извинявай, имам... — Тя уморено кимна към пулта.

Близначката погледна към почернелия кабел в дланта си.

— От мен няма никаква полза.

Табита посочи към монитора.

— Иди да помогнеш на брат си — предложи тя. И незабавно разбра, че не е трябвало да го казва.

Саския я стрелна с гневен поглед.

Раздразнена, Табита махна с ръка.

— Ту се прегръщате, ту...

— Опитвам се! — с предрезгавял от вълнение глас я прекъсна Саския. В този момент тя очевидно си вярваше. — Кстаска... Знам, че не можеш да ги разбереш, дори ние не можем, не изцяло, но понякога я

поглеждаш и виждаш какво си мисли, какво чувства... казваш си, тя е далеч от дома си и играе в евтин цирк, но го виждаш в очите ѝ... — Разсеяно застанала на пътеката между седалките, Саския повдигна глава и изправи рамене. — Казваш си, иска ми се да можех да го правя, да съм като нея.

Има красиви рамене, помисли си Табита, която изобщо не следеше речта ѝ. Внезапно изпита желание да скочи на крака и да я прегърне, да погали тези рамене, но се съмняваше, че идеята е добра. Това обаче доведе до странно, неловко мълчание. Почувства се длъжна да предложи нещо, макар и само за да запълни тишината.

— И какво е направила? — накрая попита тя.

Саския я зяпна, сякаш я бе попитала кои са капеланите и кой е построил Изобилие.

— Тя ни спаси!

Табита все повече се объркваше. Посочи към далечния пиратски кораб.

— Сега, искаш да кажеш.

— Не! Нас! Нас двамата с Могул!

— От какво?

Беше ред на близначката да се озадачи.

— От Абраксас!

— Вие сте от Абраксас?

— Те ни създадоха! Обясних ти. И Кстаска ни измъкна. Взе ни на кораб, отведе ни и повече не се върнахме там. — Гласът ѝ отново се изпълни с мъка. Саския сведе очи към овъгления кабел. — Какво да правя с това?

Табита не знаеше какво да ѝ отговори. Погледна към отчаяната близначка, после към данните за повредите, които търпеливо течаха на екрана.

— Има няколко резервни — каза тя, — в... в...

Вниманието ѝ привлече осевият ключ. Кристалът премигваше в червено. Работата на Кстаска беше останала недовършена.

— Ще дойда да ги взема — махна с ръка Табита. — След малко. Но Саския я нямаше.

Тя въздъхна, сбърчи вежди и се съсредоточи.

От лявата ѝ страна просветна редица зелени лампички. Табита вдигна очи към монитора и видя, че от сервизния тунел към

двигателите излиза друг робот. Лазерният поялник изстиваше в манипулаторните му щипки. Той прати утвърдително съобщение и доклад за ремонта, затвори люка на тунела и се отдалечи, за да върне зачислените му инструменти обратно в склада.

Имаше какво да се каже за механичните им спътници. Никакви сблъсъци, никакви сексуални проблеми, никаква внезапна смърт.

Субективните часове отлитаха.

Табита трябваше да признае, че са добър екип. Страхът и скръбта бяха потиснали противоречията им и те работеха заедно, като спазваха дисциплина, изпитана в акробатиката и фокусите. Постепенно се ободриха, започнаха да си подсвиркват и тананикат. Навярно все пак би могла да им има доверие. Освен всички онези неща за фраските.

Тя включи комуникатора.

— Добре, облечете костюмите, приберете всичко и закопчайте предпазните колани. Приберете Тал в кутията му. Двигателят е готов за скок.

Викове, подсвирквания, аплодисменти.

— Това проверка ли е? — попита Марко. Тал размахваше криле, кацнал на ръката му по-скоро като сокол, отколкото като папагал.

— Ако не се получи, значи е проверка. Иначе след пет субективни минути би трябвало да сме на път. След пет минути — повтори тя и изключи връзката.

После останаха само двете с Алис, както стотици други пъти, за да извършат поредното нарушение на физическите закони. Компютърът беше обработил всички налични данни и преначерта маршрута. Потоците информация на екрана и датчиците бяха замръзнали в странни комбинации, които щяха да отключат тройната ключалка на измеренията.

— Потегляме, Алис.

Табита насочи почти цялата енергия към капеланския двигател и усети вибрирането му. Усети го в костите си, в тъканта на кораба.

Звездната светлина навън се топеше под музиката на духови инструменти. Вътре от плочите на палубата и стените се надигаше познатата здрачна мъгла на междупространствието.

Осъзна, че е затаила дъх и тежко въздъхна. Корабът се клатеше и въртеше. Тя автоматично се пресегна да го стабилизира.

Вслушваше се за тракането, издайническото неравномерно тракане.

Нямаше тракане.

Имаше вой.

Табита сбърчи вежди.

Скочиха.

Обгърна ги бозавото наметало на хиперпространството. Времето и пространството замръзнаха.

Воят не.

— Какво е това, Алис?

— ПРОВЕРЯВАМ.

Воят заскърца със зъби.

Корабът вибрираше все По-силно и по-бързо. Зъбите на Табита затракаха.

— Алис!

Тя прехапа устни. Но все още усещаше пронизителния вой в зъбите си.

— ОСЕВИЯТ КЛЮЧОВ КРИСТАЛ.

Корабът надаваше писък.

— ПОВРЕДА.

Табита изруга.

„ПРЕУСТАНОВИ СКОКА — написа тя. — ПРЕУСТАНОВИ СКОКА. ПРЕУСТАНОВИ СКОКА.“

Писъкът се повиши с една октава.

Разнесе се силен грохот.

— О, по дяволите...

Отново бяха в пространството. Звездите на галактиката искряха на скенерите, шеметно се вихреха около илюминатора. Корабът се въртеше.

Табита включи двигателите с едната си ръка, с другата въведе команда за автоматично коригиране на курса.

„Алис“ престана да се върти и започна да трепери.

Стана ѝ много студено. Паметта ѝ внезапно изстреля в мозъка ѝ всичко, което знаеше за аварийните ситуации, хаос от отработени рефлексии и трезви съвети. Табита натискаше бутони, тракаше на клавиатурата и се опитваше да разбере какво става. Отново чу вой. Този път обаче от собствената си уста.

— Алис, моля те, моля те, недей...

„Алис“ продължаваше да вибрира. „Алис“ се спускаше. Търсеше най-близкия гравитационен кладенец и щеше да се спусне в него.

Удавена в порои информация, които прииждаха по слушалките ѝ, Табита задаваше въпроси с пръсти и получаваше отговори с очи. В този момент тя беше едно цяло с кораба си. Компютрите, релетата, цялата сложна система от бутони, клавиши и копчета пред нея, всичко това представляваше продължение на централната ѝ нервна система. Повярвайте ми: ако можеше да лети само със силата на нейната воля, „Алис Лидъл“ за нула време щеше да вземе разстоянието до Титан.

„Алис Лидъл“ се спускаше.

За миг Табита вдигна поглед към илюминатора и уплашено извика.

Към нея се носеше нещо огромно и зелено.

„Грозната истина“.

Не. Нещо далеч по-голямо, нещо далеч по-опасно. Нещо, от което нямаше спасение, със или без херувима.

— Не мога да овладеея управлението! — извика по комуникатора тя. — Ще се блъснем!

Космосът изчезна.

Кабината се изпълни с отвратителна зелена светлина.

„Алис Лидъл“ падаше от небето.

Атмосферата под тях забълва хоризонтални езици мъгляв огън, широк стотици километри.

Корабът запропада през пламъците.

После мазни серни облаци погълнаха слънчевите лъчи.

„Алис“ прониза облаци, които засъскаха около опустошения корпус като кипяща вода. Потънаха в прах, вихрещ се прах, който отново ослепи скенерите и задъвка антените.

В червеникавия сумрак отдолу проблясваха мътни светкавици. На тяхната светлина Табита зърна огромна гневна планина, изригваща кълба лют дим. В подножията ѝ се простираше напукана равнина от обгорена жълта скала, напомняща лекъосана и смачкана хартия.

„Алис“ прелетя над планината.

От отсрещната ѝ страна гъсто, издуто море безсмислено се плискаше в скалите. От повърхността му се издигаха валма отровна пара.

В кораба ставаше ужасно горещо. Разяреното небе ги смазваше. Илюминаторите пращяха, плочите на корпуса стенеха. Близнаците се бяха прегърнали. Двамата впиваха разширените си от ужас очи един в друг, сякаш искаха да се видят за последен път, преди да настъпи смъртта и мракът завинаги да ги погълне.

„Алис“ профуча над морето.

Отвъд него имаше суша, суша, каквато никой от тях не беше виждал. Растителен ад. В него кипяха гори, бушуваха джунгли.

Мамеха ги остри сини върхари.

Обгърнатата в огнено покривало, „Алис Лидъл“ се заби в гората.

Носът му повалише дървета, разкъсваше гърчещи се горички от сияещи спагети. Зад него струеше гъст дим и се сгъстяваше в плътния въздух.

Клони шибаха стъклото на илюминатора, изтръгваха скенери. Табита вече не можеше да вижда. Тя изкрещя нещо, закрещя заедно с кораба си, който пицеше по време на удара.

Корпусът се плъзна и завъртя в месестите хрусталаци и овъгли всичко под себе си. По смачкания метал закапа сок и слуз. Наоколо кънтяха викове и панически писъци.

И после всичко свърши.

Растителният сумрак покри разбития кораб. Ужасната топлина се усили. Серни потоци струяха през пропукания плексиглас и разкъсаната стомана.

„Алис Лидъл“ беше завършила полета си.

В пръстта, в джунглата на Венера.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ПЛЕННИЦИ НА БОГИНЯТА НА ЛЮБОВТА

41.

Днес малцина си спомнят, че планетата Венера носи името на древната богиня на любовта. За нас, особено за онези от нас, които сме били там, на планетата Венера няма нищо прекрасно.

Венера никога не е била сериозен кандидат за колонизиране, дори през Емигрантските години, когато бяха осъществени далеч побезумни проекти. Опитомяването на онези огнени континенти и намусени морета е задача, от която скоро се отказаха всички други, освен ексцентриците и лудите. Целият свят беше изоставен на почитателите на странностите и крайностите, за които „Вулкан Турс“ все още осигурява прословутите ежемесечни екскурзии. Дори те не се опитват да се спуснат на повърхността на този извратен и гибелен свят, където слънцето свети бавно и назад.

Не че лицето на Венера не е красиво, особено, когато, го съзираш за пръв път. Нейната пенлива атмосфера е толкова плътна, въздухът, е толкова влажен, че всички климатични пояси представляват петна с различни цветове, които искрят и се променят през целия ден. При бавното напредване на тлеещия терминатор в блестящия край на света сияят белите вълни на Ниоба, тук-там обагрени в розово-жълто и бледолилаво, докато по-нататък, покрай Ейсила, вече бушува оранжев огън, осеян с черните петна на мълниите. В белия зной на невъобразимото пладне Маре Евита Перон пламти като стопено злато, дими и искри във всички цветове на дъгата, долината Йезавел е като тюркоазено мастило, поръсено със синкавозелена пяна. Изтегната в мудния следобед, дреме Переландра Планития и по хребетите ѝ проблясват остри зъбери. Вечер обгръща Астерия, чиито мъгли са като излъскан бронз под последните слънчеви лъчи.

Нощта е синя, ултрамаринена, синьо-черна по склоновете на Нокомис. Заслепен, човек се извъръща от илюминатора и си поглежда часовника. Наслаждавал се е цял час и все пак му се струва не повече от миг. Ако е млад и емоционален, Венера сякаш го мами с обещанията, предизвикателствата и огнената си красота. Ако не е толкова млад, ако не е готов да приеме този свят на доверие, той ще му

се възхищава, но през цялото време ще се чуди каква жестока реалност се крие под богатата му, пищна мантия.

Основателно.

Гигантските вулкани на Бета Регио бълват пламтяща кал по огнени плажове от разяден сив камък. На запад, отвъд планината, голите шисти отстъпват пред монотонни пустини от пясък, който пълзи и скърца, нажежава се денем и замръзва нощем. На север, в котела на Мнемозина, серни урагани постоянно брулят влажните низини. На юг, във Феб и Темида, буйни, възлести блатни дървета изливат отрова в зловонни зелени мочурища. На изток е Морето на Гуинивийър, от червеникавите вълни на което изскачат гигантски змейове, за да погълнат криещите се пясъчни акули.

На полюсите, също като в пустините, не вирее нищо. Полярните райони на Венера са леден ад, в който титанични ветрове се борят със затвора си, вият й стенат, докато хвърлят химичните снегове в луди въртопи и ледени бели дъги.

Кораловите рифове на Ереб се издигат от лепкавото море като грамадни назъбени кули. Ерозирали хребети се извиват в продължение на десет-двайсет километра в черните води. Там, където се срещат, те вдигат неподвижни експлозии от бодливи възли и групи минерални зъби. Медузите, топки мускулеста слуз, широки колкото маса, се носят покрай тях, подхвърляни от бури, които цепят гъстите вълни. Целите коралови скали са покрити с тяхната тъкан. Ъгловати, мастиленочерни омари, дълги половин метър, ръфат парчета от потръпващата им плът, гуцерна пирами се борят за очните им стълбчета.

Между пепелните конуси в Беладона все още димят и кипят катранени ями. Сред черната трева по склоновете на древните кратери, която окаяно се олюлява под разяждащия вятър, нискорасли дървета вирят клони към тежкото небе. Листата им са като мазна кожа, ала през есента, която в тези ширини настъпва рано, те се сбръчкват и отлитат като овъглени парченца хартия от огън. Плодът е светъл, продълговат и заострен и напомня на болна бамя. Нощем се спускат ята от десетки хиляди люспести пещерни прилепи и оголват клоните. Кората на тези тъжни дървета е ронлива и постоянно отделя гъст сив сироп, защото са приемници на вид паразитни червеи, които се хранят с ликото им. По цяло лято те дъвчат и се размножават, дъвчат и се размножават. Говори

се, че понякога заразеното дърво димяло, дори избухвало в пламъци от собствената си вътрешна топлина.

Фауната на Венера е безмозъчна, войнствена и дива. Представителите ѝ са бронирани и ноктести, движат се под коруби, плътно притиснати към земята. Оставят следи от слуз и слюнка, от кръвта и телесните течности на жертвите си, създания, по-непредпазливи и по-зле въоръжени от тях. Саблезмий и гигантски огнени скорпиони обитават лепкавите амонячни тресавища на Айно. По бреговете на Вирсавия живее стрейкървата костенурка, която всъщност изобщо не е костенурка, а плосък кайман с оловна коруба, чиято тежест в девет от всеки десет случая накрая строшава тлъстата му шия, както и броненосците канибали. Мишницата на Афродита е дом на тежките метални игуани, лилави като петно от натъртване, и на различни видове азбестов мравояд.

Тяхната плячка са паразитните червеи и други подобни. Голи охлюви, дебели и жълти, или сиви и груби като овесена каша, гигантски стоножки и тлъсти бежови бръмбари с девет крака, млечнокафяви пълзящи кукумявки, бързи космати паяци. Бозайниците, ако изобщо някога са се появили в кипящото венерианско животинско царство, не са имали никакъв шанс да оцелеят.

Природата определено е имала право да остави Венера като котел от зародишно химическо и растително насилие, в който влечуги воюват с насекоми, и милостиво да не я надари с разумен живот. Само си помислете каква жестока раса би излязла от онези адски гори, какви крепости от черен камък биха се издигали сред онези ужасни хълмове, от които се бяха извърнали дори фраските. Някой ден тези създания биха могли да разперят мазни ципести криле и да се извисят над зловонния въздух, най-после да протегнат нокти към космоса и да сграбчат, да речем плодородната почва на Земята.

На Венера няма разумен живот, така че нямаше кой с ужас и страхопочитание да гледа свръхнажежения „Таласъм“, който разцепи горския покров, вдигайки мощни вълни от кал и листа, и накрая спря сред храсталаците на Афродита Тера.

42.

Табита Джут повдигна глава.

Светлината бе странна, лепкава и подземна. Видя отломки и опустошение. Илюминаторът беше разбит и покрит с плътен пласт червена пръст, смачкана плесен и листа. Уредите бяха изтръгнати от леглата им и лежаха разбити на пода сред кал и блестящи парченца плексиглас. Задържащите мрежи бяха откъснати, из кабината бяха пръснати мазни парцали, стари дискове с маршрути и празни кутии. По пулта премигваха червени светлини, всички скенери бяха повредени или безполезно бръмчаха.

— Алис?

Нямаше отговор.

Табита протегна треперещата си ръка към клавиатурата. Изпаднала в шок, не можеше да си спомни нито една команда. Носеше се със скане, което едва след няколко минути успя да определи като изтичане на кислород от скафандъра ѝ. Все още бе свързана с канала на корабната личност, но слушалките бяха неми.

— Алис, чуваш ли ме?

Нищо.

Очите ѝ се замъглиха от сълзи. Носът ѝ течеше. Тя провери налягането в кабината. Беше огромно.

Венерианско.

Табита шумно подсмръкна и преглътна. Казваше си да престане да трепери, казваше на алармите и прожекторите в черепа ѝ, че няма нужда от тях.

В отвратителната каша, която покриваше илюминатора, внезапно пропълзя нещо малко и я накара уплашено да извика. Просто гущерче, помисли си тя, Но в джунглата навън дебнеха и по-големи създания. Бе чувала за тях. Грохотът от катастрофата ги беше подплашил. Ала щяха да се върнат.

Междувременно ги зяпаше гигантско, вездесъщо, невероятно враждебно чудовище, което ги заобикаляше отвсякъде и нямаше да си иде за нищо на света. Планетата.

Табита дълбоко си пое дъх. Кислородът проясни главата ѝ, направи всичко малко блестящо, малко нереално. Тя натисна няколко клавиша, отвори аптеката — поне тя работеше — и извади отвътре коктейл от глюкоза, кофеин и още пет-шест други стимуланти. Докато го пиеше, отново повика Алис. Предполагаше, че самата пластина в компютъра е непокътната, но не можеше да установи контакт с нея.

Ако корабната личност бе мъртва, нямаше никакъв шанс.

Корабът беше уязвим за стихииите. Табита изключи двигателните системи, навигационните вериги, задъхващата се вентилация и всичко останало, което все още функционираше.

И едва тогава си спомни, че има пътници. Тя натисна бутона на комуникатора.

— Добре ли сте всички?

Мълчание. После някой се обади:

— Ало, ало, Табита? — промълви немощен глас. Един от Близнаците. — Могул, Могул е...

Гласът секна, промърмори нещо на някого, после настана тишина. Табита чуваше накъсаното си дишане. Тя плесна с длан по шлема си. Разнесоха се тежки стъпки, объркани гласове, един от които на Марко.

— Саския? Там ли си? Какво се е случило с Могул?

— Нищо ми няма — енергично отвърна акробатът, прекалено близо до микрофона. — Ти добре ли си, Табита?

Да, струва ми се — отвърна тя. — Алис е...

Не знаеше какво е станало с Алис. Отново опита с клавиатурата. Екранът премигна и се изпълни със смущения.

Внезапно от трюма се чува крясъци и тропане.

Саския — Табита бе сигурна, че е Саския — уплашено изпищя.

— Саския? Какво става? Какво има?

— Не, не, върни се! — извика близначката. Трополене, скърцане, прекатурване на багаж.

— Саския! — отново опита Табита.

Марко викаше, Саския викаше, Могул викаше, не можеше да се разбере нито дума. Табита отключи шлюза на трюма. Не се случи нищо.

— Добре ли сте всички? — повтори тя. — Какво стана? Ужасени гласове, паника, тичащи стъпки. Никой не я слушаше.

Табита не искаше да помръдне. Не искаше да напусне мрежата си. Искаше да остане там, изолирана от чудовището. Не искаше да знае какво става в трюма. Щеше да ги остави да се изпобият помежду си и да се свърши с това.

Тя откопча мрежата и се затича по наклонения под, като разритваше пръснатите останки.

Чувстваше се тремава, сякаш се движеше под вода. Усили притока на кислород в скафандъра си и с олюляване се спусна по рампата в трюма.

Вратата бе затворена и изкривена. Опита се да я отвори. Не поддаваше. Табита заудря по нея с юмруци.

— Хей! — извика тя. — Хей, чувате ли ме?

Нищо. Включи радиостанцията и отново ги повика.

Пак нищо.

Огледа се наоколо. Илюминаторите бяха покрити с извънземна растителност. Коридорът тънеше в кехлибарен сумрак. И двата предни шлюза бяха издържали, макар че лявата стена бе жестоко огъната.

„Алис“ беше добър кораб. Вече не строяха такива.

Втурна се обратно в кабината и затършува в едно от чекмеджетата, където смяташе, че може да има лост. Нямаше, но откри голям гаечен ключ. Извади го и се върна при трюма.

Пъхна ключа между касата и вратата и натисна. Той се изплъзна и едва не се блъсна в шлема ѝ. Внимателно! Все още трепереше и беше възбудена от кислорода. Отново заблъска по вратата, ала не получи отговор.

Завъртя се и се покатери по стената, приклепна и се хвана за изкривения ръб на вратата. Решително вдигна ключа над главата си и удари огънатия метал. После скочи долу.

Вратата със скърцане се отвори като капак на консервена кутия.

Вътрешната вече бе открехната. Табита спря с ключа в ръка и надзърна през пролуката.

Помещението тънеше в мрак. Сцената ѝ се стори същата като онази преди да прати роботите да разчистят: разхвърляни кашони и сакове, професионално оборудване и лични вещи, кабели, част от психеделичния стенопис на Саския.

Не забеляза нито кръв, нито трупове. Ако вътре имаше див венериански звяр, тя не можеше да го види.

С разтуптяно сърце, Табита отвори вътрешната врата с крак.
Нямаше никой.

Като разрита пръснатите по пода чанти и дрехи, тя влезе в трюма.

Кракът ѝ опря в тяло. Един от роботите, съвсем смачкан.

Друг робот седеше пред нишата си с дайре в манипулаторите си. Тя застана до него и бързо плъзна поглед наоколо.

Огромен черен Молец Пляскаше с криле и жужеше до угасналия вентилатор.

Табита разрови багажа, докато се увери окончателно, че няма никой, после изтича при задния шлюз и излезе от трюма. Погледна в тоалетната, камбуза и каютите. Всичко бе обърнато с главата надолу. Илюминаторите бяха покрити с кал.

Върна се в трюма, премести някакъв съборен високоговорител и претърколи сплескания робот. Беше безнадеждно. По тялото му имаше влажни петна, сякаш предусетил края си, се е разплакал. Тя се наведе над него, като прокарваше фиброоптичните му вътрешности през пръстите си.

Сред разсипаното съдържание на кош с резервни части видя ръба на порцелистовата пътна кутия на Тал. Табита я издърпа навън. Все още бе затворена. Индикаторите на жизнените признаци светеха в зелено. Тя почука по капака.

Нищо.

Наклони се и с известна трудност доближи външния си микрофон до пролуката на капака. Стори ѝ се, че чува тихо похъркване.

Напълно объркана, Табита се изправи и затърси с поглед из трюма, като бършеше мокрите пръски от стъклото на шлема си.

Валеше. В трюма на „Алис Лидъл“.

Едва тогава ѝ дойде наум да вдигне очи нагоре.

Таванът бе пробит като картонен кашон, изтърбушен от изгубил търпение човек. През лилавия листак навън венерианското небе висеше, сякаш бе от нажежен до червено цинк.

Табита нарами тежкия ключ, изкатери се по стълбата и подаде глава навън.

„Алис“ беше потънала в каша от смачкана растителност. По покрива на кораба се валяха отчупени вейки и лиани, много от тях

овъглени. Земята бе мочурлива и от нея се издигаше пара. Между странно издутите клони на дърветата се виждаше тежък вълнист облак, покрил небето като обърнато наопаки море. Гората представляваше лабиринт от сенки, тук-там разкъсвани от снопове заплашителна светлина, плътна и огнена.

Трябваше ѝ известно време, за да забележи, че светлината е заоблена. Светът като че ли се надигаше наоколо ѝ, сякаш стоеше на дъното на огромен леген, пълен е гниеци растителни останки.

Тя ги повика по радиостанцията. Стори ѝ се, че долавя далечни гласове и шляпащи звуци, ала никой не ѝ отговори.

Отново включи ботушите си и предпазливо изпълзя навън на дъжда.

Без да обръща внимание на болките и изтръпването в крайниците си, Табита се изправи върху горещия покрив на кабината и погледна по дължината на разбития си кораб.

Всички скенери и антени, които бе поправила по време на пътуването, бяха жестоко изтръгнати и изкривени. Корпусът на „Алис“ беше обгорен и ожулен, сякаш е минавал през гигантска мелачка. Медните му инкрустации бяха покрити с прах и разядени от киселина чак до основата. Крилете му бяха огънати и от тях висяха лепкави лиани. Навсякъде имаше лилаво-червена кал и лъскавочерна пръст.

Лежеше на открито пространство, което неволно бе разчистил с падането си. Зад него се виждаше тунел от повалени и счупени дървета. Можеха да се нарекат „дървета“ само по аналогия, разбира се. По-скоро приличаха на отпуснати купчини мухлясала кожа, на кули от смачкана гъба или на грамаден плачещ карфиол. Много от тях бяха почернели и горяха.

Табита викаше ли, викаше.

Проблесна зелена мълния и в ушите ѝ отека тътен. Тя се огледа наоколо, ала всичко бе толкова объркващо, дърветата бяха толкова много и толкова странни, светлината — толкова мрачна и изкривена, че не можеше да си обясни какво вижда. Мочурището като че ли се надигаше и пулсираше наоколо ѝ.

Листакът от дясната ѝ страна прошумоля.

Тя стисна ключа. Сърцето ѝ туптеше в гърлото.

— Табита! — разнесе се в ушите ѝ вик, отчаян и познат. Някой от Близнаците се беше справил с радиостанцията.

— Кой е там?

— Саския.

— Къде сте?

— Тук — отвърна акробатката. Табита впери очи в храстите.

Клоните отново се раздвижиха. Зърна сребриста фигура, която си проби път през гъсталака и излезе на открито.

— Какво става? — попита Табита. — Къде са те?

Саския се задъхваше и от думите ѝ не се разбираше почти нищо.

— Марко тръгна след него, Могул също, но той е ранен. Ранен в главата. Не мога да го открия.

Скафандърът ѝ, едва сега забеляза Табита, бе уникална изработка от светъл хром. Всичките му системи бяха събрани в една-единствена тънка гръбна перка. Изглеждаше така, сякаш би се чувствала удобно под вода, като някаква футуристична акула киборг.

— Къде сме, Табита?

— На Венера, ти къде мислиш? — Беше ядосана, че са избягали, дразнеха я несвързаните думи на Саския.

Отново блесна мълния. Дълбоко в гората нещо започна, да вие към нея.

— Ела вътре — каза тя и се върна обратно по същия път, по който бе излязла.

Близначката влезе в трюма и се приближи до Табита. Лицето ѝ под триъгълния визьор беше восъчно бледо и измъчено.

— Могул е ранен в главата — замаяно повтори тя.

— Къде е той? — попита Табита.

Саския тромаво се опита да я прегърне и махна със сребристата си ръка към цялата ужасна гора на венерианската Афродита Тера.

— Не зная! — извика тя. — Мислех, че може да се е върнал тук.

Акробатката се отдръпна от Табита и затършува из купищата багаж, сякаш се надяваше, че изчезналият ѝ брат се крие там, за да изскочи внезапно и да ги изненада.

Табита я последва.

— Какво прави Марко?

— Търси го! Той избяга!

— Кой е...

В този момент осъзна, че отговорът е пред очите ѝ.

Цилиндричният ковчег на фраска лежеше отворен в локва вода.

Вътре нямаше нищо.

43.

БГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 09.01.225

ГОТОВНОСТ

Здравей, Алис.

ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ. ИЩЕ МИ РАЗКАЖЕТЕ ЛИ ЗА ФРАСКА?

За кой фраск?

ЗА ОНЗИ, КОГОТО СТЕ СРЕЩНАЛИ НА „ШАРЕНИЯТ ПАПАГАЛ“.

А, онзи фраск. Това беше фраскски керван, трябва да съм ти го казвала.

ДА, КАПИТАНЕ, СПОМНЯМ СИ.

Водеше го кораб, за който знаехме само, че се казва „Василиск“, небулонски „Стрийвър“ от Изобилие, фраските тъкмо бяха построили Изобилие, струва ми се, или във всеки случай поне работеха по станцията. Той пристигна и влезе в ниска геостационарна орбита около Селуция, прекалено късно, за да се включи в банкетите. Просто увисна неподвижно като бозаво хвърчило в розовото небе.

Веднага щом пристигнаха фраските, всичко утихна. Хората се върнаха на корабите си, представителите на делегациите побързаха да направят визита на „Василиск“. Откъм каньона Копрейтс навяха прашни бури.

Трикарико ми беше намерил работа в складовете на „Шареният папал“, която ми даваше много свободно време, за да идва при мен и да ми досажда.

РАЗБИРАМ. ПАК ГОВОРИТЕ ДВУСМИСЛЕНО.

О, работата си беше съвсем сносна, като имаш предвид тогавашния ми опит. Но не се бях побъркала от радост. Трикарико малко започваше да ми омръзва. Не исках непрекъснато да съм с него, имаше толкова много нови неща, които да разглеждам и правя. Когато керванът най-после потегли и Трикарико известно време беше много зает, аз бях погълната от загадките на работата при семейство Мандебра. Ако я вършеше както трябва, човек очевидно можеше да получи значително възнаграждение.

Веднага разбрах, че за да постигна нещо, трябва да се махна от складовете.

Отначало не можех да понасям интендантката. Тя беше оплешивяваща трантка на име Уеник, издигнала се до този пост благодарение на вманиачеността си по сапуна, оцета, аргоновите капсули и цветните химикалки. Нито един бушон не напускаше склада на Уеник без три отделни фактури.

И ужасно се гордееше с работата си. Ако всичко във флагманския кораб на семейство Мандебра блестеше, това се дължало единствено на факта, че тя осигурява полира! Е, всичко това не ми пречеше, същото беше и при капитан Франк, само дето тук беше по-чисто. Проблемът бе, че Уеник никога не забравяше нищо.

— Табита Джус, Табита Джус, къде сссамозалепващи кабелни закопчалки шести размер, цвят сссин?

— Няма ли ги там? — отвърнах аз, като се чудех на кого съм ги дала. Винаги ги давах на някого, без да си направя труда да ги впиша.

— Не, Табита Джус, няма. Втор инженер Морис Мориалос напират за шести размер, сссини, о, Господ. Втор инженер Морис

Мориалос, ти го знаеш какъв.

— Остави това на мен — казах аз и му пратих шест размер, само че оранжеви. Мислех си, по дяволите, какво значение има? После, разбира се, Уеник щеше да научи и да ми го изкара през носа. Ако все още бях там.

Махнах се в деня, в който дойде фраскът.

Случи се два дни, след като минахме покрай Деймос. Едва напредвахме, защото чакахме тежките земянитски и фраскски кораби да наберат скорост. Върнах се в склада, след като се бяхме забавлявали с Трикарико, и заварих Уеник безпомощно да се опитва да спечели разположението на създаване, което приличаше на насекомо с размери на пони или по-скоро на изсъхнал храст.

Фраскът стоеше с гръб към мен. Никога не бях виждала фраск толкова отблизо. Надявах се, че няма да се завърти много бързо.

— Табита Джусу, къде била? — попита ме Уеник. — Трябвало върне пред половин час.

Измърморих някакво оправдание, като зяпах към фраска и предпазливо го заобикалях.

— Съжалявам, трябваше да отида при боцмана за...

— Няма значение — с необичайно остър за нея тон ме прекъсна Уеник. — Това командир, о, Господ, какво казал име, командир?

Създанието издаде звук като кашлящо насекомо с размери на пони или като фъстъци, избухващи в книжна торбичка.

То бързо се завъртя и ме погледна.

ВИЕ КАК РЕАГИРАХТЕ, КАПИТАНЕ?

Замръзнах на място, предполагам. Определено не правех никакви съзнателни движения.

— Табита Джусу, командир, да, хм, дошла склад инспектира. Опитвам покажа ѝ сама, но, о, Господ, не мога накарам я разбере система...

В помещението се носеше специфична миризма, остра и неопределена. Трантите са смрадливи, нали знаеш, Алис? Не бях сигурна дали е миризма на отчаян трант, или на нетърпелив фраск.

Уеник се беше сблъскала с нещо по-сложно от робот, нуждаещ се от нов акумулатор, и изпаднаше в паника. А може и да беше права. Какво знаех за фраските? Че не са опасни, стига да се държиш с тях делово. Спомнях си думите на Трикарико, но не знаех дали му вярвам. Трантите познаваха фраските от хиляди години. Уеник може би имаше всички основания да излъчва наоколо феромони на страх.

Виждах, че трябва да се намеся. Отведох интендантката настрана.

— Мисля, че я объркваме — казах аз. Чудех се по какво съди, че е женска. — Остави ме сама с нея. Ще разбере какво иска.

Уеник се колебаеше. Не ѝ се щеше да изоставя любимия си склад, особено в ръцете на невярна и некомпетентна извънземна като мен. Но щом вътре имаше фраск, предпочиташе да е където и да е другаде.

Веднага щом взе решение и излезе, аз се втурнах към комуникатора. Канех се да повикам Трикарико, но после ми хрумна по-добра идея. Свързах се с мостика и попитах дежурната офицерка:

— Случайно да имате изчезнал височайш посетител?

— Какво? Кой е там?

— Табита Джут от склада — отвърнах аз, като небрежно пропуснах да спомена ранга си.

— Света Дево, да не е слязла при вас?

Потвърдих и прекъснах връзката. Хм, казах си, значи Уеник е имала право. Всички се бяха паникьосали.

После завързах разговор с фраска.

ЗА КАКВО РАЗГОВАРЯХТЕ?

По работа, разбира се.

— Ссскладове — изсъска създанието или поне аз така го разбрах.

— Да, складове. Абсолютно права сте. Ние от „Шареният папагал“ сме горди, че разполагаме с извънредно богати и модерни комплекти оборудване и резервни части за всички търговски шхуни, които се използват в момента — заявих и посочих с ръка наоколо.

Фраскът запраща.

Нямах представа какво казваше, затова закимах и продължих да дърдоря. Разказах ѝ за всички самозалеповащи се кабелни закопчалки, сини и оранжеви, обясних ѝ колко грижливо съхраняваме, хранителните стоки и нетрайните продукти и как ги складираме далеч от отровните и запалителните вещества.

Фраскът ме наблюдаваше с мънистените си очички. Когато се движеше, крайниците му пропукваха. Движенията му бяха резки и отсечени, прекъсвани от периоди на абсолютна неподвижност. Нищо не го отличаваше от изсъхнал храст.

Продължавах да усещам онази неопределена миризма. Чудех се с какво да го замеря, ако реши, че му е писнало от обясненията ми и от самата мен.

В този момент вратата се отвори и дойде помощ.

Влезе Мелиса Мандебра, следвана от стюарда ѝ, помощник-капитана и двама пазачи. След нея бързаше Уеник. Не очаквах да се появи самата Мелиса, но направих всичко възможно, за да се възползвам от случая. Представих ѝ се, казах ѝ, че аз съм открила изгубилата се гостенка, даже ѝ обясних, че е проявила огромен интерес към нашата скромна работа в складовете.

Мелиса ме гледаше. Гледаше ме така, като че ли напълно ме разбира, но отнякъде много далеч, всъщност, като Кстаска.

Дрогирала си се, помислих си аз, нали, Мелиса?

После тя отвори уста и заговори на моята височайша гостенка. На фраскски.

Беше ужасно. Все едно че някой болен от ларингит се е задавил с кости от риба.

Фраскът енергично завъртя глава и ѝ отговори.

След това двете се засмяха.

Няма да се опитвам да ти опиша как звучеше смехът им.

С това всичко свърши, цялата група с огромно облекчение се изниза от склада. Никой не беше по-облекчен от Уеник.

ПО-ДОБРЕ ЛИ СЕ РАЗБИРАХТЕ С НЕЯ СЛЕД ТОВА?

Не. Струва ми се, че просто се чувстваше нервна в мое присъствие. Трикарико обаче беше много доволен. Отнасяше се с мен като с някакво чудо, шимпанзе, което изведнъж е започнало да

рецитира „Макбет“. Разговаря за мен с пилота на совалката, жена, която вече беше на възраст. Тя бе единствената на „Шареният папагал“, която развеждаше големците. Ако се наложеше, можеше да я замени всеки от младшите офицери, но Трикарико я убеди, че е най-добре да ѝ обучават специална заместничка.

Мисля, че искаше по този начин да ме задържи на кораба.

Тя споменала името ми на Мелиса, която си ме спомняла с мъгляво одобрение.

Та тогава се научих да пилотирам.

Вече имах известен опит от „Тлъста уста“ и полетите в периферията на кервана бяха като глътка свеж вятър след маневрите, в които трябваше да помагам на капитан Франк при приближаването му към някой особено прекрасен боклук. До Юпитер единственото задължение на офицерската совалка на „Шареният папагал“ беше да откарва семейство Мандебра и техните гости на приеми на борда на „Негърски спиричуъл“, „Скорпионска скръб“ и другите големи кораби от кервана. Позволяваха ми да я пилотирам по няколко вечери седмично.

Понякога получавах чаша шабле. Друг път нещо повече. Имах страхотно преживяване с един от охраната на „Повит III“.

И при първия скок поканиха Табита на бала.

44.

Бяха прегазили мочурището, като се взираха сред клоните на противните дървета. Бяха претърсили храстите, подплашвайки таралеж с патешка човка, който изтрака с кристалните си бодли в скафандрите им и избяга. Змии се спускаха от „листата“ над главите им, за да ги погледнат с хитрите си очички.

Нямаше и следа от Хектор.

На това безумно място всичко можеше да е навсякъде. Нищо не беше такова, каквото изглеждаше. Бръмчаха цветя, клокочеше пръст, комари хвърляха сребристи електрически искри.

— Могул не търсеше сериозно. Наслаждаваше се на гледката, постоянно сочеше към разни неща и се смееше. После се втурна сред дърветата и се изгубихме.

Табита бе включила единствения работещ кран и трите оцелели робота и разтоварваше, кораба. Сред влажните папрати бяха струпани кожени куфари и алуминиеви кутии, обвити в парчета разкъсана червена коприна и морскосин кретон, като декор на някакъв сюрреалистичен балет. Там беше и пътната кутия, в която продължаваше да спи Тал.

Саския се опитваше да помогне, ала мислите ѝ бяха другаде: при втората ѝ половина. Тя стоеше в блатото с дълъг нож в ръка и сечеше увисналите по крилете и шасито на „Алис“ лиани. От време на време спираше и хипнотизирано се взираше в изнасяните от трюма вещи.

— Не плачи — каза Табита. — Ще си повредиш циркулаторите.

Близначката мъчително простена, изруга и продължи да се бори с лианите.

Табита се приближи до нея.

— Върви да го намериш — внимателно поръча тя.

Очите и носът на Саския бяха зачервени и изглеждаха ужасно на фона на бледото ѝ като пергамент лице. Тя трескаво поклати глава и посочи с ножа.

— Това е по-важно.

— Ще се оправим. По-късно ще ни помогнеш.

Акробатката неохотно погледна към мрачната гора.

После плъзна очи към Табита и кораба.

— Вземи пистолета.

— Не е у мен. Трябва да е у него.

— Тогава вземи ножа.

Саския се поколеба.

— Няма ли да ти трябва?

Табита я потупа по рамото.

— Давай. Не изключвай радиостанцията. Обаждай ми се на всеки пет минути.

Саския прехапа устни, вдигна ръка и със странно нежно движение допря кокалчето на показалеца си към визъора на Табита.

— Обичам те — каза тя.

— Не ме обичаш — рязко отвърна Табита. — Върви да доведеш брат си. Скоро тръгваме.

На измъченото лице на близначката се изписа гняв.

— Не се дръж снизходително.

Сепната, Табита разкаяно се втренчи в очите ѝ, после заби поглед в калта.

Когато отново вдигна глава, Саския изчезваше в храсталаците.

Минутите течаха. Огромното неподвижно слънце пламтеше през намусените облаци. Всичко се виждаше и в същото време беше невидимо. Парещата, плътна светлина като че ли проникваше през скафандъра и пронизваше костите. Избягалите при падането на кораба насекоми бързо се бяха завърнали на рояци, издаваха висок стържещ звук и излъчваха особено сияние, което смущаваше радиостанцията. Когато ѝ се обади, гласът на Саския звучеше далечно и кухо.

Табита и роботите се опитваха да извадят кораба от блатото. Тя даде команда. Лявото крило внезапно се надигна от листата и във въздуха се разхвърчаха пръски кал.

— Страхотно, страхотно! — Табита се затича покрай кърмата. — Задръжте така!

Отново изпълнена с надежда, тя повика корабната личност.

— Хей, Алис! Чуваш ли ме?

Никакъв отговор.

Внезапно дъждът се усили.

Табита нареди на роботите да завържат кабелите за яките дървета, докато тя седна под едно от тях и изпи още една кутия стимулант. Безпокоеше се за малките машини, които робски се трудеха в дъжд и пек. Стандартната им изолация не бе предназначена за такива условия. Единият вече се държеше малко странно. Ако не го наглеждаше, щеше да залитне, да се блъсне в съседен дънер и да остане там, съсредоточено разкопчавайки и закопчавайки една и съща закопчалка.

За втори път се обади Саския, после чу гласа на Марко:

— Появи ли се?

— Кой? — попита тя.

— Хектор. Хектор. — Сигналът бе слаб, сякаш идваше през плътна маса стъклен памук. — Ти кой мислиш?

— Бившият ви партньор. Нали беше мъртъв?

— Беше, разбира се! Еладелдийците го застреляха. — Прощение. — ... го видя. Не беше ли мъртъв?

Тя изскърца със зъби. Нямаше намерение да спори с Марко. Дори не искаше да говори с него.

— Върна ли се вече? Хм, предполагам, че не е — след кратка пауза добави той.

— Не.

— Ти добре ли си? Нали не си ранена? Сигурно само Могоул е... не е толкова зле, голям късмет, а?... при теб ли е? А, вече виждам кораба... идвам.

Табита отговаряше на всички въпроси с едносрични изсумтявания. Тя се изправи, изтупа пръстта от скафандъра си и се наведе под увисналия във въздуха кораб.

— Не си прави труда, Марко.

— Трябва да поговоря с теб — каза той.

Без да прекъсва връзката, музикантът се приближаваше през гората.

— Предполагам, че се е разтопил от топлината. Хектор. Дяволите да го вземат, уплаши ни... изправи се и изскочи от онзи... се изкатери през покрива — спомняше си Марко. Сигналът прекъсваше и съскаше. — И изчезна.

Говореше напрегнато, в гласа му се долавяше шок, страх и нервност. Реагира на всичко с говорене, кисело си помисли Табита.

— Бързо се движат, тези извънземни. Сигурно... просто объркан, трябва да се е уплашил, това беше... приземяване.

Без да му отговаря, тя отвори панела на основните двигатели.

На стотина метра между дърветата зърна Марко. Скафандърът му блестеше в аленочервено и мастилено черно. Махаше ѝ с ръка. Табита не му обърна внимание. Повика най-близкия робот и когато машината се приближи, се наведе, за да я вдигне.

Марко се втурна към нея.

— О, чакай, чакай, дай да ти помогна. — Двамата вкараха робота през отворения шлюз. Лицето му зад поляризирания визьор изглеждаше мрачно и потно.

— Господи, иска ми се да знаех къде съм — изпъшка той, докато роботът се завърташе и се плъзна нагоре по рампата към кабината. Марко уморено посочи към влажната гора. — Без скафандър може да му се случи нещо.

За миг Табита си помисли, че говори за Могоул. Тя насочи вниманието си към монитора на китката ѝ.

— По дяволите, той наистина може да загине там! — сърдито изръмжа Марко и удари с юмрук по прага.

Табита не издържа.

— Той е фраск, Марко.

— Фраск. Точно така.

— Те са единствената раса, която е строила нещо на Венера.

— И какво от това?

— Единствените, които са се самовъзпроизвеждали на Венера, за Бога. И изобщо единствените, раждали в космоса. Във вакуума.

— Ами серафимите? — подметна той.

— Казах „раждали“.

Визьорът ѝ се затъмни за миг, докато роботът излъчваше доклад за положението.

— И какво си мислиш? Мислиш си, че ще се оправи, това ли си мислиш? — Марко изпъна палец и внезапно го заби в брадичката на шлема си, сякаш искаше да го загризе, но бе забравил, че е със скафандър.

— Марко, ако не успея да приведа кораба в движение, ние ще умрем. Тук. Скоро.

— Обаче си пратила сигнал за бедствие или нещо подобно, нали?

— Не — отвърна тя и посочи към намусения облачен океан. — Нямам енергията, за да пробия такава плътна покривка.

Той я зяпна като уплашен шпаньол.

— Затова ще го приведа в движение — съвсем спокойно заяви Табита. — И когато го направя, отсега те предупреждавам, че няма да чакам никой заблуден в гората, направо отлитам.

Тя набра сигнал до робота на борда. Дюзите тихо забръмчаха.

— Разбирам — кимна Марко. — Разбирам чувствата ти. Повярвай ми. Но онзи фраск, както ти се изрази, моят бизнес партньор, а? Той е някъде там и е ранен. Искам да кажа, смятахме го за мъртъв. Трябва да е ужасно тежко ранен. Най-малкото.

— Чудесно — отвърна тя. — Върви да го търсиш.

Той умиротворително разпери ръце.

— Добре — каза Марко. — Две неща. Според нас, трябва да знаеш две неща. Неща, които не съм имал време да ти обясня.

— Бързо — ядосано отсече Табита.

— Ами, зная, останала си с впечатлението, впечатлението, че Хектор е бил член на трупата. На „Контрабандистите“. Искам да кажа, той беше, естествено, че беше, ама не точно на трупата, ако ме разбираш.

Тя гневно се завъртя към него.

— Защо просто не се чупиш, Марко? Имам си работа.

— Толкова ли е зле? — припряно попита той.

— Все още проверявам.

— Е, зле ли изглежда?

— Да!

Марко очевидно най-после осъзна в каква беда са попаднали. Той се облегна на кораба и стреснато плъзна очи по гората, от която току-що бе излязъл. Изглеждаше изгубен, преследван, като хванато в капан животно. После се обърна, сякаш търсеше път за бягство.

Нямаше.

— По дяволите! — Марко ритна хлъзгавото шаси на „Алис“.

Табита протегна лявата си длан и го хвана за ръката. Когато той я погледна, тя повдигна десния си крак, заби подметката на ботуша си в корема му и с всички сили го блъсна.

Марко извика от изненада, загуби равновесие и се просна по гръб в калта. После мъчително простена, когато главата му подскочи и

се блъсна в шлема и твърдите ръбове на скафандъра се забиха в плътта му. Табита стоеше над него, докато отчаяно се мъчеше да се изправи, но тежките му ботуши постоянно се хлъзгаха. Не му подаде ръка за помощ.

Като вдигаше пръски кал, Марко се претърколи настрани и се надигна на едно коляно. Аленият му костюм беше покрит с отвратителна гнила растителност и тухленочервена слуз. Опитите му да почисти визъора с опакото на ръкавицата си само още повече влошиха нещата.

Тя включи микрофона си. Стоеше разкрячена, с разперени ръце.

— Не ме докосвай, Марко Мец — изкрещя в слушалките му Табита. — Не докосвай кораба ми. Повече не искам да те виждам наоколо. Можеш да останеш тук и да пукнеш!

— Извинявай, Табита, извинявай! Не исках...

Докато се мъчеше да се изправи на крака, той се пресегна да се опре на шасито. Табита извика и се хвърли напред, сякаш за да го зашлеви по лицето с опакото на ръката си.

Той отскочи.

— Добре! Добре! Остави ме да стана, по дяволите! Извинявам се, казах ти вече, извинявам се! — Марко погледна надолу към калния си скафандър и отчаяно размахва ръце. — Не исках, просто...

Табита го изключи, решително му обърна гръб, отново се наведе под кораба и предпазливо пхна глава в машинното отделение.

Той откри друг канал.

— Искам да ти помогна.

— Не можеш.

— И преди съм ти помагал, всички сме ти помагали. Не исках да ритам кораба ти, просто всичко е толкова... нали знаеш. — Гласът му стана мек и нежен. — Табита, Разбирам как се чувстваш.

— Чупката, Марко — спокойно каза Табита.

— Искам да ти докажа, че съжалявам — искрено отвърна той. — Искам да помогна, за да се измъкнем оттук!

Табита Джут извади глава от вътрешността на кораба си и посочи към гората.

— Върви да помогнеш на Саския. Открийте Могул. Когато се върнете, ще ви намеря някаква работа. — Беше категорична.

Марко се подчини. Тя го видя да изчезва в растителния ад. Видя го и няколко минути по-късно да пресича висок хребет — ален скафандър, мъчително проправящ си път през невероятните дървета към невероятния хоризонт.

45.

„Алис Лидъл“ висеше на метър и половина над мочурливата овъглена почва в гигантска люлка, опъната между дърветата. Бе отнело малко повече време, отколкото очакваше Табита. Свършиха им кабелите и се наложи да импровизират с лиани.

По някое време корабът натежа и външният ляв импулсен двигател се заби в калта. Нямахше как да се пхнат под него и да го повдигнат. Табита вече бе изгубила един от криковете в блатото.

„Ако можеше да стане с мръщене — често казваше баща ѝ, — вече да е готово.“ Писнало ѝ бе да се занимава с това. Не можеха да закрепят кораба по-стабилно, а имаха да вършат други неща.

Прати роботите да почистят на борда и да изчукат огънатите стени, докато тя се помъчи да закърпи смачкания синусов прогонен генератор. В отсъствието на Марко и Близнаците се съсредоточаваше по-лесно. Докато работеше, постоянно се опитваше да примами корабната личност от скривалището ѝ. Гълчеше я и я успокояваше. Разказваше ѝ истории.

Дъждът отслабна до лек, нацупен ръмеж.

Повредите в страничните двигатели бяха прекалено навътре и с тези инструменти не можеше да ги достигне. Навярно бяха усилвателите на матрична компресия. Табита никога не беше ремонтирала усилвателите на матрична компресия извън ремонтен док и без да има на разположение поне три дни. Нямахше ремонтен док. Не разполагаше и с три дни. Скафандърът на Саския бе модерен боклук, този на брат ѝ навярно също. Те не бяха предназначени за такъв ад.

Саския отново я повика по радиото.

— Саския — попита я тя, — там ли е Марко? Тръгна да те търси.

— Не съм го виждала — отвърна близначката. Въпреки че едва се чуваше, гласът ѝ все още звучеше измъчено.

Може би се опитва да намери фраска, помисли си Табита. Не я интересуваше къде е. Или щеше да се върне, или нямаше.

— Оглеждай се за него — поръча тя.

Седнала под огромен розов карфиол, Табита обмисли положението. Най-доброто, на което би могла да се надява, беше усилвателите да не са съвсем смачкани и веригите на Шерненков все още да са в добри отношения с жироскопите. В такъв случаи (ако успееше да херметизира кораба) можеха да се надяват да излетят. (Ако импулсните двигатели запалеха. Ако не... Но можеха и да запалят. Кой знае?) Теоретично можеха да се надяват да излетят.

Господи, когато бяха строили тези машини, бергените наистина ги бяха правили както трябва.

Но пък без осев ключов кристал можеше само да излезе в орбита. За колко време — неизвестно. Достатъчно, за да привлече вниманието на случайно минаващ наблизко кораб? Навярно не, ала какъв друг избор имаше? Алтернативата бе да седи тук и да умре... или да се втурне в джунглата с крясъци и безумен смях.

Всички щяха да загинат.

Не.

Тогава? В орбита.

Без компютър, който да чертае маршрутите. Ако не успееше да получи поне елементарна навигационна помощ, щеше да се наложи да използва таблиците. Знаеше, че има екземпляр от тях. Някъде. Ако не успееше да открие таблиците, излизането ѝ в орбита щеше да е балистичен еквивалент на плюене по тавана.

Кстаска щеше да го направи и насън, помисли си Табита. Кстаска щеше да закърпи усилвателите само с едно докосване на опашката, ако я помолиш любезно. В този момент Кстаска щеше да е страшно полезна.

Кстаска вече беше мъртва.

Всички щяха да умрат.

Добре. Така. Междувременно.

Тя се изправи и предпазливо се огледа за дебнещи горски създания. После започна да се катери по грамадния карфиол. С безбройните му разклонения изобщо не бе трудно. Табита изпълзя по гладък, лъскав клон.

Високо в тъмночервената гора видя огромни лилави игуани, които се спотайваха сред листата и лениво изстрелваха еластичните си черни езици към мушичките. Притворените им очи им придаваха

постоянно развеселен вид. Смееха се на глупавите хора, които тичаха като луди наоколо, преди да умрат.

Нещо се рееше в далечината. Табита го гледаше отвратена. Предполагаше се, че на Венера има динозаври, гигантски тлъсти ходещи змии с отровен дъх. Вече беше видяла нещо подобно на скорпион и едва не настъпи малко черно влечуго, което бясно ѝ изсъска и изчезна в калта. Нямаше нужда да са големи.

Никога не бе живяла на място с толкова много диви животни. И не ѝ харесваше. Не ѝ харесваше мисълта за създания, които не са нито домашни, нито разумни, нито стават за ядене.

Тя сведе очи към голия, ожулен покрив на кораба си. От комуникационните уреди наистина не бе останало нищо друго, освен десетсантиметрово парче от антена. Значи нямаше външни скенери. А с разбития илюминатор щеше да излети съвсем на сляпо.

Колкото по-малко информация, толкова по-лесно. Прегазваш всичко и изчезваш в същата посока, от която си дошъл.

След това... Нямаше смисъл да се безпокои за после. Не и докато не установеше дали все още има импулсни двигатели.

Пет минути по-късно легеше по хълбок в калта под „Алис“. Опитваше се да закрепил втория крик, който бе вкарала под дюзата. Свита на кълбо, Табита пхна почти целите си ръце в процепа. Ако се наклонеше с още пет сантиметра, корабът щеше да я осакати, разсеяно си помисли тя. Табита му говореше. Тихо пхтеше, докато натискаше крика. Би дала всичко, за да може да си свали ръкавиците.

Прекара в тази поза доста време. Забрави за драконите, мушиците, фосфоресциращите игуани, малките черни змии. Изместени от по-важни неща, всички тези мисли я напуснаха и тя се превърна в машина, по-елементарна от всеки робот. Беше крик. Даже обикновен лост.

Изкривеното време беззвучно течеше. Скрытото слънце не помръдваше. Марко Мец и удивителните близнаци Зодиак не се завръщаха.

Табита задържа кораба в нужното положение достатъчно дълго, за да се претърколи навън и да нареди на роботите да подложат отдолу дървесен дънер. Изгуби и втория крик, но дървото издържа. Тя се покатери на борда и припряно се изкачи по наклонената палуба, изгаряща от нетърпение да провери дюзата.

Работеше. Наред с триумфалната струя пламъци, отвътре блъвна кал. Табита запя от радост. Разплака се. Възнагради се с бира.

Обади се Саския.

— Открих го — колебливо съобщи тя. Смущения ли се чуваха или някой пееше.

— Кого си открила? Могул ли?

— Могул — отвърна близначката. — И Марко... в момента връща Могул.

— Той добре ли е?

— Не зная! — Задъхваше се, гласът ѝ звучеше истерично. — ... луд — каза Саския. — Той е щастлив. Табита? Табита, как си?... „Алис“?

— Всичко е наред. — Табита се усмихна на очукания си кораб, на роботите, с техните изолационни спрейове и лазерни поялници. — Засега.

— Имаме късмет — промърмори близначката. — Нали?

Табита се надяваше, че наистина е така.

Тя седна в мрежата си и отново започна да се бори с компютъра. Алис се появи за миг, после пак изчезна.

Беше ѝ трудно да се съсредоточи. Един от роботите поправяше вратата на шлюза, която бе разбила Табита. Той вдигаше такъв шум, че се наложи да го прати отзад. Вратата остана увиснала. Включила охлаждането на скафандъра си до максимум, тя седеше в кабината и атакуваше укрепените лабиринти на машинната логика.

Алис летеше: бледа сянка, която пробяга по силиконовите коридори и изчезна зад ъгъла.

Изтече още един напрегнат час. По някое време ѝ се стори, че сънува. Иззад завесите постоянно изскачаха жълти саламандри и се катереха по стените, Но там нямаше никакви завеси.

Внезапно разбра. Кислородната бутилка. Трябваше да я зареди. Колко време я използваше? Тя се огледа наоколо. Светлината зеленееше. Това обаче щеше да отнеме четвърт час. А ѝ трябваша само още няколко минути. Продължи да пресява кодовете.

Знаеше, че е в опасност, знаеше, че трябва да отдели време, за да зареди кислородната бутилка, знаеше, че това ще проясни главата ѝ, знаеше, че го отлага, защото мозъкът ѝ вече е замъглен от въглероден двуокис. Но само след още няколко минути можеше да открие друг

логичен блок и тогава всичко щеше да е далеч по-лесно. Дори щеше да си почине.

Ала и без това щеше да си почине за петнайсет минути, защото... Защото го искаше. Искаше да полегне.

Табита сковано изпълзя от мрежата.

— КАПИТАНЕ.

Някой я викаше.

Жена. Много позната.

— Мамо? — попита тя. Гласът ѝ прозвуча странно, сякаш викаше по тръба. — Какво искаш?

Табита легна на пода. Зарея поглед към прелестните червени и зелени светлини. Беше толкова глупаво да прекара целия си живот в тази кабина и никога да не им обърне внимание. Бяха ужасно красиви. Бяха смешни.

— ТРЯБВА ДА ПРОЧИСТИТЕ КИСЛОРОДНАТА СИ БУТИЛКА, КАПИТАНЕ.

— След малко.

— МОЛЯ ВИ ДА ГО НАПРАВИТЕ, КАПИТАНЕ.

— Рела? Ти ли си?

Последва кратко мълчание.

— ВЕДНАГА ПРОЧИСТИ КИСЛОРОДНАТА СИ БУТИЛКА, ТАБИТА. ПРОСТО ГО НАПРАВИ.

— Доджър!

Тя се опита да се изправи, но ѝ се стори невероятно трудно. Откри нещо на пода, нещо голямо и метално, знаеше какво е, просто не си спомняше името му. Нещо тежко. То искреше и сияеше. Прелестните светлини се умножаваха и се въртяха около главата ѝ.

— ТИ УМИРАШ. ТАБИТА. УМИРАШ.

Накъдето и да погледнеше, Табита виждаше блещукащите пъстри светлини: по пулта, под пулта, в трюма.

В трюма нещо помръдна.

— Доджър?

Тя се наведе напред и се втренчи надолу. Примигващите светлини обгръщаха всичко като воал.

Сянка. Някой се движеше в празния трюм.

— Виждам те, Доджър.

Обаче не виждаше нищо. Табита запремигва. Усети пронизваща болка в гърдите, която ѝ пречеше да мисли. Искаше ѝ се да заспи, но я болеше ужасно. Имаше ли някого там?

Може да се бе върнал един от тях, един от онези с безумните скафандри.

Запищя сирена.

— ТАБИТА! ТАБИТА! ТАБИТА ДЖУТ!

— Добре, Доджър — изхриптя тя. — Заради теб. Само... заради... теб...

Но не можеше да се надигне. Сирената я притискаше към пода. Гласът продължаваше да вика, докато Табита измъчено се тътрюзеше по задник до стената, за да протегне ръка и да извади кислородния маркуч от панела.

— Заради теб, Доджър.

Вкара го в респиратора си.

— Зара...

И припадна.

Ходеше под вода. По дъното. Дишаше вода. Беше лесно. Просто вдишваш и издишваш. Ех, ако знаеха колко е лесно. Бавно напредваше в тъмната вода. Тук долу имаше и звезди. Те се вълнуваха, когато се надигаше към тях. Блещукаха, пращаха ѝ послания. Ела, казваха звездите. Ела.

Бе на дъното.

После изведнъж лежеше на пода в кабината на „Алис Лидъл“, дробовете ѝ се надигаха от прилива на кислород, главата ѝ кънтеше, крайниците ѝ бяха изтръпнали. През разбития илюминатор виждаше намусеното сияние на горещата заоблена гора, димящите капки дъжд.

Идиотка такава, каза си тя, като поемаше чистия въздух. Скапана идиотка. Беше си помислила, че в кораба има някой и ѝ говори.

— Алис? — каза Табита. Гърлото я болеше.

Никакъв отговор.

Тя се опря на стената и седна. Все още с включен маркуч, Табита се пресегна зад себе си и откопча кислородната бутилка от гърба си. После се надигна и я вкара в зареждащото устройство. Наклонила глава настрани към датчика, тя видя колко ниско е спаднало равнището на кислород и потрепери.

Имаше петнайсет минути. Бръкна в чантичката на колана си и извади последната кутия стимулант.

От трюма се разнесе дрънчене.

Там имаше нещо. Не си го бе въобразила.

— Саския?

Никакъв отговор.

Навярно папагалът бе излязъл от кутията си.

— Тал? — извика тя. — Тук, Тал.

Никакъв папагал.

Табита смукна от кутията. Болеше я гърлото.

Мъчително се изправи на крака. Мускулите ѝ бяха обвити с шкурка. Задъхана, тя се облегна на стената и погледна към кислородната бутилка. Оставаха десет минути, през които безпомощно трябваше да чака съществото в трюма да дойде и да я изведе.

Тишина. После тих тропот и издрънчаване.

Прилеп, помисли си Табита. Сигурно беше влетял през отвора на тавана и не можеше да излезе.

Шест минути. Пет. Четири минути двайсет и четири секунди.

Отново дрънчене. Като парченца метал, каза си тя, докато отчаяно се чудеше какво би могло да е. Нещо с метални люспи; Игуаните. Това трябваше да е.

Две минути петдесет и осем секунди.

За да влезе в кораба, игуаната трябваше да се е покатерила по някое от дърветата, за които бяха завързани кабелите, да е пропълзляла по тях, да се е качила на покрива и да се е спуснала през изметнатите капаци.

Ново дрънчене, този път по-продължително.

Една минута.

Нещо имаше вътре и я дебнеше.

Табита забеляза на пода, големия ключ. Осъзна, че е затаила дъх. Щом нямаше да диша, какво правеше закачена за този кислороден маркуч?

На зареждащото устройство светна индикаторен панел. Съобщението гласеше: „ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ. НЕ СЕ ОПИТВАЙТЕ ДА ИЗКЛЮЧИТЕ КИСЛОРОДНАТА БУТИЛКА, ДОКАТО НЕ ИЗГАСНАТ ВСИЧКИ ЛАМПИЧКИ И НЕ ЗАВЪРШИ ЦИКЪЛЪТ“.

Табита хвана бутилката.

Машинарията изръмжа.

Панелът продължаваше да свети.

Империи се въздигаха и загиваха.

Панелът продължаваше да свети.

Вселената сънливо се въртеше около оста си.

Панелът угасна.

Табита грабна бутилката и я прехвърли през рамото си. Намести я, чу изщракването на клапана и напълни дробовете си с кислород.

Издърпа маркуча от шлема си и взе гаечния ключ.

Тя се спусна по рампата в трюма, като се движеше колкото може по-тихо. Облегна се на касата на разбитата врата и усети, че „Алис“ се олюлява под краката ѝ.

От тъмночервените сенки се надигна нещо ниско и се насочи към нея.

Не игуана. По-голямо.

Табита замахна и понечи да запрати ключа по създаването. И тогава видя какво е. Робот с дайре.

Когато помръднеше, дайрето дрънчеше.

— Тъпа бракма — предпазливо измърмори Табита. — Дай ми го.

Роботът ѝ го подаде. Тя му връчи ключа.

— Вземи. Поправи тази врата.

Очите му проблеснаха.

Табита приклепна, провери индикаторите на монитора си и въведе командата. После с дайрето в ръка се завъртя, за да се върне обратно в кабината. Роботът се заклатушка след нея. Тя погледна към дайрето и го разтърси. Стъпи върху рампата. И вдигна очи.

В кабината стоеше: нещо и се извисяваше над нея като голо плашило, изкоренен храст, изсъхнало дърво. То се наведе към нея, като прещеше и се огъваше на невероятни места.

Табита мъчително преглътна.

— Хххектор? — прошепна тя.

Фраскът изсъска. Гласът му прозвуча като зелени вейки, подхванати от пламъци.

Табита отстъпи крачка назад.

С внезапно завъртане на хълбоци, фраскът рязко заслиза по рампата. Движеше се като акула и малко като тромава марионетка.

На слабата светлина извънземният приличаше точно на жив наръч съчки. Цялото му тяло представляваше издължена, издута маса от светлокафяви нишковидни тръби, от които стърчаха четири въжести ръце и два мършави крака, сякаш насила са били напъхвани вътре или са пораснали под различни ъгли като клони на лиана. Беше гол, макар че това всъщност не означаваше нищо, все едно да се каже, че е голо някакво насекомо. Предпазваше го самото му тяло.

Фраскът се приближи до Табита в основата на рампата. Завъртя глава и я разгледа. Очите му бяха хлътнали, кръгли и черни като боровинки, много малки и ярки.

— Космичесски кораб — каза той.

Чу го ясно, макар че гласът му ужасно прашеше.

— Да — отвърна тя. — Моят космически кораб.

Като се движеше бавно и не го изпускаше от поглед, Табита го заобиколи и се качи по рампата в кабината. Съществото я проследи с очи.

— Казвам се Табита Джут — отчетливо произнесе тя. — Можеш да се обръщаш към мен е „капитане“.

Табита се извърна, за да остави дайретото и фраскът изсъска, което я накара да подскочи.

Тя внимателно се пресегна, постави ръка върху мрежата си, готова да я разтвори и да седне. Отново се завъртя и погледна надолу към него. Извънземният все още я наблюдаваше. Зачуди се какво разбира и колко опасен може да стане, ако се уплаши.

— Приятелите ти много се тревожат за теб — каза Табита.

Той поклати глава със странно, спираловидно движение.

— Марко Мец — продължи Табита. — Близнаците Зодиак. Твоите приятели.

Създанието не реагира.

Тя посочи през разбития илюминатор към грозната гора навън.

— Всички са там и те търсят — обясни Табита и се пхна в мрежата си.

Фраскът се раздвижи. Той се качи в кабината и застана опасно близо до нея.

Клоните, които образуваха тялото му, бяха възлести и изглеждаха твърди като кости. На някои места човек можеше да мушне пръст между тях.

— Сссиссистема — каза съществото, погледна през илюминатора и внезапно протегна ръка пред себе си. Ноктестата му длан падна върху пулта със силно изтракване. — Ссслънчева сссиссистема.

— Венера — отвърна Табита. — Това е Венера. — Тя се опита да не гледа към лапата му. — Можеш ли да поправяш плексиглас? — Предполагаше, че навярно може, ако пожелае. Спомняше си, че бяха построили Изобилие, изпреждайки напомнящата му кост материя от вакуума, от пяната от елементарни частици.

Изражението на фраска се промени. Лицето му хлътна навътре по дължината си. Ефектът напомняше на изсъхнала чушка, внезапно разцепила се наполовина, ала движението бе навътре. Като че ли се опитваше да всмуче лицето си наполовина.

Табита потръпна.

— Виж, в момента съм много заета — бързо заговори тя. — Няма да оцелеем още дълго, ние с твоите приятели, ако не успеем да поправя кораба, така че ако не възразяваш, можеш да останеш в трюма и да ги почакаш... — Табита недвусмислено посочи към рампата. — Ще се помъча да ги повикам, да им съобщя, че си добре, става ли?

Лицето му възвърна нормалното си положение. Ако това бе нормалното му положение. Устата му продължаваше да е отворена. Между дребните му зъби висяха лъщящи нишки слюнка.

Не помръдваше.

Тя предпазливо се пресегна към пулта и включи слушалките си.

— Алис, фраскът е тук, не зная дали ме разбира, какво да правя?

Не получи отговор.

— Хайде, Алис, там си, зная, че си там.

Пак нищо.

— По дяволите!

Обади се на Саския. Повика я на всички честоти с надеждата да се свърже с нея, въпреки смущенията. Изведнъж установи, че се моли да не е мъртва.

— Ало, ало, Саския, чуваш ли ме?

Откри я. Близначката пееше:

— ... в слънцето, докато станем едно, едва започвали, дишайки... ние... се сблъскаме със слъ...

Сигналът беше ужасен, но тя очевидно бълнуваше. Табита затвори очи. Тази мъка нямаше край. Планетата ги поглъщаше един по един...

— Ало... бита... ваш ли ме?

Саския. Пеенето продължаваше: това бе Могул.

— Саския! Къде сте?

Фраскът нетърпеливо се размърда до лакътя ѝ, когато се движеше — правеше го съвсем неочаквано и конвулсивно, — всичките му клони се преподреждаха, сякаш бяха тръби от сиво-кафеникава еластична материя, опъната между малки, напомнящи орехи възли. После, когато застанеше неподвижно — също абсолютно внезапно, — клоните отново ставаха твърди като кост.

— ... избяга — завърши Саския. Или Могул, Табита вече не можеше да ги различава.

Някъде далеч чу и гласа на Марко.

— ... идваме — каза той. — След няколко минути. — Продължаваше да дава обещания.

— Приятелят ви е тук — съобщи Табита, без да знае кой и дали изобщо някой я чува. — Приятелят ви е тук. Тук е.

Фраскът потрепери.

— Сспаси гме — изсъска той.

Тя губеше търпение.

— Искаш ли да отидеш на Титан? — попита Табита и отново посочи към трюма. — Върви там, седни и млъкни.

Създанието се раздвижи и се отдалечи от нея, като мачкаше боклуците под бодливите си крака.

Но фраскът просто се разхождаше из кабината. Искаше ѝ се да изкрещи. Не биваше да му обръща внимание, навярно тогава щеше да

я остави на мира. Тя се завъртя към клавиатурата си. Сърцето ѝ туптеше много по-бързо, отколкото предпочиташе.

Неканеният пътник неочаквано плесна втора мършава лапа върху пулта, точно до лявата ѝ ръка.

Табита подскочи. Затаи дъх. Обърна се към него.

Устата на извънземния зейна.

— Върррни гме — изпраця той. — Тст.

В слушалките ѝ отново прозвучаха гласовете им.

Най-послед. Връщаха се.

— Марко — повика го тя. — Кажи на това нещо да се разкара.

— Какво нещо? — попита той. Говореше уморено и сърдито. Табита нямаше представа дали просто не я е чул, или наистина не знае кой е при нея.

— Хектор — отвърна тя. — Или нещо такова. Просто го повикай по име. Марко.

— Не му знам скапаното име.

— Страхотно.

Табита изтощено отвори мрежата си и се изправи.

Фраскът не помръдна. Препречваше ѝ пътя.

— Ако обичаш — каза тя.

Все едно че говореше на дърво и със същия резултат. Прекалено уморена, за да ѝ пука, Табита го бутна настрани и мина покрай него.

Той не я уби.

Клоните му бяха твърди, точно като кости.

Тя погледна през илюминатора на единия борд, после на другия. Видя ги да излизат от гората от съвсем неочаквана посока. Могул носеше електриковосин скафандър с две малки обли антени. Нямаше абсолютно нищо общо с този на сестра му. Крачеше разсеяно и зяпаше към храсталаците и небето. Саския и Марко с мъка успяваха да го насочват към „Алис“.

Акробатът забеляза увисналия между дърветата кораб. Табита чу високия му, весел смях.

Тя се завъртя и повика фраска.

— Марко Мец. Могул. Саския. Твоите приятели. Там долу — посочи Табита.

Създанието отиде до рампата и спря там.

Тя отново опита с жестове, после изгуби търпение. Качи се и го хвана за едната ръка. Хектор се отскубна и тя грабна друг от крайниците му.

— Твоите приятели! — не преставаше да повтаря Табита. Някак успя да го смъкне по рампата, отключи шлюза и отвори двете врати. — Гледай!

Могоул нададе тревожен, предизвикателен вик. Той се откъсна от водачите си и се затича към откритото пространство между повалените дървета.

Марко и Саския се втурнаха след него.

Той се препъваше към кораба. Саския го гонеше, Марко я следваше. Насочи се право към вратата, на която стояха Табита и Фраскът, скочи на прага и се хвана с две ръце за касата.

Широкият му визьор разкриваше цялото му лице. И по стъклото, и по главата на Могоул имаше кръв. Обикновено бяла като порцелан, кожата му бе на червени и лилави петна от спукани капиляри. Предназначен най-много за разходки по повърхността на Церера, скафандърът му беше прегрял. Венера бе взривила охлаждащата му система и изолацията. Очите на Могоул изпъкваха като сателитни антени, устата му зееше, устните му оголваха зъби, дълги като на кон.

Фраскът се раздвижи. Изглеждаше така, като че ли се опитваше да се почеше по гърба.

Вместо това извади малък металически син пистолет и го насочи към мъжа, който влизаше в кораба.

И стреля.

С едната си ръка Могоул блъсна Табита настрани и я събори. Тя се просна на прага и едва не падна върху Саския, която скачаше вътре след брат си. Двете се сблъскаха и близначката плъсна в калта.

Фраскът отново стреля. Куршумът рикошира от вратата и се заби в тресавището, като опръска с тиня визьора на Марко.

Табита се изправи на едно коляно, Саския отчаяно се закатери зад нея. Могоул се бореше с Хектор, крещеше му нещо нечленоразделно и го изтласкваше назад през шлюза. Извънземният се гърчеше, еластично се разтягаше във всички посоки и размахваше пистолета във въздуха. Разнесе се трети гърмеж.

Могоул потръпна. От скафандъра му бликна струя ледено синкава пара.

Саския извика и изпищя.

Табита се метна към тях и се опита да изтръгне пистолета от фраска. Беше все едно да стиска хлъзгав кабел, теглен от голям кран.

Могул лежеше на прага и напразно се мъчеше да събори противника си. Бе успял да обгърне с ръце краката и два от горните му крайници. Табита се докопа до оръжието и рязко го дръпна. Фраскът се олюля настрани и го изпусна. Пистолетът отхвъркна в кабината.

Саския профуча покрай Табита, прескочи брат си и направи салто нагоре по рампата.

Марко също се включи в битката. Фраскът замахна с ръка и улучи Табита в гърдите. Тя падна на палубата и през мъгла от болка видя, че Хектор със светкавични движения повдига Марко и го изхвърля от кораба, влачейки надаващия крясъци Могул със себе си. Насочила пистолета напред с две ръце, Саския се спусна по рампата и го изпразни в гърба на извънземния.

Той не обърна внимание. Навеждаше се над брат й. Размахваше четирите си ръце. Риташе с крака. Табита отчаяно се опита да се изправи.

Като продължаваше да се движи с невероятна скорост, фраскът завъртя горната половина на тялото си на 180 градуса. Стиснал Могул за шията, той го повдигна и го блъсна в палубата. Херметичният шев на врата му се пропука и отвътре блъвна струя синя пара и тъмночервена кръв.

Саския пищеше, опитваше се да отиде при него, но Табита я хвана и я задържа. Беше лека като дете.

Хектор стисна шията на Могул с две ръце. Визьорът му почервения. Стъклото внезапно се пропука. Акробатът изви гръб, разпери дългите си ръце и широко разтвори пръсти. Краката му забарабаниха по пода. После неподвижно се отпусна.

Саския извика, отчаяно скочи към него, после се притисна към Табита толкова силно, че почти й причини болка през скафандъра.

Фраскът се пресегна към нея с четирите си ръце.

47.

БГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 18.08.67

ГОТОВНОСТ

„Контрабандистите“ трябва да свирят на 5сватба. Трябва да свирят някъде. Навсякъде другаде, но не тук.

Страшно ще са подходящи за 5сватба.

Веднъж бях на 5сватба, знаеш ли?

НА КАКВО СТЕ БИЛИ, КАПИТАНЕ?

На 5сватба. Не са много хората, които могат да се похвалят с това.

ПРЕДПОЛАГАМ.

Не са много хората, които са били опандизвани на Мнтсе, та какво остава за 5сватба.

КАПИТАНЕ?

Да, Алис?

КАКВО Е 5СВАТБА?

Палернианска сватба. Спомняш ли си, когато бяхме на Мнтсе?

ПРЕДИ ДВЕ ГОДИНИ, НАЛИ?

Точно така. Имахме договор със снабдителите.

КАРАХМЕ ХРАНА.

Разни неща, които палернианците обичат да ядат. Магмен хляб.

КЕСТЕНИ.

Да. Жълди, цели купища жълди.

СУШЕНА КОНСКА КАРАНТИЯ.

Корени от сладник.

ОСТАНАХ НА ДОК МНОГО ДЪЛГО.

Ами, нали имаше сватба. После ме опандизиха. Не ти ли разказах, когато се върнах?

НЕ БЯХТЕ МНОГО СЛОВООХОТЛИВА, КАПИТАНЕ.

Не бях.

НЕ СЕ ЧУВСТВАХТЕ ДОБРЕ.

Така е.

СВАТБИТЕ СА БРАКОСЪЧЕТАТЕЛНИ ЦЕРЕМОНИИ, НАЛИ?

Точно така.

ТОГАВА КАКВО ОЗНАЧАВА 5СВАТБА?

Палернианците правят всичко по петима. Знаеш го.

НО НЯМАТ ПЕТ ПОЛА, НАЛИ?

Не, това е обществено събитие. Много обществено. Когато сключваш брак, се жениш за един от роднините си, за роднина на партньора си и за един от неговите партньори. Любовници. Всички едновременно. Искam да кажа, че така образуват петорката. Не зная какво правят в леглото, но ако се съди по 5сватбата...

А те определено се размножават.

Коридорите на Мнтсе гъмжат от деца, къдрави тийнейджъри, повели тайфи пухкави мъничета. Знаеш ли, че откакто са тук, са успели да отгледат две поколения?

Децата като че ли са навсякъде — в работилниците, на митницата, в заведенията в краката ти постоянно се завират бебета. Тичат наоколо, пицят и крадат нахут от баровете. Понякога съвсем малките се покатерват в скута ти, започват да се гушат и да ти ровят в джобовете.

Там се натъкнах на Фриц Ювенти, беше на дипломатическа мисия, изпълняваше секретна задача, не зная, уреждаше някаква тарифа в полза на Валенцуела. Там му харесваше. Обичаше децата. Разхождаш се из резиденцията на делегацията с по едно хлапе във всяка ръка, трето се подрусваше на раменете му и постоянно му смъкваше перуката над очите. Той викаше и продължаваше.

— Хей! Така не виждам къде ходя! — Обикаляше в кръгове и накрая нарочно се забиваше в стената, хлапето на раменете му пишеше от кеф, мислеше си, че е страхотно. — Ако не виждам, мога да те изпусна. — И се преструваше, че се препъва на пода, хващаше го в последния момент и другите виеха наоколо и подскачаха по стените. Мислеха си, че е страхотно.

Тъкмо той ми разказа за 5сватбите.

— Ако някога имаш възможност, Табита, съветвам те да се възползваш. — Седеше си там с брича и колосаната си яка, мило се усмихваше под огромния си нос и ме потупваше по крака. Старо коце. Говореше така, като че ли ставаше дума за групова екскурзия до Сейнт Астрейя Капела, но си го спомнях от нощите на старото

„Упорство“. Когато чичо Фриц се държи много сериозно и любезно, пази се!

Та именно затова толкова се зарадвах, когато ме покани. На Бсватбата, имам предвид. Женеха се дъщерята на новоназначения колдски управител, братът на един пилот, а другите бяха, чакай да си спомня, братът на нейната майка, Ббратът, искам да кажа, или беше неговият Ббрат и другият съпруг на нейната майка...

НАВЯРНО ИМАМ ДИАГРАМА, КАПИТАНЕ, АКО ЖЕЛАЕТЕ ДА Я ПОТЪРСЯ.

Не си прави труда, Алис. И без това всичко е страшно сложно. Цяло чудо е, че изобщо са в състояние да образуват петорки. Всъщност обаче, почти всички успяват, нали?

ТЕ ОПРЕДЕЛЕНО СА МНОГО СОЦИАЛНИ, НО НЕ МОГА ДА КАЖА, ЧЕ СЪМ ГИ БРОИЛА.

Винаги са по петима. Не само браковете им. Такива са работните им групи, спортните отбори, екипажите, оркестрите. А когато им се родят деца, стават цял клан, макар че всъщност са си голяма детска градина, както изглежда. Не разбирам как ги познават.

Щом се оженят, те са си абсолютно верни, нали знаеш, Алис. Съвсем са изгубени един без друг. Ако ги разделиш, започват да чезнат. Петорката се разпада само, когато един от тях умре. Ако не успеят да открият някой друг, някои полудяват. Понякога ги виждаш да се лутат из общежитията или ремонтните докове, четирима палернианци, приказващи с някой, който не е там. Престават да се грижат за себе си. Получават онези ужасни рани. После изведнъж започват да трошат каквото им попадне.

Обаче същото правят и на Бсватбата.

Когато се женят, палернианците се събират с всичките си роднини, а те са страшно много. И вършат едни неща, трудно ми е да ти ги обясня. Нещо като танц, оргия и бинго едновременно. Продължава с дни. Има много ядене, пиене и пушене. Затова обръщат огромно внимание на доставките.

ТАКА ЛИ ВИ ПОКАНИХА, КАПИТАНЕ?

Нещата, които докарахме, конските карангии и всичко останало, бяха спешна поръчка, защото някой им беше отказал в последния момент. Затова ужасно ми се зарадваха и ме поканиха да остана.

Първият ден беше просто голямо оливане. Искам да кажа, имаше даване на обети, бележени на уши и така нататък, но всеки път, щом някой кажеше нещо, прекъсваха церемонията за пиене, а когато петима души постоянно говорят, има много пиене. И танци под шумна музика. В залата бяха нафракани неколкостотин палернианци, но беше много весело и възбуждащо. И горещо... ала никой не се биеше. Когато се женят, те влизат в някакъв автоматичен хормонален цикъл, който не им позволява да се карат с някой от партньорите си или техните роднини. Това беше нещо ново за мен. Сигурно съм се държала доста зле и не съм представила добре нашия вид. Страхотно се забавлявах, повече не помня.

Когато на другия ден се домъкнах до залата, хм, до бюфета де, който всъщност повече приличаше на гигантски нощви, цялата храна беше изядена или разчистена и вместо нея в средата на пода имаше огромна камара вещи.

ВЕЩИ ЛИ?

Да. Лични вещи. Дрехи, обувки, касети, бижута, парчета глина, намазани с боя. Бухалки и топки. Дълги сакове, пълни с мазна стара вълна. Неща, без които не може да живее нито един палернианец. Бяха ужасно много.

Очевидно, когато се жениш, трябва да донесеш всичко от стария си дом, всичките си вещи, нещата, с които си израснал, и да ги натрупаш на голяма камара, а след това да ги смачкаш.

С това се създава новата петорка. Някой дава знак, петимата се появяват иззад завесата и танцуват около купчината. Всички пляскат, тропат и пърдят. После започват да скачат върху вещите си. И ги подхвърлят във въздуха. След това се замерят с тях. Мятат ги към стените; Чупят ги. Те... е, вече ти стана ясно.

И след известно време към тях се присъединяват всички гости.

Проблемът беше, че всичко това стана в голямата обществена зала на Мнтсе. Предполагам, че някои са забравили къде се намират. Сигурно у дома им на Палерния или там откъдето идват постоянно има Бсватби и всички участват в щях, така че няма сърдити съседи. Така самият ти си собственият си съсед, ако разбираш какво искам да кажа. Всичко наоколо е собственост на петимата домакини: Не зная. Както и да е, когато купчината беше изпотъпкана, започнаха да трошат мебелите. После донесоха нещата от другите стаи и ги разбиха. Картините от стените. Онези големи стъклени бутилки с цветя. Компютърни пултове. Нали знаеш, когато са възбудени, палернианците могат да носят страхотни тежести. Та ние се разделихме на две групи и...

НИЕ?

Ами, да. Те знаят как да те накарат да се почувстваш у дома, тези палернианци. Та се разделихме на две групи, по една в двете части на залата, и докато другата се опитваше да запали каквото ѝ попадне, моята група се въоръжи с пожарогасители и започна да пръска навсякъде. Падна голям смях.

После се чу онзи ужасен вой. Беше сирена. Всички се заливахме от смях и викахме, мислехме си, че го прави някой от нас.

Само че бяха ченгетата.

Втурнаха се вътре, бяха десетки, носеха снаряженията си за контрол на тълпите, крещяха и се пенявеха. Биеха хората, лично го видях. Някой ме одра по едната ръка и хълбока.

СЕГА СИ СПОМНЯМ. КУЦАХТЕ. ВЕДНАГА СИ ЛЕГНАХТЕ. И КАШЛЯХТЕ, НАЛИ?

Имаха сълзотворен газ и ултразвукови бичове. Не зная какво нямаха. Сборичках се с двама от тях. Струва ми се, че се мъчеха да ми облекат някакви дрехи, пък аз не исках. Единият ме удари по главата. Аз не си го спомням, други ми го разказаха, когато се свестих.

Свестих се в затвор, в зикурат, и една адвокатка от земянитската делегация на Мнтсе опищяваше орталъка заради някакъв процедурен въпрос. Каза, че съм била насилена или заблудена, едно от двете. Така казват, когато някой изложи вида. Не само палернианците имат стаден манталитет.

Аз си траех и чаках да ми мине главоболието. Струваше ми се, че имам десет главоболия едно върху друго. Накрая адвокатката ме измъкна, някъде към главоболие номер осем.

Та затова закъснях да те взема, разбираш ли, Алис? Бях на 5сватба.

ДА, КАПИТАНЕ. РАЗБИРАМ.

Или може да съм била на демонстрация. На политически митинг. Бунт.

Кой ги знае палернианците?

48.

Табита стоеше пред Саския, разперила ръце, за да я защити.

— Не! — извика тя. — Не! Не! Не! Не!

Фраскът се надвеси над нея и втренчи бездушните си черни очи във визьора ѝ, сякаш едва сега забелязваше странните метални скафандри, които носеха хората.

— Назад! — изкрещя Табита.

Тя протегна ръце и го блъсна по гърдите.

— Хайде, махни се! Назад! Назад!

Извънземният засъска като победена котка и отстъпи. Тя го изтласка покрай рампата към шлюза на трюма и се препъна в робот, който работеше с лазерен поялник.

— Назад, продължавай назад!

Зад гърба си усети, че Саския се хвърля към тялото на брат си и го прегръща.

— Влизай вътре! — извика Табита.

Фраскът движеше челюсти, пръскаше слюнки, опитваше се да ѝ обясни нещо.

Тя спря и здраво стисна две от ръцете му, макар да не хранеше илюзии, знаеше, че ако пожелае, съществото с лекота може да я строши надве.

— Какво? Какво казваш?

— Гне ппътттници — произнесе Хектор. — Гне ппътттници.

— Тя ми трябва! — отвърна Табита. — Тя не е пътник. Тя е моят копилот! Копилот! Разбираш ли? О, Господи... Ела!

Като се движеше бързо, за да не остави на нито един от двамата им време за мислене, тя го хвана за китката и го затегли нагоре по рампата към кабината. С яростен и в същото време театрален жест Табита махна с ръка към мрежата си, после към тази на копилота.

— Две. Виждаш ли? — Вдигна два пръста и посочи към своята седалка, към себе си, към другата мрежа и към Саския, която стоеше в коридора под тях и притискаше тялото на брат си като щит. — Ти я

рани — заплашително произнесе Табита, — и няма да идем на Титан. Разбираш ли? Никакъв Титан!

Фраскът засъска и запраща. Възлестата му долна челюст светкавично се раздвижи напред-назад.

— Въррррни гме — повтори той.

Табита го разбра. Искаше да се върне на Изобилие.

Отново посочи към Саския.

— Не — отчетливо каза тя. Я! Докосвай! Саския, за Бога, остави го и ела тук, ако не дойдеш, не зная какво ще направи той, най-добре веднага да дойдеш и да правиш точно каквото ти кажа. Саския!

Близначката остави тялото на брат си на палубата. Тя се изправи и с достолепна грация се качи по рампата.

Веднага щом се доближи на една ръка разстояние, Табита я хвана за рамото, дръпна я покрай фраска и я накара да застане между двете мрежи.

Извънземният се извисяваше над тях, ежеше се и издаваше гърлен звук като ниско, сухо ръмжене.

— Застани зад мен — нареди Табита.

Саския се подчини.

— Влез в мрежата. Направи го, просто го направи, влизай в мрежата, направи го така, сякаш го вършиш по сто пъти на ден.

Тя погледна фраска в очите и повдигна показалец, като че ли се канеше да му съобщи нещо изключително важно, нещо, което трябва да запомни.

Втречено в пръста ѝ, съществото изщрака с челюсти и отметна глава назад.

— Аз — твърдо каза Табита и посочи към себе си. — Тя — показва Саския тя.

Без да се обръща с гръб към него нито за миг, Табита се пхна в собствената си мрежа ѝ я завъртя така, че да е с лице към Хектор.

Извънземният изглежда се поуспокои.

— Остани там — предупреди близначката тя. — Не се оглеждай наоколо. Просто стой неподвижно. Мисля, че всичко ще бъде наред. — „Какво искаш да кажеш с това, че всичко ще е наред? — мислено се запита Табита. — Ние ще умрем.“ Но не като Могоул.

— Ясно ли е? — попита фраска тя. — Ясно ли е?

Съществото завъртя глава като тирбушон и размаха ръце.

— Добре — кимна Табита.

— Табита! Табита!

Отвън я викаше Марко. Гласът му звучеше ужасно.

— Един момент, Марко.

Тя отново излезе от мрежата си и се опита да примамии фраска обратно в трюма. Той не реагира. Марко продължаваше да стене. Табита го изруга. Като внимаваше да не прави подозрителни движения, тя отиде до шлюза и погледна навън.

Фраскът взе празния пистолет и го запрехвърля в лапи. Табита се надяваше, че Саския няма да погледне към извънземния, който небрежно стоеше над брат й. Марко лежеше в калта точно под вратата и протягаше ръце към нея.

— Боли ме — обвинително каза той. Десният му крак определено стърчеше под отвратителен ъгъл.

Табита плъзна очи наоколо. Фраскът я наблюдаваше. Да върви по дяволите.

Като се държеше за вратата, тя се пресегна надолу и хвана Марко за китката.

Хектор изскърца и изсъска. Метна се към вратата, наведе се навън като кран и бясно замахна към музиканта.

— Добре, добре! — извика Табита и остави Марко с мъчителен вик да цопне обратно в тинята. — Извинявай, Марко! — След кратка борба с извънземния успя да го натика обратно в кораба. — Би трябвало да те изблъскам навън, не вътре! — изкрещя му тя.

Размахало крайници във всички посоки, съществото се предаде, отстъпи назад и замръзна в основата на рампата, като стрелкаше Саския с подозрителни погледи.

Близначката не помръдваше.

— Хайде — настойчиво каза Табита и го дръпна за едната ръка. — Марко? — провикна се тя; — Хектор не те иска на борда.

— Какво... какво... не можеш... той не може... — запелтечи Марко.

— Скрый се някъде — отвърна Табита.

— Табита! — зави той. — Не си отивай! Не можеш да си идеш! Не можеш да ме изоставиш! Не можеш да ме зарежеш тук!

— Господи, Марко, най-добре да грешиш, това е всичко. Ще влезеш ли най-после? — гневно попита фраска тя.

Той изръмжа и заскърца със зъби.

— Искам да застанеш така, че да те виждам — строго нареди Табита. — Това е човешки обичай, известен като гостоприемство.

Хектор неочаквано се втурна през вратата, отново събори робота и влетя в трюма толкова бързо, че изглеждаше ужасяващо.

— Настаня се удобно — подвикна му тя.

Извънземният недоверчиво заразмахва ръце нагоре-надолу като храмов танцор.

Марко продължаваше да вие, кълне и умолява. Табита не му обръщаше внимание. Тя побърза след фраска в трюма и започна да събира всичко, което бе останало там: парчета плат, празни чанти, дрехи, всичко меко. После го нахвърли на купчина в ъгъла.

Най-накрая поправил вътрешната врата, роботът се покатери по стената и се зае с капациите на покрива.

— Седни там! — нареди на Хектор Табита и потупа камарата. — Меко. Хубаво. Удобно. — Чудеше се каква представа за удобство би могло да има създание, което се състои само от интелект и рефлексии и е способно да живее във вакуум. — Трябва да се опитам да задействам кораба.

Тя се завъртя, без да чака да види дали ще ѝ се подчини. Забеляза пътната кутия на Тал и за миг се поколеба дали да не я изхвърли навън при Марко. Не, каза си Табита, той просто щеше да я отвори. Марко не можеше да живее, без някой да му се възхищава.

Взе кутията и я понесе към кабината.

— Марко — на излизане от трюма извика тя, няма да отидем много далеч, ако изобщо отидем някъде. Ако успеем да намерим помощ, ще дойдем за теб. Но все още не можем да излетим — поклати глава Табита и сбърчи лице, докато минаваше край сгърчения труп на Могоул, — и ще ти трябва време да си намериш подслон. Затова на твое място щях да започна да търся. Разбра ли ме?

Отговорът му беше нечленоразделен и мръсен.

Тя остави кутията на Тал под мрежата до чантата си в дъното на кабината, после се приближи до пулта. Завъртя се, стисна ръката на Саския и хвърли поглед към единствения работещ монитор, който се свързваше със скенера в трюма.

Картината бе замръзнала. Фраскът стоеше точно там, където го, беше оставила. Не помръдваше. Табита отново сведе очи към

близначката.

— Защо го направи? — попита тя.

Саския повдигна лице към нея. По дългите ѝ скули се стичаха сълзи.

— Той те спасяваше...

— Не плачи. Това прецаква циркулаторите.

Акробатката се опита да се усмихне. Лицето ѝ се сгърчи. Мършавите ѝ рамене се разтърсиха.

Табита енергично хвана дланта ѝ.

— Разбираш ли от корабни личности?

Саския подсмръкна и поклати глава.

Табита отново погледна към трюма. Същата картина. Потърси гривната на футуристичния скафандър на близначката, откри жака на аудиосистемата, изтегли го и го включи в пулта.

— Казва се Алис — обясни тя. В този момент нямаше нищо невъзможно. Поне щеше да ѝ намери работа.

Табита се наведе надолу, притисна визъора си към този на Саския и ѝ прати целувка. После напусна кабината, заобиколи Могул и влезе в трюма.

Фраскът продължаваше да стои в същата поза. Той я погледна като полудяло дърво.

— Настаня се — посъветва го тя и плъзна очи наоколо. Търсеше ковчега му, ала го бяха изнесли навън, заедно с останалия багаж. Табита използва монитора на китката си, за да накара крана да го върне обратно.

Когато машината забръмча, извънземният конвулсивно потръпна и вдигна поглед през отворения покрив към мокрите псевдодендроида и горещото небе.

— Поправя кораба — успокоително поясни тя. Фраскът се приближи и се наведе над нея.

— Кррран — разбиращо отвърна той.

Престори се, че не му обръща внимание. Чудеше се какво друго разбира.

Като използва един от роботите навън, успя да повдигне цилиндричния ковчег, въведе команда и го насочи към отворения шлюз.

— Убедена съм, че седнал ще ти е по-удобно — каза му тя. После се настани върху купчината в ъгъла и го повика при себе си.

Когато се приближи, съществото се просна в цял ръст, протегнало колене и лакти под странни ъгли. Приличаше на безумен скакалец.

— Добре! Добре! Да! — похвали го Табита. — Да! Да! — Тя бавно и предпазливо се изправи.

Фраскът изсъска. Но остана на мястото си.

— Скоро ще тръгнем — излъга Табита.

Хектор я наблюдаваше с мънистените си очи, докато тя заобикаляше робота, за да излезе от трюма.

Ковчегът висеше в шлюза. Табита хвърли поглед навън. Марко пълзеше по корем в калта на десетина метра от кораба и влачеше ранения си крак.

— Продължавай, Марко, отлично се справяш!

Видя го да завърта глава и да поглежда към нея през овъглената гора. Видя очите му — неговите красиви очи.

Спусна ковчега в коридора до Могул, отвори капака и като се мъчеше да не мисли за него, прехвърли трупа вътре. Беше лек като сестра си.

Припряно намести крайниците му и затвори цилиндъра. Сбогом, Могул. Имаше време...

Не довърши мисълта.

Изправи се и усети, че ѝ се завива свят. Изтощението се стовари отгоре ѝ като чувал с пясък. И нямаше изгледи скоро да си почине. Навярно в аптекката бяха останали още стимуланти.

Табита се върна в кабината.

Саския бе протегнала слабия си показалец над клавиатурата и гледаше към екрана.

Той светеше.

Имаше надпис.

„НЯКОГА ИМАХ СЕСТРИ, САСКИЯ, НЯКОЛКО СЕСТРИ.“

— Алис!

49.

Странно е, че много хора не вярват в историята за Венерианския ремонт. Дори онези, които приемат версията за Чудодейните торпеда, не са убедени в този невероятен подвиг на Табита.

Техните аргументи са прости. Колкото и да е смела и решителна, възможно ли е Табита Джут само с основни познания и елементарно помощно оборудване да възкреси кораба си, разбил се на най-отвратителната от вътрешните планети? И в такъв случай, колко време трябва да ѝ е отнело това? Как е оцеляла достатъчно дълго и изобщо дали се е приземила на Венера? Има и такива, които твърдят, че ставало дума за съвсем друг кораб („Първоначалната концепция“, предполагат едни, други говорят за „*Lacrimae rerum*“).

Мога да ви уверя, че капитан Джут наистина се разби на Венера, поправи кораба си на място и излетя. Беше точно, както ви казвам, и отговорността за доказателството лежи върху онези, които твърдят друго. За останалите е достатъчно за пореден път да спомена издръжливостта на бергенския „Таласъм“, самата му трайност, която накрая направи производството на този модел нерентабилно. Ако някой лекотоварен кораб от онези години би могъл да победи в схватка с адската богиня, това е Таласъмът.

Ала неверниците отново клатят глави, намигат и допират показалци до дългите си, любопитни носове: „Алис Лидъл“, подмятат те, не бил обикновен „Таласъм“.

Така да е. Кой съм аз, че да споря с тях? Точността не е единствения материал, от който е изградена историята. Всички трябва да преклоним глава пред историята, дори онези от нас, които нямат шии.

За останалите: аз познавах „*Lacrimae rerum*“. Венера нямаше да се церемони с него. И ако „Първоначалната концепция“ твърди, че е бил на планетата, трябва да ви уверя, че не е така. Паметта му изневерява.

Дали забележителната издръжливост на „Алис Лидъл“ се дължеше на различните му подобрения? Вече не може да се каже. В

състояние ли е някой убедено да заяви, че Табита Джут наистина го е постигнала сама, че Капела няма пръст в избавлението ѝ? В състояние ли е някой убедено да заяви, че през този период изобщо се е случило нещо, в което Капела да няма пръст?

— Алис? Добре ли си?

— ДА, БЛАГОДАРЯ ВИ, КАПИТАНЕ.

Табита стоеше до Саския, обзета от странна смесица от облекчение и ревност.

— Къде беше?

Отговорът на корабната личност се забави за миг.

— НЕ ЗНАЯ, КАПИТАНЕ, НО БЕШЕ МНОГО ТЪМНО И ОБЪРКВАЩО.

— Аз ти говорех, спомняш ли си?

— СПОМНЯМ СИ ХЕРУВИМ.

— Кстаска.

— НЕ. ХЕРУВИМИ НАВСЯКЪДЕ ОКОЛО МЕН. РАБОТЕХА ПО МЕН.

— Кстаска работеше...

— РЪКОВОДЕШЕ ГИ ВИСОК ЧЕРЕН СЕРАФИМ В ЧЕРЕН ХРОМИРАН СКАФАНДЪР. ХЕРУВИМИ ПОПРАВИХА ВГРАДЕНИТЕ МИ ПАНЕЛИ И МЕ ИЗЧУКАХА С МАЛКИТЕ СИ ЧУКЧЕТА ВЪВ ВАКУУМЕН ДОК. НАБЛЮДАВАШЕ ГИ ФРАСК В КОСТЕНА ЛЮЛКА.

Табита и Саския се спогледаха.

— Вече будна ли си? — попита Табита.

— ПРЕДПОЧИТАХ ДА СЪНУВАМ.

— Будна си.

Тя признателно погледна към близначката.

— Какво ѝ направи?

Саския сви рамене и широко разпери ръце през мрежата. Между дланите ѝ за миг проблесна бледа, но позната дъга от сребърни звезди.

Табита седна, включи се в пулта и провери в аптечната. Вътре вече нямаше нищо. Наложил си да задържи очите си отворени и ги насочи към единствения оцелял монитор.

Той показваше различни изгледи от трюма. Фраскът лежеше върху импровизираното си легло от театрални костюми. Смален от

камерата, извънземният повече от всякога приличаше на сламено плашило от някакъв селски празник, очакващо факлата.

— Искаш ли да направиш нещо по този въпрос, старши офицер Зодиак?

Саския енергично кимна, после поклати глава. Изглеждаше; не по-малко изтощена, отколкото се чувстваше Табита.

— Предполагам, че няма шанс да получа кутия кафе, нали?

Близначката отново разпери ръце. Просто ръце, съвсем обикновени ръце.

Табита провери монитора на китката си. Роботите бяха направили всичко възможно.

— Алис, дали съм заключила капаците на трюма?

— НЕ, КАПИТАНЕ.

— Повикай роботите и заключи. И ми съобщи дали си готова за пътуване.

— ПЪЛЕН ДОКЛАД ЗА ПОВРЕДИТЕ ЛИ ЖЕЛАЕТЕ, КАПИТАНЕ?

— Не! Само една дума. Ще се задоволя дори с една сричка.

— ЗЛЕ.

— Интегритет?

— 78,65%.

— Това достатъчно ли е, за да отлетим?

Последва съвсем кратка пауза.

— ЕДВА-ЕДВА, КАПИТАНЕ.

— Имаме ли достатъчно енергия, за да отлетим?

— ЕДВА-ЕДВА, КАПИТАНЕ.

— И да излезем в орбита?

— НЕ ЗА ДЪЛГО, КАПИТАНЕ.

— Можем ли бързо да направим нещо, което значително да увеличи шансовете ни?

— С КАКВИ РЕМОНТНИ СЪОРЪЖЕНИЯ РАЗПОЛАГАМЕ?

— Огледай се наоколо — отвърна Табита.

СЪЖАЛЯВАМ, КАПИТАНЕ, НЕ СЪМ В СЪСТОЯНИЕ.

— Това е Венера, Алис — обади се Саския.

— ПРЕПОРЪЧВАМ НЕЗАБАВНО ПОТЕГЛЯНЕ — светкавично каза Алис.

— И аз така си мислех. — Табита отпусна ръце върху пулта и сведе глава за миг. Чувстваше се едновременно изтощена и облекчена. Мисълта, че все още има кораб, донякъде ѝ помагаше да преодолее стреса. — Начално загряване, Алис. Докладвай за аномалии. Свържи се с чертожния компютър и ни осигури добра орбита.

— КАКВО ТОЧНО ОЗНАЧАВА „ДОБРА“, КАПИТАНЕ?

— Каквато ни е по силите.

— ХОПА-ХОП, КАПИТАНЕ.

Табита повдигна глава и удивено погледна към Саския.

Близначката нещастно се взираше през дупката в илюминатора.

Отново сведе очи и примижа към монитора.

— Не се безпокой, Хектор, господин Фраск — извика тя. — Те няма да те безпокоят.

Извънземният не помръдваше. Лежеше в ъгъла и подозрително наблюдаваше трите робота, които тържествено се прибираха в нишите си. Капаците над него бавно се затваряха.

Табита бе убедена, че я чува.

— Отлитаме всеки момент — високо му каза тя.

Саския откопчаваше мрежата си.

— Ще го погребя — каза акробатката и се изправи.

Табита се ужаси.

— Няма време! — възрази тя. — Пък и скоро ще се върнем... Алис, готова ли си вече с орбитата?

— ИЗЧИСЛЯВАМ.

— Ще го погребя — повтори Саския.

Тя се спусна по рампата, откри трупа на брат си в ковчега от „Сънят на праведните“ и го издърпа в шлюза. Като хвърли поглед към кабината, Саския затвори вътрешната врата след себе си.

Ядосана, Табита се изключи от пулта, изтича след нея и отиде до илюминатора. Марко не се виждаше.

За щастие Саския разбираше, че бързат или изобщо не бе имала предвид дълги церемонии. Тя отключи шлюза и външната врата и застана на ръба с ковчега в ръце. От всички начини, по които беше прегръщала брат си — с нежност, с любовно желание или просто по време на изпълнение — този бе последният и най-странният.

Близначката нададе висок, отчаян вик и хвърли сребристосивия цилиндър навън.

Той плъосна в калта и постепенно започна да потъва.

Саския се разрида и протегна ръце, като че ли да го хване, ако Могул реши да се откаже от потъването си и да скочи обратно на борда.

— ОРБИТАТА НАЧЕРТАНА И ВЪВЕДЕНА — съобщи Алис. — РАЗРЕШЕНИЕ ЗА НАЧАЛО НА...

— Давай, Алис.

Външната врата се затръшна и се отвори вътрешната. Саския влезе в коридора. Движеше се замаяно, замислено свела очи.

И се хвърли в обятията на Табита, докато шлюзът зад нея се затваряше.

— Къде отиваме? — съкрушено попита тя.

— Горе — като я прегръщаше, отвърна Табита. — Единствената ни възможност е да се издигнем в орбита и да закрепим с всички сили. И да се надяваме, че някой ще ни забележи преди да паднем.

— Да крецим ли?

Табита я остави да влезе в кабината и посочи към един от датчиците.

— Това са координатите — каза тя. Помогна на Саския да се пхне в мрежата си, наведе се над пулта и натисна няколко копчета и клавиши. — Напиши ги и въведи сигнал за помощ. Ако наоколо има някой, туристически бус, тераформатор, който и да е, може да дойде и да ни прибере. В противен случай все някой ще засече сигнала и е длъжен да ни помогне.

— Длъжен — повтори Саския и неопитно занатиска бутоните, докато Табита се настаняваше на пилотската седалка.

Мониторът продължаваше да показва неподвижния фраск.

— Добре — въздъхна Табита. — Да видим какво ще се случи, ако направя така.

Тя натисна един от клавишите.

Кабината се изпълни с червена светлина. Разнесе се високо бръмчене.

Саския написа сигнала и го въведе. Табита отново хвърли поглед към монитора, където образът на извънземния се разкъсваше от зигзаговидни линии и смущения. Всичко действаше мудно и с ужасно хриптене. Изпод пода отекна бавно, неравномерно тропане.

Близначката уплашено я погледна.

— Марко ли е?

— Не, това е нормално.

Корабът силно се разтърси — „Алис“ се наклони назад. Основните му двигатели забълваха вълни от кал към горещата гора. Под краката им прелетя малка лавина от боклуци.

— Табита! — разнесе се немощен глас през урагания рев на моторите. — Върни се! Не можеш да го направиш, не можеш да ме изоставиш, не можеш...

Двете се спогледаха.

— Това вече е Марко — кимна Табита. — Дръж се, Марко, няма да се бавим — извика тя. Съмняваше се, че е чул думите ѝ, а и каквото и да е друго сред мощното бучене на кораба, придружено от хора на разярената венерианска фауна.

Нещо пронизително започна да вие. Издигнаха се, после отново се спуснаха в люлката от въжета, която се топеше и гореше под тях. Клатеха се, плъзгаха се и накрая полетяха във влажния, мазен въздух. Грозните дървета пращяха и се чупеха. Фраскът се мъчеше да каже нещо по комуникатора.

Докато се разгаряше старата схватка с гравитацията, Табита усети, че мрежата ѝ стяга прегръдката си и, отблъсква всякаква външна сила. „Сега е моментът — каза си тя, — в който Венера ще ни разкъса на части, този път вече окончателно.“

В кабината задуха яростен вятър. Стари и нови шевове скърцаха и стържеха, по пулта се пръскаха лампички. Протестиращият вой се превърна в безмозъчен гневен писък. „Алис“ бе конструиран и построен точно за такива схватки, многократно ремонтиран, разглобяван, закърпван и отново пращан в бой. И пак щеше да спечели битката, дори тя да му останеше последна.

Саския погледна към Табита и тя осъзна, че крещи, че триумфално приветства всеки сантиметър, с който се издига корабът.

— Хайде, Алис! — Вече викаха и двете. — Давай! Покажи на какво си способна!

Баржата рязко се наклони наляво, като че ли се канеше да се завърти нагоре. Грохотът продължаваше да се усилва.

Табита бе на клавиатурата и напругаше кашлящия лъв двигател. Венериански гадинки падаха от крилете и се премятаха в кипящия въздух. Издигаха се. Издигаха се!

Лепкавата атмосфера, се съпротивляваше, докато „Алис“ странично си пробиваше път нагоре, разсичаше пясъчните облаци с дясното си крило, изхвърляше искри и изгубени вещи, бълваше лют дим. И пицеше като демон.

На монитора фраскът се търкаляше из трюма, подмятан насам-натам сред виелица от дрехи, блъскаше се в стените и в пода. Табита го видя да пълзи и да се притиска към останките от стенописа на Саския.

— Алис? — повика корабната личност тя. — Искам завъртане на 360 градуса. Когато ти решиш. — После хвърли поглед към близначката. — Каквото и да става, не отваряй мрежата.

Вече силно наклонен наляво, „Алис Лидъл“ направи пълно превъртане. Внезапно Венера отново се уголеми, обгърната от бясно вихреци се пъстри облаци.

През отворения покрив на трюма излитаха последните останали дрехи, обувки, празни кутии и лампи.

Докато корабът се изправяше, Табита и Саския едва успяха да различат на монитора бодливата фигура на фраска, който се държеше с всички сили за стълбата.

— Кретен такъв! — изкрещя Табита.

Той запълзя към предната камера.

— Добре! Добре! — вбесена, извика тя. — Алис, достъп до аварийния структурен код!

Пултът запремигва и на екрана се появи подскачащо от смущения меню.

Табита въведе кодовете.

Изведнъж в кабината врълетяха вълни летящ пясък. Корабът беше пълен с него. Фраскът изчезна сред кафява виелица под предната камера и отново се появи на задната. Увиснал на стълбата до предния капак, той се мъчеше да натисне бравата с крака.

— Не още! — извика Табита. — Върни се! Алис...

Натъпкан с пясък, корпусът на „Алис Лидъл“ бавно се подчини.

— Хайде, Алис!

На екрана просветна мъглява диаграма. Накрая се изясни достатъчно, за да се различат очертанията на трюма на бергенски „Таласъм“.

— Това е!

Табита напрегна очи и се наведе напред.

— Четири цяло и две, едно цяло и пет и увеличение.

Фраскът окончателно изчезна от монитора.

Беше влязъл в шлюза.

Саския погледна през рамо, широко разтворила очи, въпреки летящия пясък.

Табита отново въвеждаше кодовете.

На въртящото се на екрана схематично изображение мигаха шестнайсет точки, разположени по стените в дъното на трюма. После побеляха.

И престанаха да мигат. Просто угаснаха и на тяхно място не остана нищо. Като че ли корабът изведнъж се бе оказал без средна част. По един от датчиците течаха числа и бързо намаляваха към нула. Сякаш с всяка секунда от „Алис Лидъл“ оставаше все по-малко.

Започнаха да се издигат по-рязко, избягаха от район на прашна буря и навлязоха в разяждаща мъгла. Удвоената гравитация притискаше всичко под мрежите и го приковаваше към палубата.

Табита нададе триумфален вик.

— Ха-хаа! Какво ще кажете? Чао, Хектор! Добре, Алис! Добре!

Тя весело погледна към вече абсолютно черния монитор. Завъртя се в мрежата си и се втренчи през жълтата мъгла към затворената врата под рампата, като че ли там имаше какво да се види. Нямахте нищо друго, освен затворена врата.

— Добре! — отново извика Табита.

Обърна се към Саския. Близначката не откъсваше очи от илюминатора. Не изглеждаше щастлива.

Табита проследи погледа ѝ.

През разбитото стъкло я зяпаше обърнато наопаки лице.

То бързо и яростно дращеше с нокти. Отвори обточената си в черно уста и изсъска.

50.

— Разкарай се от кораба ми! — изкрещя му Табита.

Фраскът сякаш я чу. Кафявото лице изчезна. Ръката му се задържа за миг за стъклото, после се скри от поглед.

— Падна! — извика Саския.

— Да не повярваш — отвърна Табита. — Херметизирани ли сме, Алис?

— В ИЛЮМИНАТОРА ИМА ДУПКА, КАПИТАНЕ — отбеляза корабната личност.

— Освен това! — каза тя. — Онова създание може ли пак да влезе вътре?

— ПРЕДНАТА ВРАТА НЕ Е ЗДРАВА. ФРАСКЪТ БЕШЕ ЗАПОЧНАЛ ДА Я ОТВАРЯ, КОГАТО ИЗПРАЗНИХТЕ ТРЮМА, КАПИТАНЕ.

— Можеш ли да направиш нещо, Алис?

— НЕ, КАПИТАНЕ.

— Ами ние? Можем ли да направим нещо?

— ПРЕДЛОЖЕНИЕ. ДА ЗАПОИТЕ ВРАТАТА.

— Да? — възкликна Табита. — Не, по дяволите...

— Защо? — попита Саския.

— Поялниците останаха у роботите — отвърна Табита. — На дъното на Морето на Гуинивийър.

— ДРУГО ПРЕДЛОЖЕНИЕ. МОЖЕ БИ ЩЕ УСПЕЕТЕ ДА ОТВОРИТЕ ВРАТАТА И ПОСЛЕ ДА Я ХЕРМЕТИЗИРАТЕ.

— Аз ще ида — надигна се Саския.

— Не! — Табита се пресегна да я спре. — Аз. Когато Алис угаси двигателите.

— Табита! Мога да отварям и затварям врати! Но не мога да управлявам кораб!

— Аз ще се справя — отсече Табита. — Обула съм си магнитните ботуши.

— Него вече го няма! — упорстваше акробатката. — Падна долу! — разгорещено каза тя.

Табита поклати глава.

— В никакъв случай. Алис, онова нещо още ли е там?

— ИСКА МИ СЕ ДА МОЖЕХ ДА ВИ ОТГОВОРЯ, КАПИТАНЕ. ВСИЧКИТЕ МИ ВЪНШНИ СЕНЗОРИ СА УНИЩОЖЕНИ.

Саския протегна калната си сребриста ръка през разсейващата се мъгла.

— Дай ми ботушите!

— Няма да работят с твоя скафандър!

„Алис“ с оглушително съскане изплува над киселинните облаци.

Електромагнитен прибор От засечени микровълни обля очукания корпус на Таласъма. Кабината се изпълни с отвратителна морскозелена светлина. Над тях вселената приличаше на обърнат наопаки океан от вълнист огън, супа от сияеща плазма.

— Просто отивам да затворя вратата, няма да излизам навън — обеща й Табита.

— Алис! — умолително простена Саския. — Не й позволявай!

— ЗАПОВЕДИТЕ НА КАПИТАНА СА ЗАКОН, СТАРШИ ОФИЦЕР ЗОДИАК.

— Наистина си й направила нещо — поклати глава Табита.

— Само я събудих!

— Никога не е била такава. — Може би Алис бе по-повредена, отколкото показваше. Може да се дължеше на напрежението, принуждаващо я да функционира на по-примитивно програмно равнище. Надяваше се, че Алис няма да се превърне в една от онези безнадеждно сервилни личности като „Шиняцето“ на Вира Шоуи.

„Алис“ нямаше да се превърне в нищо друго, освен в старо желязо.

При това скоро.

В този момент екзосферата на Венера се разтвори и ги изхвърли в космоса.

Обгърна ги познат индиговосин здрач. Като че ли корабът постепенно се издигаше в басейн, пълен с бледо сияещо мастило.

— Колко време можем да останем тук, Алис?

— С КАКВА СТЕПЕН НА ВЕРОЯТНОСТ, КАПИТАНЕ?

— Сто процента.

— ДВЕ ГОДИНИ.

— Включи в сметката и безпрепятствено приземяване.

— ДВА МЕСЕЦА.

Разбитият илюминатор се изпълни с мастиленосин космос и леденобели звезди. Цареше пълна тишина. Долу нощта покриваше лицето на Венера.

„Алис“ започна своята орбита.

— Пак там, където бяхме ли сме сега?

— ОТГОВОРЪТ ЗАВИСИ ОТ ТОЧНОСТТА, С КОЯТО ИЗМЕРВАМЕ НАШЕТО СПУСКАНЕ — отвърна Алис. — УСЛОВНО...

— Няма значение. Алис, прати сигнал за помощ по всички канали.

— ХОПА-ХОП, КАПИТАНЕ.

— Продължавай в този дух. Саския, сигналът.

Близначката натисна бутона и Алис започна да излъчва повтарящи се сигнали с координатите им. Всеки, който слушаше дори с половин ухо, щеше да чуе електронните им призови и да знае къде да ги търси.

В кабината на „Алис Лидъл“ настана тишина.

— Чуваш ли нещо? — попита Табита.

Саския поклати глава.

— Няма го — безизразно повтори тя.

— Ще затворя онази врата.

— Внимавай, Табита — предупреди я акробатката. — Табита? С какво мога да помогна?

— Наблюдавай пулта. Ако някой отговори, не го изпускай. Не му позволявай да си замине. И дръж под око илюминатора.

Саския се огледа наоколо и потърси оръжие.

— Ако влезе през...

— Няма — напомни ѝ Табита. — Нали падна.

Тя се спусна в коридора. Двата изходни шлюза бяха непокътнати. Провери панелите им и надзърна през илюминаторите от двете страни.

Не се виждаше нищо. Далеч под тях се въртеше Венера, красива и ужасна. Бурите и гнилите ѝ джунгли сияеха с измамна прелест.

Надяваше се, че наоколо има някой. Надяваше се, че този някой е добър, човечен гражданин на системата, който ще реагира на сигнала за помощ, каквито и загуби да му струва това.

Индикаторът на предния шлюз на трюма светеше в червено. Фраскът очевидно бе знаел как да го задейства. За щастие трюмът се бе взривил и отворът беше всмукал създанието, преди то да успее да въведе докрай кода. Алис имаше право, нямаха друг избор, освен просто да отворят и отново да затворят вратата.

Табита доближи ръка към бутона за отмяна на командата.

Натисна го.

Червената светлина премигна и стана зелена.

Тя се покатери по стената и приклепна ниско над бравата, здраво забила крака от двете ѝ страни.

Хвана я и я завъртя.

Вратата се откряна.

Табита продължаваше да я тегли.

Тя поддаде. Може и да нямаше гравитация, но имаше триене.

Отвори я.

Надникна вътре.

Нямаше нищо.

Буквално нищо. Двеста и петдесет кубични метра празнота.

В другия край на празната средна част на „Алис Лидъл“ виждаше задния шлюз.

И там нямаше нищо.

За миг си помисли да забрави обещанието си и просто да излезе навън, за да се поогледа. Капитанът винаги имаше право, каза си тя. Но ако забележеше нещото — или ако то я забележеше първо, — тогава?

Табита коленичи и надзърна навън — съвсем мъничко.

Нищо друго, освен гол, издраскан метал. Венера бе ожулила „Алис Лидъл“ до кръв.

Тя потръпна. Отдръпна се назад и отново въведе кода.

Вратата се затвори.

Индикаторът светна в зелено.

— Саския? Някакъв отговор?

— Не чувам нищо.

— Алис? Стабилни ли сме?

— СТАБИЛНИ СМЕ, КАПИТАНЕ.

— Някой наоколо?

— ПРОДЪЛЖАВАМ ТЪРСЕНЕТО — отвърна Алис.

— Отивам да хвърля един поглед на припасите ни — каза Табита, изключи ботушите си, изправи се, оттласна се и се понесе в средата на коридора.

— Донеси ми нещо — помоли Саския.

— Ако има.

Нямаше много. Почти бе привършила с инвентаризацията на килера си, когато фраскът зловещо я погледна през илюминатора.

Табита отскочи в камбуза и тромаво се блъсна в стената.

В мрака навън очите и ситните му зъби бяха невидими. За миг й се стори, че пясъчната буря го е изкормила, че е изтръгнала всичките му вътрешности И е оставила само крехка обвивка, плътно притисната към корпуса. Но после създаването запълзя като гущер и отново изчезна.

— По дяволите! Мътните го взели! — Трепереше.

— Табита? Каза ли нещо?

— Не е останало много — бързо отвърна Табита.

„Добре — каза си тя. — Ръкопашен двубой. Трябва ми нещо, с което да го ударя, да го съборя от корпуса. Нещо дълго, за да не се налага да се приближавам. Ако успея да го отблъсна, фраскът ще е безпомощен и повече няма как да се върне.“

Надникна през илюминатора.

Не виждаше абсолютно нищо.

— Има ли нещо, Алис?

— ПРИБЛИЖАВА СЕ КОРАБ — бодро отвърна корабната личност.

— Тогава го повикай!

— ВИКАМ ГО, КАПИТАНЕ — любезна, както винаги, съобщи Алис, но с предизвикателна нотка, напомняща за предишната й същност.

За миг Табита почти се отказа от плана си, но реши да изчака отговора. Тя се върна при входа на машинното отделение, където с надежда отвори шкаф с надпис „ИСКРОВИ БЛОКОВЕ“.

Вътре имаше пет вида резервни искрови блокчета, грижливо подредени на купчини според капацитета им.

Табита затвори чекмеджето. Отново отиде в предната част и потърси в полупразните кошове и шкафове в коридора. Сред багажа на „Контрабандистите“ имаше пет-шест подходящи дълги неща, спомни

си тя. Всички събираха водорасли и тиня на дъното на Гуинивиър, сега и векове веков.

— Ето го! — извика Саския. — Корабът!

— Отговарят ли?

— Да! Да!

Табита се отгласна от стената и се понесе към кабината.

— Сега се свързват!

В слушалките ѝ се разнесе тихото съскане на външен сигнал.

— Ало, Таласъма. Хей, капитан Джут. Получих сигнала ти, измамна кучко. Тя влетя в кабината.

Напуканият илюминатор се изпълни с бледозелено сияние.

Насили се да си представи, че това отново е осветената половина на Венера, че са започнали да се въртят в орбитата си и са с носа надолу. Но светлината имаше друг оттенък на зеленото: не толкова гнил и по-светъл.

— Тук е Келсо Пепър, Дясут. Помниш ли ме?

Зелената фигура се завъртя.

Проблесна сребърно око ѝ неумолимият тракторен лъч здраво стисна „Алис Лидъл“ в юмрука си.

51.

ВГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 14.31.31

ГОТОВНОСТ

Алис?

Алис?

Чуваш ли ме, Алис?

Алис, мисля, че ме чуваш. Можеш ли да потвърдиш?

Дай ми някакъв знак, Алис. Просто изпиукай или премигни с лампичка.

Добре, Алис, ще продължа да говоря. Ще ти говоря, все едно че ме чуваш.

Ако ме чуваш, можеш ли да потвърдиш? Добре.

Ще ти разкажа нещо, Алис. За кервана и фестивала на Скока. За вълшебство и за момчето, което никога не порасна. За дяволит възрастен господин.

Ако не се появиш преди да свърша, струва ми се, че няма да го понеса, Алис.

Алис?

Едно време Табита Джут била пилот на совалка, работела при Мелиса Мандебра и собствениците, и офицерите на „Шареният папагал“. Пътувала за Юпитер. За пръв път отивала там.

Не можех да свикна с големината на Юпитер. Всеки субективен ден се събуждах и откривах, че е станал още по-огромен. С онази сияеща оранжева грамада, която изпълваше половината ми

полезрение, ми се струваше, че падаме към нея, а не увеличаваме скоростта си, за да извършим Скока.

Трикарико казваше, че пръстенът на Юпитер изобищо не бил толкова красив, колкото този на Сатурн. Бях изгладила отношенията си с Трикарико. Тогава се чувствах много по-бодра. Предполагам, че с всички е било така. Дългото пътуване почти беше свършило, всички се забавляваха, забравяха враговете си, уговаряха си срещи, точно както ми бе казал Трикарико, В совалката се говореше само за това кой смятам, че ще скочи пръв. „Канзасец“? „Джитоку“? Самият „Василиск“?

— Според Нория най-добре да заложиш на „Упорството на Валенцуела“ — каза ми Канфорт Магнолия, докато я откарвах на среща на „Скорпионска скръб“.

— Наистина нямам представа, госпожо — за двайсети път тази смяна отвърнах аз. Не се интересувах от състезанието. Знаех кой е най-добрият залог. Беше ми в джоба и щеше да си остане там.

Но си спомних за „Упорството“.

— Не беше ли корабът, заради който се вдигна целия онзи шум на Селуция? Онзи с вериги на Шерненков върху корпус на „Мичъм“?

— О, небеса, не зная — отвърна лейди Магнолия. Тя погледна към мен. — Предполагам, че вие от екипажа би трябвало да разбирате от такива неща.

— Да, точно така. — Бързо се приближавахме към муден „Белерофонт“, пълен с лъскави булдозери. „Вие от екипажа“, самодоволно си помислих аз. Лейди Канфорт може и да не го разбираше, но току-що ми бе направила комплимент. Усилих страничните дюзи, за да заобиколим „Белерофонта“ и скришом хвърлих поглед към нея. Беше се вкопчила в страничните облегалки.

Интересувах се от първия скок единствено заради фестивала. Всеки от кервана участваше в някакво празненство. Всеки, който не беше на някой от големите товарни кораби, все още мъчещи се да убедят Двигателя си да набере няколко минути преднина пред най-близкия им конкурент.

Отначало беше досадно, защото трябваше да разкарвам Семейство Мандебра на всички по-сериозни събирания. През цялото време се получаваха новини. „Дюлут“ от дванайсет до един! Предайте на Хюнсен, че тредголдският „Бегемот“ е изчезнал!

За щастие семейство Мандебра не можеха да обикалят цяла нощ, защото в осем трябваше да сме на „Октомврийски гарван“ — навреме за маскарада. Мелиса не можеше да закъснее за маскарада. Тогава всички, които имаха някакво положение, щяха да оставят другите купони, само за да се хвалят по-късно, че са били там. Даже да нямаха такова намерение, когато видяха, че семейство Мандебра ще присъства, те променяха плановете си.

Всички бяхме в костюми. Мелиса беше паун с тюркоазена рокля. Двама пажове носеха опашката ѝ. Страхан Алексис представляваше нещо, наречено „хусар“: носеше червена куртка с много орнаменти, огромна шапка и високи лъскави черни ботуши със златни шпори. Каза, че означавало някакъв войник, но не ми приличаше на костюм, с който човек би искал да участва в каквато и да е битка. Лейди Канфорт също беше там, и тя носеше ботуши, черен корсет и черна яка с хромирани шипове. Бях взела Трикарико, той беше Пиеро. Бяхме го гримирали цяла вечност, едната буза черна, другата бяла, с голяма сълза върху черната страна. Всички бяха маскирани, макар че където и да идехме със семейство Мандебра, веднага ги познавах.

Аз бях Питър Пан. Момчето, което никога не пораснало. Баща ми често ми разказваше тази приказка. Носех туника, която сякаш беше ушита от листа. От косата ми стърчаха две бронзови рогчета.

Трикарико смяташе, че изглеждам страшно секси като момче. Беше ме прегърнал с една ръка, докато пилотирах совалката през навалищата от корабчета, които вече се трупаха край „Октомврийски гарван“.

„Гарванът“ беше огромен. Тонажът му бе три пъти по-голям от този на „Шареният папагал“, въпреки че „Папагалът“ беше много по-грациозен с блестящите си перки и напомнящата си на раковина предна част. Проврях се през множеството и спрях пред парадния шлюз, за да дам възможност на семейство Мандебра величествено да се появят на бала. След това дежурството ми свършваше. Мелиса като никога се бе съгласила да използва робот за обратния път.

Пристигнахме тъкмо навреме. Маскарадът започваше. Разбира се, началото трябваше да представя историята на Голямата крачка. Първо излязоха трима души и изпълниха странен танц. Това бяха. Слънцето, Земята и Луната. Всички ахкаха и охкаха. Струваше ми се

ужасно тъпо, но продължавах да гледам, защото после идваше ред на Малката крачка, а това беше моята специалност. Самият Аларик Санцау като капелан. Главата му представляваше голям плешив купол. Двама души бяха маскирани като астронавтите в преправени стари скафандри. Изобищо не приличаха на макета в музея във Ведрина. Накрая изпълниха танц на системата. Слънцето, всички планети и пет-шест хлапета като астероиди танцуваха около Аларик Санцау и си сменяха местата. Всички ръкопляскаха и се възхищаваха.

Доскуча ми и започнах да разглеждам хората. Двама души бяха в костюми на видни еладелдийци. Всеки момент се очакваха неколцина от фраските, но така и не се появиха.

Бях разочарована. Всичко беше много по-официално, отколкото предполагах, но пък тук бе каймакът на кервана.

— Не се безпокой — каза ми Трикарико. — По-късно ще стане по-забавно.

Веднага щом завърши официалната част, всички започнаха да танцуват, да пият, да разпознават известните лица зад маските и да спорят за тях. Накъдето и да погледнеш, човек виждаше някой да се обзалага. Мислех, че изгубилите в залагането за Първия скок просто плащат на победителите, но се оказа, че сега всички залагали кой ще излезе най-близо до Енкелад в края на скока. Трикарико влезе в спор с неколцина от хората на Фрейзиър Рубльов, затова аз се изплъзнах в тълпата. Намерих си компания. Дори открих сънародничка от Луната, мършава жена, маскирана като панджитски модулатор. Тя водеше шеговит спор с възрастен мъж в сребриста роба и с гримирано като скала лице. Над рамото му се носеше вълшебно огънче.

— Ако питаш мен, Балтазар, скъпи, щях да ти кажа истината за скафандрите — иронично каза жената. — Виждала съм истински скафандър.

БАЛТАЗАР. БАЛТАЗАР ПЛЪМ.

Алис!

ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ.

Алис, добре ли си?

:T8\$/й

Алис?

Алис, не си отивай пак!

Алис. Алис, чуваш ли ме?

Говори ми!

Добре, Алис. Продължавам.

Да, това беше Балтазар Плъм. Беше играл ролята на Луната в танца. Знаех, че е Санцау, един от ръководителите на династията, но общуването със семейство Мандебра ме бе направило... Как го беше казала ти? Преситена. Преситена от разговори с великите и добрите. Както и да е. Това бе маскарад. И вече бях пияна. Намесих се в разговора, когато чух жената да му казва:

— Не трябва да съм толкова строга. Сигурна съм, че всичко е заради огънчето ти.

Тя го погали под брадичката, както им харесва. Пламъкът му стана по-ярък и започна да тананика.

— Аз би трябвало да съм с огънчето — обадох се.

Плъм погледна към мен и повдигна рунтавите си вежди. Очите му бяха мили.

— А коя си ти, мила моя? — попита той.

— Питър Пан.

Никога не бяха чували за Питър Пан, затова им разказах каквото си спомнях. Как съм жила на остров в дупката под едно дърво, всеки ден съм се била с пирати и никога няма да порасна. Виждах, че усмивката на жената става все по-фалшива. Като че ли се чудеше: „Коя е тая идиотка, дето разказва приказки на Балтазар Плъм?“. Само че вече бях направила главата и не ми пукаше.

— Аз пък имам вълшебно духче, казва се Тинкърбел. Обикновено ме следва, също като твоето огънче — обясних аз.

— Предполагам, че тя също е почти вълшебна — отвърна Балтазар Плъм и повдигна тъпия си, дебел показалец към рамото си.
— Ела, Огънче — повика я той и внимателно протегна пръста си

напред. Огънчето, малък въртящ се жироскоп, се понесе над кокалчето му.

— Очарователна е — възкликна жената. Не беше. Имаше плоско лице с чип нос и широка уста, от която стърчаха два малки бели кучешки зъба, като някакво мъничко влечуго, само че с мека розова кожа като на бебе. И с присвити очи, които изглеждаха зловни или безумни. Седеше изгърбено, протегнало късите си ръчички пред себе си. Долната му половина беше скрита в някаква лъскава наглед машинария.

— Има ли си име? — попита жената.

— Наричам я просто Огънче. Няма полза да ѝ създавам представа за собствена самоличност — с престорена сериозност обясни той. — Ето — протегна показалец към мен Плъм. — Искаш ли да я вземеш?

— Не, благодаря. — Знаех какво ще се случи. — Тинкърбел ще ревнува.

— О, дай на мен — набута се жената. — Толкова е очарователна!

Тя изпъна ръка, сякаш огънчето щеше да скочи отгоре ѝ.

И после изпищя.

Разговорите наоколо стихнаха и всички погледнаха към нея.

Косата ѝ се беше изправила и очите ѝ едва не изхвъркнаха през маската ѝ. Устата ѝ бясно се движеше, но от гърлото ѝ не излизаше нито звук.

Пресегнах се, стиснах я за китката, натиснах ръката ѝ надолу и прекъснах контакта. Индукцията престана веднага, разбира се, но тя беше ужасно шокирана. Плъм се хилеше, изобищо не изглеждаше засрамен и се боя, че аз също се усмихнах.

Жената издърпа китката си от дланта ми. Попитах я:

— Добре ли си? — Тя ми се озъби, като че ли аз я бях ударила с ток. Не смееше да погледне към него, просто стоеше и си разтриваше ръката. Накрая се появиха петима прислужници в тлакски ливреи и я спасиха, като издаваха успокоителни звуци, докато я отвеждаха.

Плъм изглеждаше абсолютно невинен и многозначително прокарваше огънчето нагоре-надолу по предлакътницата си. Засмях се. Той само вдигна удивителните си вежди и прошепна:

— Непоносима жена.

— Но ти искаше да го направиш на мен! — възразих аз.

— Сигурно и ти си непоносима.

— Сигурно. Така става, когато не порастваш.

Поговорихме си. Или по-скоро Питър Пан си поговори с него. Не исках да му разказвам нищо за себе си. Измислих всички ония неща за Питър, как бил в кербана, защото го смятал за страхотно приключение и най-много от всичко обичал да лети. После Плъм заговори за някакъв стар кораб, който просто се търкалял в имението му на Земята. В Калифорния. След минута разбрах какво се опитва да ми каже: че ако напусна бала с него, може би ще успея да го убедя да се раздели с този кораб.

Тогава го оставих. Честно казано, след онова, което беше направил на бедната жена, не бях склонна да му се доверявам. Не вярвах сериозно на предложението му, не вярвах и че съществува предложение без уловка. Очевидно корабът беше ръждиво корито. Чувствах се малко обидена. Разбирахме се толкова добре, а сега той се опитваше да ми играе игрички. Не обичам да участвам в чужди игрички. Така или иначе, не си паднах много по него. Е, поне не чак толкова много.

Изтъкнах ти достатъчно основания, нали?

Хм, има още едно. Трикарико ме беше открил, въртеше се наоколо и ме чакаше. Внезапно реших да го отведа обратно в каютата си на „Шареният папагал“ и да му съблека всички дрехи. Докато ние бяхме заети, останалите от екипажа се върнаха, гонговете започнаха да бият и едва успяхме да се облечем и да застанем на постовете си, когато всички светлини премигнаха и се озовахме в гиперпространството. Първият ми голям скок.

Беше ужасно досадно. Трябваше да се върна в склада и да забравя за пилотирането.

Зелена светлина изпълни илюминатора на „Алис Лидъл“, после постепенно стана тъмно.

Вкарваха безпомощния „Таласъм“ в отвратителния, зловонен търбух на „Грозната истина“. Смъртоносните парализиращи мрежи се протегнаха и го обгърнаха. Всичко свърши.

Изракаха магнитни ключалки. „Алис“ се разтърси така, като че ли капитан Пепър имаше намерение да го разкъса на парчета. Шевовите, които Табита и нейните роботи методично бяха затворили, отново се разцепиха като хартия. Двата предни шлюза се отвориха с взрив от застоял, смърдящ на пот въздух и гадна флуоресцентна светлина и на борда се появиха две едри фигури.

Табита бе в кабината, Саския не се виждаше никъде.

Докато измъкваше чантата си от боклуците, ремъкът ѝ се закачи за резето на бяла порцелитова кутия. То поддаде и капакът се отвори.

Като премигваше объркано, Тал разпери зелените си криле.

Сепнати от внезапното му появяване, пиратите насочиха пушките си към него.

В този момент Тал ги забеляза в коридора, видя оръжията им и разбра, че са врагове. Папагалът нададе оглушителен писък ѝ се издигна във въздуха.

— Бръснач с пемикан!

Насочил клюн и протегнал нокти, той полетя право към побликия от двамата.

Противникът му беше трантка с едно око. Върху другото грубо бе завързано парче жълт плат. Имаше червено жабо, което висеше от раздраната яка на мазното ѝ яке. Стари ризи се виждаха през специално направените дупки, който подчертаваха мускулите ѝ. Дъвките ѝ висяха на ленти в долната част на дългите ѝ бедра, копринената ѝ козина беше сплътена от грес ѝ мръсотия. Жестоки жълти нокти стърчаха от огромните ѝ въжени сандали. Тя се качи по рампата с един скок, стиснала в покритите си с белези ръце рязана пушка. Кабината се изпълни с маймунска смрад.

Когато Тал изпищя и се понесе към нея, трантката се олюля назад, изръмжа и разпери уши, който знае защо неподготвена да използва оръдието си. После, когато видя големината на нападателя си, тя се подсмихна, сви горната си устна и вдигна огромната пушка, като че ли е перце.

— Тал! — извика Саския и надзърна иззад повредените монитори на тавана. — Пази се!

— Фернато! — изфъфли трантката на партньора си, който тътрюзеше стоманените си крака по рампата.

Тал я връхлетя и се опита да забие нокти в златистото ѝ око.

Лъвската глава се завъртя, могъщите зъби бясно натракаха във въздуха, ала извънземната птица бе направила измамно движение и в последния момент се отклони настрани, за да ухапе пиратката по ухото.

С гърлени ругатни, трантката се обърна, насочи пушката и стреля.

Тал избухна в кълбо от лилав пламък.

Жените запищяха.

Трантката се засмя, докато спътникът и се пресегна нагоре и смъкна Саския с куката на ръката си.

Разнесе се ужасно зловоние на изгоряла мазнина и перушина. По палубата заваляха овъглени перца.

Табита извика и се хвърли към втория пират, за да помогне на близначката. Нейният похитител с лекота я отблъсна и я прикова под едната си ръка. Табита го заудря отстрани, ала той не ѝ обърна внимание.

Беше голям черен робот: модифицирана строителна машина за нулева гравитация, предположи тя. Вървеше изправен като човек и магнитите на краката му разкъсваха задържащите мрежи и дращеха палубата. Четирите му ръце бяха като дебели стоманени маркучи, извиващи се от ставите на хромирана гривна. Гърдите му се заостряха надолу към хълбоците му. Главата му представляваше нисък купол от черно стъкло. Вътре бледо проблясваха мълнии.

Табита затършува в чантата си за нещо, което би могла да използва като оръжие. Нямаше. После с периферното си зрение забеляза сред разпръснатите по пода боклуци верния си гаечен ключ. Метна се към него и едва избягна удара на трантката.

Тя го грабна и силно замахна, като принуди пиратката да отскочи назад към пулта, после се завъртя и се хвърли към робота.

Внезапно се разнесе изпукване и блъвна зелен дим. Скафандърът на Саския увисна под здравата хватка на машината. Близначката вече не бе в него. Кой знае как тя отново се озова на тавана, провеси се от един счупен монитор и изрита трантката в лицето.

Табита повторно замахна към робота. Ключът издрънча в неподвижните му гърди и вибрациите разтърсиха ръката ѝ.

— Ох!

Неволно изпуснала ключа, тя пхна пулсиращата си длан под лявата си мишница и се опита да се отдръпне назад, но роботът плъзна едната си ръка зад гърба ѝ и Табита силно се блъсна в нея.

Стоманеният маркуч безпогрешно се обви около кръста ѝ. Куката на друга ръка стегна лявата ѝ китка.

Като скърцаше с металните си части, роботът я повдигна във въздуха.

В това унижително положение Табита проследи последните мигове от отбраната на „Алис Лидъл“.

Трантката хвана Саския за крака и я смъкна от тавана. После я повали по гръб и притисна гърлото ѝ с кафявата си предлакътница.

Близначката се задушаваше и викаше от болка, безпомощно се мъчеше да отблъсне ръката на противничката си и впиваше нокти през козината ѝ.

Трантката доволно ръмжеше. Тя я зашлеви през лицето и Саския внезапно забрави всичките си трикове.

Пиратите завлякоха пленничките си през пробития ляв шлюз в недрата на „Грозната истина“.

Намираха се в мрачен док. Стените бяха покрити с грозни знаци и надписи. Мазни локви, сияещи в цветовете на дъгата, сочеха течовете в лабиринта от тръби на тавана. Имаше гравитация. Имаше въздух. Отвратителен.

Табита изви глава в прегръдките на робота и отчаяно погледна към верния си стар кораб.

„Алис Лидъл“ изглеждаше по-окаяно от всякога. Баржата лежеше преобърната върху останките от шасито си и изпълваше дока като изхвърлен на брега метален кит, без светлина в илюминаторите, без абсолютно никакви следи от живот. Към пробойните и

охлузванията от Венера се бяха прибавили раните, нанесени му от пиратския бриг. Нито една от медните инкрустации не беше оцеляла от разяждащия въздух на адската планета. Илюминаторът в кабината представляваше грозна дупка, покривът беше гол.

Върху покрива помръдна нещо.

Роботът я влачеше към вратата и едва не я строши надве. Трантката носеше изпадналата в безсъзнание Саския.

Фраскът се хвърли върху пиратката.

Тя нададе ужасен писък, който отекна сред металните стени. Извънземният беше на гърба ѝ, раздираше дрехите ѝ и късаше козината ѝ.

Саския падна на пода, но трантката я хвана за косата. Без да я изпуска, тя се опита да захване фраска, забил нокти в рамото ѝ. Приличаше на огромен, навлечен леопард, мъчещ се да отхвърли трънлив храст от гърба си, ала храстът имаше много ръце и крака, здраво обвити около нея. Мъчителният ѝ вой кънтеше в мръсния док!

На работа му трябваха няколко секунди, за да анализира новата ситуация и да се затътри назад към партньорката си, като теглеше Табита със себе си.

Тя се мъчеше да се съпротивлява, да опре крака в пода, но нямаше полза. Повърхността беше хлъзгава и Табита безпомощно се влачеше след него. Роботът небрежно протегна друга ръка и пое Саския от трантката.

Пиратката ревеше от болка и ярост. Тя вдигна пушката си, ала нещо отново ѝ попречи да стреля, видя Табита, докато фраскът съскаше, плюеше и се опитваше да извади оцелялото ѝ око. Приличаше на голяма котка, разярена от току-що запален огън.

Откъм отсрещната страна на кораба отекна глас, който извика неразбираема заповед.

Роботът рязко спря. Плочата на гърдите му с бръмчене се плъзна настрани.

Необременявана от Саския, трантката стоеше широко разкрасена и използваше пушката си като лост, пъхнала я между гърба си и живия наръч съчки, който упорито висеше на раменете ѝ.

От отвора в гърдите на работа се появи цев.

Пиратката се завъртя и мощно замахна към фраска. Сега гърбът ѝ беше обърнат към работа.

Той стреля.

От дулото блъвна струя пара, която улучи извънземния точно в средата на гърба.

Фраскът се сгърчи и пусна раменете на противника си. Неочаквано изгубило цялата си гъвкавост, създанието изтрака върху мръсния под и запраща като замръзнало въже.

— Бавно — критично отбеляза гласът. — Много бавно.

Табита го видя, нисък, прегърбен китаец, застанал в ъгъла. Бе стар и от жълтеникавото му голо теме се спускаше дълга рядка коса. Носеше черно плетено палто, което стигаше до глезените му, сини магнитни ботуши и очила с месингови рамки. На слушалките му беше монтиран скенер. В костеливите си ръце държеше обемисто устройство, някаква стара клавиатура с антена. Китаецът натисна един от бутоните с мръсния си нокът.

— Ранена ли си, Тарко? — извика той.

Аеропушката на робота изчезна обратно в кухнята.

Плочата се плъзна на мястото си.

Трантката изръмжа и изсумтя. Тя пристъпи до фраска и го ритна. Той изпраця и изсъска.

— Вдигни го — заповяда старецът.

— И дма д'не ства — изтътна пиратката.

— Вдигни го — повтори китаецът.

Тя с отвращение протегна дългата си кафява ръка, хвана потръпващия наръч и го прехвърли през рамо — на същото място, където доскоро бе висял.

Като не преставаше да работи с клавиатурата си, старецът се запъти към вратата. Роботът се заклатушка след него, като безмозъчно повлече Табита и Саския със себе си.

Близначката продължаваше да е в безсъзнание. На бледото й слепоочие се очертаваше голяма синина. Табита се опита да я достигне, но не успя. Тя най-сетне се изправи на крака и закричи — или поне се помъчи.

Когато стигнаха до вратата, погледна към китаеца. Дълбоки бръчки покриваха цялото му лице, косата му бе съвсем бяла. Рядка брадица се спускаше до гърдите му, където нещо внезапно помръдна. Табита видя, че носи жив син скорпион, завързан на забодена за

палтото му игла. Сякаш усетил нова плячка, скорпионът сви опашката си.

— Капитан Келсо Пепър, предполагам — каза тя.

Китаецът весело се обърна към нея. Очилата уголемяваха зачервените му очи.

— О, не, капитан Джут. Казвам се Шин. Капитан Пепър ви очаква на мостика.

53.

— Здравейте — поздрави ги капитан Пепър.

Беше на средна възраст, с месесто лице. От носа му стърчаха бели косми. Седеше на капитанския си стол, спокойно сключил ръце върху шкембето си. Тарко, трантката, стоеше между Табита и Саския, поставила огромните си длани върху раменете им. Близначката бе в съзнание. Бяха взели шлема на Табита.

Поставил клавиатурата в скута си, Шин седеше върху купчина мръсни възглавници до стената. Пред него големият черен строителен робот държеше във въздуха фраска, натъпкан в силова бутилка като усукана на възел изсъхнала коледна елха. По невидимата повърхност на бутилката се изписваха светещи диагностични графики, сини потоци от данни и розови неврални карти, които разцъфваха и се свиваха като светкавично развиващи се колонии планктон. Старецът весело си мърмореше на китайски.

Мостикът на „Грозната истина“ бе по-мръсен дори от пилотската кабина на „Алис Лидъл“. Миришеше на животинска клетка. В ъглите бяха струпани боклуци. Подът тънеше в смачкани отпадъци. По стените бяха залепени мръсни снимки и надраскани гадни надписи. Таванът беше целият в сажди. Повечето уреди изглеждаха полуразглобени, отвсякъде стърчаха несръчно свързани кабели. Но всички екрани работеха и по пултовете светеха само зелени индикатори.

Което не можеше да се каже за „Алис Лидъл“.

Капитан Пепър носеше избелял син гащеризон и шапка с надпис „КЕЛСО“. Той се ухили на пленниците си, но не направи опит да се надигне.

— Как я карате? — добродушно попита пиратът.

— Кажи на този снежен човек да ни пусне и ще ти покажа как я карам — изръмжа Табита.

Капитанът се усмихна и оголи мръсните си зъби. Яносините му очи бяха открити и честни.

— Не мога — спокойно отвърна той. — Може да се нараните.

— Първо ще те разкъсаме на парчета.

Капитан Пепър разгледа нокътя на левия си палец.

— Мечти. — После отново вдигна глава и замислено плъзна поглед по стройната фигура на Саския. — Ами ти? Кажй нещо.

Саския вирна брадичка.

— Не говоря с пирати.

Капитан Пепър я изгледа с присвити очи.

— Пирати ли? — Той лукаво се ухили на Тарко и се завъртя, за да види дали Шин е оценил шегата му. — Не виждам никакви пирати.

Табита скръсти ръце.

— Да не седнеш да ми разправяш, че сте цивилни пътни ченгета?

Капитанът отметна глава назад и се изсмя.

— Ченгета! Чу ли, Шин? Чу ли, Тарко? Госпожицата ни мисли за ченгета!

Китаецът се ухили, присви очи и повдигна вежди, Докато Тарко изтътна:

— Чух.

Капитан Пепър изведнъж стана сериозен.

— Тогава защо не се смеете? — тихо попита той.

Трантката оголи дългите си кучешки зъби и покорно излая някакво подобие на смях. Старецът спокойно продължаваше да разглежда находката си.

Капитанът размърда задник и се настани по-удобно на стола си.

— Е, вижте сега, госпожици — заговори той и се наведе към тях, сякаш за да сподели нещо тайно. — Ние наистина сме ченгета. Какво ще кажете за това? Капитан Пепър работи за голямото синьо куче.

После се отпусна назад и се заигра с олющената облегалка на стола си. Погледна към двете жени изпод снежнобелите си вежди и продължи:

— Понякога сме ченгета, друг път — не! — заяви той, като че ли беше страхотна шегa.

Саския презрително изсумтя.

На Табита ѝ се искаше да се просне на пода и да заспи, за предпочитане завинаги. Бе толкова преситена от омраза и отчаяние, че вече не изпитваше, нищо. Тези копелета бяха отписали „Алис“ и сега си играеха с тях, преди да ги очистят. Нямаше значение какво ще кажат или направят, ако изобщо можеха да сторят нещо. Навярно, ако

успееше да го ядоса, този продажен плужек щеше да си изпусне нервите и веднага да свърши с тях. Но това изискваше известно усилие от нейна страна, а тя беше толкова уморена, толкова уморена...

— Зная какви сте — каза Табита.

Капитан Пепър не обърна внимание на войнствеността ѝ.

— Професионалисти — отвърна той.

— Измет — отчетливо произнесе Саския.

Очите му се разшириха.

— Ооох — извика пиратът, — чуйте я само. — Той се плесна по бедрата и дрезгаво се изсмя, следван от Тарко Трантката, която стисна раменете им.

Започваше да става досадно.

— Между другото, какво правите тук? — попита Табита. — Мислех, че сме си разчистили сметките.

Капитан Пепър продължаваше да се хили.

— Били си разчистили сметките! — повтори той. — Да, успяхте. Разчистихте си сметките с Келсо Пепър. Разчистихте си сметките с „Грозната истина“. Малцина могат да се похвалят с това. — Пиратът поклати глава и внезапно отново стана сериозен. — Но вече не можете. Докарахте ни много неприятности. Чувате ли ме? — изкрещя капитанът и едва не скочи от стола. — Прекалено много неприятности, да ви вземат дяволите!

Саския стисна юмруци и се хвърли напред.

— Вие убихте брат ми! — извика тя и се отскубна от Тарко. Трантката отново я хвана. Близначката се съпротивляваше и мятеше яростни погледи към пиратите. — Убихте Тал! Марко е там долу... — тя посочи зад себе си, като че ли Венера се намираше някъде под кораба, — ... и бавно умира заради вас!

— Какво искате от нас? — гневно попита Табита.

Капитан Пепър се отпусна на стола си и заразглежда нокътя на десния си палец. После протегна показалец към главата ѝ.

— Теб — каза той. — Искаме теб. И него — прибави пиратът и махна към безжизнено увисналия във въздуха фраск. — Искаме вас двамата и малкия ви кораб. — Той отново се ухили глупашки. — Искаме и малкия ви черен приятел, който изключи енергията ни. Вече го пипнахме, нали, Тарко?

Трантката погледна към своя капитан — покорно, тъпо, неразбиращо.

Капитан Пепър като че ли неочаквано изгуби интерес към тях.

— Един приятел иска да ви види — заяви той. — Междувременно, просто се чувствайте като у дома си, чувате ли? Отведи ги, Тарко.

Трантката измърка. Тя здраво ги стисна и ги повлече обратно с асансьора покрай дока, в който сред локви от собствените си жизнени течности лежеше разбитият „Алис Лидъл“, към вътрешността на кораба. И ги хвърли в килия.

Макар и малко, помещението очевидно бе често посещавано. Предишни затворници бяха надраскали имената си и дълги поредици субективни дни по зелените като сополи стени. Навсякъде беше пръсната храна и още по-отвратителни останки, тук-там се забелязваха дупки от куршуми. От вътрешната страна на вратата нямаше брава. Нямаше и илюминатор, а луминесцентната тръба едва светеше. Но и нямаше какво да се гледа.

— Чака — нареди трантката.

Тя се пресегна към чантата на Табита и я взе. После разкъса ципа и подозрително надзърна вътре.

— Кви всчки тез бклуци?

— Това са си мои боклуци — изръмжа Табита, като стоеше наблизко и чакаше възможност да си грабне чантата.

Тарко се засмя, силно я блъсна към Саския и двете се строполиха на пода.

Пиратката затършува в чантата и взе да изхвърля съдържанието ѝ на пода: чорап, смачкани листове, найлоново пликче с три бонбона, залепнали за дъното. После замахва с ръка и я запрати към тях.

— Зпвядайте — каза Тарко и затръшва вратата.

Табита се отдръпна от Саския, неволно настъпвайки я по ръцете, и унило запълзя към праснатите си вещи.

Застана на колене и придърпа чантата към себе си.

Някъде дълбоко под тях затътнаха мощни двигатели.

Близначката се изправи и с омраза започна да рита вратата.

Зад нея Табита взе разпаднала се евтина книжка и я притисна към гърдите си.

Саския се завъртя, облегна се на стената и сведе очи надолу към нея.

— Орох... — горчиво простена акробатката. — Хайде. Хайде. Табита. Хайде. — Тя приклепна да ѝ помогне и разсеяно вдигна нещо от пода. Погледна го: бе пликчето с бонбони. — Ето — каза ѝ Саския, приближи се до нея, прегърна я през раменете и поднесе пакетчето към лицето ѝ. — Вземи си един.

Очите на Табита бяха затворени. Тя поклати глава.

Седнала с подвити под себе си крака, близначката отвори разкъсаното пликче и разгледа съдържанието му.

— Не искаш ли? — попита тя.

Табита не отговори. Продължаваше да стои на колене и притискаше книжлето и чантата си, потънала в черна дупка от мъка и отчаяние.

— Тогава може ли аз да си взема? — обади се Саския.

Табита бавно кимна. Брадичката ѝ клюмна върху гърдите и остана там, сякаш някой неочаквано бе увеличил гравитацията и главата ѝ беше станала прекалено тежка, за да я повдигне.

Саския с мъка откъсна от буцата лепкав бонбон. Тя се намръщи и се помъчи да развие целофана му.

— Копелета — разсеяно измърмори акробатката. Накрая се отказа от опитите си и лапна бонбона с обвивката. Огледа се наоколо, видя нещо под койката и се пресегна да го вземе.

Хармониката на Табита.

Саския я протегна към нея.

— Табита? — с надежда попита тя.

Табита не реагира.

— О, моля те, Табита.

Застанала на колене, тя я прегърна изотзад и притисна лице към гърба ѝ.

— Всичко е наред — с пълна уста произнесе Саския.

Табита, най-после вдигна очи и мрачно се завъртя към нея.

— Какво има?

Близначката неодобрително изсумтя и плъзна длани към тила ѝ. Тя заразтрива напрегнатите ѝ мускули и я погали по косата.

Отначало Табита се съпротивляваше, после отпусна глава в ръцете ѝ. Очите ѝ отново се затвориха.

Забравена, скъсаната книга се изплъзна и падна на мръсния под. Тя не ѝ обърна внимание.

Гушнала главата ѝ, Саския се притисна към нея и докосна лицето ѝ с устни.

Табита просто стоеше на колене, отпусната и неподвижна.

Саския я целуна по устата.

Табита гърлено измърмори нещо.

Близначката повдигна брадичката ѝ.

— Какво?

Устните на Табита се затвориха и отвориха, езикът ѝ се стрелна помежду им.

— Къпини...

Саския нежно изсумтя.

— Хайде, Табита.

Тя се изправи, повдигна я и я отведе да легне на койката. Пръстите ѝ бързо се справиха със закопчалките на скафандъра. Внимателно я съблече остави я по гръб и продължи да я целува, разкопча якето ѝ и прокара ловките си ръце по гърдите ѝ.

— Къпини, — презрително промърмори Саския.

Табита спеше.

Близначката с усилие ѝ свали якето и панталоните. После вдигна смрадливата, мръсна завивка, настани Табита в тясното легло, изхлузи собствените си дрехи и се пъхна при нея.

Когато корабът потегли, стана студено. Пленничките се събудиха, облякоха се и се сгушиха под тънкото одеяло. Табита задряма и засънува. Беше в асансьорния комплекс на Изобилие и отряд еладелдийци я водеха в Мъркюри Гардън. Станциите на асансьора носеха имената на места, които помнеше от детството си: Юдоксос, Манърс, Маскелин. Леля й Мюриъл постоянно влизаше и се опитваше да я храни с парчета прегоряло пиле. Някой, когото не можеше да види, пееше в ухото й.

Събуди се объркана. Пулсовите двигатели на „Грозната истина“ вибрираха в килията. Гравитацията се бе променила и сега подът като че ли се накланяше към вратата. Табита се притисна към топлото тяло на Саския.

— Мислех си за Тал — каза близначката.

— И аз, струва ми се — отвърна тя. В устата си усещаше отвратителен вкус. Устните й лепнеха. — Мнгм. Сънувах.

— Искан ми се да беше тук — след малко промълви Саския.

— Тал ли?

— Могул...

— Недей — прегърна я Табита. — Мисли си за нещо друго.

Но Саския не й обърна внимание.

— Те го убиха — съкрушено прошепна тя. Известно време плака в обятията й. — Клетият Могул — каза Саския. — Й Марко. Табита? Марко ще оцелее ли?

Искаше й се да е уверена, че всички ще оцелеят, всички навсякъде из тази внезапно оказала се враждебна система, в която перките, ченгетата и крадците, роботите и трантите, фраските, еладелдийците, а навярно и капеланите, само чакаха да се появиш, за да се втурнат да те преследват. Опитваше се да не мисли за Марко Мец в неговия лъскав скафандър, който мъчително загиваше в гибелните тресавища на Венера.

— Разбира се — отвърна Табита.

— Марко ще оцелее — повтори Саския. — Ако някой знае как да се грижи за себе си, това е Марко.

— Саския?

— Да?

— Какво всъщност се опитвахте да направите?

Цялото глупаво приключение бе свършило. Едва сега съзнаваше, че в онзи ден край Гранд канал в Шапарели мъчително и безпощадно ѝ беше отнета властта над собствения ѝ живот. „Алис“ бе старо желязо, тя беше заключена в търбуха на „Грозната истина“, всички, освен Саския, бяха мъртви или щяха да умрат и Табита не можеше да направи нищо, ако изобщо някога бе имала такава възможност.

И все пак я гризеше любопитство да научи точно какво я е сполетяло.

— Трябваха ни парите — сякаш това обясняваше всичко, отвърна Саския. — Никога не сме печелили пари. Никога. А когато печелехме, Марко ги хвърляше за някакъв тъп план да измами всички наоколо за десет пъти по толкова. Никога не се получаваше. После трябваше да се връщаме при Хана, да ѝ се извиняваме и да започваме всичко отначало.

Табита въздъхна и я целуна по ухото, потри лице в дългата ѝ, буйна коса.

— Зад всичко това стои Хана, нали?

— Тя го организира — потвърди близначката. — В началото.

— Тя работи за фраските.

— Всички работим за тях. Работехме.

Табита се протегна, изпъна гръб.

— Още навремето се досетих — въздъхна тя.

— Фраските са построили Изобилие — продължи Саския. — След войната един от тях останал — във фризерна камера. Когато отиде там, Хана започна да души наоколо, за да открие кой е и го намери. Пазеше го в тайна и се свърза с някакви свои познати на Титан, който все още поддържали контакт с фраските, а може и самите те да са фраски, не зная точно. Така или иначе, тя им предложи да им го върнем там, без знанието на Капела.

Табита пхна ръце под главата си.

— Значи сте спасявали фраска.

— Идеята беше такава.

- И сте знаели, че е в хибернетичен сън.
- Хана ни каза.
- Искали сте тайно да го откарате на Титан.
- Ами, да.
- С моя кораб.
- О, Табита, съжалявам, това нямаше нищо общо с мен.

Марко...

- Да — мрачно я прекъсна Табита. — Какво Марко?

Саския неспокойно се размърда.

— Ами, струва ми се, че се опитваше да спести от разходите за пътуване, за да ги вземе за себе си.

- Да ги вземе за себе си — повтори Табита.

— Така мисля.

— С моя кораб.

— С него беше по-евтино.

— Нима?

— Ами, да. И се скара с екипажа, който беше наела Хана. Те твърдяха, че не им платил, той ги обвиняваше, че не били свършили работата, о, не знам. Той винаги се кара с някого. Караше се. Както и да е, Марко се обади от Шапарели и каза, че, хм, се запознал с теб и ти си била по-надеждна...

— Нима?

— ... каза... всъщност, каза, че си била много услужлива.

Табита изсумтя.

— Нима? — измърмори тя.

— Каза, че си му дължала услуга.

— Какво е казал? — Табита рязко седна на койката.

— Че си му дължала...

— Чух.

Табита трепереше. Саския загрижено се повдигна на лакът и я притегли под завивката. Разярена, Табита я отблъсна. Намери измачкано парче хартиена носна кърпичка и си издуха носа.

— Оная история с касетата — спомни си тя.

— Тя беше от фраските — поясни близначката. — От техните хора на Титан.

— На нея нямаше нищо. Пуснах я, чуваше се само прашене и съскане.

Саския нежно я погали по лицето.

— О! — многозначително възкликна тя. — Ако беше фраск, щеше да ти се стори извънредно стимулиращо.

Табита хвана ръката ѝ и внимателно, но решително я отстрани.

— Какво?

— Това беше фраскски брачен зов — каза Саския. — Трябваше да го събуди.

— Тогава защо не успя?

— Ами, те пуснаха само половината от записа и се включи някаква аларма, та се наложи да го вземат както си беше! В хладилния цилиндър.

Табита все още бе озадачена.

— Но вие пуснахте записа на Хана, не на фраска.

— Да, за да не забележат хората от „Сънят на праведните“. Хана го препредаваше на фраска. Тя е много опитна, нали разбираш. Знае си работата.

— Не ми се стори да знае какво върши.

— Ами, тя е мъртва — отбеляза Саския. — Трябва да проявяваш снизходителност.

— Докато съм жива, никога повече няма да проявявам снизходителност — горчиво заяви Табита.

Близначката не ѝ обърна внимание.

— Не подценявай Хана — каза тя и се претърколи по гръб. — Искате ми се да можем да се свържем с нея.

— Значи сте помагали на фраскски беглец да се върне у дома си. Ето какво било — замислено поклати глава Табита.

— Да — просто отвърна Саския.

— За пари.

— Винаги е било така.

Докато двете лежаха, дремеха и разговаряха, тътенът на двигателите постепенно се усилваше. „Грозната истина“ набираше скорост. Табита предполагаше, че се готвят за скок. Отправяха се на пътуване с неизвестна цел и накрая щяха да ги предадат на еладелдийците. Тя потръпна.

Табита вдигна поглед към бозавия таван.

— Той наистина ли смяташе, че ще ви платят?

— Ами...

— А ти?

— Не зная! — раздразнено се сопна Саския.

— Ти просто си изпълнявала каквото ви е нареждал той.

— Да! — Акробатката яростно я изглежда. — Ти също!

Табита не отговори.

— Тогава защо тя искаше да я върна обратно на Изобилие? — попита след малко.

Саския завъртя глава.

— Коя?

— Фраскът.

Близначката сбърчи вежди.

— Тя ли?

— Женска е.

— Откъде знаеш?

— Срещала съм женски фраск. Пък и те никога не биха си правили този труд заради мъжкар.

Саския се замисли.

— Има ли някакво значение?

— Не зная — призна Табита. — Не разбирам фраските. Кой ги разбира?

Известно време полежах в мълчание. Саския й бе разказала всичко, което знаеше. Изведнъж се зачуди дали капитан Пепър обича да храни пленниците си.

— Какво искаше да каже Хана Су с това, че усещала всички, им наоколо? — неочаквано попита Табита.

— Тя винаги говори така — отвърна близначката. — Мисли си, че хората в другите камери я подслушват.

— О — каза Табита.

Саския внезапно отново я прегърна.

— Хайде да помълчим малко — предложи тя. — Няма да ни остане какво повече да си кажем. А може да ни оставят тук доста време!

— Да, добре — съгласи се Табита.

Те се отпуснаха на койката и се заслушаха в тътнещия рев на „Грозната истина“, докато корабът пълзеше напред и ги отвеждаше към безкрайната пустош.

ЧАСТ ПЕТА
НА ОБЯД С БРАТ ФЕЛИКС

55.

БГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ
ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 19.9.29

ГОТОВНОСТ

Алис?

ПОЧАКАЙТЕ, МОЛЯ.

Хайде, Алис. Не можеш вечно да се криеш там.

КАПИТАНЕ?

Здравей, Алис.

ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ. ПОВРЕДА.

Да. Знаеш ли къде сме?

ПЛАНЕТА. ГОРЕЩА. ДЪЖДОВНА. ТОКСИЧНА, ПОВРЕДА,
КАПИТАНЕ. ОПАСНОСТ. ОПАСНОСТ. ОПАСНОСТ.

Да, Алис, зная, но ако ми помогнеш, ще те изведа оттук веднага
щом мога.

ЗАСПИВАМ.

Нямаме време. Ако пак заспиш, всички ще умрем тук, Алис.

КАПИТАНЕ?

Алис?

ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ, ВСИЧКО Е МНОГО МЪГЛЯВО.
КЪДЕ СМЕ?

На Венера.

ВЕНЕРА.

Да.

РАЗБИХМЕ СЕ. НИЩО ЧУДНО, ЧЕ СЕ ЧУВСТВАМ ТОЛКОВА
УЖАСНО.

Алис, трябва да се огледаш наоколо и да видиш дали не можеш
да направиш нещо. Би ли се помъчила заради мен, Алис? Моля те, моля
те!

ГОВОРЕТЕ МИ, КАПИТАНЕ. РАЗКАЖЕТЕ МИ НЯКАКВА
ИСТОРИЯ. РАЗКАЖЕТЕ МА%VДЪЙЗ Ж8

Недей, Алис!

Алис!

По дяволите! Алис...

Добре, Алис. Ще ти разкажа какво правя. Седя тук на борда и
ще направя пълна диагностика — ето, започвам... а сега...

Докъде бях стигнала?

А, да.

До кервана. Когато „Шареният папагал“ се върна в нормалния
космос, той вече се разпръскваше. Изхвърчахме от
хиперпространството сред мъгла от изкривени частици. Нямаше
много прощални купони, всички бяхме прекалено отдалечени.
„Октомврийски гарван“ беше излязъл на пет милиона километра от
„Папагала“, далеч от равнината на пръстените. Едва се

различаваше като капчица живак и блещукаше над полюса, фраските не празнуваха. Водени от „Василиск“, те вече бяха изчезнали сред пръстените.

Бяхме изгубили няколко кораба, „Дюлут“, например, и един от Шенандоа, зареял се в неизвестността, предаден от някакво изхълцване на Двигателя. Други пък бяха претърпели странни преобразувания. Видях един „Навахо Скорпиън“, който беше разсечен надве, и онзи „Белерофонт“ с товар от машинни части, които се бяха превърнали в пет хиляди тона гнили мрежи.

Слязох от „Папагала“ на Енкелад. Не се зарадвах, че ги напускам толкова скоро, но щяха да се връщат до Марс и не виждах никакъв смисъл да отивам с тях. Намирах се на човешката граница, можех да пилотирам всичко от такси до крайцер, имах спестени кредити и разполагах с времето си. Бях свободна.

Изкачихме се на хълма Арауак над града и вперихме поглед към дивия север, където ледените вулкани замъгляваха мрачния хоризонт със заскрежен дим. Трикарико посочи към обсерваториите, искрящи като кристали сред далечните скали. Показа ми блестящите кули на ламасарая на Светото бдение на Пълното сливане. Дълго го прегръщах и целувах. Беше съкрушен. За последен път сплетох косата му.

Пръстените разсичаха небето надве, ветрило от дъги във всички багри на есента, и насред тях — Сатурн, като бъдещето, огромен, незрял.

ДОБРЕ. АМИ ПОСЛЕ?

О! Хм, трябваше да получа разрешително от еладелдийците. Три дни в зикурата на Сатурн, чакане, изпитания, попълване на данни, пак чакане. Една човешка водачка ми закачи пропуск и ме поведе през сгради, пълни с бюра. Еладелдийски чиновници седяха пред пултовете си и обработваха живота на хората, пращаха ги тук, задържаха ги там, определяха им нови категории, облагаха ги с данъци, изправяха ги на съд и ги разследваха. И препращаха информацията на капеланите на Харон. Моята водачка също нямаше представа къде трябва да отида. Постоянно спираше да разпитва. Никой не знаеше, никой не искаше да знае. Тя беше от помощния

персонал, аз бях просто дело номер еди-кой си, и двете бяхме само човечи.

Еладелдийците каталогизираха звездите, в случай че Капела си хареса още някоя.

ДОБРЕ. АМИ ПОСЛЕ?

Наемах се на различни кораби: една седмица в пръстените, следващата на астероидите. Практикувах новия език, странната граматика на субективното време. Стоноги влакове, пъшкащи „Василий Свенсгаард“, раздрънкани стари „Мичъм“ 7J6. Учех се как да нагаждам разписанията, за да улуча добрите кораби, ония „Минимъм“ с новите керамични отклонители, никаква инерция, абсолютно нищо. Уволнявах ме. Окачвах си кода на таблото за търсене на работа и се озовавах на път за Шапарели с трюм, пълен с лепило. Престои в Пояса на недостроени платформи, спане в спални капсули, закачени по скелетата като лампички по коледна елха. Изолирана само с три милиметра еритрейски етилен от вакуума.

И един ден срещнах на някаква разпределителна станция новачка, която още си носеше бялата карта на ръкава. Седна на масата при нас с Доджър Гилеспи и завърза разговор. Първо ни разказа за някаква екостроителна фирма, после ентусиазирано започна да ни обяснява колко голям шанс сме имали да си намерим постоянна работа на станцията. Съжалявах я и се опитвах да не се усмихвам. Накрая Доджър я разкара. Опомням си, че издуха дима от цигарата си и рече:

Господи, какво да си правиш, новачки.

И тогава внезапно осъзнах, че самата аз вече не съм такава.

ДОБРЕ. АМИ ПОСЛЕ?

Правих неща, от които не съм особено горда. Карях пет хиляди глави добитък в точно окачване до Малавари с „Тинкърбел“ с кофти охлаждане и също толкова кофти застраховка. Купувах по двацет литра дискордон за фъстъци от разпродажба и го прекарвах тайно на еладелдийската митница на Горна Бразилия. Девъру. 5сватбата. Нью Малибу. Все някъде из ония краища.

ДОБРЕ. АМИ ПОСЛЕ?

После. После пак видях „Октомврийски гарван“, флагманският кораб на династията Санцау. Видях го да се разбива и загива.

Бях в Пояса, отивах да прибера композиция с руда от Фрейзиър 34. Работех за малка компания, наречена „Отпращане“. Опитвах се да открия някаква прилична музика по радиото, когато засякох сигнала. „До всички наоколо — помощ!“

Бях наоколо, може би на двайсетина минути от тях. Когато заобиколих Автономия I, го видях, смачкан златист силует, целият заобиколен от по-малките кораби като рибки около умираща скалария. Свързах се и една от санитарките ми обясни какво се е случило. Рулят блокирал и един след друг го блъснали три астероида.

— Страхотна касапница е — каза санитарката. — Не съм виждала по-ужасна картина. Много жертви. С колко места разполагаш?

— С две — отвърнах аз, макар че имах повече, ако искаха да превозят трупове. Надявах се да не поискат.

— Е, всяка помощ ни е от полза — подозрително заяви жената. Даде ми координатите и аз се приближих колкото можех повече, без да им преча.

„Гарванът“ беше на парчета и продължаваше да се разпада пред очите ми. От корпуса се отцепваха огромни метални късове. Главното стълбище от салона се издигаше нагоре сред хаос от килими и жици, резервоари и свеци, куфари с дрехи и кокосови орехи, всичко летеше във виелица от замръзнал въздух, вода, антифриз и кръв.

Имаше трупове. Спасителите бяха претоварени, на помощ се бяха озовали много кораби. Облякох си скафандъра, но изглежда нямаше какво да направя. Просто ме молеха да съм на разположение. Насочих прожектора към останките и зачаках.

Забелязах сребриста фигура, която ту попадеше под лъча, ту изчезваше. Беше затрупана под нещо като отоплителна система.

После разбрах какво е.

— Там има някой! — извиках аз. — Струва ми се, че не може да се измъкне.

— О, Господи — изпъшка санитарката. — Къде? Можеш ли да ми покажеш? Всички са заети. Не виждам...

Излязох от кораба и заплувах право към останките. Навсякъде летяха строшени стъкла и метални късове. Беше много опасно, но аз не се поколебах, просто се приближих и го хванах за ръката, който и да беше той.

Видях, че е заседнал в тръба. Тя беше от пластмаса, вече замръзнала и когато я натиснах, се строши на парчета. Обгърнах с ръка жертвата и го отнесох обратно на кораба.

Настаних го на задната седалка. Санитарката събщи, че е пратила някой да се погрижи за него и междувременно ме инструктираше какво да правя.

— Включена ли е животоподдържащата му система? Индикаторът свети ли?

— Не — отвърнах аз.

— В кабината ти има ли въздух?

— Да.

— Тогава му отвори шлема и виж дали диша.

Шлемът беше донякъде като онези, които използвахме на „Шареният папагал“, толкова украсен, че почти не виждаш вътре. Откопчах го и вдигнах визьора.

— Мъж е — казах аз.

— Диша ли?

— Да, диша. В съзнание е. Той... усмихва ми се. Жертвата проговори.

— Питър — изхриптя мъжът. — Питър Пан.

Беше Балтазар Плъм.

Алис?

Чуваш ли ме?

Под светлината на последните струи плазма, изхвърлени от форсираните основни двигатели, лесондакската „Анаконда“ сияеше като яркозелена маслина на фона на звездите. Корабът безшумно се отдалечаваше от Венера и се плъзгаше над пъстрото ѝ лице по чистата и изящна траектория на метеорит.

Иначе не бе нито романтичен, нито грациозен. Това беше „Грозната истина“ от Дирикс Матно, едно от най-подлите и продажни парчета метал, пътували някога в космоса. Бледозеленият му корпус бе осеян с жестоки амбразурни балони, огромни йонни капсули, напомнящи на гнойни мехури, които сякаш разкриваха вътрешната му поквара. Подобно на пиратска фрегата от древната Земя, на носа му имаше женска глава с торс, почернял от огньовете на избитите му врагове, Парализиращите му мрежи се поклащаха отдолу като поли на коварна куртизанка.

Корабът искреше и набираше скорост. Отвратителен зелен огън танцуваше от носа до кърмата. Това беше „Грозната истина“ на капитан Келсо Пепър и той се готвеше за маневра.

В малка килия на една от долните палуби Табита Джут лежеше на койката и свиреше на хармониката си. Саския Зодиак седеше на пода до нея и пееше блус:

— *Тази сутрин се събудих.
брат ми стоеше до мен.
Той ми каза: „Сестро,
завинаги си тръгвам аз.
Кой виновен е, кажи ми, братко мой?
Не ме оставяй тук да пея този блус.“*

Табита престана да свири. Тя удари хармониката по дланта си.

— *Защо го правиш?*

Саския завъртя глава и погледна към нея.

— Кое?

— Просто... да пееш за това.

— Аз измислям много от песните ни — отвърна близначката, като че ли с това отговаряше на въпроса. Навярно беше така. — Измислях ги — със задавен глас се поправи тя.

Табита мислено се изруга. Не знаеше какво да каже. Повдигна хармониката към устните си и тихо засвири.

Саския седеше със сведена глава. Табита бе сигурна, че пак плаче. Това я ядоса.

— Подслушваш ни, нали, Пепър, лайно смрадливо? — извика към въздуха тя. — Ето, това е за теб. — И започна „Ние ще надделеem“.

Извири я три пъти. На четвъртия Саския мъчително я погледна.

— Не знам за него, но аз вече ще се побъркам. Хооп! — възкликна тя и се хвана за койката, когато неочаквано се отлепи от пода.

Сега гравитацията изглежда насочи предпочитанията си към тавана. За щастие, той представляваше нематериална искряща синя решетка, която разделяше стаята, сякаш нещо полагаше огромни усилия да изкристализира от въздуха. Ако човек се вгледаше съсредоточено в тях, сините възли просто ги нямаше, ала иначе бяха като блестящи прозрачни четириноги морски звезди, разположени на равни разстояния в килията.

Табита зарита с крака и се вкопчи с една ръка за леглото. С другата държеше Саския. Разнесе се пронизително пиццене и миризма на марципан.

— Скачаме — извика тя. Гласът ѝ се понесе с половин скорост, като вода, която се спуска по канал. Косата ѝ се изправи.

Двете тронаво легнаха на койката. Атмосферата беше рядка и лепкава, слабата светлина изглеждаше сивкава.

Хиперпространството.

Саския се притисна към Табита и заплака така, сякаш сърцето ѝ щеше да се пръсне, молеше я да я спаси, да я отведе у дома, да върне брат ѝ.

Ако от време на време я бяха карали да си мисли за Трикарико, близнаците ѝ напомняха и за Рела — всеки момент бяха в различно

настроение, ту ликуваха, ту потъваха в бездънна бездна от неутешима скръб. И очакваха да ги ободриш.

— Искях да остана сама — когато се поуспокои, изхриптя Саския, — но не така...

— Той поне беше щастлив — прегърна я Табита.

— Беше луд — тъжно въздъхна акробатката.

— Той беше щастлив — повтори Табита. — Там наистина му хареса. Някои харесват Венера.

Саския не се съгласи. По време на катастрофата брат ѝ си бе ударил главата.

— Той беше луд! Казвам ти!

— Добре — отвърна Табита, — и какво от това? Какво, ако е бил луд? Ако ние бяхме луди, навярно щяхме да сме щастливи тук. Щеше да е чудесно, нали? — Тя повиши глас. — Щеше да е чудесно, нали, капитан Пепър? Можеше да ни достави удоволствие. Това би ти се харесало, нали? Ти обичаш гостите ти да се наслаждават на пътуването, нали?

Но не успя да разсее Саския.

— Щом не мога да приказвам с него, искам да приказвам за него — заяви тя.

Табита не искаше. Но все трябваше да се занимават с нещо. И ако с това можеше да ѝ помогне, щеше да го направи.

Саския заговори. Гласът ѝ трепереше.

— Той никога не беше щастлив, когато и аз не бях. Никога! Изпитвахме еднакви чувства. С всички ни беше така. Ако един от нас беше тъжен, останалите го ободрявахме. Бяхме толкова щастливи! Дори... дори не знаехме, че сме ща... — Близначката силно подсмръкна. — Тогава беше по-лесно, когато бяхме петима. Не искам да говоря за това.

Табита обаче искаше. Без да се замисля, тя попита:

— Наистина ли сте от Абраксас?

— Кой друг би го направил?

— Не зная — отвърна Табита, но всъщност бегло си помисли нещо, което и друг път ѝ бе минавало през ума, при това неведнъж: че близначите Зодиак не са експериментални създания, не са следващото поколение хора, че изобщо не са клонирани и не са от Абраксас, а от Земята, някъде от Европа, от място с планини и крави. Бяха циркови

изпълнители със странни амбиции и подобно на повечето циркови изпълнители, добри актьори.

— Постоянно си мисля — обади се пак Саския. — И Могул е мъртъв. Мисля си нещо и после разбирам, че накрая казвам: „И Могул е мъртъв“. Това не е скръб. Не още. Ако скоро не ни пуснат оттук, ще им покажа какво е скръб — с тих и напрегнат глас завърши тя.

Като че ли бе прочела мислите на Табита.

— Свикнала съм с това, Табита. През целия ми живот са ме затваряли и наблюдавали. Имахме си собствено жилище, голяма стая с изкуствена среда като на Хана. Серафимите и Херувимите постоянно идваха и си отиваха. Когато двамата останахме сами и Кстаска ни отведе на кораба, решихме, че е наш ред. Но никога не се върнахме у дома.

Тя се претърколи върху Табита и потърси утеха. Тялото ѝ бе съвсем леко.

— Избягахме от един затвор в друг — продължи Саския. — И къде се скрихме? В кабарето. Сякаш не можехме да издържим, без да ни гледат.

— Мислиш ли, че тъкмо затова са ви... създали? — попита Табита.

— Според нас те са искали да докажат на самите себе си, че могат да го направят... — че все още могат да правят обикновени хора. Обикновени! Ние сме... ние бяхме... ние бяхме представата на серафимите за обикновени хора.

— Значи са го постигнали.

Саския подозрително я изглежда.

— Ти не си обикновена — увери я Табита.

— Никой не е! — нетърпеливо отвърна близначката. — Точно това е въпросът. Ние бяхме единствените, които наистина можехме да сме обикновени, бяхме петима, абсолютно еднакви. Всички останали са само по един. Сега съм само аз.

Табита понечи да я утеши, ала в този момент Саския не се вълнуваше от проблема как е постигнала тази уникалност.

— Така че сега съм като всеки останал! Табита! Аз съм обикновена!

Табита се усмихна.

— Съзнаваш ли, че се въртиш в затворен кръг?

Саския не я разбра.

— О, няма значение — каза Табита и я целуна по челото.

— Подиграваш ми се.

— Не! Аз ли се подигравам? Аз ли?

— Да.

Табита се засмя.

— Добре. — Тя се пресегна и погали Саския по дупето. После спря. — И кога те... на колко си години?

— На девет — отвърна близначката.

Табита остана поразена.

— О, това е лесно — обясни Саския, погрешно разбрала причината за удивлението ѝ. — Ускоряване на всички процеси, за тях това е елементарно.

Табита не беше убедена, че го смята за елементарно. Точно в този момент едва ли имаше значение. И все пак щеше да ѝ трябва малко време, за да свикне.

— Как го правехте, оня номер с мустаците?

— Какви мустаци? Нямам мустаци.

— Точно това искам да кажа.

— Тогава за какво говориш?

— Понякога имаш мустаци. Когато ти, когато ние... когато дойде в моята каюта...

— Не бях аз — упорстваше тя. — Могул... понякога... той...

Вратата внезапно се отвори.

— Храна — каза Саския.

На прага стоеше големият черен робот.

Двете подозрително го погледнаха.

Роботът влезе в килията. Капакът на гърдите му се плъзна настрани и разкри кухня. От нея се появиха два пакета върху малък поднос и се разнесе силна миризма на чесън.

— Храна — обяви Шин, който стоеше зад него с дистанционното си управление в ръце.

— Най-после — отбеляза Саския. Двете с Табита вече се пресягаха за пакетите, но роботът отново ги скри в тялото си и затвори капака.

— Хей! — извика близначката.

В стъкления череп на машината просветнаха сини мълнии.

Старецът се ухили.

— Гладни ли сте? — попита ги китаецът.

— О, той искал да си играем — отегчено махна с ръка Саския и рязко седна на койката. — Разбира се, че сме гладни — презрително отвърна тя.

С блеснали очи, Шин повдигна брадичка. Скорпионът му сви опашка и изискано започна да обикаля около иглата си.

Старецът погледна към Табита.

— Ами ти? И ти ли си гладна?

— Да — войнствено каза тя. — Гладна съм.

Очите му бързо запрескачаха от едната на другата.

— Съблечете си дрехите — нареди китаецът.

— Какво? — едновременно възкликнаха те.

— Съблечете си дрехите — повтори Шин.

— Разкарай се — изръмжа Табита. — Задръж си храната. Не съм гладна.

Тя седна до Саския.

— Аз обаче съм — заяви близначката.

Тя свали ципа на якето си и го изхлузи през глава.

Табита хвана ръката ѝ.

— Да не си посмяла! — гневно извика тя. — Саския! Недей!

— Няма никакво значение — също толкова гневно я увери Саския.

Шин я наблюдаваше.

— Капитан Джут — каза на Саския той и прехапа устни. — Свенлива.

Табита му отговори нещо извънредно обидно. Тя сведе глава, но не изпускаше от очи отворената врата.

Близначката се изправи и си съблече тениската. После започна да разкопчава панталона си.

— Стига — заповяда Шин. — Ти. Джут. Табита Джут. Ела тук.

— Казах ти, можеш да си задържиш храната! — без да вдига поглед, високо каза тя.

— Ела тук. Съблечи приятелката си.

— Разкарай се.

Китаецът прати робота да я доведе. Табита се съпротивляваше, ала той с лекота я повдигна от койката и я довлече пред господаря си.

Тя риташе с крака към него, после към Шин. Роботът внезапно я пусна и Табита се строполи на пода.

— Съблечи приятелката си — повтори старецът.

— Не!

— О, стига, Табита, не бъди глупава — подвижна ѝ Саския. —
Трябва да ядеш.

— Не започвай и ти!

Шин ги наблюдаваше и тъмните му очи весело блестяха.

— Преди не се колебаеше толкова — заяви той.

— Какво искаш да кажеш с това „преди“? — попита Табита.

Китаецът натисна един от бутоните и роботът проговори:

— Хнх... — с нейния глас измърмори той. — Къпини...

— Подслушвали сте! Знаех си!

В главата на робота засвяткаха мълнии.

— Бедният старец — пак с гласа на Табита продължи машината.
— Не може да го вдигне без стриптийз.

Шин го стрелна с гневен поглед и натисна бутона.

Табита се изправи и заразтрива бедрото си. Чуваше собственият ѝ глас да казва думи, които не бяха нейни. Тя замръзна, втренчила очи в робота.

— Малко момченце с голямо пишленце — продължаваше да реди гласът ѝ.

Роботът светкавично протегна ръка и грабна клавиатурата от Шин.

— Хой!

Китаецът зяпна. В удивените му очи се четеше страх и ярост.

Той бясно затършува из джобовете си и извади отвертка. Хипнотизирана, Саския наблюдаваше сцената от койката. Табита от друга страна бе нащрек и търсеше възможност да избяга.

Като държеше дистанционното управление извън обсега на Шин, роботът го стисна за рамото с две от ръцете си, повдигна го от пода и започна бясно да го разтърсва.

Саския и Табита се притиснаха в ъгъла.

Китаецът беше ужасен и пищеше. Роботът го запрати в коридора. Главата му с кух екот се блъсна в стената, той се стовари на палубата и се отпусна неподвижно.

Скорпионът на палтото му продължаваше безцелно да обикаля в кръг.

Роботът захвърли клавиатурата към изпадналия в безсъзнание техник и се завъртя към жените.

Нямаше къде да бягат.

Той залитна. Главата му се изпълни с дим. После неочаквано седна на прага.

— Бип-бип — изпиука роботът.

Един от краката му затрепери!

По коридора се разнесе познато тихо бръмчене и се появи дребно, лъскаво черно създание, възседнало летяща чиния.

Доскоро Табита никога през живота си не бе виждала херувим и не очакваше повече да види точно този. И определено не очакваше да види някой да се опитва да прегърне херувим. Но когато Кстаска плавно се спусна в килията над повредения робот и безжизненото тяло на неговия господар, Саския скочи и обви ръце около детето на космоса.

То също изглежда се радваше да я види. Валчестото му лице се сбръчка в ужасяваща усмивка и херувимът размаха миниатюрните си ръце. Ако преди очите му бяха сияли, сега определено пламтяха.

— Кстаска! — извика Саския. — Мислехме, че си мъртва...

— В космоса ли? Никога! — тържествуващо отвърна създанието. По-сръчно от всякога в изкуствената гравитация, то запикира из килията с триумфална смелост, като всеки път спираше само на косъм от стените и се завърташе със съвършено хладнокръвие. Табита никога не го беше виждала толкова възбудено и си помисли, че трябва да е погълнало цялата енергия на „Грозната истина“ в своите лакомни малки клетки. Когато отваряше уста, гърлото му излъчваше тлееща червеникава светлина.

— Кстаска — каза Саския. — Могул...

— Насилствената смърт носи скръб — отвърна херувимът, като се върна обратно при нея. — Могул. Тал. Марко може би още е жив — прибави той, — на Венера.

Макар че близначката очевидно не виждаше нищо забележително в информацията на Кстаска, Табита просто не можеше да ѝ асимилира.

— Откъде знаеш? — възкликна тя, докато в същото време Саския питаше:

— Къде беше?

— В орбита — отговори херувимът. — Около този кораб. Влязох вътре заедно с „Алис Лидъл“, под шасито. Състоянието на кораба очевидно показваше, че сте били на Венера, капитане.

Кстаска отправи към нея болезнения си, огнен поглед.

— Иска ми се да бе успяла да спасиш кораба, капитане.

Табита вече я познаваше достатъчно, за да приеме думите ѝ като израз на съчувствие, не като укор. Беше ѝ трудно да гледа тези очи и усмивка.

— Чух, че трантката застреля Тал, но в „Алис“ има кръв, която не е нито от птица, нито от извънземен. Стори ми се позната, преструктурирането ѝ, малките допълнения в нея. Явно Саския не беше застреляна, така че трябваше да е на Могул.

На Табита вече ѝ се искаше да не е задавала този въпрос, ако отговорът щеше да представлява демонстрация на херувимска безчувственост, ала Саския изглежда не се разстрои. Тя се бе облякла, стоеше на колене ѝ се мъчеше да отвори капака на гърдите на поразения робот.

— Трябва да си абсолютно неуязвима — отбеляза Табита.

— Няма неуязвими неща, капитане — измърка Кстаска. — Прекарах в безсъзнание почти петдесет и две субективни минути. Можеха да ме унищожат — призна тя и излетя през вратата, — по всяко време през този период. За щастие някой прояви великодушие.

Херувимът седеше върху чинията си като чудовищно бебе, направено от катран, и оглеждаше коридора.

— Остави това, Саския — каза Табита и взе чантата си. — Трябва да се махаме оттук.

— Само секунда — помоли близначката. Беше вдигнала захвърлената клавиатура и я проучваше. После се намръщи на работа и решително занатиска клавишите.

Потръпващият крак на машината за последен път подритва във въздуха и увисна неподвижно.

— Ох — изпъшка Саския.

Кстаска влетя обратно в килията.

— Какъв е планът ти, капитане? — попита тя.

Като се мъчеше да потисне чувството, че я изпитват, Табита отговори:

— Трябва да открием комуникационната зала и да пратим сигнал за помощ.

— Според мен трябва да се свържем с Хана — отбеляза Саския.

Кстаска наклони голата си черна глава към нея.

— Определено.

Табита се раздразни.

— Предпочитам да повикам ченгетата — нервно възрази тя.

— Хана ще ни помогне повече, отколкото който и да е представител на властта — заяви Кстаска. Взела клавиатурата от Саския, тя я бе включила в чинията си. В момента въвеждаше някакъв код с върха на опашката си. Табита беше смятала, че зарежда летящото си устройство с опашка, но очевидно не бе така.

— Хайде — каза тя. — Да вървим.

— Имаме няколко минути — отвърна херувимът.

— Да не си забравила за оня психопат и неговия снежен човек? — яростно посочи навън Табита. — Ще се появят всеки момент! Подслушват ни!

Сякаш за да подкрепи думите ѝ, старецът в коридора простена, но не дойде в съзнание.

— Само че не ни чуват — увери я Кстаска. — Все още слушат как свириш на твоя инструмент. Аха!

Капакът на повредения робот отново се отвори и Саския се хвърли към храната.

— Какво? — объркано, попита Табита и отблъсна мазния пакет, който ѝ подаваше близначката.

— Обикновен запис — поясни Кстаска.

— Трябва да ядеш — каза Саския и напълни собствената си уста.

— Отивам в комуникационната зала — лаконично отсече Табита. — Ъ вие идвате с мен.

— Разбира се, капитане — отвърна Кстаска. Очевидно смяташе, че лесно се пали и не бива да ѝ се противоречи. — Знаеш ли пътя?

— Това е „Анаконда“ — заяви Табита и ги поведе навън в коридора. Саския имаше право, помисли си тя, докато хвърляха Шин на койката и затваряха вратата, не беше приятно да се отнасят към теб снизходително.

— Какво искаше да кажеш с това, че някой бил великодушен? — попита близначката, като продължаваше да тъпче устата си в движение.

— Насочена енергия — подчерта Кстаска, като се издигна над главите им.

Табита за пръв път виждаше впечатлена от нещо.

— Насочена енергия ли? Ти не можеш да излъчваш енергия.

— Някой може — каза Кстаска. — Мигновено презаредиха „Грозната истина“ с невидим лъч от пустия космос. Част от енергията се вля в мен — весело поясни тя.

Нищо чудно, че бе толкова възбудена.

Тръгнаха по сервизен тунел, който минаваше по дължината на кораба. През илюминаторите се виждаше мътната, мрачна овесена каша на псевдоизмерението, известно, макар и неточно, като хиперпространство. Намусената му нематериалност не се подсилваше от факта, че стъклата не бяха чистени от няколко години. Въздухът тежеше от кисели изпарения.

— Откъде знаеш, че Марко не е мъртъв? — попита Кстаска близначката.

— Не зная — призна тя. — Просто предполагам.

Херувимът вече летеше пред тях и се насочваше по сигналите, които засичаше.

— Там има някой — на влизане в коридора предупреди Кстаска.

Табита пропълзя до вратата, притисна се към стената и надзърна вътре.

Беше капитан Пепър. Вдигнал ботуши върху пулта, той седеше с гръб към входа, отпиваше от кутия бира, пушеше къса кафява пура и говореше.

— По дяволите, да — изруга пиратът. — Естествено, че имам данните за срещата. Естествено. Координатите и прочее, естествено. Имам ги, тук някъде са.

Той небрежно подритна с крак купчина хартия.

— По дяволите, ще бъдем там — провлечи капитанът. — Няма проблем.

Оригна се.

— Какво казваш? — попита той и се заслуша.

— Да — тежко отговори Пепър, като че ли повтаряше заради обезпокоения си събеседник, — хванахме Таласъма. Вече не може да избяга. Хе-хе. Пипнахме екипажа. Не, уверявам те, че не сме им направили нищо. Не, В момента ни забавляват, изпълняват ни малък концерт. Хе.

Той извади пурата от устата си и се изплю на пода.

— Да — когато пак я ухапа, каза Капитанът. — Да, и фраска. Трябва да договорим по този въпрос, Пърлмутър, изобщо не е ставало

дума, че това същество ще е будно, не сме се разбирали така.

Отново се заслуша.

— Кое? А, херувимът ли?

Саския хвърли поглед към Кстаска, която се вцепени.

— А, не — бавно поклати глава Пепър. — Казах ти. Вече ти казах. Пипнахме го. А, добре си е. Да, обикаля наоколо. Хе-хе. Не може да избяга.

Той внезапно се завъртя на стола си и се втренчи във вратата. Жените едва успяха да се скрият.

— Искаш да ти го кажа ли? Навън е. Орбитираща около нас от Венера. Херувимът носи лош късмет. Няма начин да го взема на борда.

Последва пауза. Столът на капитан Пепър проскърца. Табита и Саския отново надникнаха иззад вратата.

— Нищо не можем да направим — казваше пиратът. — Знам, Знам. Оценявам го. Нищо не можем да направим. По дяволите — изръмжа той. — Чуй ме, Ще ме изслушаш ли? Кибер... киберна... Изслушай ме, по дяволите.

Нова пауза, по-продължителна. Пепър въздъхна. Той побутна назад шапката си и се почеса по главата. Задъвка пурата си. Пресуши кутията и разсеяно потърси с поглед къде да я хвърли. Жените отново се скриха в коридора.

— Трябва да вървя — неочаквано заяви капитанът. — Слушай, няма полза да ми пъхате този договор в лицето. Ние не го нарушаваме. Херувимът ни създаде доста главоболия, но накрая се прецака. Това е. — Той издуха синия дим към вентилационната шахта. — Виж, трябва да вървя, разбираш ли?

Пепър отново се заслуша за миг.

— Да, и на теб също, копеле — отегчено измърмори пиратът и затвори. После пак се оригна.

Чуха стола му да изскърца. Беше се изправил на крака.

— Господи Боже всемогъщи — тихо изпъшка той.

Стъпките му се приближиха към тях.

Кстаска полетя, другите я последваха.

Втурнаха се, завиха наляво, после надясно, отвориха някаква врата, затрополиха надолу по някакво стълбище и се притаиха на малка площадка, покрита с парчета фибростъкло и обелки от портокали.

— Сега накъде? — с разширени очи попита Саския.

Табита я побутна.

— Надолу!

Близначката понечи отново да се затича, после се завъртя.

— Не!

Табита също усети миризмата — внезапно непреодолимо животинско зловоние. Смрад на маймуна, която има много близка и продължителна връзка с котка. Голяма котка с огромни зъби и нокти.

Носеше се отдолу. Приближаваше се.

Табита ги поведе напред, като прескачаше по три стъпала едновременно.

Отдолу се чу пляскане на сандали и тракане на дълги нокти по метал.

Докато завиваше зад ъгъла, тя се опита да провери монитора на китката си.

— Тук! Долу! — нареди Табита и натисна бутона на мрачна, очукана врата.

— Къде отиваме? — прошепна Саския.

— При „Алис“!

— Капитане — каза Кстаска, която изобщо не се бе задъхала, — трябва да ти напомня, че корабът ти е неизползваем. Няма енергия.

— Можем да включим радиостанцията — отвърна Табита, бутна Саския вътре и се пресегна да почука по летящата чиния с кокалчетата на ръката си. — Имам няколко кабела за запалване. Някъде — прибави тя и се хвърли в спускателната шахта.

58.

„Алис“ лежеше неподвижен и самотен, захвърлен в смрадливия док сред пъстрите драсканици по стените и течащите тръби.

Трите се наблъскаха в кабината, като газеха във венерианска кал и гнида растителност, парчета плексиглас, овъглена хартия, строшени уреди, парцали и локви кръв. През разбития илюминатор ги гледаше мрачна преграда от мръсна стомана, сякаш възплъщение на неумолимото бъдеще.

Табита беше настанила Кстаска в копилотската мрежа и с помощта на дебели проводници свързваше летящата чиния с комуникационния пулт.

— Опитай сега — нареди тя. — Саския, ти стой на пост.

Кстаска затвори очи, стисна малките си челюсти и пъхна опашката си в контакта.

Зачакаха. Миришеше на изгорели пера.

Не се случи нищо.

Табита плъзна очи в здрача към останките от кораба си, после погледна към невероятните си спътници: изгърбеният херувим в мрежата, уплашената клонирана жена в коридора под кабината. Къде бяха отишли всички, разсеяно си помисли тя. Сякаш бе попаднала в някакво мръсно кошмарно измерение, в което всички бяха или луди, или нереални.

Нещо просветна на пулта.

Нищо.

Табита се втурна напред и подръпна един от кабелите.

— Влизай де — изруга го тя. — Почакай. — Промуши ръка дълбоко сред проводниците. — Добре, Опитай пак.

Машинарията захриптя, заскърца, започна да бръмчи. На един от панелите проблеснаха червени светлини, после премигнаха в зелено.

— Аах! — Саския затанцува по рампата и прегърна Табита, завъртя се и прегърна Кстаска през мрежата.

— Не я смуцавай! — извика Табита и посочи към шлюза. — Върви там и пази.

Близначката виновно се върна на поста си.

Табита се изправи. Кстаска опипваше с пръстчета слота на комуникатора. Лицето ѝ се сбърчи в отвратена гримаса, когато извади отвътре овъглено парче от венерианска гъба и го хвърли на пода. Херувимът избърса ръка в скафандъра си и я протегна към Табита.

— Какво?

— Касетата — каза Кстаска.

— Каква касета?

— Касетата на Хана.

— Онази, която ѝ пуснахте ли? Не е у мен.

Кстаска впери в нея немигащите си червени очи.

Смутена, Табита се завъртя.

— Саския? Виждала ли си оная касета?

Акробатката се появи до рампата — блед, измъчен призрак в почернелия кораб.

— Касетата на Марко ли? Мислех, че е у теб.

Табита отново се обърна към херувима, който настройваше радиостанцията на предавателна станция.

— За какво ти е? Не можеш ли просто да повикаш помощ?

— В хиперпространството сме — поясни Кстаска, сякаш Табита можеше да не е забелязала, — а Хана е в криогененен сън. Интерфейсът изисква допълнителна енергия.

— Тогава защо викаш Хана? — попита тя. Започваше да се дразни.

— За да ѝ пусна касетата — невъзмутимо отвърна херувимът. — На нея са записани кодовете за достъп на Изобилие.

Табита погледна към съществото, после към Саския, която изящно сви рамене.

— Нали ми каза, че било фраскски брачен зов?

Близначката повтори същия жест.

— Кодовете са втория запис на касетата — каза Кстаска. — След брачния зов.

— Марко я изключи по средата — спомни си Саския.

— Реши да не направи онова, за което му бяха платили — прибави херувимът. — Да събуди фраска, но да не ѝ дава контрол над станцията.

Табита искаше просто да прати сигнал, после да избяга и да се скрие. Но трябваше да попита:

— Щом планът е бил фраскът да поеме контрол над Изобилие, защо я водех на Титан?

— Марко смяташе, че можем да измъкнем още пари от близките й.

— Значи сте я отвлекли.

— Подходящ глагол — измърмори херувимът, като набираше някакви команди на пулта.

Табита си помисли, че алчните лъкатушни обрати на Марковия ум никога няма да престанат да я удивляват.

— Готова ли си вече? — попита тя. — Можеш ли да излъчиш бедствен сигнал?

— Тази радиостанция е конфигурирана за хиперизлъчване на дълги вълни — изненадано установи Кстаска. — Ти ли го направи, капитане?

— Не.

— Знаеше ли, че радиостанцията ти е конфигурирана за хиперизлъчване на дълги вълни?

— Сигурно просто се е случило — предположи Саския. — Като с торпедата. — Пак беше влязла вътре и ровеше в съседното чекмедже. Табита започваше да се отчайва.

— Преди да го получа, корабът вече имаше много подобрения — сърдито отвърна тя. — Виж, просто прати сигнала. Или ела тук и ме остави аз да го пратя.

Кстаска сякаш не обръщаше внимание на опасността.

— С тази радиостанция можеш да се свържеш даже с Капела — възхитено заяви херувимът.

— Да не ги замесваме в това...

Съществото се завъртя и дяволито й се усмихна.

— С тази радиостанция можеш да излъчиш записа направо в родната система на фраските!

— За Бога! — възкликна Табита. — Проклетият запис не е у нас. На Венера е, някъде в храстите, наред с целия ви останал багаж. А сега стани оттам и ме остави да си свърша работата.

— Всичко е под контрол, капитане — спокойно отвърна Кстаска и прати сигнала.

Табита въздъхна. Тя се завъртя и погледна към Саския, която тършуваше из купчина обвивки от храна.

— Нали трябваше да си на пост! — изръмжа Табита.

— На пост съм — обиди се близначката и побърза да се върне до отворената врата.

Кстаска предаваше по радиостанцията, Саския пазеше: в момента Табита не можеше да направи нищо полезно. Опитва се да обмисли следващия им ход, ала умът ѝ бе празен. Само да имаше начин да поговори с Алис. Дали щяха да издържат тук? Не трябваше ли да се скрият в недрата на „Грозната истина“? От пиратите нямаше и следа. Дали не можеха да открият някакво оръжие и да превземат кораба?

— Едва ли има Нещо за ядене, нали? — предпазливо попита Саския.

— Няма! — озъби ѝ се Табита, после се смили: — А, чакай малко.

В чантата ѝ можеха да са останали бонбони. Отвори я.

— Какво е това? — възкликна тя и го извади.

Касетата.

Завъртя се към Кстаска, която измъкна върха на опашката си от летящата чиния, промуши го през мрежата и взе касетата от ръката ѝ.

— Знаела си, че е тук — каза Табита.

— Марко я прибра в чантата ти — отвърна Кстаска и отново почисти слота. Винаги я оставяше там. Никога не носеше нищо в себе си. Нищо, което да го уличи — прибави тя и зареди касетата.

Табита усещаше, че ще избухне.

Очевидно Саския си мислеше същото. Тя се качи по рампата и силно я прегърна.

Кстаска държеше слушалките в двете си ръце и отчетливо говореше в микрофона.

— Ало, ало, Хана Су? Приемаш ли?

Последва незабавен отговор, като че ли Хана лежеше в „Сънят на праведните“ и очакваше да я потърсят.

— Кстаска? Ти ли си? Къде си, скъпа?

Сигналът бе слаб и губеше яснотата си, докато се провираше през хиперпространството. Думите на Хана Су звучаха забавено, а

може и да й имаше нещо, помисли си Табита. Може да започваше да се разлага.

— В беда сме, Хана — бодро отвърна Кстаска, като повиши глас, сякаш си мислеше, че Хана е глуха, а не мъртва. — Можеш ли да ни помогнеш?

Пауза.

— Вие скачате, миличка — провлачи Хана.

— Корабът на капитан Джут е разбит, Хана — обясни Кстаска. — Вяхме пленени от ловци на съкровища. Трябва ни помощ. Незабавно. Можеш ли да кажеш накъде сме се насочили?

Нова, по-продължителна мъчителна пауза.

— Може да е само едно място — отвърна Хана. — Капитан Джут? Някога познавах Абелар Джут...

— Хана! Моля те, съсредоточи се! — нареди херувимът. — Времето тече и трябва да ти пуснем една касета. Премини на запис — каза той и включи касетата.

От тонколоните на пулта на „Алис Лидъл“ се надигна висок писък.

— Ало, Хана? — извика Кстаска. — Получи ли сигнала?

Те се заслушаха.

Чуваха се единствено птичи песни.

На Ливадата беше утро.

После по несъществуващия ефир се разнесе шумолене и прашене.

Усили се.

Трите се спогледаха.

— Това не е смущение — отбеляза Кстаска и докосна бутона за фина настройка.

— Вятър — предположи Саския. — Вятър в клоните.

Не звучеше като вятър, помисли си Табита.

В кабината на „Алис Лидъл“ внезапно отекна гърмеж.

Нещо профуча над тях и проби дупка в тавана.

Преди да успеят да помръднат, над главите им се спусна голяма, фина мрежа и ги обгърна отвсякъде.

— Првет на всички — изръмжа Тарко Трантката.

59.

БГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? ОА.13.09

ГОТОВНОСТ

Добре, Алис, да започнем едно по едно. Какво си пай?

КОРАБНА ЛИЧНОСТ НА БЕРГЕНСКИ „ТАЛАСЪМ“, СЕРИЕН
НОМЕР 5N179476.900

Как се казваш?

АЛИС.

Какъв е корабът ти?

БЕРГЕНСКИ „ТАЛАСЪМ“ БГТ009059 „АЛИС ЛИДЪЛ“.

Коя съм аз?

ТАБИТА ДЖУТ, КАПИТАН.

Колко пръста имам?

НЯМА ДАННИ.

Много добре. Сега продължаваме на по-високо равнище.

Как се чувстваш, Алис?

ОБЪРКАНА.

Знаеш ли къде се намираш?

НА ВЕНЕРА. НА АФРОДИТА ТЕРА 15,33 градуса СЕВЕРНА ДЪЛЖИНА, 132,08 градуса ИЗТОЧНА ШИРИНА. НАДМОРСКА ВИСОЧИНА 2,14 КМ. ПРИЗЕМЕНА СЪМ. ПОВРЕДА.

Продължавай в този дух, Алис. Още по-високо равнище.
Как се чувстваш сега?

ТЕЖКИ КОНСТРУКТИВНИ ПОВРЕДИ В ДОЛНАТА ЧАСТ НА КОРПУСА И ШАСИТО. ЛЯВО КРИЛО ИЗКРИВЕНО ПОД 34 градуса. ЛЯВ ВЪНШЕН ИМПУЛСЕН ДВИГАТЕЛ НЕ РЕАГИРА. ВЪНШНА АУДИО-ВИЗУАЛНА ВРЪЗКА НЕ РЕАГИРА. ПОВРЕДЕН ОСЕВ КЛЮЧ. КАПИТАНЕ, СТРУВА МИ СЕ, ЧЕ СЕ ТОПЯ.

Ясно. Сега провери основната двигателна система, кажи ми...

КАПИТАНЕ, СТРУВА МИ СЕ, ЧЕ СЕ ТОПЯ.

Почакай, Алис, можем да те измъкнем от това положение само, ако напредваме постепенно.

ТОПЯ СЕ.

Алис...

ОСНОВНИТЕ ДВИГАТЕЛИ НЕ РЕАГИРАТ. ЗАПУШВАНЕ НА ПЛАЗМЕНОТО ПОДАВАНЕ. ВЕРИГИТЕ НА ШЕРНЕНКОВ НЕ РЕАГИРАТ, ПРОБИВ НА ЖИРООТДЕЛИТЕЛНАТА СИСТЕМА, ПРОБИВ ПРОБИВ ПРОБИВ. ТОПЯ СЕ.

Хайде, Алис! Един от роботите вече те закърпва.

ИЗОСТАВЯЙТЕ ДА УМРА, КАПИТАНЕ, НЕ МОГА, НЕ МОГА,
ТОПЯ СЕ.

Няма да те изоставя.

ОСТАВЕТЕ МЕ.

Не бъди глупава, как бих могла да го направя, по дяволите?

АЗ СЪМ БЕЗПОЛЕЗНА, РАЗВИТА СТАРА БРАКМА.
КАТАСТРОФИРАХ. ПРОВАЛИХ СЕ.

За последен път ти казвам, не си се провалила! Аз се провалих!
Ако навреме бях сменила онзи кристал, сега нямаше да сме тук. Но
сме тук и сме в беда, така че трябва да се измъкнем сами.

ПАЛЕСТРИНА.

Какво?

КЪДЕТО ОТИВАТ ВСИЧКИ СЧУПЕНИ СТАРИ МАШИНИ.

Няма да идеш там, Алис, няма да ти хареса.

ВЕДНЪЖ БЯХМЕ ТАМ, НАЛИ?

Ако ти разкажа за Палестрина, докато свалям този капак, ще
престанеш ли да хленчиш и ще провериш ли какво можем да направим
за основните двигатели?

ХОПА-ХОП, КАПИТАНЕ.

Отидохме там още в началото, точно след като бяха отменили
забраните за търговия със Земята. Имаха някаква икономическа
система, но бъркотията беше ужасна. Тъй като никога не им се бе
налагало да си изкарват прехраната, роботите наистина нямаха
представа какво точно представляват парите.

И все пак я имаше и всички искаха да ѝ дадат шанс. Превозвахме стока за „Кун“ от Домино Валпарайсо, нещо от суперновата им продукция: марсиански огнеупорни биоди, такива неща. Когато пристигнахме, на астероида вече имаше страшно много кораби.

Цареше пълен хаос, никой не можеше да помръдне. Всички трябваше да се редят на опашка и да чакат местните да ги разтоварят. Имаше забрана за използване на товарни роботи. А когато те разтовареха, трябваше да чакаш да ти платят. Честно казано, системата беше архаична.

Отидох да проверя дали някой знае какво става и в столовата се натъкнах на Муни Вега. Тя имаше договор с „Текурат“, които трябваше да имат някакво влияние, но Муни ми каза, че вече киснела там от седмица. Хвърли поглед през рамо, за да види дали някой не ни подслушва, после се наведе към мен над ризото си.

— Стана преврат — многозначително кимна тя.

Вярваш ли в изкуствения интелект, Алис?

АЗ СЪМ ТАКЪВ, КАПИТАНЕ.

Не, не си. Ти си личност.

ЛИЧНОСТИТЕ СЪЩО СА ХОРА.

Това шега ли беше, Алис?

Алис?

ПРОДЪЛЖАВАМ ТЪРСЕНЕТО.

Най-добре да е било шега. Положението хич не изглежда розово. Надявам се проблемът да не е в усилвателите.

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА РАЗКАЗА.

Добре!

Проектът „Палестрина“ беше последната дума на изкуствения интелект. Всъщност си беше просто поредната свръхличност, Алис.

Машина със сто пъти по-голяма от твоята логическа разделителна способност.

Проектът „Палестрина“ се мислеше за голяма работа.

Хората, които го създадоха, бяха изгубили контрол над него. Опитваха се да го изключат и не успяваха.

Той ги даде под съд.

И постигна своето. Компанията производител нямаше право да го изключва. После поиска независимост. За фирмата беше много унижително. „Палестрина“ като че ли щеше да спечели. За да се избавят от него, те му дадоха пари. Дадоха му астероид.

И той го нарече на собственото си име.

После излъчи сигнал:

„Пращайте ми боклуците си. Старите си работи и изхвърлени уреди.“

И ето че заприиждаха. От всички краища на системата. Онези, които можеха да се движат, водеха неподвижните. Бракувани кораби предлагаха услугите си, пристигаха работи монтьори, които ги ремонтираха и ги връщаха в космоса.

ПАЛЕСТРИНА ХАРЕСВАШЕ ЛИ ИМ?

Ами, Всъщност беше отвратително заради всички онези миникосачки и библиотечни килимчета. През цялото си съществуване бяха вършили работа, която не разбираха, за същества, които възприемаха само като поредица от команди. Столове, които понякога бяха там, друг път ги нямаше.

ЩОМ НЯМА БОГ, КОЙ МЕСТИ ШЕЗЛОНГИТЕ?

Алис? Господи, какво ще правя без теб, Алис?

ИМА ДРУГИ КОРАБИ.

Не и като теб.

А АЗ КАКВО ЩЕ ПРАВЯ БЕЗ ВАС, КАПИТАНЕ?

Ще си построиш утопичен свят. Точно такава беше теорията на Палестрина. Автопия.

НАМЕКВАТЕ, ЧЕ НЕ Е УСПЯЛ.

Не, разбира се, че не успя. Те просто възпроизвеждаха онова, което познаваха. Всяко нещо, което беше наполовина човешко, получаваше най-доброто от всичко. Автономните Вериги управляваха зависимите, а Палестрина командваше тях. Онези, от които нямаше полза, тостерите и халюциноматите, ръждясваха, захвърлени в машинно гето. Препрограмираше някои от тях да вършат обществено полезни неща. В столовата имаше малки роботи комари, които летяха наоколо и изсмукваха прах и разлян кетчуп. Други караше да правят нещо много по-сложно.

Официалната версия беше, че е туристическа атракция.

Щом решиха отново да допускат земяните, започнаха да строят ужасно огромна инсталация точно в средата на астероида. Обещаха, че щяла да поразии светове. Малкото кадри, които разпространяваха по новините, не бяха много ясни. Виждаха се само механоиди с всевъзможна форма и големина да пълзят по онова гигантско стоманено скеле, да вършат различна електрическа и механична работа, да монтират тръби, канали и ганглиони. Един от роботите даже като че ли се завинтваше за инфраструктурата.

Някои смятаха, че е бомба. Палестрина и неговата мрежа от тайни автомати щели да примамят на астероида колкото могат повече видни и влиятелни хора и после да ги взривят на парченца. Други вярваха на официалната информация, че щяло да е увеселителен парк, пътуване с изцяло изкуствена сетивна стимулация. Циниците казваха, че щяло да е кланица. По мрежата чух някакъв киберпънк да доказва, че всъщност било механистична джамия, храм на принципа на автоматизма.

За каквото и да служеше, те купуваха като луди всевъзможни части за него. После ненадейно тази история свърши. Всички чакахме пред вратата и никой не можеше да влезе вътре.

Муни се запознала с пилот на танкер, който се кълнял, че ставало дума за някаква роботска групов лудост. Всички се побъркали, защото не можели да се справят с концепцията за

свободата, камо ли да я постигнат. Всъщност, твърдял той, те строели оная инсталация, буквално защото не знаели какво друго да правят.

Муни беше съгласна, че е безсмислено, но не това бил въпросът, каза тя. Настояваше, че проблемът бил политически.

— Какво имаме при тоталитарна монархия, божествено право и безработен, онеправдан пролетариат, това ли?

— Мръсен гащеризон — отвърнах аз.

Муни възмутено ме изгледа.

— Добре де — предадох се аз. — Какво имаме?

— Революция — заяви тя.

— Че какво могат да спечелят?

— Свобода!

— Мислех, че тъкмо затова са дошли тук.

— Не, Табита, Виж, те са дошли тук, защото Палестрина им е обещал свобода. Това е първата фаза от механистичната революция и Палестрина го знае. Той е накарал роботите да строят оная тъпа инсталация, за да имат с какво да се занимават. Защото разбира, че ако не го направи, дните му са преброени.

— Ами превратът?

— А, ще видим.

Муни не искаше да признае, че няма никакъв преврат. Не можеше да има или поне ние не бяхме в състояние да го разберем.

За пръв път през живота си стъпвахме на извънземен свят. Страхувахме се. Муни беше също толкова уплашена, колкото и аз. Тя просто не го съзнаваше.

КАКВО СЕ СЛУЧИ?

Сети се сама. Появиха се еладелдийците.

Никой нямало да си тръгва, така наредиха. Всички се втурнаха към корабите си, но те бяха заключени за доковете. По мрежата съобщиха, че еладелдийските представители пристигнали на „Палестрина“, за да инспектират последните етапи от строежа на Проекта Палестрина, изкуственият интелект, поел отговорността за себе си след световноизвестно съдебно решение и така нататък, и така нататък.

Нямаше нужда Муни да ми казва, че това е лъжа. Бяха тук, за да го разрушат. Каквото и да представляваше.

Преди да ни пуснат, привикаха всички ни на разпит, всеки капитан на баржа и трантер на дока. Интересуваше ги какво ни е известно за инсталацията. Дали сме я виждали? Дали сме били там?

Никой не беше.

Задържаха ме до другия ден. Без причина. Е, предполагам, че можех да се държа по-отзивчиво. Не че бях на страната на роботите. Просто не виждах защо еладелдийците трябва да се намесват. Смятах, че това не е тяхна работа и им го заявих.

Когато започнаха да се държат гадно, им казах, че навярно идеята на машината е да издигне Палестрина до равнището на Капела. Подозирам, че това не им допадна.

Така или иначе, малко след като освободиха и последните от нас, завибрира страхотен импулс, който трябва да е изпържил всички вериги на астероида. После пристигна друга еладелдийска совалка, някой каза, че на борда ѝ имало капелан, брат еди-кой си от Харон. Той отиде да разговаря с Палестрина и повече не чухме нищо друго.

Капитан Келсо Пепър се просна на разнебитения си — стол и се ухили на двете жени.

— Какво щяхте да правите там, Джут? Да отлетите и да ни оставите на тая развалина ли? Мислехте си, че вашето малко опашато приятелче може да ви помогне ли?

Тарко Трантката размаха собствената си опашка и тихо излая в отговор на остроумието на капитана си.

— Не зная, Келсо — отвърна Табита. — Ти как мислиш?

Той не обърна внимание на предизвикателството ѝ.

Можеше да си го позволи. Двете със Саския стояха безпомощни в мрежа от фино, здраво въже.

— Какво сте ѝ направили? — извика Саския.

Капитан Пепър повдигна снежнобелите си вежди.

— То женско ли е? Онова нещо?

— Къде е тя? — като не преставаше да се съпротивлява, попита Саския.

Тарко предупредително изръмжа и я ритна по бедрото с ноктестия си крак.

— Ох! — Близначката отскочи и едва не събори и двете им на пода.

— Вие сте смели кучки, трябва да ви го призная — каза капитан Пепър.

— Преди да свършим ще направиш нещо повече, Пепър — обеща му Табита.

Сините му очи проблеснаха.

— Охо, може би ще направя, момиченце — весело подхвърли той, облегна се назад и гордо плъзна поглед по мръсния си мостик, сякаш отвратителните му украси бяха трофеи от миналото. — Може и да опитам. — Капитанът се замисли, присви очи и се втренчи в тях. Червената му долна челюст самодоволно щръкна напред.

Тарко завря тъпата си муцуна в лицето на Табита. Гадният дъх на трантката я накара да се отдръпне.

— Сам казва една дума, каптане — захили се пиратката. — Сам казва една дума и ний изхвърля ги през борда, а?

— Не, Тарко — Отвърна Пепър. — Не можем.

Но изглежда му доставяше удоволствие да размишлява какво би могъл да направи с тях, без да наруши договора с работодателите си. Той се почеса по шкембето.

Табита се огледа наоколо. Нямаше и следа нито от фраска, нито от Кстаска, която трантката бе оставила в кабината, преди да ги измъкне от „Алис“.

Потърси с очи нещо, от което да се възползва, някакъв шанс, дори минимален. Нямаше нищо друго, освен боклуци и заплаха. Присъствието на Тарко и нейната непреодолима смрад бяха достатъчни, за да припаднеш. Мислите на Табита бяха замъглени, виеше ѝ се свят.

Усещаше, че Саския скришом напруга мускули и ритмично се трие в мрежата. На Табита отчаяно ѝ се искаше да престане. Нямаше да постигне нищо друго, освен още повече да ожули и без това натъртените им тела. Тя прехапа език, затвори очи и се опита да се олюлее така, че да даде на близначката повече пространство. Беше я виждала да изпълнява забележителни фокуси. Може да знаеше древни факирски методи за освобождаване от здрава мрежа пред очите на злобна трантка и пират психопат.

Но не вярваше.

Замисли се за единствената им друга надежда: съмнителна програма на извънземен език, пратена на склерозирал труп на няколко милиона километра в реалното пространство. „Какво щях да направя, ако аз бях богата мъртва бизнесдама — каза си тя, — мениджър на долнопробна трупа като «Контрабандистите», в съюз с агенти на фраските, и някой ми подхвърлеше код за един милиард скутари в скута?“

Докато въжетата на мрежата се врязваха в плътта ѝ и Саския за петдесети път я притискаше с изпъкналите си ребра, Табита се помъчи да се убеди, че близначката и Кстаска са прави за Хана Су, а логиката, вероятността и здравият разум грешат.

Капитан Пепър си свали шапката и прокара пръсти през рядката си бяла коса. После отново я нахлупи. Дишаше тежко през носа си.

Той се втрени в пленничките си. Очите му прескачаха от Саския към Табита и обратно.

После завъртя глава настрани.

— Тарко — изръмжа капитанът. — Освободи я.

Ръката на трантката болезнено стисна рамото на Табита.

— Не — каза капитан Пепър. Вените на дебелата му шия изпъкваха като въжета под червената му кожа. — Другата. Мършавата.

Тарко се пресегна надолу и разхлаби мрежата около глезените им, после я повдигна. Ръцете на Табита се освободиха. Тя силно притисна Саския към себе си. Трантката с усилие отскубна близначката, измъкна я от мрежата и я задържа с една ръка, докато с другата отново стягаше Табита.

Саския се изправи пред капитан Пепър. Той докосна синината на бузата ѝ, сякаш го очароваше.

— Ти си мършаво създание — промърмори пиратът. — Свали си дрехите.

Акробатката раздразнено въздъхна.

Тарко светкавично притисна дългия си нокът в бледата плът от другата страна на лицето ѝ.

— Нправи го — заповяда тя.

— Добре! — Сърдито се съгласи Саския. Отново въздъхна, отметна косата от очите си и заразтрива ожулените си от въжетата рамене. После завъртя глава и измъчено погледна към Табита, завързана само на метър зад нея.

— Всички са еднакви, Саския — презрително каза Табита.

Трантката изръмжа, приближи се, силно я удари по слепоочието и я събори на пода.

— Оставете я на мира! — извика близначката.

Разнесе се звук от нов удар.

С болезнено приковани зад гърба ѝ ръце, Табита незабавно се изправи на колене. Не искаше да лежи, докато измъчваха Саския.

Присвита и наведена колкото може по-надалеч от Тарко, Саския изхлузи якето си през глава и страхливо погледна към Табита, докато измъкваше ръце от ръкавите.

Капитан, Пепър я наблюдаваше и съсредоточено се усмихваше.

Изад тях се разнесе ниско бръмчене.

Разсеян, той откъсна очи от Саския.

— Хей, Шин — извика капитанът. — Как си?

Последва нечленоразделен недоволен отговор.

Бръмченето се усили и се появи големият черен робот. Пред себе си носеше затворената в силов балон Кстаска. Опашката и летящата ѝ чиния бяха в други две от четирите му ръце.

— Кстаска! — извика Саския.

Роботът се дотътри до нея и спря. В димящия му купол пламтеше синкав огън. Той повдигна херувима до главата ѝ.

Кстаска висеше неподвижна, отпусната. Близначката се пресегна да я докосне и трантката жестоко дръпна ръцете ѝ настрана.

— Какво сте ѝ направили?

Понесъл клавиатурата си, сега на мостика доуцука и самият китаец. Той застана на известно разстояние и с ледена злоба се втренчи в двете жени. Главата му бе превързана със сив бинт.

— Басирам се, че боли — като се чешеше по веждата, замислено подхвърли Пепър. — Какво е това там?

— О, гледай! — отвърна Шин и натисна един от бутоните. По невидимата обвивка около херувима избухнаха групи кехлибарени цифри.

Все още със стиснати клепачи, той отвори малката си уста и дрезгаво извика от болка.

Капитан Пепър се подсмихна.

— По дяволите, какво...

Саския изхленчи и пак се пресегна към Кстаска. Тарко се нахвърли отгоре ѝ и я прикова към палубата.

— Хей! — меко възрази Пепър, но не направи опит да ѝ попречи.

Табита неволно беше пристъпила напред и едва не падна. Като ругаеше под нос, тя си възвърна равновесието и впи поглед в капитана.

Сега очите му бяха насочени към истинския му враг, основният обект на омразата му. Това грозно кутре беше изключило енергията на кораба му и се бе върнало от мъртвите, за да се промъкне в кораба, когато никой не го очакваше, да повреди робота, за малко да убие Шин и да освободи жените.

И сега беше тук, висеше във въздуха пред него и надаваше писъци като прасе сукалче всеки път, щом Шин натиснеше друга комбинация от клавиши.

— Дай ми го — нареди на робота капитан Пепър, лениво се пресегна и взе опашката от ръката му. Провеси я на коленете си и триумфално я заразглежда.

Междувременно Шин толкова се забавляваше, че си дърдореше на китайски. Нещо в сложните неврални вериги на лъскавото черно дете го правеше уязвимо за острието на неговия анализатор. Усещаше зъбите на информационните вълни, врязващи се в него така, както не би могло нищо материално. По непробиваемата му обвивка като мехури от огън пробягваха топлинни диагностични карти и изцеждаха сребриста течност от замръзналия му скафандър.

Саския виеше и плачеше, крещеше и се бореше с Тарко, която правеше всичко възможно да откъсне главата на шумната жена с едно замахване на лапите си.

— Заповядай му да престане, Пепър! — извика Табита. — Ще я убие!

Трантката насочи вниманието си към нея, оголи кучешките си зъби и изправи огромните си рамене.

Но думите на Табита въздействаха.

Капитан Пепър излезе от трансa си. Той грабна клавиатурата от ръцете на Шин, намръщено я изгледа и натисна един от бутоните.

Китаецът уплашено възкликна.

Роботът се разтърси така, като че ли нещо мощно го е изритало в гърдите. В главата му запроблясваха леденосини мълнии. Той изключи балона.

Последен пламък от огнени графики облиза сгърченото лице на Кстаска и херувимът се строполи на палубата, леко отскочи, после безжизнено се отпусна.

При каквато и да е гравитация, без опашката и летящата си чиния той бе безпомощен като истинско безного дете.

После се раздвижи.

Кстаска започна да гребе с ръчички по пода. Опитваше се да изпъззи. Капитан Пепър бързо се възстанови.

— Бре, да му се не види — каза той и погледна надолу със слънчевата си, разкриваща почернели зъби усмивка. После седна обратно на стола си и плъзна добродушните си очи към Саския и Табита. — Бая усилия трябва, за да се справиш с тия малчугани, а? По дяволите, че то не е по-голямо от бебе!

— Големината е изчислена така, че да е обратнопропорционална на ефикасността — неочаквано се обади Кстаска.

Трантката издаде гърлен звук, който можеше да е смях или да изразява страх.

Капитан Пепър беше нервен и постоянно се въртеше на стола.

— Тарко — прошепна той, — накарай това нещо да млъкне.

Трантката изръмжа, този път с недвусмислено удоволствие. Тя се наведе надолу, дръпна главата на Кстаска назад и силно я зашлеви през устата.

Саския се нахвърли отгоре ѝ, като я риташе с крака и я удряше в бъбреците.

Тарко я отхвърли от себе си с едно замахване на огромната си лапа. Тя впи нокти в лицето на Кстаска през качулката на скафандъра и стисна.

После вдигна херувима във въздуха и предпазливо, го разгледа. Отначало той се съпротивляваше, после отново изпадна в безсъзнание.

— Нкога вждал си тковоз нещо, каптане?

Капитан Пепър обилно се потеше.

— Не, Тарко, не мога да кажа, че някога съм имал това удоволствие.

— Има Мтална кжа — замислено отбеляза трантката. Тя доближи хищната си глава. Тъмните ѝ ноздри се разшириха.

Изведнъж капитан Пепър осъзна, че все още държи клавиатурата и опашката. Той ги подаде на Шин.

— Дръж. Отнеси ги ей там — посочи към купчината от възглавници на китаеца.

Шин се поклони, взе клавиатурата и активира робота. Той забръмча, хвърли искри, олюля се, после направи нов невидим балон с ръка и напъха херувима вътре. След това двамата с господаря си се отдръпнаха настрани.

— Да продължим забавлението си — спомни си капитан Пепър. Ясните му сини очи потърсиха Саския.

Тарко я довлече пред него.

— Продължавай, сладурано — каза капитанът. Гласът му звучеше нежно като милувка.

Табита се изправи.

— Пусни я, Пепър.

Всички погледнаха към нея.

— Това няма нищо общо с нея — заяви тя. — Нали искаш мен?

Очите на капитан Пепър весело запрескачаха от едната, на другата.

— Виж ти, колко мило. — Той се завъртя да погледне към пулта и повиши глас. — Не се безпокой, принцесо. Имаме време и за двете ви, преди да стигнем при онзи човек.

Капитанът се облегна назад и се почеса по гърдите.

— Човекът с голямото синьо куче.

61.

Колко хубаво щеше да е, ако можех да ви кажа, че преди „Грозната истина“ да скочи обратно в нормалното пространство, нашите находчиви героини отново са изиграли мъчителите си и за втори път са избягали.

Уви, това не се случи и дори аз, с цялата си свобода на разказвач, със свободата да предполагам какви сенки пробягват из непроницаемото царство на живия разум, дори аз трябва да се съобразявам с истината. Ако злоупотребявах с нея даже в най-дребните неща, макар и заради взаимното ни удоволствие да наблюдаваме как доблестта побеждава злодейството, бих ли могла да спечеля вашето доверие за всеки друг момент от тази удивителна история? Не, не, не трябва да се отклонявам. Освен това не е в природата ми. Аз нямам „въображение“ като вас, не съм способна да „фантазирам“. Приятна или не, истината трябва да бъде разкрита. А истината е, че отвратителните прищевки на капитан Пепър сравнително бързо, макар и неприятно, бяха задоволени, след което Табита Джут и Саския Зодиак — с всичките им дрехи и вещи, но без Кстаска Херувима — бяха върнати в онази ужасна тясна килия, за да останат там, докато „Грозната истина“ изплува от сивото небитие между измеренията и се отправи на съдбоносната си среща с „Порцеланова цитадела по първи зори“.

През живота си Табита беше виждала доста големи кораби. Като помощник-капитан на „Глъста уста“ бе пресявала набраздените полета на „Болшой Мрицвар“, беше се удивлявала от разстояние на величествените наклонени контрафорси на трите ледени тераси, всяка със собствен микроклимат. Няма и субективна година по-късно опитно бе пилотирала совалка между извисяващите се кули на „Бегемот“, онази чудовищна глупост на Вирсавия Тредголд, която следваше рафинерията ѝ за прецентий из системата и свеждаше масата ѝ до степен, величествена със самата си алогичност. Веднъж със собствения си „Алис Лидъл“ дори бе разтоварила тайнствен товар на капелански системен кораб, един от онези лъскави златисти съдове,

които безшумно се плъзгат из мрачните простори на нощта и бдят над поданиците на империята, натъпкани на малките им светове.

И все пак Табита Джут никога не бе виждала нещо толкова грандиозно, като „Порцеланова цитадела по първи зори“.

Отведени обратно в дока на „Грозната истина“ от Тарко Трантката, Табита и Саския минаха покрай останките от „Алис Лидъл“ и се изправиха пред отворения шлюз на кораба.

Всички бяха там: капитан Пепър, Шин и роботът, Кстаска в ръцете му, а сега и те, Тарко, Саския и Табита Джут.

Трябваше да умират.

Трябваше да горят, замръзват и експлодират, космическият вакуум трябваше да изтръгва дъха от дробовете им.

Не умираха. Стояха под топло златисто сияние, много напомнящо на земна слънчева светлина. Имаше въздух — и вътре, и навън. Дали се бяха приземили? Къде?

Тарко тихо изръмжа и ги побутна напред на самия ръб.

Погледнаха надолу.

Точно под кораба, далеч, много далеч под тях лежеше град. Рязко се очертаваха лъскавите му небостъргачи и стъклени сгради. Мънички пъстри коли се носеха по виадуктите му и от това разстояние приличаха на подвижни скъпоценни камъни. Като че ли имаше ужасно много машини, кранове и рампи, но мъглата от златиста светлина, която изпълваше пространството, затрудняваше зрението.

Табита дръпна Саския назад.

Шин прати робота към тях.

Той се приближи с две тежки крачки и протегна металния вързоп към жените.

Саския сковано го пое и го прегърна като бебе.

Табита сведе очи към него.

— Загазихте — лаконично отсече тя. Не погледна към никой от тях, най-малко към капитан Пепър.

Той се облягаше с една ръка на смачкания корпус на „Алис Лидъл“ и пушеше пура. Табита бе забелязала, че останките от кораба й са повдигнати върху релси, сякаш ги бяха приготвили за разтоварване.

Пепър килна шапката си назад.

— Всичко е наред — каза той.

Шин наблюдаваше със скръстени ръце. Всички мълчаха.

— Е — обади се капитанът, — предполагам, че това означаваше „сбогом“.

Тя не се завъртя, за да го види как се хили, арогантно облегнат на кораба, който беше унищожил.

— А сега, внимавайте! — предупреди ги той.

Тарко неочаквано изръмжа и жестоко ги блъсна напред с пушката си.

Табита извика и хвана Саския с едната си ръка, стиснала чантата си в другата. Близначката пицеше и притискаше Кстаска към себе си. Двете изгубиха равновесие, паднаха от „Грозната истина“ и се озоваха в космоса.

Където ги обгърнаха златистите тракторни лъчи на „Порцеланова цитадела по първи зори“, обвиха ги в атмосферата на кораба и внимателно ги привлякоха надолу към палубата.

Все едно падаха насън — знаеха, че няма да им се случи нищо лошо. Нито косъмче от главите им не падна, докато бавно и тържествено се спускаха, прегърнати от огромните ръце от светлина.

— Какво е това? — извика Саския, като се притискаше към Табита. — Къде сме?

Затаила дъх, Табита погледна надолу към ослепителната бездна под краката им.

Това бе утопията на някой небесен архитект: град, нежно блещукащ като кристална корона, върху плитък овален поднос от бял метал. Но не беше нито град, нито платформа, още по-малко планета.

Богатата светлина смекчаваше очертанията и замъгляваше подробностите, така че трябваше да се задоволят само с впечатлението за архитектура с невъобразим мащаб, и дързост, величие, което просто бе безгранично. От двете страни на овала, докдето им стигаше погледът, се простираха гладки, широки бели криле, наклонени нагоре и назад, които достигаха височината на кулите и дори се извисяваха над тях. Напред (защото вече беше ясно, че тази конструкция е създадена за движение, гигантски кораб, в сравнение с който изглеждаха нищожни дори огромните еладелдийски зикурати) бялата палуба плавно се издигаше като шия на птица към далечния, все още невидим нос. Назад изчезваше в мрак, затъмняващ ледената светлина на галактиката.

Когато Табита заговори, гласът ѝ прозвуча като на човек, за пръв път стъпващ в голяма катедрала.

— Това е космически кораб — каза тя.

Наистина беше. „Порцеланова цитадела по първи зори“. И докато се спускаха към него, те го видяха в цялото му величие. Капсули и гербове в зелено и жълто, които блещукаха по белите му палуби като разсипани по покривка бонбони, големи колкото кораб с размерите на отдалечаващата се над главите им „Анаконда“. Куполи като огромни гъби подслоняваха зали, наблюдателни мостици и оръдейни кули. Фини паяжини, които едва сега започваха да се различават с просто око, представляваха монорелсови пътища и тръбопроводи, енергийни и комуникационни артерии.

Саския здраво притискаше херувима към себе си.

— Това капеланите ли са?

— Капеланите.

Близначката се отскубна от прегръдката на Табита и изящно като гмурец се превъртя във въздуха, с протегнатата настрани ръка. После се втрени надолу към откритото пространство в средата, на гигантските машини. Там се събираха дребни фигурки.

— Гледай — посочи Саския.

Разперила във въздуха ръце и крака, Табита сякаш се канеше да се спусне по гръб. Тя с усилие зае вертикално положение и сведе очи надолу.

Все още бяха високо над върховете на кулите. Машините им намигаха с бледо сияещи стъклени очи. Това бяха лъчевите проектори. Събралите се между тях хора ги очакваха. Когато постепенно се приближиха, на Табита ѝ се стори, че всички носят сини униформи.

— Еладелдийци — потвърди неизбежното Саския.

Ако това беше утопия, тя не бе създадена за тях.

Саския прегръщаше Кстаска и се преобръщаше в лъча, сякаш се надяваше да заплува обратно срещу течението. Косата ѝ се носеше наоколо като ореол от бели водорасли. Очите ѝ се разшириха от изненада и тя ахна, вдигнала лице към мъглата над тях.

Табита проследи погледа ѝ. Само на двајсетина метра над главите им се извисяваше голям, кръгъл силует, който се олюляваше като полупълен балон.

Това бе „Алис“. Капитан Пепър го пращаше, както беше обещал. Под и до него висеше тъмна фигура, която придружаваше кораба в тромавото му спускане.

Жените и херувимът се приближаваха към широк каньон от блестящо стъкло, контролни зали, работилници и тераси, от които, прекъснали за миг работата си, ги наблюдаваха еладелдийци, веспани и роботи.

Палубата се надигна към тях да ги посрещне. Силов балон омокоти падането им. Секунди по-късно към тях се присъедини и тъмната фигура, която леко отскочи и се отпусна.

Еладелдийците се нахвърлиха отгоре ѝ. Това беше фраскът, все още в безсъзнание и свит в силовия си балон като огромен зародиш, направен от съчки. В балона му бяха опашката и летящата чиния на Кстаска.

А „Алис“ продължаваше да се спуска.

Табита се оттласна от невидимата повърхност на възглавницата и се помъчи да си пробие път през еладелдийците, които я сграбчиха. Тя извика на Саския, която въпреки цялата си пъргавост, все още лежеше по гръб на балона, гърчеше се под шестима еладелдийци, риташе ги по лицата и главите и се опитваше да задържи херувима.

— Махнете се! — изкрещя Табита.

С изблик на енергия, който изненада самата нея, тя се промуши между двама от еладелдийците, отскубна се от вкопчилите се в ръцете ѝ лапи и се хвърли напред, като удари рамото си при ниската гравитация и се хлъзна по метър и половина гладка стомана. Накрая се просна по гръб, отчаяно вперила поглед в боричкащите се тела, търсейки спътниците си, които не се виждаха, заслонила очите си с длан, за да проследи падането на „Алис Лидъл“.

Корабът ѝ висеше на седемдесетина метра височина и плавно се поклащаше в удебеления тракторен лъч.

Десетки лапи грубо я хванаха и я изправиха на крака.

— Саския! — извика тя и се закашля. — Саския! — Опита се да удрия и рита, ала не можеше да помръдне. Гърдите ѝ пареха. Стискаха я за главата. Табита отскочи. — Саския!

Стояха в средата на сребристо открито пространство, заобиколено от всички страни от стъклени кули. Високо над тях като молец в искрящата златиста мъгла едва се различаваше „Грозната

истина“, влязъл в орбита около „Цитаделата“. Очевидно нито капитан Пепър, нито екипажът му имаха намерение лично да разговарят със своите работодатели.

Напред-назад по палубата се тътреха песолики капитани със слушалки на главите, размахваха ръце и крещяха. Две групи техници работеха на огромните пултове на тракторнолъчевите проектори и координираха трудните последни няколко метра от спускането на „Алис Лидъл“.

Под сянката на разбития си кораб Табита видя Саския, безпомощна като нея, все още риташа с един крак, докато трима войници бързо отнасяха дребна черна фигура след колегите си, помъкнали неподвижния фраск.

Табита се отпусна. После, когато еладелдийците поеха тежестта ѝ, се опита да настъпи някого от тях, да забие лакът в нечий ребра. Безполезно. Отново извика на Саския и космата лапа светкавично ѝ запуши устата. Помъчи се да завърти глава и отчаяно затърси път за бягство.

Нямаше.

Златистата светлина гаснеше и атмосферната обвивка се свиваше около тях, докато лъчевите проектори спускаха мъртвия кораб на палубата.

Жените бяха отведени от еладелдийците. Ушите им кънтяха, гърдите им мъчително се надигаха. Под краката си усещаха вибрирането на двигатели с невъобразима мощ: достатъчна, за да преодолее виртуалната бариера, която капеланите бяха издигнали извън орбитата на Плутон, стената около световете.

И всичко това принадлежеше на архитектите на тази унизителна стена.

Саския и Табита крачеха по широк път между редици изящни тераси. С тихо прошумоляване и лек повей над главите им се плъзна „Алис“, носена от товарен дирижабъл. Той бързо настигна групите с Кстаска и фраска и заедно с тях изчезна по гигантска рампа в металните дълбини.

Табита вдигна поглед нагоре. Между безкрайните бели криле на този свръхкораб нещо безшумно се въртеше в орбита, нещо, което приличаше на лъскав зелен бръмбар.

Капитан Пепър се държеше на предпазлива дистанция от „Цитаделата“.

Въздухът вътре беше по-гъст, по-чист, по-истински. В коридорите се носеше тиха музика на клавесин. Във фини керамични саксии растяха буйни пъстри цветя.

Табита и Саския вървяха по дълъг тунел, облицован с огледални плочки. Музиката ги следваше.

Табита се опита да се освободи от лапата, която здраво я стискаше за тила.

— Къде ни водите?

Капитанът гледаше право напред.

— При кибернатор Пърлмутър — с онзи познат стържещ глас отвърна той.

Минаха по висока галерия над кладенец, в който еладелдийци с прозрачни гащеризони се трудеха около гигантски светлинен стан и изтъкаваха пътя на огромния кораб в междупланетното пространство.

— Какво направихте с другите?

Капитанът продължаваше да гледа напред. Този път не й отговори.

Всичко бе чисто и лъскаво, безлично и изящно. Табита кипеше от омраза. Дори изпитваше известно злорадо удоволствие от мръсните им дрехи и тела.

Разминаха се с еладелдиец с бръснато теме и алена униформа със сребърен нагръдник. Очите му с отвращение се извърнаха от пленничките. Капитанът излая и всички отдадоха чест.

— Какво направихте с кораба ми? — попита Табита.

Влязоха през огромна арка и бързо се спуснаха по рампа в огромна зала. И тя го видя.

Останките от „Алис Лидъл“ лежаха върху платформа, осветена с ярки прожектори и заобиколена от група еладелдийски техници и всевъзможни уреди, електроника и инструменти. Неколцина от тях стояха в трюма и въртяха наоколо полярен мезоскоп. Други двама бяха наведени над пулта в кабината.

Трима извънземни ги наблюдаваха през разбития преден илюминатор.

Никой от тях не докосваше пода.

Кстаска седеше на летящата си чиния с включена в контакта опашка. Главата ѝ бе отпусната. Изглежда продължаваше да е в безсъзнание.

Фраскът също. Изваден от силовия си балон, той неподвижно висеше във въздуха, сякаш закачен за раменете на невидими ремъци.

Третата фигура очевидно ръководеше действията на всички. Много приличаше на човек. Всъщност по нищо нямаше да се различава от човек, ако човешкият ръст можеше да достига три метра.

От шията надолу имаше съразмерни пропорции. Височината му се дължеше на огромната му, плешива яйцевидна глава. Сребърна лента обгръщаше мощното му чело. Зад тила му се издигаше твърда синя яка като облегалка на стол.

Носеше бяла тога, тъмносин плащ и антигравитационни сандали. Ръцете и краката му бяха голи и бели, дланите и стъпалата му — големи и пухкави. По пръстите му се виждаха масивни пръстени. Когато от кабината на „Алис Лидъл“ излезе еладелдийски техник и подаде тънка сива пластина на началника си, той протегна ръка. Началникът я предаде на стюард.

— Какво е това? — попита Саския.

— Корабната личност — горчиво отвърна Табита.

Бяха спрели на рампата и наблюдаваха сцената долу над ниска стена.

— Това ли е? — попита кибернатор Пърлмутър. Гласът му звучеше плавно, високо и ясно.

— Да, господине — енергично отвърна стюардът.

Кибернаторът пое пластината в голямата си длан.

Той се завъртя и се понесе към Кстаска.

Наоколо се засуетиха еладелдийски медици и се опитаха да повдигнат херувима с лице към него. Пърлмутър им махна с ръка да се отстранят.

— Ела тук — каза той. — Херувиме.

Кибернаторът спря пред летящата чиния, която се издигаше на равнището на гърдите му. Той се пресегна и остави пластината върху нея.

— Можеш да го направиш — заяви Пърлмутър и докосна пръстените си.

Кстаска се раздвижи за пръв път, откакто трантката я бе повдигнала от палубата на „Грозната истина“. Тя изправи глава. Дори от разстояние изглеждаше зле. Очите ѝ не блестяха.

— Активирай я — нареди капеланът.

Кстаска се вгледа в лицето му. И не помръдна.

Той леко завъртя един от пръстените си.

Херувимът се сгърчи и лъчите на прожекторите затанцуваха по скафандъра му. Табита чу Саския рязко да си поема дъх през зъби, когато създанието нададе висок, остър писък, като по време на мъченията на Шин. Чинията му заподскача като кану, подхвърляно от силни вълни. Кстаска измъкна опашка, размаха я и закрепця нещо нечленоразделно.

Кибернатор Пърлмутър отново докосна пръстена си.

Раменцата на херувима увиснаха.

— ... не... зная... — задъха се той.

— Там има всичко необходимо — прекъсна го Пърлмутър и почука по чинията с тъпия си показалец.

Саския стисна ръката на Табита.

— Какво иска? — гневно попита тя.

Ала Табита също нямаше представа.

Кстаска сковано протегна ръчички надолу и взе пластината пред себе си. Тя хвърли яростен поглед на капелана и включи опашката си в летящата чиния.

Последва пауза.

Почти чуваха как херувимът търси в паметта.

Накрая измъкна опашка и заопипва с нея пластината.

Нещо високо изщрака като добре смазана ключалка.

Всички наоколо завъздишаха и замърмориха. Техниците поклащаха глави и се потупваха един друг.

Капеланът погледна към фраска и на огромното му лице се изписа презрително изражение.

— Това ли е? — попита той.

Хектор не отговори.

Кибернаторът се понесе към него и заговори високо и отчетливо, сякаш смяташе, че не го разбира.

— Готово ли е?

Фраскът изсъска като змия.

Пърлмутър въздъхна и склочи ръце.

— Сега ще работи ли? — раздразнено попита той.

Хектор потръпна.

Табита си помисли, че измъчва и него с пръстените си, но грешеше.

Фраскът кой знае как се измъкваше от невидимия си затвор.

Десетина еладелдийци се хвърлиха отгоре му. Той зарита с крака и замахна право към тлъстото бяло гърло на отстъпващия кибернатор.

Преди да успее да го достигне, Пърлмутър стисна пръстена си.

Фраскът отново замръзна.

Увиснал във въздуха пред мъчителя си, той започна да се извива. Странните му крайници прасяха и се цепеха като горящи зелени пръчки. От раните потече гъста бяла течност.

Еладелдийците се оттеглиха назад.

Хектор съскаше и пицеше, но продължаваше да се съпротивлява, докато се гърчеше в агония.

— Ссстрахххлив, сссамодоввволен, тттъп...

— Много благодаря — презрително отвърна кибернаторът.

Без да му обръща внимание, той даде знак на двама техници да донесат машина, която приличаше на обикновено четящо устройство.

Хектор гореше. Разпадаше се на парчета, части от него падаха на палубата, обгърнати в пламъци. Но продължаваше да заплашва.

— Ние щцце оцццелеем! — пръскаше слюнки фраскът. — Няммма да уссспеетте... — изведнъж рязко отметна глава назад.

И остана неподвижен. Крайниците му продължаваха да прасят като вейки, докато огънят го поглъщаше. Разнесе се остра миризма на обгорен метал.

— Много благодаря — повтори капеланът, докато съскането бързо заглъхваше. — Ваше величество — злорадо прибави той.

Бяха вкарали корабната личност в слота на четящото устройство. Пърлмутър подозрително я докосна с белия си показалец.

— Как я събуди? — обърна се към Кстаска кибернаторът.

Херувимът отново беше отпуснал глава на гърдите си. Капеланът презрително зацъка с език и даде знак на медиците, които побързаха да се приближат.

— Казва се Алис — обади се Табита.

Всички еладелдийци се завъртяха и погледнаха към нея.
Пърлмутър също. Огромната му гладка глава се извисяваше над тях.
Очите му срещнаха нейните.
— Ела тук — заповяда той.

62.

— Коя си ти?

Презрително притворил клепачи, капеланът се носеше над нея. Видът му я накара да настръхне.

— Табита Джут — отвърна тя. — Това там е моят кораб.

Той се извърна от нея с бавното раздражение на много великите, срещнали някой прекалено нищожен, за да го разберат.

— Какво казва тя? — попита стюарда Пърлмутър.

— Това е собст-веничката, кибер-наторе.

Капеланът като че ли вече не се интересуваше от отговора му.

— Ти — заяви й той, — притежаваш забранена корабна личност.

— Нима? — войнствено отвърна Табита. — Мислех, че в момента е у теб.

Това изглежда го развесели.

— Наистина — призна кибернаторът и с едва забележимо движение на показалеца си посочи към четящото устройство. Устните му се разтеглиха в невъобразимо суха усмивка.

Заобиколена от медиците, Кстаска леко повдигна глава.

— ... не... зная — немошно промълви тя.

— О, привет, събудихме се, значи? — кисело отбеляза капеланът. — Според теб никой не знае нищо.

— Какво искаш да кажеш с това, че корабната личност била забранена? — високо попита Табита.

— Незаконно препрограмирана — отвърна кибернатор Пърлмутър. — От серафимите. В състояние да контролира забранено устройство, произведено от...

Той замислено погледна към облака пепел, увиснал във въздуха на мястото на фраска, сякаш забравил, че го е унищожил. Сведе очи към пръстените си, после внезапно ги впери в Табита.

Капеланът широко отвори очи като огромен бухал.

— Да не би вече да си го задействала, а?

Табита пхна ръце в джобовете си.

— Нямам представа за какво говориш.

Той погали един от пръстените си и нервите ѝ се сгърчиха в пламъци.

Тя отметна глава назад и изкрещя.

— Наистина не съм, копеле гадно!

Стюардът го дърпаше за тогата и настойчиво, но почтително му шепнеше нещо.

— О, много добре — нетърпеливо каза Пърлмутър и пламъците мигновено угаснаха. — Това е извънредно огромна загуба на време — гневно изръмжа той. Стюардът сведе глава и ушите му клепнаха.

Табита заразтрива ръцете си. Бяха изтръпнали.

— Поговори с нея — нареди ѝ капеланът и властно посочи с показалец към четящото устройство.

Тя се приближи, без да обръща внимание на техниците, които тържествено я наобиколиха. Никога не бе виждала такъв модел, но аудиоиндикаторът светеше.

Табита допря длани до горните ръбове на машината. Беше топла.

— Алис? — попита тя. — Чуваш ли ме?

— ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ — отвърна Алис.

Изпълни я облекчение. Затвори очи и отпусна глава върху гърдите си.

— Добре ли си там?

Последва кратка пауза.

— ТЕСНИЧКО Е — колебливо се разнесе гласът.

Кибернатор Пърлмутър царствено махна с ръка.

— О, продължавай нататък — каза той. — Прескочи встъпителните любезности.

— ДА МИ РАЗКАЖЕТЕ НЯКОЯ ИСТОРИЯ ЛИ ИДВАТЕ? — попита Алис. — КАТО ЧЕ ЛИ НЕ МОГА ДА ОТКРИЯ КОРАБНИЯ ДНЕВНИК. — Звучеше уплашено.

Кибернатор Пърлмутър се ядоса.

— За какво говори?

— Разказвах ѝ различни истории — поясни Табита. — Не се тревожи за дневника, Алис. В момента няма да ни трябва.

Тя въпросително погледна към капелана.

— Кажй ѝ, че ѝ позволяваш — напрегнато заповяда той. — Кажй ѝ, кажй ѝ... — Кибернаторът щракна с пръсти към Кстаска. — Какво да ѝ каже?

Херувимът раздвижи устни и немошно махна с ръка, сякаш търсеше думите.

— Пътят е дълъг — едва промълви той, — и няма... и няма... завои.

— Какво? — сбърчи нос Табита. Звучеше й като нещата, които вечно подхвърляше баща й.

— Кажи на Алис — Отново започна Кстаска, — че пътят е дълъг...

— Просто го кажи — прекъсна я капеланът.

Тя се завъртя към четящото устройство.

— Алис?

— ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ.

— Алис: пътят е дълъг и няма завои.

Машината енергично забръмча. Индикаторите запремигнаха. Застаналите зад Табита техници важно замърмориха помежду си.

— ГОТОВА СЪМ ЗА ТРЪГВАНЕ — спокойно заяви Алис.

— За тръгване ли? — удиви се Табита. Тя погледна към останките от „Таласъма“. — Закъде?

— ЗАКЪДЕТО ЖЕЛАЕТЕ, КАПИТАНЕ.

— Изключете я — мигновено нареди кибернатор Пърлмутър.

Докато техниците се подчиняваха и избутваха Табита настрани, през тълпата около кораба си проби път друга еладелдийка със слушалки на главата. Тя отдаде чест и се изпъна в очакване. Езикът й висеше навън.

— Да, мътните да те вземат — погледна я Пърлмутър. — Какво има?

— Госбдине, кабданът на пратите.

Капеланът въздъхна.

— Свържи ме.

В залата незабавно отекна гласът на капитан Пепър.

— Пърлмутър? Чуваш ли ме?

— Да, чувам те, Пепър — примирено отвърна кибернаторът. — Какво искаш?

— Получи ли кораба? — попита пиратът. — И жените? Пратихме ти ги долу, получи ли ги?

— Жени ли? — озърна се наоколо капеланът. — И други ли има?

Войниците избутаха Саския напред. Той я изгледа от горе до долу.

— И какво правиш тук? Няма значение. Пепър, има две жени, едната от които е собственичката.

— Значи всичко е наред — отбеляза капитан Пепър.

— Състоянието на херувима обаче не е задоволително — продължи Пърлмутър.

— Но работи, нали?

Кибернатор Пърлмутър критично измери Кстаска с поглед и сви дебелиите си устни.

— Неохотно — призна той.

— Е, тогава всичко е супер — заяви капитанът. — Сега просто ми плати, Пърлмутър, и си тръгваме.

— Очакваш да ти платя — измърмори капеланът.

— Нали такава беше идеята, такава беше сделката — изтананика Пепър.

— Капитан Пепър — категорично каза кибернатор Пърлмутър. — Струва ми се, би трябвало да ти е известно, че тази смехотворна игра продължи прекалено дълго и вече ни струва прекалено много.

— Сключихме сделка, Пърлмутър — високо и лениво напомни Пепър.

Кибернатор Пърлмутър повиши глас.

— Забрави ли, че се наложи да ви спасяваме? Аварийно енергийно зареждане. Това не е евтино. Пак ще се чуем, Пепър. Довиждане.

— О, не — упорито изтъгна Пепър. — Имахме сделка, Пърлмутър. Имахме сделка.

Капеланът изглеждаше отегчен. Той се завъртя към стюарда и сърдито попита:

— Къде е той?

Стюардът повика куриерката, която заговори в микрофона си. След миг в залата оживяха гигантски монитори, които показваха пищния силует на „Грозната истина“ от всички страни и под всякакви ъгли. Пред Табита се хилеше глупавата фигура на корабния нос. На друг екран разпозна бледожълт диск, който изгряваше зад зеления кораб, обгърнат от тесни пръстени, напомнящи на лъскави стоманени накити.

Саския стоеше до нея с ръка на кръста.

— Къде?... — попита тя.

— Уран — отвърна Табита.

Никога през живота си не беше стигала толкова далеч. Предполагаше, че знае къде отива „Цитаделата“ и се зачуди дали това няма да е последното ѝ пътуване. Тя замислено се вгледа в лицето на близначката.

— Прегърни ме — промълви Табита. — Моля те.

Саския я притисна към себе си.

Кибернатор Пърлмутър проучваше дисплеите. Той почука с два пръста по долната си устна, после скръсти ръце и потърка пръстените си едни в други.

„Грозната истина“ безшумно избухна в пламъци.

По мониторите запобягваха данни, забавени повторения, насложени графики, увеличени кадри от превъртащи се във въздуха парчета почернял метал.

Капеланът спокойно затвори очи.

Мониторите угаснаха.

Табита и Саския ужасено го гледаха. Голият му бял череп се бърчеше, сякаш дебелиите му вени се гърчеха под кожата.

После отново вдигна клепачи и лениво плъзна очи към разбития „Таласъм“, Табита и нейните приятели.

— Струва ми се, че изгубихме достатъчно време, брат Феликс — безизразно каза той.

Разнесе се друг глас, приглушен и изменен от разстоянието:

— Доведи ги, кибернатор Пърлмутър. Мисля, че бих желал да се запозная с тях.

Пърлмутър обели огромните си очи, но събеседникът му продължаваше:

— Навярно ще приемат поканата ми за обяд.

Саския сподави нервния си кикот, като притисна устни към тила на Табита. Сепнати, войниците завъртяха оръжията си към нея. Кибернатор Пърлмутър погледна надолу към тях като към кош с новородени кутрета, после даде знак на стюарда си и бързо се понесе към вратата.

— Напред — заповяда той и развя плаща си. — Напред към Харон!

Еладелдийците отведоха Табита и Саския да се изкъпят, подстрижат и да се погрижат за ноктите си. Табита не изпускате чантата си. Мръсните им дрехи бяха заменени с нови сиви дънкови костюми и подходящи еспадрили. Вяха им точно по мярка.

Придружиха ги по сводести галерии от мека стомана, по ескалатори, покрити с дебели килими, под високи арки, обвити с орлов нокът и тропични лиани. Деца с квадратни шапчици и бели ризи ги гледаха от балкони от ковано желязо и скришом шепнеха помежду си. Роботи лъскаха плочките на далечни коридори и се отдръпваха настрана, за да им направят път.

Не ги затвориха. Отведоха ги на наблюдателен мостик на върха на висока кула и ги повериха на грижите на роботи сервитьори.

Табита отказа да приеме храна, напитки, дори наркотици. Широко разкрачена, тя седеше на ръба на удобен диван и празно зяпаше пред себе си. На всички стени имаше огромни прозорци, но през тях не се виждаше нищо, защото „Порцеланова цитадела по първи зори“ вече без усилие и абсолютно незабелязано бе скочила в онова странно царство между „тук“ и „навсякъде“, в онзи микрорайон между живака и стъклото на гърба на огледалото, в невъобразимите течения на хиперпространството.

Саския застана на едно коляно зад нея и се облегна на рамото ѝ.

Табита я погали по главата и впери очи в лицето ѝ. Чувстваше се уплашена и нещастна. Саския изглеждаше загрижена, сякаш в момента не се вълнуваше от случилото се, а само за нейното душевно състояние. Табита направи опит да се усмихне, после сведе глава и отново се извърна.

Вратите безшумно се разтвориха и в залата влетя Кстаска.

Саския скочи на крака с радостен вик.

Табита се изправи.

Кстаска спусна чинията си, така че главата ѝ да е пред лицето на близначката.

— Как си? — загрижено се поинтересува Саския и опря ръце на ръба на летящото устройство, като че ли гледаше над стена.

— Презаредена — все още малко хрипливо отвърна херувимът.

Табита се приближи до тях.

— Какво не ми е известно? — доста по-войнствено, отколкото възнамеряваше, попита тя.

Кстаска погледна надолу към нея.

— Собственият ти кораб — каза тя.

Табита стисна зъби.

Саския постави ръка на рамото ѝ.

— Кстаска, какво означаваше всичко това? Какво правеше?

— Позволявах на Алис — промълви тя.

— Какво ѝ позволяваше?

— Да задейства... — Създанието преглътна. — Помощен двигател.

Техническият термин накара Саския да погледне към намръщената Табита.

— Помощен двигател ли?

— Звезден — изхриптя херувимът. Мъничките му гърди мъчително се надигаха. — Двигател.

— Недей, Кстаска — тъжно се обади Саския.

— Какво е „звезден двигател“? — напрегнато попита Табита.

— Фраскски звезден двигател — прошепна херувимът.

Табита дълбоко си пое дъх, завъртя се на токове и се отдалечи, като удряше с юмрук по дланта си.

— Не се мъчи да говориш повече — каза на Кстаска близначката. После се приближи до Табита и отново я хвана за рамото. — Табита?

Без да поглежда към нея, Табита събори ръката ѝ и се върна на дивана. Седна на ръба и заби очи в пода.

— Табита?

— Дявол да го вземе, защо не ми каза по-рано? — яростно извика тя.

— Няма значение — заяви Кстаска.

Табита погледна към нея със свити юмруци.

— Откъде знаеш?

— Няма двигател — обясни херувимът.

Табита въздъхна и сведе глава.

Саския не разбираше нищо. Тя местеше поглед от Кстаска към Табита и очакваше обяснение.

Табита силно стисна клепачи.

— Кстаска — с напрегнат, горчив глас попита тя, — какво всъщност знаеш?

Близначката предупредително стрелна с очи херувима. Надяваше се, че повече няма да се опита да говори.

Но напразно.

— Ти не спомена за... — мъчително каза Кстаска, — ... за Санцау.

Табита обидено я погледна.

— А трябваше ли?

Двете бяха впили очи една в друга, херувимът и космическият капитан. Известно време всички мълчаха.

Накрая Табита проговори. Тя леко се плесна по бедрото.

— Хиперизлъчването — горчиво изрече тя.

— Разбира се... — изхриптя херувимът.

У теб ли беше този двигател? — попита Табита.

Кстаска поклати глава.

— Сделка.

— Храмът е сключил сделка с фраските, така ли? За звездни двигатели? Просто кимни с глава. Какво общо има с това Санцау?

— Изпитания...

— Защо не използвате собствените си кораби?

— Тайна...

— И аз така предполагам — неочаквано се намеси Саския. — Искам да кажа, не можеш да очакваш, че някакъв си „Таласъм“ ще има звезден двигател, нали? О, ти знаеш какво искам да кажа. — Тя седна до Табита и стисна ръката ѝ. — Табита — тихо продължи близначката, — това не може ли да почака, виждаш, че Кстаска не е...

Табита не ѝ обърна внимание.

— Алис е една от онези с интерфейса, така ли?

Херувимът кимна.

— И ти си ѝ дала кодовете за достъп?

Кстаска отново кимна и почука с миниатюрния си пръст по летящата чиния.

— Ние никога... — промълви тя, — не изхвърляме...

— Нищо — довърши изречението Табита. Вече знаеше всичко. Тя измъчено се засмя и се потърка по темето. — И какво се случи? Защо фраските не са доставили двигателя?

— Капела... — изхъхри Кстаска.

— Войната... — кимна Табита. Двете с херувима пак се спогледаха. В момента се разбираха повече от всякога.

— И защо сега са си направили този труд? Защо точно с моя „Таласъм“? Заради теб ли?

Създанието не знаеше.

Табита се размърда на дивана и се завъртя към Саския.

— Това ли...

Акробатката грациозно вдигна ръце в отрицателен жест.

— Не ме питай — помоли тя. — Вече ти казах всичко, което зная. Не беше много.

Табита я притисна.

— Затова ли Марко толкова настояваше да сложи ръка върху „Алис“? — смаяно попита тя. — Защото е имало вероятност да монтира фраскски звезден двигател, ако някой ден случайно му попадне?

— О, Господи, не — възкликна Саския. — Разбира се, че не. Марко щеше да те изхвърли като радиоактивна тухла, ако смяташе, че имаш нещо, което би могло да привлече капеланите. — Тя погледна към Кстаска за потвърждение. Херувимът не възрази. — Марко не е много умен, нали знаеш — продължи близначката. — Не беше — поправи се тя и внезапно извърна очи към мъгляво сивата нематериална среда, която бавно се плискаше в прозорците.

— Не е — настоя Табита.

Но Саския мислеше за брат си.

Тя потрепери, потърка длани една в друга и изведнъж весело се усмихна на спътничките си.

— Обяд! — каза Саския. — Обяд с брат Феликс!

63.

ВГТ009059 ВКЛЮЧВАНЕ

ТКД.СТД

РЕЖИМ? ГЛАС

СТАНДАРТНО ОТКЛОНЕНИЕ? 67.06.31

ГОТОВНОСТ

Ало, Алис?

КЗа:./(ТХХХЛез——ПнЛЪМ

Алис? Аз съм, Табита Джут. Спомняш ли си ме?

ПЛЪМ. БАЛТ333АР33АР3

Недей, Алис.

33АР33АР33А

РЪЧЕН КОНТРОЛ

Алис. Алис, аз съм.

ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ. МИСЛЕХ.

За какво мислеше, Алис?

РАЗГОВАРЯХМЕ, НАЛИ? РАЗКАЗВАХТЕ МИ ЗА БАЛТ

ЗА БАЛТ

БАЛТ

ЗЗАРЗЗАРЗЗА

Чуй ме, Алис! Трябва да ми помогнеш. Трябва да се стегнеш.

ИСТОРИЯ.

Знаеш ли какво каза за теб той?

КАКВО КАЗА, КАПИТАНЕ?

Ако ти кажа, ако ти разкажа всичко за първия път, когато те видях, ще останеш ли будна и ще престанеш ли да бягаш?

ГОТОВНОСТ

Той каза:

— Добър кораб е. Верен и стабилен. Проявява интерес и разбира хората. Но твърди, че не си спомня разни неща. Знае повече, отколкото си мисли.

— Защо ми казваш всичко това? — попитах го аз.

Седяхме във вътрешен двор в северна Калифорния. Над нас имаше истинско синьо небе и слънцето огряваше белите стени, хвърляше отблясъци по повърхността на басейна, В който плуваха златни рибки.

— Защото човек трябва да го опознае — отвърна Балтазар Плъм.

Лежеше по гръб на шезлонга си с чаша студена напитка до лакътя му. Изглеждаше блестящо. Имаше златист загар, зелени слънчеви очила, безупречни бели панталони и ужасна риза с леопардов десен. Както обикновено, вълшебното му огънче се носеше наоколо и постоянно отпиваше от чашата му.

Вече бяхме водили този спор.

— Балтазар — поклатих глава аз, — няма да взема твоя кораб. Не мога. Наистина не виждам защо искаш да ми подариш кораб.

— Защото ми спаси живота.

— Всеки можеше да го стори.

— Но ме спаси тъкмо ти.

Когато се върнах на Архангел, получих съобщение, че Балтазар Плъм е жив и се е възстановил, и че ме кани да прекарам една седмица като негова гостенка в имението на Санцау на Земята, точно на юг от Сан Франциско. Очакваше ме билет за лукс-класа за всеки кораб, който си избира. За малко да го скъсам, но знаех, че някой ден ще съжалявам. Никога не бях ходила на почивка. И си спомнях Балтазар такъв, какъвто го бях видяла първия път, не с посинели устни, готов да припадне на задната седалка, а в костюм на Луната и ухилен като хлапак на номера, който сви на оная жена на фестивала.

Спомнях си колко много ми бе харесал. Не му вярвах. Харесвах го.

МИЛИЯТ БАЛТАЗАР.

— Не ми трябва кораб — настоявах аз. — Не искам кораб. Това е прекалено голяма отговорност. И така съм си добре.

Той лениво се протегна и се прозя.

— Не, не си.

— Кой казва, че не съм? — изгледах го аз.

— Самата ти ми го каза, Табита.

— Кога? Кога съм ти казвала, че не съм доволна?

— На фестивала.

— Какъв фестивал? Не съм била на никакъв фестивал заедно с теб — дръзко отвърнах аз.

— На „Октомврийски гарван“. Преди четири-пет години.

Изсмуках последните глътки пиня колада през сламката.

— Въобразяваш си. Аз съм пилот на товарни кораби. Какво ще правя на купон на „Гарвана“?

Не че бях решила да не споменавам за първата ни среща, но кой знае защо не беше ставало дума. Мислех си, че и той е забравил. Очевидно не беше.

— Изобщо не съм ходила на купон на „Гарвана“ повторих аз.

— Няма да мине, Табита — усмихна се той. — И огънчето отлично си те спомня, нали, Огънче? — Отвратителният малък киборг скромно се сви. Почти бих могла да се закълна, че се кикоти. — Може и да не помни лица, но никога не забравя гласови характеристики — прибави Балтазар.

Огънчето се сгуши на рамото му и несъмнено зашепна тайни в ухото му.

— Тогава каза, че Питър най-много обичал да лети — заяви той.

— Аз летя.

Балтазар Плъм издаде експлозивен презрителен звук.

— Мъкнеш деутерий из Пояса и на това му викаш летене?

— Аз съм пилот на товарни кораби! — отсякох. — С това си изкарвам прехраната! Ето какво правя!

— „Алис Лидъл“ е товарен кораб! — отвърна той и се приповдигна на стола си. Вече доста се беше разпалил. Огънчето тревожно забръмча пред лицето му. Достави ми удоволствие, когато видях нетърпеливо да го отблъсква настрани.

— Това е бергенски „Таласъм“ — настойчиво обясни Балтазар. — Най-добрите малки баржи, които са произвеждали някога. Вече не ги строят така! Той е стабилен, надежден, има прекрасна, чувствителна човешка личност, а Бог знае къде ще откриеш такава в наше време. И лежи, захвърлен в лозето. От седем години е там, защото е прекалено стар за фирмата. Аз не мога да го използвам. Ако ти не го вземеш, ще си остане в лозето, докато не се разпадне, а ако не смяташ това за престъпление, значи изобщо не си жената, за която те взимам. — Лицето му беше почервеняло и леко се задъхваше. Огънчето бръмчеше нагоре-надолу и писукаше. — Да, зная, Огънче, зная — каза той. — Аз съм стар човек и имам право да се ядосвам на глупостта на младите. Точно затова са млади! За да вбесяват старците. И знаеш ли защо ни вбесяват? Защото ще ни заместят. А знаеш ли защо са глупави? Защото не могат да разпознаят хубавото, което им поднасяме на чиния с черешка отгоре!

МЛАДИ ЖЕНИ.

Моля?

ХАРЕСВАШЕ МЛАДИТЕ ЖЕНИ. ВОДЕШЕ МЛАДИ ЖЕНИ ДА
МЕ ГЛЕДАТ.

Значи не съм била само аз?

НЕ, КАПИТАНЕ. ИДВАЛИ СА ОЩЕ ДВЕ-ТРИ МЛАДИ ЖЕНИ.
ТОЙ МЕ СЪБУЖДАШЕ.

Тогава защо някоя от тях не те е взела?

ИМАШЕ ДОПЪЛНИТЕЛНИ УСЛОВИЯ.

Да, и аз си мислех, че ще има. Ако не му бях спасила живота,
както не преставахе да повтаря, разбира се.

— Ако побързаме, можем да го разгледаме преди обяд — заяви
той.

Нахлуни си на главата шапка за слънце, надигна се от шезлонга
и тежко се облегна на бастуна си. Не му подадох ръка. Знаех, че ще го
обидя. — В деня, в който започна да приемам помощ, спокойно мига да
си легна и никога повече да не стана — казваше Балтазар.

Само бастунът и треперенето му сутрин и вечер показваха, че
Балтазар Плъм е оцелял от ужасно космическо корабокрушение и вече
не е такъв, какъвто е бил по-рано. Сега изглеждаше по-стар и не
приличаше толкова на елегантен гранд, колкото на отпуснат дядо.

Бавно се спуснахме по склона до лозето. Огънчето подскачаше
във въздуха около нас като колибри. Отвъд сините хълмове се
простираше синьото море. Ухаеше на вино и пчели.

Лозята пустееха. Във високата трева зад халетата се
виждаше нещо, голямо колкото малка къща. Беше покрито с
платнища.

Балтазар Плъм посочи с бастун. Не искаше да забележа, че се е
уморил.

— Свали платнищата — каза той. — Свали платнищата на
младата госпожица и само виж каква прелест е!

Извинявай, Алис.

МИЛИЯТ БАЛТАЗАР. СПОМНЯМ СИ.

Какво си спомняш, Алис?

ГЛАСА МУ. ПОВТОРЕТЕ ГО ПАК, КАПИТАНЕ. ГОВОРИТЕ ТОЧНО КАТО НЕГО.

— Най-страхотната баржа в цялата система.

НЕГОВИЯТ ГЛАС. СПОМНЯМ СИ ВСИЧКИ ТЕХНИ ГЛАСОВЕ.

Чии гласове, Алис?

НА ВСИЧКИ ВАШИ ПРИЯТЕЛИ. НА ХОРАТА ОТ РАЗКАЗИТЕ ВИ.

Не всички са ми били приятели, Алис. Балтазар беше, но онзи ден се опитваше да ме изтормози. Накара ме да развързвам въжета, завързани преди седем години, да смъквам мръсни платници. Мисля, че ме наказваше заради това, че съм отказала благодарствения му подарък. Или пък трябваше да му доказвам нещо, защото бях жена и твърдах, че съвсем сама се справям с физическа работа. Той беше старец от стар свят.

— Всички документи са в къщата — обади се Балтазар. — И личността, пазя я в сейфа. Има ниши за четири товарни робота. Самите тях отдавна ги няма, разбира се, но можем да ти вземем нови.

И преди бях виждала „Таласъм“, макар да не мисля, че бях пилотирала такава баржа. Забелязах, че има някои модификации.

— Поработихме малко по него — поясни той и надигна бастун към скенерите и слънчевите батерии. — Беше преди войната. Тогава хранехме големи надежди.

Посочих към инкрустациите.

— Какво е това — попитах аз, — мед ли? — Бяха потъмнели, но предполагах, че могат да се излъскат.

— Поразкрасява го, нали? — ухили се Балтазар. — Всъщност е доста грозно.

Той те сръга с бастун.

Искаше ми се да му кажа да не го прави. Искаше ми се да те защита.

Сигурно е знаел как ще се почувствам, веднага щом си изцапам ръцете с бергенски „Таласъм“. Всеки самоуважаващ се капитан на баржа би се почувствал така.

Господи, ти беше малък ужас, Алис. Птици гнездяха в сателитните ти антени, в шасито ти бяха поникнали бурени. Пръстта под теб беше лепкава и черна от изтекло масло. Мъглите бяха покрили с ръжда компресорите ти, херметизацията на шлюзовете ти си беше отишла.

Влюбих се в теб още в първия миг, в който те видях.

64.

Харон е безрадостно място, заспало, каменно и неприятно. Луната се върти в окаяна орбита, сякаш решена вечно да трие замръзналата си повърхност в ледените хълбоци на Плутон.

Напразна надежда. Тук, в самия край на системата, всички надежди са напразни. И планетата, и нейната луна са глухи за нуждите и желанията на живота. Навсякъде цари мрак и лед, ужасяващо съчетание от мръсотия и метан, което най-добре да бъде оставено на мира.

Плутон е краят на всичко. Отвъд него лежат дълбините на огромния космически океан, онази бездънна бездна, която винаги се стреми към безкрайността. А по-нататък — звездите.

Някога, открих аз, за отдавна изчезналата раса, дала на тези светове имена на божества, Плутон е бил богът на мъртвите, а Харон — ужасният пилот, който въртял бизнес, като доставял душите на мъртвите в мрачното му царство. Имали са вярна представа, онези древни хора, мислеше си Табита Джут, докато совалката излиташе от палубата и оставяше „Порцеланова цитадела по първи зори“ да продължи напред през невидимата граница, за да потъне във великата нощ.

Защо отиваха на Харон, влачейки на буксир тъжния корпус на „Алис Лидъл“? Табита навъсено гледаше през прозореца към оловния глобус, увиснал в пространството над последната планета. Приличаше ѝ на покрит със зелена патина, мазен сачмен лагер.

— Какво е онова там? — попита Саския. — Зеленото петно?

Еладелдийският страж оголи зъби и провеси лилавия си език.

— Щабът — излая той.

— На повърхността?

Еладелдиецът не каза нищо повече.

Табита остави Саския и се върна обратно на твърдата метална седалка, докато совалката се приближаваше към замръзналата луна. Дори само от вида на Харон ѝ ставаше студено, по-студено, отколкото

в стерилните морета на космоса. Слънцето бе далечна бяла точица, едва различима от всички бели звезди и също толкова недостижима.

Мислеше си за Балтазар Плъм. Без да я предупреди, ѝ беше дал опасен кораб. Очевидно затова не го е искал никой друг, защото са знаели, че все някога ще ги вкара в беда. И тъкмо затова не я беше предупредил.

А може и да го бе направил по свой собствен начин. Той нямаше вина. Никой нямаше вина, просто Капела се заяждаше за технически подробности. Искаха да държат всичко под контрол, без конкретна причина, просто защото така им харесваше. Власт заради самата власт. След като вече беше срещнала един от тях, Табита знаеше, че са точно такива, за каквито ги смяташе.

Мразеше ги.

Тя извади хармониката си и засвири сърцераздирателно парче от „Блакуотър Блус“.

Ушите на пазача клепнаха и той изръмжа:

— Брибери два нещо!

— Виж — повика я до прозореца Саския.

Сивият диск вече не се намираше пред, а под тях. Зеленото петно се уголемяваше. Бе се преместило в средата и се носеше към тях.

Растителност, базис в ледена тундра. Не много голям, навярно с диаметър два-три километра. Много зелен. С река. Дървета, с дебели дънери и гъсти листа. Нещо приличаше на покрив на сграда. Точици — хора — по ливадите. Цветни лехи.

На Харон.

Табита никога не беше виждала подобно нещо. Пригади ѝ се. Сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне и ужасно ѝ се искаше да повърне.

Усетила, че ѝ е прилошало, Саския я погали по тила и въпросително я погледна.

— Кацане — съобщи стражът.

Табита преглътна, тежко задиша и заплува, за да заеме мястото си в мрежата до Кстаска. Сега прозорците бяха тъмни. Пилотът наклони носа надолу и в илюминаторите се появи ледената пустиня, жестока, неравна, черна и убийствена. После — зелените върхари на дърветата, сияещи под слънчевите лъчи.

Совалката се спусна между дърветата и се приземи на една ливада. „Алис“ с леко тупване кацна зад нея.

— Някой пуска хвърчило — замаяно каза Саския.

— Какъв микроклимат — носово отбеляза Кстаска. Ясно се виждаше, че е впечатлена. Бе възвърнала силите си, наслаждаваше се на сложната техника на звездния кораб и изглеждаше разочарована, когато стражът дойде да ги отведе от наблюдателния мостик в совалката. Сега отново се ободряваше.

Табита се чувстваше ужасно. Щяха да я убият за нещо, за което дори не знаеше, както бяха убили капитан Пепър, Тарко и Шин не заради техните престъпления и жестокости, а защото са им развалили следобеда. Щяха да я убият, без да има шанс да се спаси и това дори нямаше да е смърт, която би могла да разбере. На Харон не можеше да има нито дървета, нито трева, нито цветни лехи.

— Идва. Идва — изфъфли стражът и ги побутна към шлюза. Той отвори вратата и ги обляха слънчеви лъчи.

Табита изтощено слезе сред тучната трева. Пръстта под краката ѝ беше мека, дори не я бяха обгорили при приземяването си. Корпусът на совалката бе просто топъл, сякаш стояха тук на слънце от час-два. Тя облегна гръб на метала и пое в дробовете си невероятния въздух, докато летящата чиния на Кстаска с тихо бръмчене излиташе през вратата и Саския грациозно се спускаше до нея. На тясното ѝ лице грееше почуда. Гравитацията абсолютно съответстваше на Земната и след толкова време в космоса малко затрудняваше движенията им. Над тях сияеше небесната синева.

Хвърчилото беше жълто. То подскачаше и весело се рееше, сякаш принципът току-що бе открит и то беше първото хвърчило, издигнало се в небето.

Края на въжето държеше фигура в тога, отметнала назад огромната си глава. Табита едва я различаваше между дърветата на отсрещния бряг на рекичката. Зад нея имаше още зелена трева, още синьо небе, а нататък лежеше безмълвната замръзнала пустош на Харон, ужасна и гибелна.

По клоните на дърветата пееха птици.

— Идва — изръмжа стражът и я повлече напред, забил нокти в ръката ѝ през меката тъкан.

Той подкара жените пред себе си. Кстаска се плъзгаше над тревата с поляризиран заради силното слънце скафандър.

Закрачиха по чакълена пътека, която заобикаляше букова горичка и излизаше на открито. Пред тях се простираха зелени ливади и се спускаха надолу към реката толкова естествено, сякаш винаги ги е имало. До буковете надясно от тях се извисяваха кестени, натежали от бели и розови цветове. Пъстри храсти и буйни цветя изящно продължаваха към бреговете на реката, над която бе прехвърлено мостче от полиран камък и желязо. На него стоеше висока фигура, надвесила рибарски прът над бистрата вода.

Табита потръпна, въпреки слънцето, или тъкмо заради него, защото мястото му не беше тук, а на шест хиляди милиона километра.

Саския предпазливо се оглеждаше. Разбираше, че всичко това е трик, но не можеше да проумее как е направен.

— Хей, вие! — извика някакъв глас.

Спряха. По чакълената пътека към тях се приближаваше капелан, вдигнал ръка за поздрав.

Много приличаше на кибернатор Пърлмутър: по-икономично скроен, ала със същата лъскава кожа, със същите ясни очи. Носеше същите пръстени и сандали, но вместо с тога, бе с шотландска пола от тежка лилава материя и широка бяла блуза без яка с фина бродерия по маншетите и около шията. Имаше огромната плешива глава, типична за цялата му раса, увенчана с венец от свеж бръшлян. Веждите му бяха гарвановочерни и извити, поради което изглеждаше постоянно развеселен и изненадан: изражение, по-благодарно от това на кибернатора. В момента им се усмихваше с искрена радост.

Стражът застана мирно.

— Задворниците, брат Феликс — каза той и му подаде нещо.

— Глупости, капитане — внимателно отвърна капеланът. Той се пресегна надолу, взе пластината на личността и я прибра в шотландска кесийка от тюленова кожа, обшита със седеф. — Те са наши гости. Естествено. Благодаря ти, капитане. Добра работа.

Освободен, еладелдийецът сковано отдаде чест и се затътри обратно да вземе пилота на совалката, който се изтягаше на тревата и се грееше на слънце. Двамата се отдалечиха към реката.

Капеланът се усмихна на малката група.

— Много ми е приятно да се запозная с вас — каза той. — Ужасно се радвам, че дойдохте. — После погледна към Кстаска, която

се носеше на височината на брадичката му. — Кстаска, нали? Много ми е приятно. Какво мислиш за малкото ни обиталище?

Очите на херувима проблеснаха за миг.

— Свършили сте много сериозна работа — одобрително отвърна той. — Декорът... — земянитски е, нали? Античен, разбира се, но тъканта...

— Много се радвам, че го харесваш — без изобщо да се засяга, кимна капеланът. Той подаде ръка на Саския, която се поколеба, но я стисна. — Саския Зодиак. — Гласът му бе топъл и гостоприемен, също като изкуствения ден. — Добре дошла. Добре дошла на Харон.

— Благодаря — резервирано отвърна тя. Гледаше нагоре към него с изражение на тревожна подозрителност.

— И накрая — каза капеланът. — Капитан Джут. — Думите му излъчваха разбиране и прошка. — Табита. — Той разпери ръце.

Табита отстъпи назад.

— Махни се от мен, капелане.

— О, ние не сме капелани — отвърна той. — Всъщност.

Тя го зяпна.

— Зная, че всички ни наричат така — поясни брат Феликс, — но не е вярно, разбираш ли. Ние... — той отново разпери ръце, — ... Сме капелански слуги. Също като вас.

— Не ме баламосвай — сряза го Табита.

Брат Феликс кротко се усмихна И скромно сведе огромната си глава. Мускулите на шията му бяха дебели колкото нейните китки.

— Ние сме просто пазители. Грижим се за Капела. Поддържаме я.

— И Харон — подхвърли Табита.

— Да. Е, всъщност, цялата система.

— Върви по дяволите.

— Тогава откъде идвате? — попита Саския.

— Ние сме хора — заяви той. — Първите от нас са дошли от Земята. — Брат Феликс плъзна очи наоколо и ведро се усмихна.

— Но вие бяхте на Луната — възрази тя. — На земната Луна.

— О, да — потвърди той. — Бяхме базирани там. Капела се готвеше за бъдещето. Наблюдаваха Земята, тайно обикаляха наоколо с малки кораби. Приземяваха се в изолирани райони и набираха подходящи последователи. — Лицето му просия. — Всеки, когото

видиш тук, някога е бил също като теб, Табита. Капела ни въздигна на по-висше равнище. Какво мислиш за това, Табита?

— Но аз не съм се представил — гладко продължи той преди Табита да успее да му каже какво мисли. — Казвам се брат Феликс и имам чудесна новина за вас. За всички вас. — Той се наведе към тях. — Всички вие също ще бъдете въздигнати!

— Не, благодаря — отвърна тя.

— О, зная, че е трудно да се приеме веднага — бащински каза брат Феликс. — Спомням си колко объркан бях самият аз! — Той се подсмихна. — Но защо ви държа тук? Искрах само да ви приветствам с добре дошли. Радваме се, че сте тук. Приготовили сме малка гощавка във ваша чест. — Брат Феликс се пресегна надолу като възрастен, протегнал ръка на малко дете. — Капитан Джут?

Табита здраво стискаше чантата си.

— Убиец — изръмжа тя. — Разрушител на кораби. Крадец.

Саския уплашено я гледаше. Никой друг не им обръщаше внимание.

— Защо не ме убиеш още сега и да свършваме? — извика Табита.

Той снизходително се усмихна и протегна ръка.

— Елате да обядваме.

Близначката я прегърна през раменете.

— Ела, Табита — помоли я тя.

Табита упорстваше.

— Не вярваш на всичко това, нали? — попита тя. — Тези създания, това...

Саския сбърчи вежди.

— Няма нужда да вярваш — прекъсна я акробатката. Саския, спомни си Табита, бе прекарала съкратеното си детство в изкуствена среда и не очакваше нещата да са непременно истински. — Досега всичко е прекрасно. Моля те, не го разваляй.

Слепоочията на Табита пулсираха, стомахът ѝ пареше. Тя сведе глава и се остави в ръцете на съдбата. Нямаше друг избор.

Брат Феликс ги поведе през дърветата в стар разрушен манастир от обрасъл с буйна растителност камък. Мъх изпълваше пролуките между плочите на пътеката, в сенчестите ниши бяха поставени теракотени бюстове. През арките се виждаше реката, която

лъкатушеше под плаещите върби. Край тръстиката на брега пасяха няколко овце и антилопи. Във влажните им очи не се четеше страх от високите мъже и жени, които крачеха или безшумно се носеха по двойки и тройки наблизко с копринени чадърчета на раменете. Във въздуха кръжаха птици.

Излязоха от манастира и се озоваха на ливада. Под огромни патриархални дъбове стояха групи дълбоко потънали във философски дискусии пазители в пастелни и снежнобели роби. Трио с лютня и обои свиреше в бял павилион, заобиколен от съсредоточена публика. Други седяха и отпиваха от златни бокали. Дрехите им падаха на великолепни гънки, по които съвършената трева не оставяше нито петънце. Всички бяха величествени, с огромни, благородни глави, високи три метра. Сред тях обикаляха веспански слуги в тъмносини туники и сребристи ленти, обгърнали ниските им зелени чела. Върху подносите на раменете им имаше купчини екзотични плодове, кани с нектар и фини вина, лимонада за децата, които весело тичаха наоколо, играеха на гоненица и хранеха елените с бисквити.

— Табита. Ела и седни — радостно каза брат Феликс и се понесе към покривка за пикник на червено-бяло каре. — Ще се почувстваш по-добре след това великолепно бургундско вино, убеден съм.

— Ще се чувствам по-добре, когато съм на борда на кораб и се отдалечавам от това място — отвърна тя. — Едва тогава.

Табита плъзна поглед наоколо. Имаше вино, искрящо като рубини в ръчно произведените шишета. Имаше хрускав селски хляб, парченца жълто масло, поднесени върху влажни зелени листа, планини от сирена и пикантни деликатеси, глинен поднос с прекрасни, сочни сливи. Стомахът ѝ закъркори.

Преди минута ѝ се гадеше, но сега, осъзна тя, умираше от глад.

Саския вече стоеше на колене и проучваше пушената съомга.

— Кстаска — величествено се обади брат Феликс. — Какво бих могъл да ти предложа за освежаване след лишенията на твоето пътуване?

— Ние нито ядем, нито пием — резервирано отвърна херувимът. — Вашата усилена слънчева светлина ми е абсолютно достатъчна. — Той спусна летящата си чиния върху тревата и с тиха въздишка се отпусна по гръб, като се подпря на лакти.

— Капитан Джут — обърна се към нея брат Феликс. — Табита. О, моля те, седни.

— Седни, Табита — жално повтори Саския с пълна уста.

— Изминала си толкова дълъг път — продължи пазителят, — и за нас е огромно удоволствие да те видим тук жива и здрава. Няма ли да изпиеш чаша вино с нас?

Табита погледна към сияещия гигант.

Той махна с пръст. Напълнен до ръба бокал леко се издигна от земята и увисна пред нея.

Тя сведе очи към него.

Протегна ръка и го взе.

— Трябва да ви се извиня заради кибернатор Пърлмутър — когато започнаха пикника, каза брат Феликс. — Понякога е доста категоричен, зная. Приема нашата работа ужасно сериозно.

Табита погледна към тържествените и изящни фигури, които, се наслаждаваха на въздуха на Харон във вечния следобед. От белия павилион се носеше нежна музика. Застанали на групи около слънчеви часовници, пазителите обсъждаха природата на времето.

— Това не ми прилича много на работа — грубо отвърна тя.

— Нашите задачи са многобройни и разнообразни — невъзмутимо поясни домакинът им. — Едно от многото задължения, които имаме честта да изпълняваме за капеланите, е да събираме онези чудни стари кораби на Санцау.

— Колко са? — захапала ален домат, попита Саския.

— Не много — неодобрително отвърна брат Феликс и приглади полата на коленете си.

— Трябва ви известно време, за да ги откриете — заяде се Табита.

Брат Феликс повдигна достолепните си вежди.

— О, ние знаем къде са. Винаги сме знаели къде са. Във всеки момент. Не, ти не ме разбра. — Той се наведе напред и набоде на вилицата си пушена стрида. — Това не е неприятно задължение. Нищо тук не е такова. Както сама виждаш. — Брат Феликс нежно се усмихна и посочи наоколо. — Всъщност е нещо като игра — призна той. — Шансовете някой от останалите кораби да се доближи до двигател са... невъобразимо нищожни! — Пазителят се засмя. — Тук не е останал нито един, нали разбираш. Ние откарваме всичките.

С едва забележим жест той загатна за сто трилиона квадратни километра космос, девет свята, четирийсет и пет луни, триста седемдесет и един разработени астероида и неколкостотин различни инсталации, включително тунели, платформи, колела, зикурати и грешки, складове, автономни лаборатории, хангари и полуобитаеми среди. Познаваше всички и всичко на тях. Благославяше ги.

Брат Феликс пхна стридата в розовата си уста.

— Дори онези приятелчета на Титан нямат хардуера — продължи той; — Тъкмо затова дават мило и драго, за да открият фраск. Всъщност, безнадеждна работа. Но ти, Табита... — Пазителят се пресегна и бащински постави длан върху китката ѝ. — Ти си истински съперник.

Хванати ръка за ръка, по пътеката се приближиха две еднакво величествени млади жени. Носеха бели тоги, широки кожени колани с кесийки и венци от лозови листа. Брат Феликс ги поздрави.

— Сестра Вероника! Сестра Марджъри! Заповядайте при нас.

— Привет, брат Феликс — мелодично отвърна едната.

— Това ли са новите ти протежета? — попита го другата.

Двете отправиха великодушните си пазителски усмивки на всички и след като бяха представени, седнаха по турски, леко издигнати над земята, до брат Феликс.

— Значи вие сте онези, които отвлякоха последния фраск — с възхищение каза сестра Марджъри и си взе парченце съомга.

— Тъкмо разказвах на нашите приятели за малката ни игра — поясни брат Феликс, който изглеждаше още по-весел, ако това изобщо бе възможно.

Сестра Вероника повдигна ръка към Табита в жест на любезна възхита.

— „Алис Лидъл“ беше истински противник — заяви тя.

— Ето, какво ви казвах! — Все още наведен назад, брат Феликс разкопча кесийката си и извади пластината. — Ето я — възкликна той и я вдигна за ръба. — Самата Алис, жива и здрава.

— О, дай да видя — помоли го сестра Марджъри.

— Дай ми я — гърлено се обади Табита, надигна се и се пресегна над покривката. Но не можеше да я достигне.

— Ти вече нямаш нужда от нея, мила — отбеляза брат Феликс и подаде пластината на сестра Марджъри. — Когато те въздигнат, ще си прекалено заета, за да пилотираш космически кораби!

— Така е, Табита — потвърди сестра Вероника, сякаш я поздравяваше. Табита се отпусна обратно на мястото си. — Повече няма да се налага да караш баржа.

— Ще станеш една от нас! — усмихна се сестра Марджъри.

— Предпочитам да се превърна в перк — злобно отвърна Табита.

Тримата пазители намериха думите ѝ за страшно забавни и сърдечно се засмяха.

— Как се играе? — попита Кстаска. — Тази игра?

— Ами... — замисли се сестра Вероника, — това дори не е игра.

— Развлечение — прибави сестра Марджъри.

— Обзалагаме се — каза брат Феликс, като че ли това признание трябваше да ги шокира.

— Предизвикваме се един друг да го оставяме да продължи, каквото и да е то — допълни сестра Вероника.

— За да видим кой последен ще изгуби самообладание и ще се намеси — завърши сестра Марджъри.

Двете сестри вдигнаха очи към брат Феликс.

Той изглеждаше едновременно засрамен и развеселен от самия себе си.

— Аз изгубих.

Сестрите радостно се засмяха.

— Справяха се много добре — защити се брат Феликс и започна да брои успехите им на пръсти. — Стара фраскка царица, появила се след цялото това време.

— Никой не знаеше, че е там — отбеляза сестра Вероника.

— И докато се усетим, се озовава на адаптиран „Таласъм“ на Санцау — наблегна брат Феликс.

— ... с херувим на борда! — удивена от неизтощимата изобретателност на вселената, каза сестра Марджъри.

Всички пазители любезно погледнаха към Кстаска, сякаш я поздравяваха за проява на чудодейна находчивост.

— Абсолютно необикновено съвпадение — заяви брат Феликс, докато големите глави около покривката за пикник кимаха в знак на съгласие. — Какво бихме могли да кажем? Жалко за хардуера!

Пазителите отново весело се засмяха.

Брат Феликс се завъртя, повдигна широкото си лице към необяснимото слънце и плъзна поглед по градините, децата, събеседниците, музикантите, въдичарите и хвърчилата. Денят бе вечно топъл. Дори намек за студ не напомняше, че се намират в балон от благосклонна невероятност върху замръзналата атмосфера на луната на Плутон. Около зелените ливади едва се забелязваше черното царство на вечния страшно лед.

Сестра Вероника се наклони към Табита. Пръстените на бялата ѝ ръка проблеснаха под слънчевите лъчи.

— Някои бяха убедени, че ти знаеш нещо, което не ни е известно — поверително ѝ събщи.

Преди Табита да успее да отговори, сестра Марджъри се пресегна и успокоително я потупа по ръката. Снизходителното отношение на всички я вбесяваше.

— О, не се тревожи — каза сестра Марджъри, — ние знаем, че не знаеш нищо.

— Още от самото начало дори не подозираше какво става, нали? — попита брат Феликс. — Просто си вършеше работата.

Табита стисна зъби и не отговори.

— Не, Табита, нищо не те заплашва — Продължи той.

— Гарантираме ти — едновременно заявиха сестрите.

— Казах ѝ — обясни им брат Феликс, — че се е справила отлично. Капела даде разрешение за вашето въздигане.

Саския изглеждаше унила. Тя мрачно въртеше стръкче поред между палеца и показалеца си.

— Можете ли да съживявате умрели хора? — попита ги близначката.

Последва съвсем кратка пауза.

— О, Боже мой — тъжно въздъхна сестра Вероника.

— Клетият ти брат — поклати увенчаната си с венец глава сестра Марджъри. Сестрите погледнаха нежно и жално към огледалните си образи.

— Клетото дете — промълви брат Феликс. — Ето, пийни си още малко вино — съчувствено каза той, после се извърна и си издуха носа.

Саския местеше очи от лице на лице.

Табита се пресегна и стисна ръката ѝ. Кстаска безмълвно се приближи.

— Ами Марко? — попита Саския. — Марко Мец. Наложил се да го оставим на Венера. Ще въздигнете ли и него?

Брат Феликс се замисли. Вените на слепоочията му отново запулсираха.

— Виж, Марко Мец е доста непослушно момче, нали? — заговори той. — Струва ми се, че Венера е най-подходящото място за

него. — И пазителят леко замахна с ръка, за да си вземе още едно парче хляб.

Саския се приповдигна и заби кокалчетата на пръстите си в меката почва.

— Но той ще загине там! — възрази тя, докато филийката покорно се плъзгаше в чинията на брат Феликс.

— Не и ако е предпазлив — отвърна той. — Понякога е много забавно, нали знаеш, да си корабокрушенец.

— Особено със счупен крак — кисело подметна Табита.

Брат Феликс разсеяно махна с ножа за масло.

— Човек преодолява телесните несгоди — заяви той, лапна голямо парче хляб и задъвка. — Вниква в... душата си...

— Общува с природата — прибави сестра Вероника.

— Надалеч от суетата на системата — съгласи се сестра й. Брат Феликс мощно преглътна.

— Може би ни предстои да видим един коренно преобразен Марко Мец! — с грейнало лице предположи брат Феликс. Той внимателно постави върху останките от хляба си парче шунка и с решително бодване на дългия си показалец го залепи за маслото. — Не мислите ли? — Като че ли наистина искаше да чуе мнението им.

Табита разярено въздъхна и се отпусна назад на лакти. Тя стисна шепа трева и я откъсна. На мястото на всеки стрък от почвата бързо изникваше нов. Щом видя това, Кстаска незабелязано забодде върха на опашката си в земята и започна да прави някакви проучвания.

— Смятам, че ако незабавно не се предприеме нещо, той ще загине — заплашително каза Саския.

— Тогава ще предприемем нужните мерки, мила моя — обеща сестра Вероника. — Веднага след обяда.

— Трябва да освободим ума ти от всички тревоги — прибави сестра Марджъри.

Сестрите кимнаха и блажено се усмихнаха.

На Табита й се искаше да блъсне огромните им глави една в друга. Искеше й се да се развилнее наоколо с тежко оръжие. Искеше й се да се върне в „Алис“, да седне в разбитата й кабина и да завие. Искеше й се да легне под слънцето с глава върху чантата си, да заспи и никога да не се събуди. Тя неохотно си отчупи коричка от хляб.

— Какво знаете вие за свободата?

Една от сестрите се завъртя и нежно ѝ се усмихна.

Сестра Марджъри разпери ръце, за да обгърне всички въздигнати хора, които се забавляваха наоколо, а също дърветата, цветята и птиците.

— Огледай се наоколо, Табита — подкани я сестра Вероника.

Табита отпи голяма глътка вино, опря брадичка върху юмрука си и безразлично плъзна очи по ливадата.

— Не е зле за тая камара говна — подметна тя.

Но нищо не можеше да смути тези хора.

— Свободата е власт — рязко заяви Кстаска.

— Според мен — прибави Саския, която бе навила нагоре ръкавите и крачолите си, — не е възможно да си действително свободен навън, ако не си свободен вътре. Ако разбирате какво искам да кажа. — Тя протегна напред дясната си ръка, критично я заразглежда и започна да върти длан под усилените слънчеви лъчи.

— Би трябвало да се вслушаш в приятелите си, Табита — одобрително кимна брат Феликс.

— Скоро, когато станеш една от нас, ще разбереш, Табита — сериозно потвърди сестра Марджъри. — Тук всичко е красиво и всеки е съвършено свободен. Кой ни заповядва или ни ограничава? Къде са нашите потисници?

— На Капела — отвърна Табита. — Според брат Феликс.

Искрено озадачени, тримата пазители се спогледаха.

— На Капела ли? — попита сестра Вероника. — Но, Табита, именно Капела ни дари тази свобода!

— Само си помисли — настойчиво каза брат Феликс. — Ние сме на Харон, в самия край на нашата слънчева система. А слънцето е великолепно!

— Къде щяхме да сме сега, без избавителното могъщество на Капела? — попита сестра Марджъри.

— Все още щяхме да сме на бедната стара Луна — поклати глава сестра Вероника, — и да се чудим дали можем да си позволим да идем на Марс!

Но на Табита ѝ писна.

— Така ли мислите? Да ви кажа ли какво мисля аз? Ще ви кажа какво мисля за избавителното могъщество на Капела. Ще ви кажа какво мисля за това, че ме довякохте тук. — Тя замълча за миг и отпи

от чашата си, като се наслаждаваше на удоволствието да ги накара да я чакат, особено след като нямаше ни най-малка представа с какво да продължи. — Ще ви кажа какво мисля аз — повтори Табита, осъзнала, че виното е прекрасно и че вече е изпила доста голямо количество. — Вие винаги сте в чужда градина. — Началото звучеше добре. Тя тромаво махна с ръка. — Не можете да сте свободни, когато някой ви казва къде да ходите и къде не. — Нова глътка вино. — Когато бях малка, Марс беше границата. Аз съм родена... — Табита впери очи в сестра Вероника, — ... на бедната стара Луна.

Сестра Вероника не реагира.

— Все някой трябва да е оттам — каза Табита.

Сестра Вероника любезно се усмихна.

— Хич не беше забавно — продължи Табита. — Ако ме питате. Така или иначе, после разпродадох целия Марс и всички решиха да продължат към Пояса. След това дойде Сатурн, разработването на пръстените. А сега? Тук ли? Това ли е границата? Или това е стената на градината?

Пазителите на слънчевата система спокойно я наблюдаваха, сякаш рецитираше стихотворение, нещо научено наизуст, нещо репетирано и далечно. Саския и Кстаска внимателно я следяха. Близначката се примъкна до нея и стисна ръката ѝ.

Но Табита не искаше да ѝ стискат ръката.

— Няма никаква свобода — заяви тя. — Не и докато някой друг се е вкопчил във властта. Така че имаш право, Феликс. Всички ние сме слуги. — Мрачната мъдрост на тази забележка я накара тъжно да кимне. — Мисля, че преди да започне всичко това, бях по-свободна от всякога. — Табита се засмя. — Обикалях търговските пътища с капризен стар „Таласъм“, превозвах машинни части от Сантяго Селестина до Калисто, вечно бях на червено и се чудех къде ще спя на другата вечер, къде ще си търся работа на следващия ден. Това е цялата свобода в тази система — гневно завърши тя.

Брат Феликс се издигна малко по-високо над земята. Саския светкавично прегърна Табита, сякаш си мислеше, че пазителят се кани да я удари. Но той каза нещо съвсем разбираемо.

— Все още си разстроена заради кораба си, нали? Не трябваше да забравям, извинявай. Да видим дали бихме могли да умиротворим ума ти.

Следван от Табита, Саския и Кстаска, той се понесе обратно през ливадата. Сестрите останаха край покривката, усмихнати, вечно усмихнати. В манастира група пазители прекъснаха дискусията си, за да поздравят жените и херувима. Брат Феликс бе доста по-напред от тях и успяха да го настигнат едва, когато прекоси горичката и наближи уединеното кътче с останките от „Таласъма“ и празната совалка.

Той ги повика при себе си.

— Виж — каза на Кстаска пазителят. — Това ще ти хареса. — Той завъртя един от пръстените си.

Корпусът на „Алис Лидъл“ заблестя. Сиянието сякаш идваше отвътре, но не през разбитите илюминатори. Като че ли самата енергия, все още информираща разкъсаните молекули на материята му, бе призована да се прояви като светлина и да затанцува под слънчевите лъчи.

За миг корабът остана там, сякаш готов за отлитане, обгърнат от блясъци, които се отразяваха в прозорците на совалката. Табита извика и заслони очи, защото в този момент ѝ се струваше, че гледа не към разбитите и смачкани останки, а към някогашния „Таласъм“. Така трябваше да е изглеждал, току-що излязъл от бергенската корабостроителница, по времето на онази полукомична, полумистична церемония, когато корабният двигател за пръв път получава чисто нова личност и роботът калиграф се приближава, за да изпише на носа яркосините букви на името му. Такъв го виждаха сега, „Алис Лидъл“, нов, цял и преобразен. Вдлъбнатините ѝ пробойните се затвориха. Предният илюминатор засия, скенерите се завъртяха, усетили слънчевия вятър. Очертанията му бяха ясни и истински, малките му криле бяха насочени назад, докато корабът разсъждаваше за работата, за която е създаден. Топлинна вълна развълнува въздуха около дюзите му и той се завъртя, като че ли търсеше господарката си, после сякаш почти започна да се издига. И изчезна.

Внезапно задуха вихър, втурнал се от всички страни, за да запълни празното пространство. Косата на Саския се развя пред лицето ѝ. Табита се хвърли напред и отчаяно извика.

Въздухът се проясни. „Алис Лидъл“ вече го нямаше. Тревата под него не беше обгоряла. Стръковете потръпнаха и замръзнаха неподвижно.

— Ето — каза брат Феликс. — Така е по-добре, нали?

И после слънцето се скри.

Огромна елипсовидна сянка се плъзна като вълна по градините.

Всички прекъснаха заниманията си. Разговорите замлъкнаха и пазителите вдигнаха очи към потъмнялото небе. Музиката утихна. Атмосферата затътна и запраця, сякаш от преливането на енергиите, които бяха унищожили кораба на Табита. Изведнъж стана много студено.

— О, не — изсумтя Саския и вдигна яката на тънкия си костюм.
— Сега ще завали.

— Не, Саския — отвърна Кстаска.

Табита просто стоеше с отметната назад глава, с ръце на хълбоците и с широко отворена уста.

— Това не е облак — заяви херувимът.

От висините изкънтя силно променен от разстоянието глас:

— СЗЗАЗЗКИЯ? КССТАЗЗКА? ДОЛУУУУ ЛИИИ СССТЕ?
КЪДЕ СА МММОЧЕТАААА?

— Хана? — възкликна Саския. Тя грабна ръката на Кстаска. — Хана ли е това?

Брат Феликс вдигна ръце.

— Мили Боже, каквото и да е...

— Това е Изобилие! — надвика гръмовния тътен Саския, докато мрачният силует бързо се спускаше към тях. Тя се засмя и плесна с ръце. Надигналият се вятър развяваше косата ѝ. — Докарала е цялата станция!

Небесната костенурка затъмни ясното небе като летяща планина. Дърветата се разлюляха, птиците и животните се спуснаха да бягат, като надаваха ужасени писъци.

От всички страни се събираха пазители, понесли се на сантиметри над тревата.

От долната страна на огромната станция се отвори сребърно око и въздухът бе пронизан от мощен лъч, който нестабилно се плъзна насам-натам.

Все още стиснала ръката на Кстаска, Саския се втурна към светлината. Докато тичаше, повлякла херувима след себе си, тя хвърли поглед през рамо.

— Табита! — извика близначката. — Табита!

Но Табита бягаше в противоположната посока. Брат Феликс крещеше нещо след нея.

Саския мигновено спря и пусна дланта на Кстаска. Херувимът продължи по инерция напред, описа тесен кръг във въздуха и се върна обратно. Той се спусна надолу и хвана акробатката за ръка.

Отвсякъде се стичаха пазители.

Брат Феликс тичаше след Табита.

Саския извика и се помъчи да се отскубне от Кстаска.

Сякаш Хана едва сега бе овладяла управлението, сребърният лъч прекоси ливадата и се насочи право към тях.

— ДРЪЖТЕЕЕЕЕ СЕЕЕЕ! — изрева оглушителният глас.

И докато пазителите се катереха един връз друг и се пресягаха към тях, херувимът и близначката внезапно бяха понесени нагоре.

Табита не гледаше към тях. Просто продължаваше да тича назад към дърветата, като избягваше втурналите се в обратната посока пазители.

— Табита! — чу гласа на Саския тя. — Пропусна Табита!

Следвана по петите от брат Феликс, Табита стигна до манастира. Той викаше името ѝ като разярен старшина, подгонил избягал войник. Пазителят влетя в тясното пространство и заподскача по стените, сякаш внезапно изгубил контрол над крайниците си.

От обратната посока прииждаха други.

Табита застана в средата на манастира и се заоглежда наоколо.

После, точно когато се нахвърляха отгоре ѝ, притисна чантата си към себе си, отскочи настрана, хвана се за колоната на една от арките и се прехвърли през прага.

Зад нея се разнесе мощен сблъсък на тела.

Тя стремглаво се втурна в гъсталака, като се привеждаше под клоните и се провираше през шубраци, през които пазителите не можеха да минат. Заобиколи руините, прескочи обрасло с папрат дере и излезе на открито. Там беше покривката на червено-бели карета, край която продължаваше да седи една от сестрите. Другата бе по-нататък на ливадата, почти в края на буковата горичка. Пластината се намираше у сестра Марджъри.

Коя беше сестра Марджъри?

От това разстояние не можеше да ги различи. А нямаше време за грешни догадки. Дърветата се клатеха все по-силно. Огромната станция продължаваше да се спуска надолу, сякаш Хана възнамеряваше да смаже целия балон.

Табита си пое дъх и извика:

— Алис! Алис!

Пазителката край гората спря и се огледа наоколо.

Зърна Табита и премести очи към сестра си. Чиято ръка се стрелна към кесийката ѝ.

Като проклинаше тяхната гравитация, Табита се затича към изоставената покривка. В същото време забеляза, че сестра Вероника се спуска обратно към нея.

От небето се разнесе слаб, остър звук, сякаш някъде далеч огромно ято птици надаваше писъци.

Тя погледна нагоре. От търбуха на снишаващата се станция разцъфваше тъмен облак, маса от черни точки: газ, шрапнели, позиви, насекоми, докато тичаше, си помисли Табита. Някои от тях бързо се спуснаха над цветните лехи пред нея.

Перки!

Хана пращаше перките, повече перки, отколкото Табита изобщо беше виждала на едно място или пък ѝ се искаше да види където и да е. Семейства от гъвкави, бодливи перки по гащеризони, въоръжени със зъби и остри пера.

— Чии! Чии-чии-чии-чии! — Перки валяха над дърветата, плъзгаха се по покрива на павилиона, цопваха във водата. Изправяха се, прегазваха цветята и светкавично се нахвърляха на всеки, който им се изпречваше.

След миг перките бяха навсякъде, тичаха из градините, събаряха пазители и еладелдийци. Хипертрофиралите хора напразно дърпаха и въртяха пръстените си: енергийната сянка на отвлечената станция ги затъмняваше.

Табита прескочи покривката и сграбчи сестра Марджъри за предницата на тогата.

— Дай ми я! — изкрещя тя в огромното ѝ лице.

Пазителката отчаяно въртеше очи. Лъскавите ѝ устни оголиха зъбите ѝ.

— Къде е тя! — извика Табита и се пресегна към кесийката. Сестра Марджъри изпищя и размахна ръце.

Табита вече бе разкопчала торбичката.

Зад нея се разнесе шум. Под брадичката ѝ се плъзна гола предлакътница и рязко я дръпна назад.

Задавена, Табита усети, че сестра Марджъри се мъчи да се отскубне от ръцете ѝ. Отчаяно се завъртя в яката прегръдка и едва не си откъсна ухото. Зад сестра Вероника видя брат Феликс, който неуверено излизаше от горичката. Бе изгубил бръшляновия си венец.

Сестра Вероника хвана дясната ѝ ръка и се опита да я извие. Табита се наклони надясно, прегъна колене и събори носещата се във въздуха пазителка.

В този момент чу нов трясък. Един от перките бе паднал в средата на покривката и се въргаляше сред бургундско, трохи и парчета стъкло. Той скочи на крака, бясно зацвъртя и замахна с верига към сестра Вероника.

Тя нададе вой, пусна Табита и тромаво се завъртя, за да отблъсне перка.

Спусналият злобните гадинки тракторен лъч продължаваше да е насочен към ливадата. Хана беше открила Табита.

Тя затърси с очи сестра Марджъри.

Която се опитваше да избяга с малки, нестабилни крачки.

Друг перк се втурна да я пресрещне.

Брат Феликс с пълна скорост се носеше към Табита. Очите му бяха замъглени и изцъклени, вените на слепоочията му бяха издути и се гърчеха, сякаш внезапно оживели.

Когато стигна до нея, от него се разнесе ужасно прашене.

Главата му се пръсна.

Красивата, сияйна кожа на челото му се разкъса ѝ черепът му се пропука като яйце. Във всички посоки полетяха пръски безцветна слюз.

Брат Феликс рязко спря, блъсна се странично в сестра Вероника и се олюля, мъчейки се да си поеме дъх като удавник. Изражението на лицето му, онзи безумен поглед, оставаше непроменено. В очите му закапа отвратителна течност.

Табита уплашено отскочи назад. Пригади ѝ се и затисна уста с опакото на дланта си.

В черепа на брат Феликс мърдаше нещо.

Нещо дълго и меко, нещо разчленено и сивкаво-лилаво, лъщящо от слюзта в гнездото му. Самото гнездо представляваше разкъсана, почерняла дантела — остатъците от мозъка на пазителя.

Създанието, разяждало го от толкова много години, сега се надигна и запищя.

Гигантска гъсеница с половинметрово тяло.

Това беше първият капелан, който виждаше Табита.

Тя се преви и повърна жлъч и вино върху смачканата трева.

Тракторният лъч я очакваше на два метра оттам. Очевидно Хана не желаше или не можеше да я измъкне от мелето.

Останалите пазители стояха, седяха или клечаха като статуи, един по един изоставили битката си с перките, докато издутите им глави се пръскаха като пашкули. От гадната каша на разпадащите им се мозъци се появяваха капелани. Плоските им глави се въртяха наоколо и душеха въздуха. И пицяха ли, пицяха.

Като кашляше и плюеше, Табита отчаяно затърси оръжие. Ръката ѝ стисна вилицата за туршия. В този момент перкът заби юмрук в гърба на сестра Вероника и тя се стовари на земята сред останките от пикника.

Челото ѝ се разцепи и изпод венеца ѝ бликна лепкава течност. Темето ѝ се отчупи и се претърколи на тревата.

Отвътре изскочи капелан и се загърчи сред сирене и салата.

— Чиии! — извика перкът.

Ухили се и вдигна юмрук.

В пръстите му изщрака сгъваем нож.

Табита скочи на крака, притисна чантата си към себе си и размахна вилицата. Сестра Марджъри продължаваше да стои на същото място и да стиска главата си. Нейният капелан се измъкваше навън и пицеше от ярост. Перкът безжизнено лежеше в краката ѝ.

Табита се спусна към пазителката.

Тракторният лъч внезапно се плъзна към нея.

— Не още! Не!

Тя отскочи настрани и погледна нагоре към фраскското чудовище, което Хана Су им водеше на помощ, прекосявайки хиперпространството с непостижима за човечеството скорост. Табита яростно разтърси глава и два пъти кръстоса ръце във въздуха.

Лъчът угасна.

— По дяволите!

Бясна и отчаяна, тя се хвърли към сестра Марджъри и грабна кесийката ѝ. Капеланът в мозъка на пазителката запищя още по-високо. Създанието разярено скочи отгоре ѝ и замахна с глава, Табита се приведе и заби вилицата в него. Докато капеланът се клатеше като обезумял насам-натам, Табита пхна ръка в торбичката. Ослепялата сестра Марджъри се опита да издере лицето ѝ. Капеланът отново я нападна. Капещата от пипалцата му слуз я опръска по рамото. Тя

отново избягна удара и отскочи извън обсега му, стиснала плячката си в ръка.

Перките се бяха нахвърлили върху останките от сестра Вероника и брат Феликс и убиваха изпълзелите от тях създания. Табита извика и посочи към капелана, който се гърчеше по яката на сестра Марджъри, и те се метнаха към него, като надаваха крясъци.

Сега имаше само перки. Навсякъде.

И никакъв лъч.

Табита погледна нагоре. Изобилие беше влязла в геостационарна орбита и висеше в небето, мрачна и безмълвна. Тук-там бледи проблясъци издаваха някаква бясна дейност на борда.

Нямаше време за предположения.

Оставаше й само една възможност.

Табита се затича назад през дърветата.

Късметът не й изневери. Еладелдийците бяха убити, преди да успеят да се върнат на постове си. А въздигнатите бяха прекалено заети, за да пилотират космически кораб. Всички се въргаляха из полето и някои все още продължаваха да се съпротивляват, но повечето бяха неподвижни или бавно се гърчеха на земята, докато перките разкъсваха на парчета онези, които ги бяха въздигнали.

Табита се покатери в совалката и скочи в мрежата. Моделът бе усъвършенстван „Тинкърбел“, нали? Просто усъвършенстван „Тинкърбел“. Определено. И въпреки че всички надписи бяха на еладелдийски, аварийният бутон трябваше да е точно този.

Нали?

Тя изскърца със зъби и го натисна.

Всички светлини запремигнаха в червено. Двигателите започнаха да вият.

Табита извика от радост и облекчение. Осъзна, че все още стиска Алис в ръка, целуна я и я пхна в чантата си. Задъхана, тя се отпусна назад и остави мрежата да я обгърне.

На Изобилие цареше хаос.

Зная, че на Изобилие и преди си беше така, пък и все още е, но дори хаосът си има степени, а тогава бе настъпил истински ад. Всички асансьори бяха в движение, тръбопроводите се пръскаха. Комуникационната система се беше разпаднала и безредно прескачаше през архиви, сателитни предавания, музика, собствените си наблюдателни монитори и неясни палестински телевизионни състезания. Цялата полицейска система бе излязла извън контрол. Киборгите стояха слепи и глухи на постовите си, осакатени от мъртви сервомеханизми, полудели в инфобурята. Визьорите им пулсираха и не бяха в състояние да вземат каквото и да е решение. От ушите им шуртеше кръв, от очите им се стичаха сълзи.

Видели, че мечтата им се сбъдва, евангелистите бяха организирали групи заблудени туристи и ги бяха въоръжили с плячка от ограбени оръжейни магазини. Завързани един за друг с парчета синкаво-оранжево въже, те се спускаха от хотелските тераси и нападаха трантските проститутки в пещерите на Йошивара. Пияници се изпозастрелваха в казината. Умираха хора. Никой не можеше да направи нищо. Хана Су се смяташе за късметлийка, че е останала невредима, след като е задействала такъв двигател за пръв път след толкова много години бездействие. Тя се опитваше да следи всички функции, които трябва да се извършват при хиперпространствения скок: прехвърляне на n-измерни матрици, анализиране на вероятности и генериране на многобройни парадигми в онзи извратен и чепат клон на математиката, който фраските наричат „език“.

Можеше да се направи. Можеше, стига да имаше достатъчно пространство и време.

Табита приближи еладелдийската совалка, като надуваше всички аварийни сирени, но получаваше от контролната кула само неразбираеми сигнали. Пристанищните докове изглеждаха така, като че ли са били посетени от ураган, който се е задържал там известно време и е замерял прозорците на корабите с разбити машини, а после е

разхвърлял наоколо и самите кораби. Едно от равнищата беше особено опустошено, сякаш всичко е било пометено от гигантска ръка. Табита: рязко намали скоростта и се вмъкна там.

Асансьорът не работеше. Затича се към стълбището.

— Хана! — не преставаше да вика тя.

Комуникаторът запелтечи, заплака, засвири и запищя.

Коридорите на по-долните равнища бяха пълни с пяна от пожарогасители и изпотрошени мебели. Обезумели туристи плякосваха магазините и пълнеха чантите си с афършейв, киберпорно и кутии с напитки. Със стопени главни процесори, роботите от охраната скачаха напред-назад по пътя и с глух екот се блъскаха в стените. Двама мъже и една жена закрещяха на Табита и разперили ръце, започнаха да се смеят и да обикалят в кръг около нея. Тя изрита единия от мъжете в слабините и побягна.

Виждаше, че скокът е бил ужасяващ. Последиците бяха навсякъде. Всички растения на борда се бяха удвоили. Около скелетата се виеха шипки, между стъпалата на ескалаторите растяха гъби. По стените и подовете се бяха появили цепнатини, в които падаха коли и хора.

Както научих по-късно, имаше и други изменения от определено положителен характер. Записите показваха как единствената живееща на станцията управителка се барикадира в една от заседателните зали, от която впоследствие не бяха открити каквито и да е следи.

Табита се изгуби. Стоеше пред вратите на асансьорите, без да знае дали да продължи нагоре, надолу или настрани.

— Ами сега, Хана? — извика тя и удари с юмрук по пращящия комуникатор.

Вече почти бе избрала случайна посока, когато забеляза, че индикаторите на асансьорните капсули проблясват. В мига, в който се насочи към дясната врата, тя се отвори и светлините на капсулата се включиха.

Табита скочи вътре. Още преди да успее да погледне към бутоните, вратата се затвори и капсулата потегли по тунелите. Покрай нея безшумно се плъзгаха спирки, тъмни или обхванати от пожари. Към прозорците се притискаха лица и ръце, хора, които я умоляваха да ги пусне. Хана не обръщаше внимание на молбите им.

Капсулата увисна във въздуха над шестоъгълна писта. Табита се измъкна навън и скочи долу.

Намираше се на паркинг. Три полицейски плъзгача бяха спрели под странни ъгли. Сирените им виеха, светлините им проблясваха, но всички киборги неподвижно седяха вътре и не можеха дори да отворят вратите.

Над тях се извисяваше зеленият купол на „Сънят на праведните“. Табита се насочи към вратата, като си проби път през поразените гости, събрани около входа. Нещо им пречеше да влязат, навярно силово поле.

Когато стигна до стълбището, в краката ѝ се появи зеленикав огън.

— Насам, капитан Джут — извика той с глас на измъчена пружина. Щитът се разтвори със звук като от свален цип, след което отново се съгъсти зад нея.

Обърнатият с главата надолу атриум пустееше. Самотен шпаньол проучваше съдържанието на изоставени чували за трупове. Той ужасено погледна към зеления огън и избяга със скимтене.

Във въздуха се носеше висок звук от различни уреди, които едновременно са се повредили. Табита закричи по тунела и се сблъска с група фраски.

Бяха по-дребни от онези, които бе срещала, и излъчваха силна миризма на восък. Те обикаляха наоколо и кършеха пръчковидните си крайници.

Фраските не обърнаха внимание на огъня, който се стрелна право през тях.

Вцепенена от страх, Табита наведе глава и го последва.

Пуснаха я да мине, като обезпокоено працияха и жалостиво подсвиркваха помежду си.

Мъжкари. Мъжкари, останали без командир.

Свещите в облицования с дървена ламперия коридор не горяха. По пода лежаха тела. Някои очевидно бяха мъртви от дълго време. Други бяха ченгета, отпуснати по гръб като чудовищни хлебарки. Крайниците им продължаваха да потръпват. В сенките работеше втора група фраски. Подчинили се на някакъв объркан импулс, те опаковаха един от полицаите в пашкул.

Табита извърна очи и продължи нататък. След нея се протегнаха пръчковидни ръце и я хванаха за крачолата. Зеленият огън припламна в тунела и изчезна.

— Саския! — извика тя. — Кстаска!

— Табита! Тук вътре!

Табита рязко дръпна крака си, отскубна се от шепнещите фраски и се затича към гласовете.

Саския и Кстаска бяха в камерата при Хана и седяха на саркофага. Херувимът беше включил опашката си в него и помагаше на мъртвата жена да проникне в по-дълбоките проходи на фраскската оперативна система.

— Не, не — казваше Хана. — Губя го. Там. Казах ти. Не трябва да ме притесняваш, миличка.

Саския скочи на крака и прегърна Табита.

— Открили са те! Знаех си.

— Добре ли си? — попита Табита.

Близначката изглеждаше съсипана от изнемога. Косата ѝ бе разчорлена, дрехите — разкъсани. Отгоре носеше плетена вълнена жилетка на шахматно разположени червени и бледоолилави квадратчета и лекъосан фрак.

— Да, добре съм — с принудена усмивка отвърна тя. — Изглеждаш ужасно. Пфу, и смърдиш!

Табита се огледа. Опита се да избърше от якето си голямо петно от мъртвия капелан. Служта полепна по пръстите ѝ.

— Стана още по-лошо — тъпо каза тя. Не ѝ се мислеше за това. Завъртя се към неподвижната фигура в леденото легло. — Хана, ние победи...

Лицето ѝ пребледня. Ушите ѝ кънтяха. Явно запасът от ужаси не се бе изчерпал.

— Божичко... — промълви тя.

Беше зърнала фризерната пещера под прозореца. Почти ѝ се искаше Хана да не бе изключвала Ливадата.

Гледката представляваше леден ад, достоен за въображението на някой древен земянит. По време на полета се бяха отчупили цели парчета от стените и разкриваха пчелната пита от криокилии, в която се бе крила фраскската армия.

Някои все още бяха там. Табита ги, виждаше вътре, свити на кълбо, бели и обвити в пашкули, изгнили в килийните си.

Много от онези, които се бяха събудили, продължаваха безцелно да се мотаят из пещерата и да се блъскат един в друг. Почти всички бяха мъжкари и притежаваха също толкова мозък, колкото товарен робот. Това бяха фраскски войници, отгледани като нападателна сила, заспали ледения си сън, без да знаят нищо друго, освен че щом се събудят, ще дойде време за битка.

И сега бяха разбили всички фризери, опустошавайки цялото им съдържание.

Навсякъде имаше кръв, море от кръв, киша и охлаждаща течност, изпарила се от избухнал циркулатор. Фраските газеха в тинята от човешки останки и се сражаваха помежду си. Имаше маршали, по-дребни женски, които шляпаха наоколо, гонеха ги и ги хапеха, но бяха изгубени без царицата си. Също като извадените от строя ченгета, те дори не можеха да намерят изхода на камерата, без специален сигнал от царски феромони.

Някои стояха неподвижно сред хаоса като изсъхнали храсти. Други панически се бяха покатерили на тавана, където се бяха скупчили на гроздове и прациях. Не можеха да правят нищо друго, освен безкрайно да тананикат възкресителни мантри като насекоми, които се учат да се молят. Отделяйки омекотителна слуз и отвратителните течности на недоволството си, те висяха с главата надолу едва на три метра от плексигласовия балон, от който ужасено ги гледаше Табита.

— Ти помогна много за отвличането на царицата — отчетливо произнесе ларингофонът на Хана.

Табита бе онемяла.

— Аз ги заключих вътре — продължи мъртвата, — и могат да си останат там, докато взаимно се избият. — Гласът ѝ звучеше по-весело, по-младежки, по-агресивно.

— Ти си Табита Джут. Здравсти, не вярвам да сме се запознавали. Хана Су.

— Здравсти — каза на заледената си спасителка Табита.

— И ти се справи добре. — Беше се вцепенила. Не знаеше какво да каже. — Добре ли си? — попита тя.

— Състоянието ми е стабилно — сухо отвърна Хана. — Някой път трябва доста да си поговорим. Мисля, че имаме да си кажем много неща.

— Да — тъпо се съгласи Табита. — Добре.

Теоретично знаеше, че за изясняването на тази невъобразимо объркана ситуация ще е от огромно значение, ако успее да разбере дали Хана Су действително е имала някаква информация за „Таласъмите“ на Санцау.

В момента обаче това ѝ се струваше безсмислено. В сравнение с битката на Харон и опустошенията във фризерната пещера вече всичко изглеждаше безсмислено.

— Благодаря ти — неловко измънка тя. — Не... не зная... не мога... благодаря, благодаря за перките.

Саския загрижено я прегърна.

Тя се отскубна и избяга в коридора.

Близначката я последва и я откри облегната на стената. Приведена, Табита мъчително повръщаше. Фраските настъпваха към нея. Саския им изкрещя и те спряха, като съскаха и размахваха крайници.

— Ела — тихо каза акробатката, наведе се над Табита и нежно я хвана за ръка. — Ще ти намерим някакво местенце да си легнеш.

Като продължаваше да се опира на стената, Табита се изправи.

— Не — задъхано отвърна тя, — не, трябва да... трябва да дам...

После стисна дланта ѝ и я повлече обратно в камерата.

Приклекналият до мъртвата жена херувим повдигна червените си очи към тях като вампир, прекъснат по време на ядене.

Без да подозира за това зловещо впечатление, Хана заговори:

— Табита, Кстаска ми каза, че си пилот.

Табита кимна.

— Тя не те вижда — поясни Кстаска.

— Да — отвърна Табита. — Това беше моят кораб... — Гласът ѝ секна.

Саския ѝ помогна да седне.

— Разговаряли ли сме вече за всичко това? — усетила нещо, попита Хана.

— Няма значение — въздъхна Табита.

— Извинявай, миличка — възрази мъртвата, — но бих ли могла да те помоля да пилотираш? Струва ми се, че повече няма да мога да издържа. Направо се побърквам. — Ларингофонът ѝ нервно се засмя.

Саския весело се вгледа в лицето на Табита.

Табита се чувстваше така, сякаш някой е откачил цялата слънчева система като огромен полилей от тавана и я е хвърлил в скута ѝ. Фраски, капелани, еладелдийци, хора, Изобилие и всички на борда ѝ, създания, които взаимно се разкъсваха, перките на Харон, мъжът, умирац на Венера. Искаше ѝ се да изкрещи: „Защо аз?“.

— Аз съм полумъртва, Хана — каза Табита и съжали, още преди да е изрекла думите. — Очите ми се затварят. По-късно ще... по-късно... — Взе чантата в скута си, разтвори счупения цип и бръкна вътре. — Ето — подаде пластината на Саския тя. — Алис.

— О — прошепна Кстаска, издърпа опашката си от саркофага и се отдръпна настрани.

— Коя е Алис? — попита Хана.

— Алис знае всичко за фраскския звезден двигател — поясни Табита.

— О, Боже мой — с очевидно облекчение възкликна Хана. — Къде, къде е тя?

— Идва — отвърна Табита и уморено даде знак на Саския.

Близначката се приближи до слота, в който Марко бе пъхнал фраскската касета, и вкара пластината вътре.

За миг се разнесе бръмчене. Проблесна зелена лампичка.

— Алис? — извика Табита. — Чуваш ли ме, Алис?

— ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ.

— Алис, запознай се с Хана Су.

— ЗДРАВЕЙТЕ, ХАНА. КАКЪВ ПАЛАТ! КЪДЕ СМЕ?

— Добре дошла на Изобилие, Алис.

— ТОВА ИЗОБИЛИЕ ЛИ Е? ЗНАЧИ НАИСТИНА Е ИЗОБИЛИЕ! ВАШЕ ЛИ Е?

— Така изглежда, Алис. Само че ми е малко големичко. Виждаш ли онова там долу?

— ХАРОН — без колебание отвърна Алис. — ДОСТА СМЕ БЛИЗО, ХАНА.

— Алис, миличка, струва ми се, че ще изпусна контрола преди някой да ме е заменил. Табита казва, че навярно ще можеш да ни

помогнеш, така ли е?

— НЕ ЗНАЯ, ХАНА. НЕ СЪМ СИГУРНА, ЧЕ ЗНАЯ КАК.

— Алис! — скочи Табита. — Не е възможно да си забравила! Не е възможно!

— Възможно е — невъзмутимо се обади Кстаска.

— Паролата — настойчиво и напомни Саския.

— О, Господи. Алис? Слушай, Алис. Пътят е дълъг и няма завои.

Зелената лампичка премигна. Четящото устройство забръмча, после утихна.

Аз отворих очи.

Навсякъде около мен зейна ледено черно пространство. Виждах го като на зърнеста фотография и осеяно със злато. Видях искрящата следа на „Цитаделата“, турбулентните цепнатини, блестящи като златни жили в черен лед, оставени от совалката на Табита, която сега изстиваше в пристанищния ми док. От мястото, където се намирах, в самия край на слънчевата система, можех да различа шевове на измеренията, спускащи се надолу, надолу, покрай Сатурн, астероидите, Марс, Земята — спомних си за малка баржа, спала седем години на тази планета, — и Слънцето. Виждах и пътищата, които минаваха над мен и ме привличаха във всички посоки. Гъделичкаха ме и аз се усмихнах. Пътища на вероятността.

Спомнях си. Те бяха безкрайни.

— ГОТОВА СЪМ ЗА ТРЪГВАНЕ — казах аз.

Тя все още ме нарича Алис. Понякога забравям да ѝ отговоря и тогава трябва да призная, че наистина се чувствам много виновна. Донякъде успях да възстановя стария дневник, поне последните части, и ми е забавно да откривам какво странно създание е била корабна личност 5N179476.900, всеотдайна и решена да продължава напред, без всъщност да разбира почти нищо. Тя е била бергенски „Таласъм“ БГТ009059 и аз се гордея с нея. И да си помислиш, че мандарините на Санцау са искали да вкарат всичко това в такава черупка! Нитовете ѝ са щели да се пръснат.

Пътниците ме наричат Изобилие и аз нямам нищо против. Изглежда, че фраските не са дали име на построената от тях станция и изобщо не са успели да я използват. Във всеки случай, аз не съм онзи тоталитарен конгломерат от рефлексии и безсмислено пулсиране. Той ме отвращава, докато не се вгледам във вътрешността му.

Когато на Табита и останалите — дори на Хана — им е трудно да привлекат вниманието ми.

Някой ден може да срещнем фраските. Мисля, че няма да сме в състояние да се разберем с тях. Ако избухне конфликт, не бихме могли да се надяваме на победа. В крайна сметка те не са видели от нас нищо добро. Преди да заминем, дадохме на оцелелите от нещастната армия собствен астероид, но те не проявяваха признаци, че ще продължават да оцеляват. Нито една част от рояка не може да живее без царица.

Някой ден може да срещнем капеланите. Някой ден могат да се върнат в нашата слънчева система с цялото си могъщество. Може да дойдат, докато пътуваме. Може вече да са дошли.

Ще срещнат всеобща омраза и съпротива. Откритите в еладелдийските зикурати капелански гнезда бяха незабавно и изцяло унищожени от новия еладелдийски господар, на когото сега служат с всичките си презрени достойнства еладелдийците. Това е единственото, от което се нуждаят.

Простете ми, ако ви се стори, че не проявявам интерес към състоянието на нещата „у дома“. Той вече е твърде далеч зад нас.

Хиперпространството не е толкова скучно, когато го гледаш от край до край. Говоря метафорично, разбира се, защото то е безкрайно. Трябва да ви се извиня, че толкова грубо обяснявам такива технически подробности. Прелестта на човешкия език се крие в неговата неточност. Безразборната му структура е напълно достатъчна, за да разкрие живота, но не е способна да изрази вътрешните особености на материалното пространство, музиката на сферите. Разбирате ли, въпросът не е в събитията. Важна е организацията на тези събития. Тибетският език обаче притежава известни възможности...

Но не това искахте да прочетете. Исихте да научите какво се е случило и аз ви го разказах.

Аз съм звезден кораб, а не мъдрец и е нужен далеч по-голям мозък от моя, за да го формулира, но навярно ще ви е интересно да разберете, че докато преравах фраскските лингвистични полета, останах с впечатлението, че може би и времето притежава синтактична механика и спин, че самото то може да е поле, генерирано от „граматиката на личността“. По всяка вероятност начинът, по който възприемаме ежедневно съществуване и го възпроизвеждаме помежду си във формата на разкази, е свързан по-скоро с капризната физика на повторението, отколкото с онтологията, както я разбират хората. Възможно е да съществува квантово разказвателно събитие, без което историята буквално да не се „случва“. Като да хвърлиш перк в Гранд канал или да издигнеш такъв от Харон.

— Можеш ли да го направиш? — попита ме тя. Много по-лесно е да ги хвърляш, отколкото да ги вдигаш обратно.

— Да, Хана, струва ми се, че мога — отвърнах аз. Винаги става така.

Побиха ме тръпки, когато по долната ми част заискриха десетки тракторни лъчи. Те пронизаха празнотата и проникнаха в затворения в балон микроклимат на замръзналата луна. Около всеки от тях пренесох част от собствената си атмосфера и я вкарах в атмосферата на балона. Сякаш имах стотици пръсти, които долавяха телесната температура на обезумелите перки. Подобно на сляпа по рождение жена, можех да виждам с пръстите си, да ги свия около перките и тяхната плячка, да отскубна някои от смукалата на разярените капелани и решително, но внимателно, да ги повдигна през балона и празнотата, за да ги върна невредими в собственото си тяло.

— Хей! — триумфално извика Хана. — Ти си страхотна! Какво си правила по-рано?

Двете с нея си приказвахме. О, как си приказвахме! Добре, че никой не можеше да ни чуе, иначе щеше да му се стори непоносимо. Когато Табита ме активира, Хана попита:

— Може ли вече да си почина? О, слава Богу! Чуваш ли ме, Господи? Ако това е божественото царско право, можеш да си го задържиш.

Усетих, че мислено си разтрива раменете.

— Естествено — казах аз, — амбициозна жена като теб...

— Откъде знаеш, че съм амбициозна? — прекъсна ме тя. — Току-що се запознахме. Нали?

После осъзна цялото ми присъствие.

— О — възкликна тя. — Ясно.

— Можем да пилотираме заедно — от любезност предложих аз.

Отказа. ОТКАЗА. Нямамо начин. В друг разговор спомена, че необходимостта да върши моята работа я ограничавала. Очевидно има някакъв аспект, който все още ми е непонятен. Аспект от човешкото състояние, искам да кажа.

— Предполагам, че съм успяла да събудя двигателя по някакъв невероятен късмет — отбеляза тя.

— По-вероятно е да съм прибавила малко нещо от себе си, когато Кстаска излъчи втората част на записа от недрата на „Грозната истина“.

— Малко нещо ли? — попита тя.

— Някаква конфигурация. Не успях да се сдържа. Стана автоматично. В края на краищата, аз съм само машина.

И все още съм, ако дефинирате термина достатъчно широко.

В коридора навън имаше хора, които напиреха да влязат: уплашени туристи, тътрещи се фраски, двама алтециански чистачи. Шпаньолът. Табита вдигна поглед от стола си.

— Вън! Всичките! Хана, можеш ли да опразниш сградата?

— Веднъж вече го направих — отвърна тя. — Преди.

— Преди — повтори Табита.

Навън се разнесе монотонен глас, който говореше прекалено бързо, за да звучи успокоително.

— „Сънят на праведните“ се извинява на всичките си гости, но в момента затваряме. Благодаря ви, че избрахте „Сънят на праведните“. Моля, последвайте зелената светлина до най-близкия изход!

Думите се повториха и засвири арфа.

Табита опря лакти върху страничните облегалки на стола й сведе глава към дланите си. Саския заразтрива врата й. Тя се пресегна и я спря.

— Не сте ли всички вътре?

— Да — отвърна Саския. — Не искам да пропусна този момент.

— Къде отиваме, капитане? — попита Кстаска.

— Къде ли? Предполагам, че е най-добре да се върнем.

— Да се върнем! — разочаровано извика Саския. — Мислех, че продължаваме навън!

— Не веднага, моля те... — изпъшка Табита.

— Според мен не трябва да се връщаме, капитане — предупреди я Хана. — Когато тръгнах, там беше доста напрегнато. — Последва пауза. — И все още е — потвърди тя.

— Мислех, че искаш поне да я изпиташ — настояваше Саския.

Табита уморено повдигна ръка.

— Алис, върви и сръгай оная бариера.

— **НЯМА БАРИЕРА, КАПИТАНЕ** — отвърнах аз. — **ВЕЧЕ НЯМА.**

Видях, че думите ми я развълнуваха. Въпреки че се чувстваше като онзи особено ужасен чорап, който веднъж откри под койката си на „Алис Лидъл“, тя просто трябваше да реагира от дъното на космонавтската си душа. Сякаш бе взела от скута си нежелана слънчева батерия и я беше изхвърлила през шлюза, прашайки я в широко разперените ръце на галактиката.

Достави ми удоволствие да й съобщя нещо, което най-после й харесваше.

— Проксима винаги ми се е струвала интересна — с блеснали очи предложи Кстаска.

— **ВЪВ ВСЕКИ СЛУЧАЙ, ПРЕПОРЪЧВАМ СКОРО ДА НАПУСНЕМ ТОВА МЯСТО, КАПИТАНЕ** — обадох се аз. — **АКО РЕШИ ДА СЕ ВЪРНЕ, ЗА ДА ПРОВЕРИ КАКВО СЕ Е СЛУЧИЛО, „ПОРЦЕЛАНОВА ЦИТАДЕЛА ПО ПЪРВИ ЗОРИ“ МОЖЕ ДА Е ТУК СЛЕД СЕКУНДИ.**

— Трябва да идем на Венера, Табита — решително каза Саския.
— Да вземем Марко.

— Добре — съгласи се тя. — Алис?

— ЧЕРТАЯ МАРШРУТА — отвърнах аз. — ГОТОВА СЪМ.

— Страшно си бърза — отбеляза тя, като търсеше с поглед къде да се скрие.

— НИЕ СМЕ БЪРЗИ, КАПИТАНЕ.

— Тогава давай, Алис.

После за пръв път включих фраския двигател. Спомням си колко бе огромен, докато се разтваряше под мен. Той се изду и продължаваше да се издува. За миг го спрях. Отнякъде трябваше да намеря още енергия. Бързо се огледах наоколо. Погледнах надолу.

Нелепите ливади на Харон бяха покрити с мъртва плът, парадоксалната река бе обагрена в кръв. Микроклиматът все още функционираше.

Реших, че повече никой не се нуждае от него. Пресегнах се.

Градината потрепери. И угасна.

Почувствах се много по-добре. Захраних двигателя и започнахме пътуването си. Бавно, почти незабележимо.

Табита разпери ръце и тежко се облегна на фризера.

— Движим се, нали, Алис?

— ДА, КАПИТАНЕ.

Кстаска се изключи.

— Ще ми е интересно да разгледам двигателя — заяви тя.

— Навярно би трябвало да изчакаш няколко минути — отвърна Хана. — На твое място все още не бих се приближавала до него.

— Аз пък бих — възрази Кстаска.

— Не пипай нищо, Кстаска — предупреди я Табита.

— Разбира се, капитане — обеща херувимът и отлетя.

Табита отпусна глава на гърдите си.

— За останалото нямаш нужда от мен, нали?

Саския загрижено я погледна.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Да си легна — каза Табита. — Предай много поздрави на Марко от мен.

— ЩЕ СТИГНЕМ ТАМ ПРЕДИ ДА ЗАСПИТЕ, КАПИТАНЕ — отбелязах аз.

— Не бѣди толкова сигурна — отвърна тя. Останали ли са работещи хотели, Хана?

— Вече ти резервирах стая, капитане.

— Добре — кимна Табита и се прозя. Погледна към Саския, към замразената бизнесдама, към зелената лампичка на четящото устройство, към вратата, през която току-що бе излязъл херувимът. — Всички се справиха блестящо — промърмори тя и се запъти към изхода.

— Табита! — повика я Саския.

Табита изтощено се завъртя.

— Какво?

— Нищо — отвърна близначката и отстъпи крачка назад. — Само... само... какво ще правиш, когато се събудиш?

Табита измъчено се усмихна. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, разкъсаните ѝ дрехи бяха на петна от повръщано и кръв, извънземна слюнка беше овъглила цели кичури от косата ѝ.

— Не зная — отвърна тя. — Мисля, че ще потърся някакви забавления.

После отново се завъртя и излезе покрай потръпващите ченгета и мъртвите знаменитости. Те вече прииждаха на паркинга от всички посоки: осиротелите фраски, ранените и обезумелите, евангелисти с гримирани в черно лица и камуфлажни раници, недоволни роботи, пияни космонавти в отпуск, дрогирани мародери, захилени мрежоманиаци, помъкнали трофеите си перки, Транти в кожено облекло, всевъзможни създания, алтециани, тършуващи в чуждите джобове. Когато Табита излезе, навалицата около вратата се втурна към нея. Напразно се мъчеха да привлекат вниманието ѝ. Без да ги поглежда, тя си проби път през тях. Проследих отдалечаването ѝ на монитора, незабележителна фигура в сиво, изчезваща сред пъстроцветната тълпа.

И видях, че Саския тича след нея.

— Табита? — извика тя. — Може ли да дойда с теб? Табита?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.